

ТРИЛЪР

ДИДИН КУНЦ

Входът за рая

платен

ДИЙН КУНЦ ВХОДЪТ ЗА РАЯ ПЛАТЕН

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

След дълги години на лутания Мики Белсонг най-сетне има мисия в живота. Мисия, заради която ще прекоси цяла Америка и ще се озове на място, за чието съществуване не е подозирала, изпълнено с чудеса и зашеметяващи прозрения. Изправена е срещу противник едновременно жесток и лукав. Убиец, който уж търси хора, посетени от НЛО, но всъщност прикрива престъпленията си. На карта са заложили животът на едно необикновено момиченце и спасението на наранената душа на Мики. Онова, което тя ще открие в края на пътуването си, ще промени съдбата ѝ... стига да открие ключа към рая, входът за който винаги е платен.

Тази книга е посветена на Бруин Епълбаум, който ми даде кураж „да хвана влака за там, където влакове не вървят“, и ми върна вярата в книгоиздаването, като индустрия, бизнес, шуро занимание или каквото и да бъде наречено.

На Трейси Дивайн, моята редакторка, която никога не изпада в паника, когато аз, пропуснал крайния срок, поискам още време, за да напиша четирийсетата си поред чернова, преди да я включа в текста на книгата. На Дивайн, чийто редакторски поглед е безпогрешен; за която всеки етап от работата е истинско удоволствие и която би определила това посвещение като твърде разточително и нуждаещо се от съкращение. Е, този път тя ще сбърка.

*Хуморът е емоционален хаос, за който се
сеещаме само в момент на тишина и спокойствие.
Джеймс Търбър*

*Смехът разтърсва вселената, обръща я с
главата надолу, разкрива нейната вътрешност.
Октавио Пас*

*Защо човек убива? За да има какво да яде.
И не само за това. Често и за да има какво да
пие.*

Уди Алън

В края на краищата всичко е майтап.

Чарли Чаплин

*Искрен смях разтърсва небесата.
Омир, „Илиада“*

*По-добре смешното да бъде изречено
някъде.*

Джери Луис

*На една врата от Рая
живеем всеки ден и час.
На една врата от Рая,
но е извън нашата власт.
Да я отворим
и влезем, когато пожелаем.
На една врата от Рая,
и ключът е у нас, скрит и
притаен.*

*На една врата от Рая, но, ах,
входът е платен.*

„Книга
на
преброените
тъги“

ГЛАВА 1

Светът е пълен с пречупени хора. Гипсът, шините, чудните лекове и времето не могат да излекуват разбитите сърца.

В момента лекарството на Мики Белсонг беше топлото слънце. В края на август Южна Калифорния наистина предлагаше богат асортимент от лечебни средства.

Беше вторник следобед. Тя се беше излегнала в шезлонг в двора на леля си Дженива. Найлоновото платно на шезлонга имаше отровназелен цвят, от който можеше да ти се доповръща, а и металните пръчки ужасно скърцаха. Сякаш столът беше много по-възрастен от Мики, която беше само на двайсет и осем, но понякога се чувстваше на сто.

Леля й, на която животът беше отнел всичко, освен ценното чувство за хумор, наричаше този двор „градината“. Ставаше дума за розовия храст.

Имотът представляваше тясна алея, но поне даваше възможност караваната да е обърната с лице към улицата. Вместо поддържана зелена трева с дръвчета отпред имаше малка веранда. Тук, отзад, на трите метра и половина между задната врата на караваната и сградата беше поникнала трева. Беше доста висока, защото Дженива редовно я поливаше.

Розовият храста обаче реагираше доста странно на нейните грижи. Въпреки слънчевата светлина, поливането и торенето, въпреки редовната аерация на корените и периодичното третиране с инсектициди храстът беше изсъхнал, сякаш беше поливан с отрова и поръсван със сяра в сатанинските градини на Ада.

Затворила очи, опитвайки се да прогони спомените, Мишки се пържеше вече час и половина, когато едно сладко гласче я попита:

— Да не искаш да се самоубиеш?

Тя обърна глава и видя девет-десетгодишно момиченце, което стоеше при ниската ограда на имота.

— Ракът на кожата е опасен за живота — добави момиченцето.

— Също и липсата на витамин D.

— Не съвсем.

— Костите омекват.

— Да, знам, рахит. Но витамин D може да се добави от рибата тон, яйцата и млечните продукти. По-добре е, отколкото да прекаляваш със слънцето.

Мики отново затвори очи и обърна лице към смъртоносните райски лъчи. После каза:

— Така ли иначе няма да живея вечно.

— Защо не?

— Сигурно не си забелязала, но никой не е вечен.

— Аз смятам да живея вечно.

— И как ще стане?

— Малко извънземна ДНК.

— Да, бе, нали си полуизвънземна.

— Още не. Първо трябва да установя контакт.

Мики отново отвори очи и примижа към кандидатката за извънземно.

— Прекалено много гледаш „Досиетата X“, малката.

— Имам време само до следващия ми рожден ден и после край.

Момиченцето се приближи до оградата, до мястото, където беше паднала. После застана близо до Мики и попита:

— Вярваш ли в живота след смъртта?

— Не съм много сигурна, че вярвам в живота след смъртта.

— Знаех си, че си самоубиец.

— Не съм самоубиец. Просто съм разумна.

— Ние живеем в съседната къща. Току-що се нанесохме. Аз съм Лейлъни.

Лейлъни се приближи още повече и Мики забеляза някаква метална скоба на левия ѝ крак, от глезена до коляното.

— Това име не е ли хавайско?

— Майка ми е луда по всичко хавайско.

Лейлъни носеше шорти в цвят каки. Десният ѝ крак беше тънък, но обвитият ѝ в стомана и подложки ляв крак явно беше деформиран.

— Всъщност — продължи момичето, — старата Синсемила — така се казва майка ми — си е малко побъркана.

— Синсемила? Това е...

— Вид марихуана. Може и да е била Синди Сю или Барбара, но откакто я познавам, се нарича Синсемила. — Лейлъни се настани в един оранжево-син стол, стар като шезлонга на Мики. — Тия ваши градински мебели не струват.

— Някой ги е подарил на леля Дженива просто ей така.

— Трябвало е да ѝ плати, задето ги е взела. Както и да е, веднъж вкараха старата Синсемила в лудница и ѝ пуснаха петдесет или сто хиляди волта ток в мозъка, но не ѝ помогна.

— Не бива да си измисляш такива неща за майка си.

Лейлъни сви рамене.

— Вярно е. Не бих могла да си измисля сама такава шантава история. Всъщност няколко пъти дори ѝ приложиха шокова терапия. Ако я бяха разтърсили още няколко пъти, старата Синсемила сигурно щеше да се пристрасти към електричеството и сега щеше да си пъха пръстите в контакта по десетина пъти на ден. Тя лесно се пристрастява.

— На колко години си, малката?

— На девет. Но съм предпазлива. Ти как се казваш?

— Мики.

— Това е име за момче или за мишка. Сигурно си Мишел. Повечето жени на твоята възраст се казват Мишел, Хедър или Кортни.

— На моята възраст?

— Не се обиждай.

— Името ми е Мишелина.

Лейлъни сбърчи нос.

— Много префърцунено.

— Мишелина Белсонг.

— Нищо чудно, че си склонна към самоубийство.

— Затова — Мики.

— Аз съм Клонк.

— Какво си?

— Лейлъни Клонк.

Мики вдигна глава и се намръщи:

— Не мисля, че трябва да ти вярвам.

— Понякога името е твоята съдба. Виж се. Две прекрасни имена и ти си ослепително красива като фотомодел. Разбира се, като изключим, че си потна, а лицето ти е подпухнало.

— Много ти благодаря.

— Аз, от друга страна — имам красиво име, но чудата фамилия — Клонк. Половината от мене е донякъде красива...

— Ти си много красива — успокой я Мики.

Истина беше. Детето имаше златисти коси и сини като тинтява очи. Изчистените линии на Лейлъни навеждаха на мисълта, че красотата ѝ не се дължи само на невинната ѝ детска възраст, а е непреходна ценност.

— Половината от мен — съгласи се момиченцето — някой ден може да кара хората да се обръщат след нея, но като се има предвид фактът, че съм мутант.

— Ти не си мутант.

Момиченцето повъртя левия си крак в и скобата леко издрънча. Вдигна лявата си длан, която също беше деформирана. Кутрето и безименния пръст се бяха сраснали в едно и бяха свързани с тъкан с деформирания среден пръст.

До този момент Мики не беше забеляза дефекта.

— Никой не е свършен — каза тя.

— Много е тъпо. Или съм мутант, или съм саката. Отказвам да призная, че съм саката, защото хората съжеляват недъгавите. Но те се боят от мутантите.

— Искаш хората да се боят от теб ли?

— Страхът вдъхва респект.

— Аз нещо никак не съм уплашена.

— Дай ми време. Имаш страхотно тяло.

Изненадана да чуе подобно нещо от дете, Мики реагира със самокритика:

— Да бе, аз по природа съм един голям пудинг. Доста ще се озоря, за да си остана така.

— Не, не си права. Родила си се перфектна и метаболизмът ти е железен като жироскопа на космическа совалка. Можеш да изяждаш по половин крава и да изпиваш по буре с бира всеки ден, но задникът ти ще си остане все така стегнат.

Мики не се сещаше кога за последен път беше загубила ума и дума, но след думите на това хлапе тя изумено замълча.

— Откъде знаеш?

— Знам. Ти не тичаш, не правиш упражнения...

— Ходя на фитнес.

— О? Кога ходи за последен път?

— Вчера — излъга Мики.

— Да, бе. А пък аз танцувах валс цяла нощ. — Тя отново завъртя левия си крак и подрънка с медицинската скоба.

— Няма защо да те е срам от добрия ти метаболизъм.

— Благодаря за комплимента.

— Циците ти са истински, нали?

— Момиче, ти си невероятна.

— Благодаря. Със сигурност са истински. Дори и най-добрите имплантанти не изглеждат толкова естествено. Освен ако в технологията на имплантантите не бъде направен голям научен пробив, аз си мечтая да имам хубави гърди. Можеш да си мутант и пак да привличаш мъжете, ако имаш големи цици. Такива са моите наблюдения. Мъжете могат да бъдат много симпатични създания, но са адски предсказуеми и затова са жалки.

— Ти на девет години ли каза, че си?

— Рожденият ми ден беше на двацет и осми февруари. Първият ден на Великите пости. Вярваш ли в постенето и разкаянието?

Мики въздъхна, засмя се и отвърна:

— Защо просто не отгатнеш в какво вярвам?

— Вероятно не много и в двете. Освен да се забавляваш с тях и да си прекарваш деня.

Мики остана безмълвна не от точното определение на детето, а от това как спокойно и безчувствено беше изречена истината. Истината, която тя самата отдавна избягваше да признае пред себе си.

— Няма нищо лошо в това да се забавляваш — продължи Лейлъни. — Едно от нещата, в които вярвам, ако искаш да знаеш, е, че сме тук, за да се радваме на живота. — Тя поклати лава. — Удивително. Мъжете сигурно са луди по теб.

— Вече не — отвърна Мики, изненадана от самата себе си, че разкрива толкова лесно съкровени неща.

Момиченцето се усмихна. Весели пламъчета заиграха в очите ѝ.

— Сега вече не ти ли се иска да ме възприемаш като мутант?

— Какво?

— Докато ме смяташ за безпризорно сакато дете, състраданието не ти позволява да бъдеш неучтива. От друга страна, ако видиш в мене

странен и вероятно опасен мутант, ще ми отвърнеш, че не е моя работа, и ще ме прогониш от двора.

— Ти все повече се държиш като мутант.

Лейлъни плесна доволно с ръце и каза:

— Знаех си, че у теб има и малко здрав разум. — Тя стана от стола и посочи към другия край на двора: — Какво е онова нещо?

— Розов храст.

— Не, сериозно?

— Сериозно. Розов храст е.

— Няма рози.

— Така е.

— Почти няма и листа.

— Но има много тръни.

Лейлъни продължи:

— Обзалагам се, че през нощта се изкоренява, обикаля из квартала и изяжда уличните котки.

— Трябва да заключваш вратите здраво.

— Ние нямаме котки. — Лейлъни намигна. — А. — Тя се усмихна широко. — Голям майтап. — Тя имитира с дясната си ръка нокът, прорязва въздуха и изсъска.

— Какво имаше предвид, когато каза „и после край“?

— Кога съм го казала?

— Каза, че имаш време до следващия си рожден ден и после край.

— А, онова за контакта с извънземните.

Макар че това не беше отговорът, тя се обърна с гръб към Мики и прекоси двора.

— Лейлъни?

— Много неща приказвам. Не всички са смислени. — Когато стигна до дупката в счупената ограда, хлапето спря и се обърна. — Я ми кажи, Мишелина Белсонг, нали те попитах дали вярваш в живота след смъртта?

— И аз казах, че съм разумна.

— Да, сега си спомням.

— Та... а ти? — попита Мики.

— Какво аз?

— Вярваш ли в живота след смъртта?

Лейльни тъжно погледна Мики и след дълга пауза отвърна:
— По-добре да вярвам.

Докато преодоляваше падналите колове на оградата и прекосяваше изоставения съседски двор с кафява от слънцето трева, проскърцването и дрънкането на шината на крака ѝ постепенно се сля със звуците, издавани от насекомите.

Известно време, след като момиченцето се прибра в съседната къща-каравана, Мики седя наведена напред в шезлонга, загледана във вратата, зад която се беше скрило хлапето.

Лейльни съчетаваше в себе си чар, интелект и напереност, които скриваха болезнения недъг. Но макар сега, когато с усмивка на лицето си припомняше странната им среща, Мики беше обзета от някакво необяснимо притеснение. Истината започна да прониква в съзнанието ѝ като бърза черна риба.

Късното августовско слънце печеше жестоко. Мики имаше чувството, че плува в басейн с гореща вода.

Долавяше се миризмата на наскоро окосена трева — всепроникващия аромат на лятото.

Чуваше се бръмченето на колите по магистралата. Шум, който не беше чак толкова неприятен и можеше да бъде объркан с ритмичното плискане на вълните на морето.

Би трябвало да ѝ се доспи, но в главата ѝ кипеше по-трескава дейност, отколкото на магистралата. Тялото ѝ се напрегна.

Макар и да нямаше връзка с Лейльни Клонк, Мики си припомни думите, които леля ѝ Дженива ѝ беше казала предната вечер, докато се хранеха...

„Промяната не е лесна, Мики. Да промениш начина си на живот означава да промениш и начина си на мислене. А да промениш начина си на мислене означава да промениш схващането си за живота. Това е доста трудно, мила. Когато ни сполети нещастие, ние често се привързваме към него, макар и страшно много да искаме да настъпи промяна. Така е, защото нещастиято е нещо, което познаваме. То внушава душевен уют и спокойствие“.

Докато стоеше на масата срещу Дженива, Мики неочаквано заплака. Чинията с домашно сготвената лазаня ѝ се видя замъглена. По страните ѝ потекоха топли сълзи. Въпреки това тя продължи да се храни, тъй като не искаше да си признае какво преживява в момента.

Не беше плакала от дете. Мислеше си, че е твърде корава, за да се самосъжاليا, и твърде безчувствена, за да се трогне от нещастieto на друг. С отчаяна решителност, ядосана на себе си заради тази проява на слабост, тя продължи да се храни, въпреки че преглъщаше с усилие.

Дженива, която макар и да познаваше добре племенницата си, изглежда, не беше никак изненадана от сълзите. Тя не каза нищо, защото знаеше, че опитите за утеха няма да имат успех.

Когато зрението на Мики отново се проясни и чинията ѝ беше празна, тя събра сили да каже:

— Мога да направя каквото е необходимо, да отида, където искам, без значение колко е трудно.

Дженива добави:

— Също така е вярно, че понякога — не често, но понякога — животът ти може да се промени за по-добро само в един миг. Почти като по чудо. Нещо толкова силно и важно може да ти се случи, някой много важен за теб човек да се появи, да те осени някаква много важна мисъл толкова неочаквано, че просто обръща живота ти на сто и осемдесет градуса, променя го завинаги. Момиче, бих дала всичко, ако можеш да направя така, че подобно нещо да се случи и на теб.

За да потисне отново напиралците сълзи, Мики отвърна:

— Много мило от твоя страна, лелю Джен, но това, което имаш, не стига за нищо.

Дженива се засмя, протегна се и стисна ръката на Мики.

— Вярно е, скъпа. Но все още имам повече от теб.

Странно, тук на слънце, по-малко от ден след това Мики не можеше да спре да мисли за този променящ съдбата миг, който леля ѝ Дженива желаше да я споходи. Не вярваше в чудеса — нито в свръхестествените истории с ангели-хранители и сияйната Божия ръка, нито пък в чисто статистическата вероятност да спечели от лотарията.

Да, тя усещаше странно чувство вътре в себе си, което не ѝ даваше покой. Чувстваше как сърцето и съзнанието ѝ се обръщат в напълно нова посока, като нов курс на компаса.

„Сигурно е от неправилното храносмилане“ — помисли си иронично. Даваше си сметка, че все още онази оцетена от живота нещастна жена, която дойде при Дженива преди седмица с два куфара с дрехи, със стар шевролет камаро модел 81-ва година, който хрипаше

по-зле и от болен от пневмония кон, и с минало, което висеше като окови на врата ѝ.

Един объркан живот не можеше да бъде пуснат по правия път бързо и без борба. От всичко онова, което Дженива беше изприказвала за чудодейния миг на трансформация, до този момент на Мики не ѝ се беше случило нищо подобно.

Въпреки това по някакви необясними за нея причини всяко едно късче от този ден — слънчевата светлина, горещината, бръмченето на колите по магистралата в далечината, ароматите на окосена трева и на пропито с пот кокосово масло, трите жълти пеперуди, ярки като дъги — изведнъж придобиха голямо значение и се явиха като вододел на живота ѝ.

ГЛАВА 2

Лекият и непостоянен ветрец раздухва буйната и сочна трева на поляната. В този самотен час, на това странно място, едно момче лесно би си представило как чудовища плуват устремено в обагреното със сребрист лунен цвят море от трева, полюляваща се там, зад дърветата.

Гората, в която то е клекнало, също е доста страшна нощно време. Страхът е бил негов спътник през последния час, докато той се е движел из храстите под дебелиите преплетени клони на дърветата, които само от време на време дават на човек възможност да зърне нощното небе.

Хищниците по дървесните маршрути над главата му сигурно го дебнат, подскачат грациозно от клон на клон, тихи и безмилостни като студените звезди отгоре им. А може би спотайващото се някъде наоколо същество с големи зъби о вълчи апетит внезапно ще изскочи изпод краката му, ще го разкъса или ще го глътне целия.

Живото въображение винаги му беше помагало да не скучае. Днес то бе неговото проклятие.

След тази последна редица дървета го чака поляната. Чака. Твърде светла и ярка на фона на пълната луна. Измамно спокойна и тиха.

Той подозира, че животът му ще е в опасност. Не знае дали ще остане жив, за да прекоси тревата и да стигне до дърветата от другата страна.

Опрял гръб на една скала, той отчаяно желае сега майка му да е до него. Но тя никога няма да бъде отново с него в този живот.

Преди един час той стана свидетел на убийството ѝ.

Споменът за разигралото се насилие щеше да го лиши от разсъдък, ако още продължава да се връща към него. В името на своето оцеляване трябва да престане да мисли за този ужас, за тази непоносима загуба.

Сгушен във влажната нощ, той се чува как издава жалки звуци. Майка му винаги му беше казвала, че е смело момче, но едно смело

момче не се предава толкова лесно на нещастие като неговото.

В очакване да оправдае думите на майка си за куража той се бори със себе си, за да се овладее. После, ако оживее, ще има цял живот време да се сърди и да свиква със самотата.

Постепенно намира сили, но не в спомена за нейното убийство, не в жаждата за мъст или справедливост, а в спомена за нейната любов, твърдост, за нейната желязна решителност. Той престава да хлипа.

Тишина.

Тъмнина в гората.

Поляната, която чака под лунната светлина.

От най-високите клони се дочува застрашителен шепот, който пълзи надолу по дърветата. Може би е само ветрецьт, който е намерил празно пространство сред плетеницата от клони.

Истината е, че той не се бои от дивите животни в гората, а от убийците на майка си. Не се съмнява, че го преследват.

Щяха да са го хванали преди много време, но тази територия им е непозната. Както и на него.

И може би духът на майка му го закриля някъде отгоре.

Дори и тя да е тук в нощта, невидима за него, той не може да разчита на нея. Сам си е пазач и може да се надява само на ума и куража си.

Незабавно трябва да се отправи към поляната. Със сигурност рискува много. Миризмата на избуялата трева сменя тази на суровата пръст.

На запад теренът се спуска надолу. Земята е мека и върху тревата се стъпва лесно. Когато спира, за да погледне назад, дори бледата лунна светлина е достатъчна, за да види следите, които е оставил.

Няма друг избор, освен да продължава напред.

Ако можеше да сънува, щеше да си каже, че това е сън, че този пейзаж е доста странен, защото съществува само в неговото съзнание, че колкото и дълго, и бързо да тича, никога няма да пристигне в крайната точка, ще препуска постоянно през осветената от луната трева и мрачната гора.

С периферното си зрение от време на време забелязва движение: призрачни ловци минават от двете му страни. Всеки път, когато погледне натам, той вижда само високата трева. И въпреки това тези

фантомни създания, които го изпреварват, го плашат. Убеждението му, че няма да доживее до следващите дървета, става още по-силно.

Внезапно изпитва вина, която прогаря като масло кръвта му. Той няма право да живее, когато всички останали са загинали.

Смъртта на майка му го преследва по-силно от другите убийства. Отчасти защото видя как я удрят. Чу писците на другите, но докато ги намери, те вече бяха мъртви, а все още парещите им останки изглеждаха толкова зловещо, че просто не можеше да си представи най-близките си и любими хора като тези страшни трупове.

Сега, ето, от предателската лунна светлина — отново в гората. Поляната вече е зад него. Отпред — плетеница от къпинови храсти.

Отново е жив.

Но е само на десет години, без семейство и приятели. Сам, уплашен и загубен.

ГЛАВА 3

Ноа Фаръл седеше замислен в шевролета си, когато предното стъкло на колата се пръсна.

Както си похапваше от пастичката, изведнъж храната в ръката му стана негодна за ядене, защото беше поръсена със ситни парченца стъкло.

Но когато Ноа изпусна пастичката, дебело желязо разби стъклото и откъм страната на пътника.

Той веднага изскочи навън и видя физиономията на едър като канара мъж с обръсната глава и халка на носа. Шевролетът беше паркиран на открито между масивните индиански лаврови дървета и макар че не беше засенчен от тях, се намираше на двайсетина метра от най-близката улична лампа. Вътрешното осветление на колата обаче му позволи да различи в мрака разбивача. Оня се хилеше и му намигна.

Вниманието на Ноа беше привлечено от движение отляво. На няколко метра от него друг майстор на рушенето удари с голям чук фара.

Този напомпан от стероиди господин беше обут с маратонки, розово долнище на анцуг и носеше черна тениска. Впечатляващите му вежди със сигурност тежаха повече от две и половина килограмовия чук, а долната му устна беше почти толкова дълга колкото и косата му, вързана на конска опашка.

След като пластмасата и разбитото стъкло от фара изпукаха и се посипаха по асфалта, човекът-планина стовари чука върху багажника на колата.

В същото време мъжът с лъскавото кубе и украсените ноздри разби с металната щанга задното стъкло. Сигурно беше ядосан на отражението си в него.

Шумът стана непоносим. Тъй като тези дни беше имал достатъчно главоболия, Ноа сега най-много искаше спокойствие и аспирин.

— Извинете — каза той на мускулестия Тор, докато чукът отново се извисяваше над багажника. Ноа се шмугна бързо вътре, за да извади ключа от таблото на колата.

Ключът за вкъщи беше на същата връзка. Когато след всички перипетии се прибереше у дома, не искаше да види как тези ръбести гиганти са вилнели в къщата му.

На пътническата седалка лежеше цифровият фотоапарат с фотографиите на кръшкация съпруг, който беше влязъл в къщата от другата страна на улицата и любовницата му го беше посрещнала на вратата. Ако сега се протегнеше да вземе фотоапарата, китката му без съмнение щеше да бъде натрошена също като стъклата на колата.

Той сложи ключовете в джоба си и започна да се отдалечава, минавайки покрай скромните къщи с грижливо поддържани площи и храсти отпред. Насочи се натам, където се извисяваха посребрените от луната дървета.

Зад него ритъмът на ударите на чука се учести, като шевролетът постепенно се превръщаше в смачкана купчина.

Тук, в покрайнините на престижния жилищен квартал на Анахайм, дома на Дисниленд, сцени от филма „Портокал в часовников механизъм“ не се разиграваха всеки ден. Въпреки това уплашените от твърде много телевизионни новини жители реагираха по-скоро предпазливо, отколкото с любопитство. Никой не излезе навън, за да разбере какъв е този шум.

В къщите, покрай които мина, Ноа забеляза на прозорците само няколко озадачени лица. Никой от тях не приличаше на Мик, Мини, Доналд или Гуфи^[1].

Когато се озърна назад, той забеляза един лъскав линкълн навигейтър да завива от другата страна на улицата. Без съмнение вътре бяха приятелчетата на онези двамата „съзидатели“, които творяха модерно изкуство от неговата кола. На всеки десет-дванайсет крачки той проверяваше джипа зад себе си. Преследвачите се стремяха да се движат със скорост близка до неговата.

След като измина пресечка и половина, той се озова на една голяма улица, от двете страни, на която имаше само търговски сгради. Много от тях вече бяха приключили работа и бяха затворени. Беше девет и двайсет часът във вторник вечер.

Разбиването на шевролета продължаваше, но увеличаващата се дандания и шумът от лавровите клони заглушаваха какофонията.

Когато Ноа спря на ъгъла, линкълнът също спря на половин пресечка зад него. Шофьорът чакаше да види в каква посока ще тръгне той.

Под шарената си хавайска риза Ноа носеше револвер. Оръжието едва ли щеше да му потрябва, но въпреки това нямаше намерение да се разделя с него.

Зави надясно и след пресечка и половина стигна до една таверна. Тук може и да нямаше аспириин, но една-две студени бири „Дос Екис“ щяха да му свършат работа.

Когато ставаше дума за здравето, той не държеше много на официалната медицина.

Барплотът беше разположен отдясно на входа. В средата на помещението бяха подредени в редица осем маси със свещи в янтарни свещници.

Бяха заети по-малко от половината места. Имаше няколко мъже и една жена с каубойски шапки, които сякаш бяха извадени от времето им от някакви извънземни и докарани тук.

Бетонният под, боядисан в рубиненочервено, изглежда, беше мит само няколко пъти от Коледа насам. Заедно със застоялата миризма на бира се долавяше и тази на дезинфектиращи препарати. Ако тук имаше хлебарки, те сигурно щяха да са толкова големи, че на Ноа щеше да му се наложи да се бори с тях.

Покрай лявата стена бяха наредени дървени сепарета с тапицирани с червена кожа седалки. Повечето бяха заети. Той се настани в най-отдалеченото от вратата.

Поръча бира, а сервитьорката, която сякаш отдавна не беше сваляла избелелите тесни сини джинси и червената карирана риза. Ако гърдите ѝ не бяха истински, то тогава страната беше изправена пред остър дефицит на силикон.

— Искате ли чаша? — попита тя.

— Бутилката сигурно е по-чиста.

— Сигурно — съгласи се тя и се запъти към бара.

Докато от джубокса се носеше някаква меланхолична песен на Алън Джаксън за самотата, Ноа извади от джоба картата си на член на

автомобилен клуб. Взе мобилния си телефон и набра номера за спешни случаи, изписан на картата.

Жената, която вдигна от другата страна, имаше глас като този на леля му Лили, сестрата на неговия старец, която не беше виждал цели петнайсет години. Гласът ѝ обаче не можеше да го разчувства по никакъв начин. Лили беше застреляла бащата на Ноа в главата. Освен това беше ранила Ноа в лявото рамо и в дясното бедро, когато той беше на шестнайсет години.

— Гумите сигурно са срязани — каза той на жената. — Затова изпратете по-широк авариен камион. — Даде адреса, на който да намерят колата, и адреса, на който да я закарат. — Утре сутринта е добре. По-добре не пращайте още никого там, докато момчетата Бийгъл не са се уморили.

— Кой?

— Ако не сте чели комиксите за Скрудж Макдък, литературното ми сравнение е безполезно.

Тъкмо в този момент пристигна сервитьорката-каубойка с неговите „Дос Екис“ и се намеси:

— Когато бях на седемнайсет, кандидатствах за работа в Дисниленд, но не ме приеха.

Той прекъсна връзката и се намръщи.

— За роля на анимационен герой ли?

— Ами да, разхождаш се из парка в костюм и хората се снимат с теб. Искях да съм Мини Маус или поне Снежанка, но бюстът ми е твърде голям.

— Мини има доста плоски гърди.

— Да, бе, нали е мишка.

— Добър отговор — отвърна Ноа.

— А тяхната представа за Снежанка беше, че трябва да изглежда девствена. Не знам защо.

— Сигурно защото ако тя беше толкова сексапилна като теб, хората щяха да се зачудят, какво ли е искала да прави със седемте джуджета. Кое не е съвсем по Дисни.

Лицето ѝ просветля.

— Хей, ама ти не си глупав. — После въздъхна разочаровано. — Много исках да бъда Мини.

— Мечтата умира трудно.

— Да, така е.

— От теб щеше да излезе страхотна Мини.

— Така ли мислиш?

Той се усмихна.

— Мики щеше да е късметлия.

— Много си мил.

— Леля ми Лили не мислеше така. Тя стреля по мен.

— А, Боже, аз не бих го приела толкова лично. Днес във всички семейства има проблеми. — Тя продължи с поръчките.

От джубокса прозвуча тъжна песен на Гарт Брукс, последва отново Алън Джаксън. Перифериите на всички каубойски шапки на бара се приведоха, сякаш съчувстваха на певците. Когато репертоарът се смени с „Дикси Чикс“, шапките отново щръкнаха.

Ноа беше изпил половината си бира, когато една набита буца месо с гарнитура от лак за коса, силен одеколон и облечени в черни джинси и тениска с надпис „ЛЮБОВТА Е ОТГОВОРЪТ“ се промъкна в сепарето и седна срещу него.

— Имаш ли предсмъртно желание?

— Може би ще и послужиш с твоето — отвърна Ноа.

— Аз нямам. Аз съм пацифист. — На дясната ръка на пацифиста ясно се открояваше татуировка на гърмяща змия. Зъбите ѝ се мъдреха на гърба на дланта му, а очите ѝ бяха пълни с омраза. — Но на теб трябва да ти стане ясно, че да следиш човек с толкова власт като конгресмена Шармър е изключително глупаво.

— Никога не съм предполагал, че един конгресмен ще плаща на банда биячи.

— Че на кого другиго да плаща?

— Май съм попаднал някъде другаде и вече не съм в Канзас.

— По дяволите, Дороти, тук, където си дошъл, стрелят по кучета като твоя Тото само за забавление^[2] И момиченца като теб ги стъпкваме, ако ни се пречат на пътя.

— Бащите основатели на страната щяха да се гордеят много с вас.

Очите на непознатия, които до този момент бяха празни като на социопат, го изгледаха подозрително.

— Кой си ти, бе, някакъв политически хахо ли? Мислех си, че си просто жалък дръвник, който припечелва по малко, като надниква в

спалните на хората.

— В момента ми трябва малко повече. Колко струва вашият джип линкълн навигейтър? — попита Ноа.

— Ти не би могъл да си го позволиш.

— Имам възможности за добри кредити.

Пацифистът се изсмя. Когато сервитьорката се доближи, той ѝ махна да се разкара. После извади малък плик и го сложи на масата.

Ноа продължи да отпива от бирата.

Като стискаше и отпускаше пръстите на дясната си ръка, сякаш имаше проблем със ставите след дълги часове на юмручни удари, пацифистът каза:

— Конгресменът е разумен човек. Като си взел жена му за клиент, ти си се обявил за негов враг. Но той е толкова добър човек, че иска да станете приятели.

— Какъв благороден християнин.

— Хайде да не се обиждаме. — Всеки път, когато биячът на политика стискаше юмука си, зъбатата паст на татуираната змия сякаш са разтваряше. — Поне погледни това мирно предложение.

Пликът беше сгънат и запечатан. Ноа го разлепи и извади пачка стодоларови банкноти.

— Това тук е най-малко три пъти повече, отколкото струва твоята таратайка. Плюс цената на фотоапарата, който остави на предната седалка.

— И все пак не е цената на навигейтъра.

— Ние няма да се пазарим с теб, Шерлок.

— Не виждам за какво.

— От теб се иска само едно. Изчакваш няколко дни, после казваш на съпругата, че си проследил конгресмена и не си го изпускал от очи, но той си е вадил оная работа от панталоните само когато е трябвало да отиде по нужда.

— Ами това, че е лъгал страната си?

— Не говориш като човек, с когото можеш да се сприятелиш.

— Никога не ми е вървяло с приятелството... но имам желание да опитам.

— Радвам се да го чуя. В интерес на истината, се бях притеснил за тебе. Във филмите частните детективи са толкова честни и

неподкупни, че по-скоро биха се оставили да им избият зъбите, отколкото да предадат клиента си.

— Не ходя на кино.

Пацифистът посочи към плика, докато Ноа прибираше в него парите, и каза:

— Не разбираш ли какво е това?

— Отплата.

— Имам предвид плика. Това е плик от самолет, за повръщане.

— Усмивката на здравеняка помръкна. — Какво... не си ли виждал такъв преди?

— Никога не пътувам със самолет.

— Конгресменът има добро чувство за хумор.

— Истеричен е.

— Той казва, че парите за него са като повръщано.

— Голям философ е.

— Знаеш ли какво е това, което той притежава и е по-добро от парите?

— Със сигурност не е умът му.

— Властта. Ако разполагаш с достатъчно власт, можеш да накараш дори и най-богатия човек да ти падне на колене.

— Кой е авторът на тази оригинална мисъл? Томас Джеферсън? Ейб Линкълн?

Мъжът погледна отвисоко Ноа и посочи с пръст към него.

— Ти май имаш проблем с гнева си.

— Абсолютно. Проблемът е, че вече не ми остана.

— Това, което ти трябва, е да станеш част от „Приятелския кръг“.

— Звучи ми като фенклуб на някакъв отбор.

— Това е организация, която е основана от конгресмена. В нея той си е изградил име още преди да влезе в политиката, като е помагал на младежи с проблеми и е променял коренно живота им.

— Аз съм на трийсет и три — уточни Ноа.

— Кръгът в момента действа с хора от всички възрасти. И наистина има успех. Разбираш, че сигурно животът поставя милиони въпроси, но отговорът е само един...

— Който ти рекламираш. — Ноа посочи към надписа „ЛЮБОВТА Е ОТГОВОРЪТ“ на тениската на събеседника си.

— Обичай себе си, обичай братята и сестрите си, обичай природата.

— Тия неща винаги започват с „обичай себе си“.

— Така и трябва. Не можеш да обичаш другите, без да си обикнал себе си. Бях на шестнайсет, когато се присъединих към кръга. Едно адски объркано хлапе. Продавах наркотици, употребявах наркотици, прибягвах към насилие само заради тръпката, ходех с една банда без бъдеше. Но се промених.

— Сега си в банда с бъдеще.

Докато татуираната змия се зъбеше още по-широко върху набития юмрук, нейният притежател се засмя.

— Харесваш ми, Фаръл.

— На всички се харесвам.

— Може и да не одобряваш методите на конгресмена, но той има идея как да ни събере всички заедно.

— Целта оправдава средствата, а?

— Ето виждаш ли, отново този твой гняв.

Ноа изпи бирата си.

— Хора като теб и конгресмена обикновено имат навика да се крият зад Христос. А сега и тази психология и напompване на самоувереността.

— Програмите, базирани на вярата в Исус Христос, не получават достатъчно държавни средства, за да могат фалшивите божества да се утвърдят. — Мъжът се изправи. — Нали няма да постъпиш глупаво, като вземеш парите и не удържиш на обещанието си? Наистина ли ще метнеш жена му?

Ножа сви рамене.

— И без това никога не съм я харесвал.

— Тя е една съсухрена кучка, нали?

— Като един сухар.

— Но определено дава на един мъж усещане за престиж и уважение. Сега си върви и постъпи правилно, нали ще го направиш?

Ноа повдигна вежди.

— Какво? Искаш... да взема плика с парите, да го занеса на ченгетата и те да повдигнат обвинение срещу конгресмена?

Този път пацифистът не се усмихна.

— Май трябваше да кажа „постъпи разумно“.

— Просто уточнявам.

— Така можеш много точно да гушнеш букета.

Биячът с емблематичните за душата му знаци по тялото и дрехите се запъти към средата на таверната.

Каубоите, седнали на барплота, станаха и го последваха към вратата на заведението. Ако бяха истински ездачи от Дивия Запад, а не компютърни специалисти или агенти по недвижими имоти, някой от тях би се заял с околните само заради удоволствието.

Когато вратата се затвори след пацифиста, Ноа поръча още една бира от несъстоялата се Мини.

Когато тя се върна с бутилката „Дос Екис“, му каза:

— Този просто се заяждаше или нещо друго?

— Нещо друго.

— А ти ченге ли си?

— Бях някога. Толкова ли ми личи?

— Ъхъ. А и носиш хавайска риза. Цивилните ченгета обичат хавайските ризи, щото могат да скрият пистолет под тях.

— Е, аз не крия нищо друго под тази, освен пожълтял потник, който трябваше да изхвърля още преди пет години — излъга той.

— Баща ми също харесваше хавайските ризи.

— Баща ти ченге ли беше?

— Преди да го убият.

— Извинявай.

— Казвам се Франсийн, кръстена съм на името на песента на Зи Зи Топ.

— Не мога да разбера защо толкова много стари ченгета слушат Зи Зи Топ — каза той.

— Сигурно в ония времена е било като някаква противоотрова срещу бозата на „Ийгълс“.

Той се усмихна.

— Ти не си глупава, Франсийн.

— Смяната ми свършва в единайсет.

— Изкушаваш ме, но съм женен.

Тя хвърли поглед на ръцете му и след като не видя брачна халка, попита:

— Женен за какво?

— Ето това е труден въпрос.

— Не е толкова труден, ако бъдеш честен пред себе си.

Ноа до такава степен беше пленен от тялото и красотата ѝ, че до този момент не беше забелязал сърдечността в очите ѝ.

— Ще прилича на самосъжаление — отвърна той и назова името на годеницата си.

— При всеки друг, но не и при теб. — Сякаш го познаваше от години. — По-скоро на гняв.

— Как се казва този бар — „Огнената вода“ или „Философски кръг“?

— Когато човек по цял ден слуша кънтри музика, започва да надниква в душите на хората и само за няколко минути отгатва житейските им истории.

— Жалко, от тебе щеше да излезе една много забавна Мини — каза искрено той.

— Като те гледам, сигурно си като баща и. Имаш онази характерна гордост. Той я наричаше чест. Но в наши дни честта е само за неудачниците и това те кара да се гневиш.

Той се загледа в нея и едва сега забеляза меланхолията ѝ.

— Оня там маха за сервитьорката.

Тя отвърна:

— Е, ако някога се разведеш, знаеш къде работя.

Изгледа я как се отдалечи. После се втрени в бутилката си, сякаш тя означаваше нещо специално за него.

Накрая, когато му остана да гледа само празната бутилка, Ноа остави на Франсийн бакшиш, по-голям от цялата му сметка.

Навън, на фона на черното като пещера небе светеше яркото жълто петно на градския живот. Високо над него висеше гладката сребърна луна. В дълбокия чист и непрогледен мрак над лунния кръг светеха ярко няколко звезди. Бяха толкова далеч.

Той тръгна пеша на изток. От време на време покрай него профучаваха коли. Непрекъснато проверяваше дали не го наблюдават. Засега никой не го следеше.

Очевидно биячите на конгресмена вече не проявяваха интерес към него. Страхът и лекотата, с която беше предал клиентката си, за тях беше потвърждение, че той е добър гражданин.

Взе от колана мобилния си телефон и се обади на Боби Зун. Помоли го да го закара вкъщи.

Като походи още около километър и половина, стигна до денонощния супермаркет, който беше избрал за място на срещата. Хондата на Боби беше паркирана до едни кофи с дрехи втора употреба, които „Армията на спасението“ разпродаваше.

Когато Ноа се качи в колата, Боби — двайсетгодишен, кльощав, с рядка брадичка и леко отнесен поглед на човек, който редовно употребява хапчета „Екстази“ — седеше зад волана и си бъркаше в носа.

Ноа направи гримаса.

— Отвратителен си.

— Какво? — попита Боби, искрено изненадан от обидата, макар че показалецът му продължаваше да се намира в дясната му ноздра.

— Поне не те сварих да онанираш. Хайде да се махаме оттук.

— Оня номер беше много готин — каза Боби, докато палеше двигателя. — Много яко.

— Готино? Идиот такъв, аз си харесвах колата.

— Шевролета ли? Беше стара купчина желязо.

— Да, но той беше моята купчина желязо.

— И се пак, човече, сцената беше много по-впечатляваща, отколкото изобщо съм очаквал. Получихме повече, отколкото щяха да ни дадат.

— Да — призна Ноа без голям ентузиазъм.

Докато излизаше от паркинга пред магазина, Боби подхвърли:

— Конгресменът е стара кримка.

— Какво е?

— Много е печен, врял и кипял е.

— От къде ги взимаш тия работи?

— Кои?

— Тия — стара кримка!

— Непрекъснато обмислям някакъв сценарий. Във филмовото училище те учат, че от всичко става филм. И определено е така.

— Опазил ме Бог да играя във филм на Боби Зун.

С прямота, характерна само между момче и мъж, и с тих заговорнически тон, както и с вяра в киното, той отвърна:

— Ти не си герой. Моята роля, мъжката, е главната. Ти си ролята на Сандра Бълок.

- [1] Герои от анимационни филми на Уолт Дисни. — Б.пр. ↑
- [2] Дороти, Тото — герои от книгата „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

От тъмните скалисти върхове към потъналите в мрак долини, от гъстите гори към откритите полета, бърза момчето-сирак. Тичешком прекосява високите житни класове и стига до желязна ограда.

Не може да повярва, че е останал жив. Не смее да се обърне, за да провери дали е избягал от преследвачите си. Те са някъде там, все още го търсят неуморно.

Оградата е стара и разнебитена. Разклаща се, когато той я прескача. Озовава се на някаква алея, коленичи и замръзва на място, докато се увери, че никой не го е чул.

Гъстите облаци са се струпали около луната като стадо овце около овчар.

В тази непрогледна нощ светят само няколко постройки. Схлупени и загадъчни къщурки. Хамбар, конюшня и няколко бараки. Той минава бързо покрай тях.

Кравите тихо измучават, а конете изцвилват. Звучите са толкова характерни за нощта като животинската миризма.

Зад двора на хамбара се простира прясно окосена поляна. Бетонен басейн за птици. Големи саксии с рози. Изоставен велосипед. Една асма е разперила натежалите си от гроздове клони.

Минава през лозовия тунел и през тревата и доближава къщата. Тухлени стълби водят към овехтялата задна веранда. Подът скърца, докато момчето приближава вратата, която сама се отваря.

Той се колебае на прага, изправен пред опасността и пред мисълта за престъплението, което се кани да извърши. Майка му го е възпитала на добродетели, но тази нощ той трябва да оцелее и затова се налага да открадне.

Не му се иска да излага на опасност и тези хора — които и да са те. Ако убийците го проследят до тук, няма да пожелат никого. Те нямат милост и не оставят свидетели.

И все пак, ако не потърси помощ тук, ще трябва да го стори в следващата ферма. Или в по-следващата. Уморен е, страхува се, още не

знае къде се намира. Нуждае се от план. Трябва да престане да тича, за да измисли нещо.

Тихо затваря вратата на кухнята след себе си, притаява дъх и се ослушва. В къщата е тихо. Очевидно пристигането му не е успяло да събуди никого.

Шкаф до шкаф, чекмедже до чекмедже. Намира свещи и кибрит, но ги връща на мястото. Най-накрая открива фенерче.

Трябват му няколко неща. Бързата и предпазлива обиколка на първия етаж му подсказва, че ще трябва да се качи горе, за да ги намери.

От шума на собствените му стъпки го обзема парализиращ страх. Ами ако убийците са вече тук и го чакат горе в тъмното, за да го изненадат.

Тава е смешно. Те не биха си играли игрички с него. Те са жестоки и смъртоносно ефективни. Ако бяха тук, той вече щеше да е мъртъв.

Чувства се малък и нищожен, слаб, сам и обречен. Продължава да се колебае, макар разумът да му подсказва, че в най-лошия случай могат да го открият стопаните на къщата.

Най-накрая се насочва към втория етаж. Стълбите тихо скърцат. Докато се изкачва, гледа да върви по-близо до стената, където скърцането не е толкова шумно.

Горе има малък коридор и четири врати. Първата води към банята. Втората — към спалнята. Той закрива с длан светлината на фенерчето, за да не го издаде, и влиза вътре.

Върху леглото спят мъж и жена и шумно хъркат. Върху нощното шкафче в малък пепелник има няколко монети и мъжки портфейл. В портфейла намира десетдоларова банкнота, две по пет и четири по един долар.

Тези хора явно не са богати. Чувства се виновен, че им взима и малкото пари, които имат. Ако остане жив един ден, ще се върне в тази къща и върне дълга си.

Иска му се да вземе и монетите, но не ги докосва. Както е изнервен, най-много да изпусне някоя от тях и да събуди фермера и жена му.

Мъжът изръмжава насън и се обръща на другата страна.

Момчето бързо и безшумно излиза от спалнята. Забелязва движение в коридора, светещи в тъмното очи, остри зъби. За малко да изкрещи от ужас.

Куче. Черно-бяло. Рошаво.

Той знае как да се оправя с кучета. Животното го подушва и след това спокойно го повежда към една полуотворена врата.

Сигурно кучето е дошло от там. Сега поглежда дружелюбно към новия си приятел, маха с опашка и се промъква в стаята. Прави го така бързо и гладко, като някакво извънземно.

На вратата има окачена метална табелка с надпис:

КОМАНДЕН ЦЕНТЪР
НА КОСМИЧЕСКИЯ КОРАБ,
КАПИТАН КЪРТИС ХАМЪНД

Неканения гост се поколебава, но влиза след кучето в Командния център.

Това е стая на момче. По стените са разлепени големи филмови афиши. Върху рафтовете е подредена голяма колекция от фигурки на научнофантастични герои и детайлни модели на космически кораби. В единия ъгъл виси пластмасов човешки скелет в реални размери. Усмивва се, сякаш смъртта е нещо много весело и забавно.

На стената има и плакат на Бритни Спийрс — може би единственият признак за промяна в нагласите на обитателя на стаята. Тя е доста привлекателна — с пищните си гърди, оголен пъп и агресивна усмивка — но също така е и страшна, като хищник от филм на ужасите.

Малкият нашественик отвърща поглед от попзвездата. Объркан е и в същото време е изненадан, че в момента може да изпитва и други чувства, освен страх и тъга.

Под плаката на Бритни Спийрс, завит с одеяло, лежи по корем Къртис Хамънд — командирът на кораба. Спи непробудно и не знае, че капитанската му каюта е осквернена от присъствието на непознат. Сигурно е на единайсет или дванайсет години, но е някак дребен за възрастта си. Голям е приблизително колкото нощния си посетител, който се е надвесил над него.

Къртис Хамънд в момента е обект на горчива завист. Не защото спи спокойно, а защото не е сирак, не е самотен. За миг завистта на малкия неканен гост прераства в такава омраза, че му се иска да

избухне и да размаже спящото момче. Да намали болката си, като я предаде на друг.

Макар и да трепери от гняв, все пак успява да се овладее. Омразата изчезва така внезапно, както се е появила. Тъгата, която за известно време беше заглушена от свирепата враждебност, отново се върна като сива пелена.

На нощното шкафче пред радиобудилника лежат няколко монети и употребяват лейкопласт с капки засъхнала кръв по него. Кръвта не е много, но нашият герой наскоро е видял толкова насилие, че потръпва. Отново не докосва монетите.

От препускането му из горите и полята целият е изподран, дрехите му са изпокъсани и мръсни. Исква му се да си вземе гореща вана и да лекува раните си, но ще трябва да се задоволи само с чисти дрехи.

Кучето го гледа. Озадачено е от ставащото, но в погледа му няма тревога.

Докато му крадат ризата, джинсите, чорапите и обувките, Къртис Хамънд продължава да спи непробудно, сякаш е омагьосан. Ако наистина беше капитан на звезден кораб, екипажът му сигурно щеше да стане плячка на кръвожадни извънземни или пък корабът щеше да бъде притеглен от „черна“ дупка, докато той сънува Бритни Спийърс.

Нашественикът не прилича на кръвожаден извънземен, но се чувстваше като теглен от „черна“ дупка. Той тихо се върна до отворената врата на спалнята, а кучето застина до него.

В къщата продължаваше да цари тишина. Момчето не открива никого в коридора. И въпреки това инстинктът са самосъхранение капа малкият нарушител да спре пред стълбите.

Нещо не е както трябва, прекалено е тихо. Сигурно родителите на Къртис са се събудили.

За да стигне до стълбите, ще трябва да мине покрай тяхната врата, която забрави отворена. Ако фермерът и съпругата му са будни, то сигурно ще си спомнят, че вратата им е била затворена, когато са си легнали.

Връща се в детската, където от стените го гледат настръхналата Бритни Спийърс и чудовищата. Изключва фенерчето и затаява дъх.

Започва да се съмнява в инстинктите си. После забелязва, че кучето вече не върти опашка и е застинало на място.

В мрака плуват сиви правоъгълници — закрити със завеси прозорци. Прекосява стаята и отива при тях. Мислено се опитва да си спомни разположението на мебелите, за да не се блъсне в нещо.

След като оставя загасеното фенерче и отдръпва завесите, пластмасовите халки изтракват по медния корниз. Сякаш висящият изкуствен скелет е съживен от някаква магия и потраква с костеливите си пръсти.

Къртис Хамънд мърмори нещо насън, бори се със завивките.

Неканеният гост отваря прозореца и предпазливо се измъква от къщата. Стъпва върху покрива на предната веранда и се оглежда.

Кучето го гледа през отворения прозорец, сложило предните си лапи на перваза. Сякаш иска да изостави господаря си и да тръгне с новия си приятел към нощни приключения.

— Стой там — му прошепва момчето-сирак.

Приведено, то отива до ръба на покрива. Отново поглежда назад — кутрето жално скимти, но остава на мястото си.

Момчето има атлетично телосложение и е пъргаво. Скокът от покрива на верандата не представлява трудност за него. Приземява се на тревата с присвити колене, претъркулва се и отново се изправя на крака.

Кален път, очерта от двете страни от оградени ливади, води до шосе на около двеста метра на запад. Той не е изминал и половината разстояние, когато чува лая на кучето в далечината.

В къщата на Хамънд светват и отново изгасват лампи, сякаш там в момента се провежда карнавално увеселение със светещи призраци.

Едновременно с това се чуват викове, от които кръвта се вледенява въпреки разстоянието. Не просто тревожни викове, а викове от ужас, от гняв. Най-пронизителните като че нямат нищо общо с човешки звуци. Приличат на неистовото квичене на прасета, които са забелязали проблясващия сатър в ръцете на касапина. И все пак звуците идва от хора. Това са предсмъртните молби за милост на семейство Хамънд към техните мъчители.

Убийците са били по-близо, отколкото е предполагал. Присъствието, което е почувствал в коридора на втория етаж на къщата, не е било на събудилия се фермер и жена му. Били са същите онези ловци, които брутално убиха неговите родители, слязоха от планината и стигнаха чак до фермата на Хамънд.

Препуска напред в нощта, опитва се да избяга от писъците и вината. Поема си дъх и леденият въздух нахлува в гърлото му. Сърцето му препуска като див мустанг. Рита ли рита в ребрата му.

Луната-затворник успява да се измъкне от оковите на облаците и влажният път под краката на момчето проблясва на слабата светлина.

Когато стига до шосето, той вече не чува ужасните писъци, а само тежкото си дишане. Обръща се и вижда, че светят всички прозорци в къщата. Убийците го търсят на тавана, в килерите, в мазето.

От мрака дотичва кучето. То е станало повече черно, отколкото бяло, но така отлично се слива със заобикалящата го среда. Животното се сгушва в краката на момчето, търси от него закрила, като в същото време поглежда назад към къщата на Хамънд.

Животното скимти и трепери, момчето — също. И двамата се страхуват, но невръстният беглец не се поддава на изкушението да седне на земята и да заплаче заедно с кучето.

Напред, бързо към шосето, което се простира на север и на юг и води към неизвестни места. Която и посока да избере, най-вероятно ще го постигне същата мъчителна смърт.

Мракът в провинциално Колорадо остава — не се виждат фаровете на нито една кола. Ослушва се, но чува само дишането на кучето. Никакво ръмжене на двигател.

Опитва се да прогони кучето, да го накара да си върви, но животното е непреклонно. Оттук нататък съдбите им са свързани.

Не му се иска да носи отговорност за живота на още едно същество, но е благодарен, че кучето ще му прави компания в нелекия път. Тръгва наляво, на юг, защото на север е разположен хълм. Едва ли ще издържи да тича по стръмния терен.

От дясната му страна се простира поляна. Двулентовото шосе се спуска надолу, отдясно се извисяват като стражи високи борове и поздравяват луната с дългите си клони. Шляпането на маратонките му отеква между асфалта и дърветата. Шляпане, което рано или късно ще привлече вниманието на преследвачите му.

Пак поглежда назад. Веднага забелязва бушуващите пламъци на изток и разбира, че къщата на семейство Хамънд гори. Овъглените мъртви тела едва ли ще дадат на следователите много улики, които да им помогнат да открият убийците.

Пътят завива и дърветата го скриват от пожара. Когато минава завоя, вижда един камион, спрял на ръба на магистралата. Само габаритите му светят, а моторът му тихо мърка като уморен звяр, който е изпаднал в полудрямка.

Той забавя скоростта си. Мъчи са да заглуши както стъпките си, така и учестеното си дишане. Кучето също забавя темпото си в бавен тръс, навежда глава и тихо минава отстрани на момчето. Прилича повече на котка, отколкото на куче.

Камионът е покрит с брезент. Когато доближава задната броня на машината, уплашено, че е изложено на габаритните светлини, момчето чува гласове. Говорят си мъже.

То внимателно надзърта към шофьорското място, но не вижда никого. Тогава се придвижва до местата на пътниците. Двама мъже са застанали до камиона с гръб към магистралата. Гледат към гората. Беглецът забелязва на лунната светлина две струи урина.

Не иска да ги излага на опасност. Ако остане тук, те може да са мъртви преди още да са успели да се облекчат. От друга страна, той никога няма да може да заблуди преследвачите си, ако продължи да бяга пеш.

Капакът отзад е затворен с два болта. Той тихо изважда единия, промъква се от другата страна, прави същото и с другия. Капакът покрива отвора само наполовина. Би могъл спокойно да го прескочи, без да усложнява нещата, но за четириногия му приятел бариерата е прекалено висока.

Прочело мислите на новия си господар, животното бързо скача в камиона и се приземява плавно и безшумно вътре.

Момчето се качва след ловкия си спътник и се озовава в покритата с брезент тъмнина. Затварянето на капака е трудна работа, но с малко повече усилие той успява. Връща на мястото им двата болта, докато мъжете отвън избухват в смях.

Магистрата зад камиона продължава да е безлюдна. Успоредните линии, които са жълти през деня, изглеждат бели, облени от сиянието на бледата луна. На момчето му идва натрапчивата мисъл, че приличат на две жици, по които ще дойде смъртта, и ужасът — димящ и съскащ, в един миг ще избухне.

„Хайде по-бързо — подканва той мъжете, сякаш само със силата на волята ще може да ги накара да тръгнат. — По-бързо“.

В тъмното пипнешком установява, че камионът е натоварен с много одеяла. Част от тях са сгънати и подредени отделно, а другите са сложени на бали и вързани със сезалови въжета. Дясната му ръка напипва гладка кожа, характерните извивки на седло.

Шофьорът и спътникът му се връщат в кабината. Първо се затваря едната врата, а после и другата.

След одеялата има още седла. Някои са гладки като първото, но други са покрити с богати украси. Момчето ги свързва с паради, изложения на коне и с родео. Гладките орнаменти, които са студени при пипане, сигурно са от сребро, тюркоаз, малахит, оникс.

Шофьорът сваля ръчната спирачка. Когато камионът отново излиза на магистралата, изпод колелата хвърчат ситни камъчета.

Камионът се отправя на югозапад. Две бели линии върху черния асфалт се вият изпод него, а електрическите и телефонните стълбове сякаш маршируват като войници към бойното поле отвъд хоризонта.

Сред купищата одеяла и седла, свити сред миризмата на филц, овча кожа и конски такъми — и сред успокояващия слабо доловим аромат на коне — са се сгушили момчето-сирак и бездомното куче. Те са обединени от мъчителна загуба и силен инстинкт за самосъхранение. Пътуват към непознати земи, към незнайно бъдеще.

ГЛАВА 5

В сряда, след като цял ден безуспешно бе търсила работа, Мики Белсонг се върна в малкото дворче пред караваната. И малкото растителност там беше изсъхнала под палещите лъчи. Бушуващите урагани-торнадо, които редовно опустошаваха къщите и караваните в централните щати, бяха непознати тук, в Южна Калифорния. Лятната горещина обаче правеше непоносими за живеене улиците, докато някое разрушително земетресение не свършеше работата на торнадото.

Старата каравана на леля й Дженива приличаше на огромна пещ, в която можеха да се опекаат цели крави. Сигурно зад металните стени живееше някакъв зъл бог — покровител на слънцето, защото въздухът около това място беше нажежен, сякаш го обитаваха демони.

Вътре мебелите изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се запалят. Плъзгащите се прозорци бяха отворени, но в августовския ден нищо не помръдваше.

В малката си спалня Мики събу убиващите я обувки на високи платформи. После свали евтината си памучна блуза и клина.

Мечтаеше си за един душ. Обаче тясната баня имаше само едно тясно прозорче, а в тази горещина парата нямаше да може да се разнесе бързо.

Тя си облече бели шорти и червена блуза без ръкави. Застана пред огледалото на вратата на спалнята. Изглеждаше по-добре, отколкото се чувстваше.

До едно време се гордееше с красотата си. Сега се запита защо си е придавала такава важност за нещо, което не ѝ е коствало никакви усилия.

През последната година въпреки съпротивата и магарешката упоритост Мики стигна до неприятния извод, че животът ѝ до момента е бил прахосан и че вината е единствено нейна. Гневът, който някога беше насочен към другите, сега се обърна срещу нея.

Въпреки това бурният гняв е характерен само за ирационалните и глупавите. Мики не беше нито ирационална, нито глупава. След

време самоизгарящата ненавист утихна и от нея остана само пепелта на депресията.

Депресията също премина. Започна да живее ден за ден, да тръпне постоянно в очакване.

Освен че ѝ беше дала приятен външен вид, съдбата никога повече не прояви щедрост към нея. Така че Мики не виждаше голям смисъл и в подобен оптимизъм, затова го съчетаваше с мнителност.

Така или иначе, през седмицата, през която живя при леля си Джен, сутрин се събуждаше с убеждението, че промяната ще дойде всеки момент и че тази промяна ще бъде за добро.

Последната седмица в безполезно търсене на работа обаче можеше да я върне обратно към депресията. А и днес неколккратно я беше споходил старият ѝ гняв. Тази ненавист не беше така изпепеляваща като предишната, но заплашваше бързо и неконтролируемо да се разгори в душата ѝ. След дългия и мъчителен ден тя се чувстваше страшно уморена — физически, психически и духовно. Емоционалната ѝ неуравновесеност я плашеше.

Отиде боса до кухнята, където Дженива приготвяше вечерята. Малък електрически вентилатор, сложен на кухненския под, уж охлаждаше нагорещения въздух. Ефектът от него беше подобен на бъркането с дървена лъжица в кипяща тенджерата.

Заради престъпната глуповатост и глупавата престъпна натура на местните политици в Калифорния, в началото на лятото в щата имаше дефицит на електроенергия. После като ненавременна реакция на случилото се бяха натрупали излишъци от електричество, и то на ненормално висока цена. Цените на тока за битови нужди скочиха главоломно. Дженива не можеше да си позволи да ползва климатик.

Докато слагаше сирене пармезан в купа със студена салата, леля Джен дари Мики с усмивка, с която можеше да накара змията от райската градина да се превърне в неин пръв приятел. Някога златистата коса на Джен беше побеляла. Но понеже беше понапълняла, лицето ѝ изглеждаше гладко, а луничките и живите зелени очи загатваха, че у тази шейсетгодишна жена все още живее малко момиченце.

— Мики, скъпа, как мина денят ти?

— Скапан, лельо Джен.

— „Скапан“. Постоянно се питам дали трябва да ме притеснява тази дума или не.

— Не знаех, че още има хора, които се притесняват от нещо. В случая просто искам да кажа тъп и гаден.

— А! Тогава не съм притеснена, а само леко загрижена. Защо не си пийнеш чаша студена лимонада, скъпа? Преди малко я приготвих.

— Предпочитам бира.

— Има една бира. Чичо ти Върнан обичаше вечер да си пийне две ледени бири.

Леля Джен не пиеше бира. Върнан беше починал преди осемнайсет години, но Дженива все още държеше бутилки от любимата му марка в хладилника. Ако никой не изпиваше бирата, когато срокът ѝ на годност изтечеше, тя периодично я сменяше с прясна.

Макар че постепенно губеше играта със смъртта, тя оставаше непреклонна и не даваше костеливата старица с косата да ѝ отнеме и сладките спомени, и ревниво спазвани семейни традиции.

Мики отвори кутия „Будвайзър“.

— Говорят, че икономиката върви право към пропастта.

— Кой говори така, мила?

— Всички, с които разговарях за работа.

Дженива сложи салатата на масата и започна да реже пилешко филе за сандвичите.

— Тези хора са просто песимисти. За някои икономиката винаги върви към пропастта, но за други е манна небесна. Ти ще си намериш работа, сладка моя.

Бирата ѝ даде приятна леденостудена утеха.

— Как успяваш да оставаш винаги такава оптимистка?

Съсредоточена в рязането на пилешкото, Дженива отвърна:

— Лесно, просто се оглеждам.

Мики се огледа.

— Извинявай, лельо Джен, но аз виждам само тясна кухничка в каравана. Толкова стара, че лакът на шкафовете се е напукал.

— Тогава не знаеш как да гледаш. В тази кухничка има чиния с кисели краставички, маслини, купа с картофена салата, поднос със сирене и друга храна в хладилника. Би ли наредила всичко това на масата, ако обичаш?

— Ти да не би да готвиш за целия квартал? — попита Мики, след като извади от хладилника чинията със сиренето.

Дженива нареди нарязаните парчета пилешко в поднос на масата.

— Не забеляза ли — тази вечер съм подредила прибори за трима?

— Ще имаме гост за вечеря?

Вместо отговор на вратата се почука. Задната врата си стоеше отворена, за да се проветрява караваната. Лейлъни Клонк потропваше върху рамката.

— Влизай, влизай. Ела да се спасиш от тази ужасна жега — подкани я Дженива, сякаш нажежената каравана беше някакъв прохладен оазис.

Лейлъни влезе вътре. Металната скоба на крака ѝ потракваше. Лицето ѝ се бе зачервило от слънцето. Носеше зелени шорти и бяла тениска с малко зелено сърчице, избродирано в горната лява част.

Това беше по-лошо и от скапания ден. Думите, необходими да се опише цялото мъчително търсене на работа от Мики, обикновено щяха да накарат леля Дженива да изтръпне от ужас. Затова, когато пристигна недъгавото момиче, Мики внезапно беше обзета от онова изпълнено с надежда очакване, което я беше предпазвало от самосъжалението.

— Госпожо Ди — обърна се Лейлъни към Дженива, — вашият изсъхнал розов храст непрекъснато ми прави неприлични жестове.

Домакинята се усмихна.

— Ако е имало кавга, скъпа, сигурна съм, че ти си я започнала.

Лейлъни се закани на Дженива с палеца на деформираната си ръка, а на Мики каза:

— Много е оригинална. Къде я намери?

— Тя е сестра на баща ми, така че не ми се наложи да я търся.

— Печелиш червена точка. Баща ти сигурно е страхотен.

— Защо мислиш така?

— Сестра му е готина.

— Той заряза мен и майка ми, когато бях на три години.

— Кофти. Ама пък моят безполезен баща духна още в деня, в който се родих.

— Ние какво, по скапани бащи ли ще се състезаваме?

— Поне истинският ми баща не е убиец като сегашния ми псевдобаща. Или поне аз не знам да е такъв. Твоят баща убиец ли е?

— Отново печелиш. Той е само едно егоистично прасе.

— Госпожо Ди, не ви ли е неприятно, когато нарича брат ви егоистично прасе?

— Тъжно е, скъпа, но е вярно.

— Значи вие не сте просто червена точка, госпожо Ди, а сте като онези награди сюрпризи, които ги слагат в пликовете със снакс.

Дженива грейна.

— Много мило, Лейлъни. Искаш ли лимонада?

Момичето посочи към кутията „Будвайзър“ на масата.

— Щом Мики пие бира, и аз искам.

Дженива ѝ наля лимонада.

— Представи си, че пиеш „Будвайзър“.

— Мисли си, че съм дете — обърна се Лейлъни към Мики.

— Та ти наистина си дете.

— Зависи какво разбираш под „дете“.

— Всеки, който е на по-малко от тринайсет години.

— О, колко тъжно. Прибягваш до някакво измислено число. Това говори за неумение за самостоятелно мислене и анализ.

— Добре тогава, да пробваме с размера. Ти си дете, защото още нямаш цици.

— Не е честно. Знаеш, че това е слабото ми място.

— Никакво слабо място. Изобщо няма място. Плоска си като парчето швейцарско сирене върху този поднос.

— Да, ама един ден ще бъдат толкова големи, че ще трябва да нося на гърба си торба с цимент за баланс.

— Голяма работа е, нали? — намеси се Дженива.

— Без съмнение тя е един страхотен малък мутант.

— Вечерята е готова — тържествено обяви възрастната жена. — Студени салати и сандвичи. Не са кой знае какво, но са подходящи за горещото време.

— По-добре е от консервирани праскови със соя и зелен фасул — отвърна Лейлъни и се настани на масата.

— Защо? Какво не е наред? — попита я Дженива.

— О, много неща. Старата Синсемила е доста некадърна като майка, но обира всички точки и като ужасна кулинарка.

Старата жена изгаси лампата над главите им, за да пести електричество и за да не стане много горещо в кухнята.

— Като се стъмни, ще запалим свещи — каза тя.

Беше седем часът и лятното вечерно слънце беше златисточервено. Грееше толкова силно, че щорите, които не успяваха да опазят от горещината кухнята, сякаш сияеха.

Дженива също седна, наведе глава и изрече кратка молитва:

— Благодаря ти, Боже, че ни даваш всичко, от което имаме нужда, и че ни позволяваш да сме доволни от това, което имаме.

— Имам проблем с това „доволни“ — обади се Лейлъни.

Мики протегна ръка над малката масичка и момичето ѝ отвърна със същото: двете плеснаха дланите си заговорнически.

— Масата си е моя, затова много моля без коментари — реагира Дженива. — А когато някой ден си пия пина колада на терасата в рая, не ми се мисли какво ще сервират на грешниците в ада.

— Сигурно такава лимонада — отвърна Лейлъни.

Мики си сипа в чинията от салатата.

— Значи, Лейлъни, вие с леля Дженива прекарвате заедно времето?

— Повечето време, да. Госпожа Ди ме учи всичко за секса.

— Не приказвай такива неща, момиче! — предупреди я Дженива. — Някой ще вземе да ти повярва. Просто играем карти.

— Щях да я оставя да спечели — каза Лейлъни — от учтивост и уважение пред възрастта ѝ, но тя ме мамеше.

— Леля Джен винаги мами — потвърди Мики.

— Добре, че не играхме руска рулетка. Мозъкът ми щеше да е разпилян из цялата кухня.

— Аз не мамя. — Лукавият поглед на Джен беше достоен за счетоводител на мафията, който свидетелства пред властите. — Просто използвам сложни и усъвършенствани методи на игра.

— Когато забележиш, че пина коладата ти е гарнирана с отровни гъсеници, може би ще осъзнаеш, че терасата ти не се намира в рая.

Леля Джен избърса веждата си с хартиена салфетка.

— Не си мислете, че се потя, защото чувствам вина. От жегата е.

— Картофената салата е страхотна, госпожо Ди — каза Лейлъни.

— Благодаря. Сигурна ли си, че майка ти не иска да дойде при нас?

— Не. Надрусала се е с кокаин и халюциногенни препарати. Единственият начин старата Синсемила да дойде дотук е с пълзене. А и каквото да вкара в устата си в сегашното състояние, моментално ще го повърне.

Дженива погледна смръщена Мики, а тя сви рамене. Не знаеше дали тези приказки за пороците на Синсемила са истина или фантазия. Подозираше обаче, че историите са силно преувеличени. Грубият език и остроумните забележки можеха да са прикритие за ниско самочувствие. Самата Мики беше запозната с тази стратегия.

— Вярно е — настоя Лейлъни, правилно разчела погледите, които двете жени си размениха. — Тук живеем само от три дни. Дайте малко време на старата Синсемила и ще видите какви ги върши.

— Наркотиците нанасят ужасни поражения — каза леля Джен с потиснат тон. — Веднъж в Чикаго бях влюбена в един мъж...

— Лельо Джен — предупреди я Мики.

Тъгата лесно се настани върху гладкото и луничаво лице на Дженива.

— ... Беше толкова красив, толкова чувствителен...

Мики въздъхна и стана, за да си вземе бира от хладилника.

— ... но се друсаше — продължи Дженива. — Хероин. Беше смотаняк в очите на всички останали, но не и в моите. Аз просто бях убедена, че може да се промени.

— Изключително романтично, госпожо Ди, но когато майка ми си намира приятели наркомани, нещата винаги свършват зле за тях.

— Не и в този случай — отвърна възрастната жена. — Аз го спасих.

— Така ли? Как?

— С любов. — Очите ѝ се навлажниха от спомена за тази стара страст.

Мики се върна и седна на стола си.

— Лельо Джен, този чувствителен тип от Чикаго... не беше ли Франк Синатра?

— Ама сериозно ли? — Лейлъни се ококори. — Умрелият певец?

— Тогава още беше жив. Дори косата му не беше започнала да пада.

— А състрадателната млада жена, която го е спасила от иглата — продължи Мики, — ти ли беше, лельо Джен, или Ким Новак?

На лицето на Дженива се изписа почуда.

— На младини бях красива и привлекателна, но не можех да се сравнявам с Ким Новак.

— Лельо Джен, ти си мислиш за „Мъжът със златната ръка“. С Франк Синатра и Ким Новак. Пуснали са го по кината някъде през петдесетте години.

Дженива се усмихна.

— Напълно си права, скъпа. Никога не съм имала романтична връзка със Синатра. Макар че ако бях го срещнала, не знам дали щях да му устоя.

Лейлъни погледна към Мики за обяснение.

Тя само сви рамене. Объркаността на момичето я забавляваше.

— И аз не съм сигурна дали щях да му устоя.

— За Бога, престани да дразниш детето — каза Дженива. — Прости ми, Лейлъни. От време на време имам проблеми с паметта, откакто бях улучена в главата. Оттогава тук се обърка нещо — тя потупа с пръст дясното си слепоочие — и понякога старите филми ми се струват реални като моето минало.

— Може ли още лимонада? — помоли Лейлъни.

— Разбира се — Дженива ѝ наля от леденостудената течност.

Момичето отпи голяма глътка от разхладителната напитка.

— Не се опитвай да ме заблудиш, мутантче — каза Мики. — Съвсем не си толкова хладнокръвна и спокойна.

Лейлъни остави чашата на масата и отвърна:

— Е, добре, де. Вярвам ви. Кога ви улучиха в главата, госпожо Ди?

— На трети юли станаха осемнайсет години.

— Леля Джен и чичо Върнън имаха малък магазин за хранителни стоки на ъгъла — обясни Мики. — Това е като да си мишена в стрелбище, ако на улицата често се стреля.

— Ден преди Четвърти юли хората купуват много месо и бира. Бизнесът тогава върви добре и разплащанията стават предимно в пари в брой — намеси се старата жена.

— И някой е искал да сложи ръка на тези пари?

— Беше перфектният джентълмен — припомни си Дженива.

— Освен, че стреля по вас.

— Е, да, освен това. Но дойде на касата с чаровна усмивка на лицето. Добре облечен, с приятни обноски. Идва и казва: „Ще съм ви много благодарен, ако ми дадете парите от касата. И моля ви, не крийте големите банкноти под чекмеджето“.

Лейлъни присви очи, съчувствайки на потърпевщата.

— И вие отказахте да му дадете парите.

— Опазил ме Господ. Не, скъпа, изпразнихме касовия апарат и само дето не му благодарихме, че ни е спасил от данъците, които трябваше да платим върху приходите.

— Но той все пак стреля по вас?

— Първо стреля два пъти в моя Върнън, а после очевидно и в мен.

— Очевидно?

— Помня само как стреля във Върнън. Де да можех да забравя, но не мога. — Още докато разказваше за въображаемата любовна авантюра с измисления наркоман, тъгата беше хвърлила сянка върху лицето ѝ. Сега обаче страните ѝ порозовяха от щастие и тя се усмихна. — Върнън беше чудесен мъж, сладък като мед.

Мики хвана леля си за ръката.

— Аз също го обичах, лельо Джен.

— Толкова много ми липсва. Но не мога да плача, защото всеки спомен, свързан с него, дори и онзи ужасен ден, ми напомня колко добър и любящ съпруг беше той — каза Дженива на Лейлъни.

— Брат ми, Лукипела, той беше такъв. — Макар че похвали брат си, Лейлъни не беше щастлива като Дженива. Вместо това момичето се натъжи. Сините му очи сякаш потъмняха.

Мики забеляза у младата им гостенка една черта, от която настръхна. Беше като в дълбоките недра на нейната собствена душевност. За малко ѝ се мярнаха отчаянието и онзи разрушителен гняв. За кратко успя да види у детето онова чувство на безполезност, което сигурно щеше да отрече, но което Мики познаваше много добре от личен опит.

Както внезапно Лейлъни свали гарда, така и светкавично възвърна самообладанието си. Погледът ѝ блесна при спомена за брат ѝ, но този поглед отново беше ясен. Втрещена в деформираната си ръка, тя се обърна към усмихнатата Дженива и също отвърна с усмивка.

— Госпожо Ди, вие казахте, че очевидно престъпникът е стрелял по вас.

— Е, знам че стреля по мен, разбира се, но не си го спомням. Помня как стреля по Върнън и после, след като отворих очи, се озовах в болницата. Бяха минали повече от четири дни.

— Куршумът не е успял да пробие черепа — намеси се Мики.

— Прекалено здрав е бил — с гордост добави Дженива.

— Късмет — поясни племенницата й. — Ъгълът на стрелбата е бил прекалено остър. Куршумът буквално е отскочил от черепа, само го е пукнал и е прорязал скалпа.

— Тогава, госпожо Ди, какво се е объркало в главата ви?

— Пукването е било вътрешно. Отчупени костици са се забили в мозъка. Образувал се кръвен съсирек.

— Лекарите отвориха главата на леля Джен като консервена кутия.

— Мики, скъпа, не мисля, че този разговор е подходящ за масата.

— О, чувала съм къде по-страшни неща у нас — каза Лейлъни.

— Старата Синсемила се мисли за голям фотограф и когато пътуваме има навика да снима пътни катастрофи. Обича на вечеря да говори за това, което е видяла — кой е бил размазан на пътя. А моят псевдобаща...

— Оня убиецът — прекъсна я Мики със сериозно изражение, сякаш изобщо не се съмняваше в правдивостта на фрапирания семеен портрет, който Лейлъни описваше.

— Да, доктор Смърт — потвърди момичето.

— Изобщо не му разрешавай да те осиновява — отвърна Мики.

— Дори Лейлъни Клон е за предпочитане пред Лейлъни Смърт.

— Не знам, Мики, на мен повече би ми допаднало Лейлъни Смърт — пошегува се Дженива.

Сякаш беше нещо съвсем естествено, Лейлъни взе кутията бира на Мики и вместо да пие от нея, потри челото си, за да се охлади.

— Естествено, доктор Смърт не е истинското му име. Така го наричам аз зад гърба му. Понякога на вечеря обича да говори за хората, които е убил. Как са изглеждали, когато са умрели, какви са били последните им думи, дали са плакали, дали са се подмокрили, всякакви подобни откачени неща.

Момичето остави бирата далеч от Мики. Движенията му бяха някак небрежни, но намеренията му — съвсем ясни. Беше се самоназначило да бди над трезвостта на Мики.

— Сигурно си мислите, че интересно да разговаряте за подобни неща, но повярвайте ми, интересната част свършва много бързо — добави Лейлъни.

— Какво е истинското име на фалшивия ти баща? — попита я Дженива.

Преди момичето да успее да отговори, Мики го изпревари:

— Ханибал Лектър.

— Някои хора се боят повече от неговото име, отколкото от това на канибала Лектър. Убедена съм, че сте го чували. Престъпн Мадок.

— Какво впечатляващо име — каза Дженива. — Като съдия от Върховния съд, сенатор или някакво друго величие.

— Произхожда от семейство високообразовани академици от престижните университети на Бръшляновата лига — продължи Лейлъни. — Никой от тия снобари няма нормално име. При тях случаят е по-тежък, отколкото при старата Синсемила. Казват се Хъдсън, Ломбард, Тревър или Кингсли, Уайтклиф, Криспин. Доста време ще изгубиш, ако се опиташ да откриеш сред тях някой боб или Джим. Родителите на доктор Смърт са били университетски преподаватели — по история, литература. Затова второто му име е Клавдий. Престъпн Клавдий Мадок.

— Никога не съм го чувала — каза Мики.

Това явно изненада Лейлъни.

— Не четете ли вестници?

— Спях да ги чета, когато престанаха да публикуват в тях новини — отвърна Дженива. — Сега в тях има само редакционни статии и мнения — от първата до последната страница.

— Непрекъснато говорят за него по телевизията — не се предаваше момичето.

Дженива поклати глава.

— Отдавна не гледам телевизия, освен архивни филми.

— Аз просто не обичам да гледам новини — отвърна Мики. — Повечето от тях са лоши, а когато не са лоши, не са верни.

— А! — Лейлъни ококори широко очи. — Ти си от ония дванайсет процента.

— Какво?

— Всеки път, когато медиите правят някакво допитване до хората, независимо какъв е въпросът, дванайсет процента от анкетираните нямат мнение. Даже и да ги питаш дали на група откачени учени да бъде разрешено да създават хибриди между хора и крокодили, те ще отговорят, че нямат мнение.

— А ще съм против — заяви Дженива.

— Аз също — обади се Мики.

— Някои хора са достатъчно зли и без да тече крокодилска кръв в жилите им — отбеляза старата жена.

— Ами алигатори? — предложи Мики.

— Против — повтори твърдо Дженива.

— Ами ако въпросът е за хибриди между хора и отровни пепелянки? — попита Мики.

— Ако питат мен, съм твърдо против.

— Добре де, ами кръстоски между хора и малки кутрета?

Лицето на Дженива грейна.

— Това е нещо друго.

Мики се обърна към Лейлъни:

— Значи все пак не спадаме към тези дванайсет процента. Имаме си собствено мнение и не го крием.

Лейлъни се усмихна широко и отхапа от киселата краставичка.

— Страшно много ми харесваш, Мики. Ти също, госпожо Ди.

— И ние те харесваме, мила — увери я Дженива.

— Само едната е била улучена с куршум, а и двете сте с объркани глави — отбеляза Лейлъни. — Но може би е за добро.

— Нямах равна по комплиментите — подметна Мики.

— И е толкова умна — добави гордо леля Джен, сякаш момичето беше нейна дъщеря. — Мики, знаеш ли, тя има коефициент на интелигентност 86?

— Мислех, че е поне 90 — отвърна племенницата ѝ.

— В деня на теста закусах шоколадов сладолед — каза Лейлъни. — Ако бях яла овесена каша, сигурно щях да имам шестосем точки повече. Синсемила не зарежда редовно хладилника. Затова се явих на теста след захарна атака и приключих със следзахарен провал. Не че се оправдавам или се оплаквам. Беше късмет, че имаше дори сладолед, а не само сладки с марихуана. Абе, какво говоря аз.

Късмет е, че сега не съм мъртва и заровена в някой незнаен гроб, а червеите да пълзят из черепа ми. Или пък че не са ме отвлекли на извънземен кораб като Лукипела и не са ме зарязали на някоя забравена от Бога далечна планета, където няма какво да се гледа по телевизията и изобщо няма сладолед.

— Значи сега, освен историята за абсолютната отрепка майка и кръвожадния ти баща трябва да повярваме и че брат ти е бил отвлечен от извънземни — отбеляза Мики.

— Да, такъв е последният случай — отвърна Лейлъни. — Странни светлини в небето, бледозелени лъчи, които те придърпват и засмукват кораба-майка, малки сиви човечета с големи глави и огромни очи — пълния комплект. Госпожо Ди, мога ли да си взема от онези репички, които приличат на рози?

— Разбира се, скъпа. — Тя ѝ подаде чинията.

Мики се изкикоти тихо и поклати глава.

— Ей, хлапе, в сравнение с твоите измислици „Семейство Адамс“ е като приказката за Червената шапчица. Не вярвам в тая история с извънземните и отвличането.

— Честно казано, аз също — отвърна Лейлъни. — Но алтернативата не е по-приятна и затова трябва да потисна у себе си скептицизма.

— Каква алтернатива?

— Ако Лукипела не е на друга планета, тогава е някъде другаде. А където и да е това някъде другаде, обзалагам се, че там не е топло, уютно и не сервират картофена салата и сандвичи с пилешко месо.

За секунди в блестящите очи на момичето нещо зловещо сякаш лениво се обърна. Като гърчещо се тяло, поклащащо се под въжето на бесилката. Лейлъни веднага отвърна поглед, но въпреки изпитата бири Мики осъзна, че е зърнала за миг една душа, надвиснала над страшна бездна.

ГЛАВА 6

Тя вървеше по коридора подобно на приказна фея, сякаш краката ѝ не докосваха пода. Висока и слаба, облечена в зелен костюм, грациозна като морски бриз.

Констанс Вероника Тавенал-Шармър беше съпруга на известния конгресмен, който давеше подкупи в пликове за повръщане, като тези дето ги раздават в самолетите. Тя беше родена от кристалночистото езеро на човешките добродетели и красота, преди реката да потече извън пределите на Рая и в нея да се влеят водите на покварата. Имаше златисторуса коса, която отиваше на произхода ѝ — предците ѝ се занимаваха от векове с банкерски услуги и финансово посредничество. Кожата ѝ беше гладка като коприна. Ако някой скулптор претвореше чертите ѝ в камък, той щеше да спечели бурни овации, слава и безсмъртие като творец. Очите ѝ бяха зелени като цъфнала пролет и спокойни като сянката на гъста гора.

Когато я срещна преди две седмици, Ноа Фаръл побърза да се дистанцира от нея. Галеничка на съдбата, надарена с изключителна хубост, Констанс можеше да си позволи да танцува върху ледената площадка на живота с усмивка на лицето и дори и в най-силния вятър нейните кънки щяха да изписват причудливи и красиви фигури, докато навсякъде около нея хората гинат от студ.

Когато госпожа Шармър си тръгна от кабинета му след края на първата им среща, мнителността и подозрението на Ноа към нея надделяха над възхищението пред красотата и грацията ѝ. Впечатляващото у нея беше, че носеше благородния си произход с достойнство и не парадираше с него като другите от нейната класа.

Беше на четирийсет — само със седем години по-възрастна от Ноа. Друга красавица на нейно място веднага би възбудила сексуалния му интерес. На третата им среща обаче той взе да се държи с нея като със сестра: искаше само да я защитава и да бъдат добри приятели.

Тя сякаш потисна у него цинизма. Вътрешният покой и тишина му харесваха. Не им се беше радвал от много години.

Когато пристигна и застана на вратата на президентския апартамент, където я чакаше Ноа, Констанс протегна ръка към него. Ако беше малко по-млад и по-глупав, той сигурно щеше да ѝ целуне ръката. Здрависаха се. Хватката ѝ беше твърда.

В гласа ѝ нямаше нито злоба, нито пък произношението ѝ говореше за частни учители. Тонът ѝ беше звънък и в него се долавяше самообладание.

— Как сте тази вечер, господин Фаръл?

— Тъкмо се питах с какво толкова ме е привлякла тази професия.

— Сигурно това с плаща и кинжала, шпионажът и вървенето по следи е забавно. Обожавам романите на Рекс Стаут.

— Да, но пък никак не е приятно почти винаги пръв да съобщаваш лошите новини. — Той ѝ направи път да влезе.

Президентският апартамент всъщност беше неин. Не, не го беше наела. Целият хотел беше неин. Тя се занимаваше с всичките си бизнес дела. Ако мъжът ѝ беше наредил да я следят, тази ранна среща нямаше да предизвика у него подозрение.

— Винаги ли носите само лоши новини? — попита тя Ноа и затвори вратата.

— Достатъчно често.

Само в хотела можеше спокойно да живее дванайсетчленно семейство от Третия свят.

— Тогава защо не се занимавате с друго?

— Никога няма да ми позволят да се върна на работа в полицията, а аз вече съм достатъчно стар, за да се променям. Щом не мога да съм истинско ченге, тогава ще съм частно ченге. Ако някой ден не съм способен да правя и това... Е, тогава...

— Тогава майната му на всичко.

Ноа се усмихна. Ето защо я харесваше. Класа и стил без никакви преструвки.

— Точно така.

Апартаментът беше обзаведен модерно. В един светлокафяв шкаф със солидни размери беше подредена система „домашно кино“. Зад откритите големи врати се виждаше голям телевизионен екран.

Вместо да вземат столове и да седнат, двамата останаха прави и се обърнаха към телевизора.

В помещението светеше само една лампа, която хвърляше по стените призрачни сенки.

Ноа беше сложил още преди това касета във видеокасетофона. Сега само натисна копчето на дистанционното.

На екрана се появи улица в къщи в Анахайм. Камерата сниши ъгъла и се фокусира върху къщата на любовницата на конгресмена.

— Ъгълът е много остър. Откъде сте го снимали? — попита госпожа Шармър.

— Не съм го снимал аз. Помощникът ми беше застанал в таванското помещение в къщата от другата страна на улицата. Уредихме финансово въпроса със собственика. Отбелязано е в точка номер седем в сметката, която ни дължите.

Камерата се отдръпна и се фокусира под още по-остър ъгъл върху шевролета на Ноа, паркиран зад ъгъла: купчина смачкан метал.

— Това е колата ми — обясни той. — Аз съм зад волана.

Колата се обърна надясно. Вече се здрачаваше, а по улицата се приближаваше сребрист ягуар. Колата спря до къщата на любовницата. От колата слезе висок мъж, след което тя потегли.

Увеличеният фокус показва, че мъжът е конгресменът Джонатан Шармър. Красивият му профил беше идеален за скулптури на герои, макар и с движенията си човекът да демонстрираше, че не притежава нито смелост, нито духа за геройски постъпки.

От него струеше арогантност и високомерие, както един светец можеше да бъде отразен от сияние. Застана с лице към улицата, с високо вдигната глава, сякаш се наслаждаваше на потъмняващото вече небе.

— Понеже следи теб, той беше по петите ми още от самото начало. Но не знае, че аз съм го забелязал. Беше убеден, че никога няма да мога да изляза от квартала с камерата. Играе си с мен. Не знае и за помощника ми от другата страна на улицата.

Накрая конгресменът отиде до вратата на двуетажната къща и натисна звънеца.

Максимално увеличение на обектива показва, че му отвори млада брюнетка. Беше облечена в тесни шорти и потник. Създаваше впечатление на неустойимо изкушение и лесно завоевание.

— Казва се Клара Раймс — докладва Ноа. — Работила е като танцьорка и е била известна като Тифани Тъш.

— Предполагам, че не е била балерина.

— Работила е в един нощен клуб, наречен „Планета Маце“.

Клара и политикът се прегърнаха на прага. Дори и на слабата светлина на залеза страстната им целувка не можеше да мине в никакъв случай за платоническа.

— Тя получава редовно пари от благотворителната фондация на съпруга ви.

— „Приятелски кръг“.

Двамата на екрана явно бяха интимни приятели, близки като сиамски близнаци — езиците им се бяха слели в едно.

— Получава осемдесет и шест хиляди долара годишно — каза Ноа.

До този момент филмът беше без звук. Когато спряха да се целуват, Джонатан Шармър и любовницата му проговориха.

— Оня задник Фаръл наистина ли е тук, Джони?

— Не гледай напред. Старият шевролет от другата страна на улицата.

— Тоя скапан перверзник дори не може да си позволи нормална кола.

— Моето момчета ще я направят на пух и прах. Най-добре ще е да си купи билет за автобуса, за да се прибере у дома.

— Обзалагам се, че в момента ни гледа отнякъде и онанира.

— Обичам мръсния ти език.

Клара се изкиска, каза нещо неясно и придърпа Шармър навътре, след което затвори вратата.

Констанс Тавенал — без съмнение скоро щеше да се отърве от фамилията Шармър — се беше втренчила в телевизора. Беше се омъжила за конгресмена преди пет години, още преди първата от трите му успешни политически кампании. Когато създаде Приятелския кръг, той си създаде ореола на състрадателен общественик с новаторски подход към социалните проблеми. Бракът му с тази жена пък му осигури авторитет и уважение във висшите среди. За мъж, на когото му липсва силен характер, такава съпруга играеше ролята на маскировка за наблюдателите и критиците. Тя правеше впечатление не толкова с красотата си, колкото с безупречната си репутация, и така намаляваше вероятността Шармър да стане обект на по-детайлно

наблюдение, а безкористните му намерения да бъдат поставени под съмнение.

Като се имаше предвид на какво ставаше свидетел в момента Констанс, самообладанието и хладнокръвието ѝ бяха забележителни. Нито за миг не се изчерви, нито трепна. Ако в момента беше обладана от гняв, то тя умееше добре да го прикрива. Единствено в погледа ѝ се долавяше тъга.

— Освен камерата работеше и много ефектен микрофон с пряко насочване — обясни Ноа.

— Стриптийзъорка. Толкова банално. — Въпреки мъката, която филмът предизвика у нея, тя намери сили да се шегува. Ирония, която е толкова характерна за човешките взаимоотношения. — Джонатан се опитва да си изгради образа на изискан и изтънчен мъж. Пресата го обича. Прощава му всичко, би му простила дори убийство. Журналистите обаче ще освирепеят, когато разберат за това му банално прегрешение.

Звукът на филма отново изчезна. Лентата беше монтирана и от здрач на улицата изведнъж настъпи мрак.

— Използваме специален вид видеокасети, които позволяват да се правят подобни снимки при минимум осветление.

Когато видя как започна нападението срещу колата му, Ноа очакваше да чуе и съпътстваща музика. Толкова художествено беше снимано ставащото. За пореден път Боби Зун не беше устоял да покаже наученото в кинематографското училище.

Когато за първи път работиха заедно, хлапето представи перфектен десетминутен филм, на който един програмист — създател на софтуер, предава дискети с най-ревниво пазените фирмени тайни на шефа му, а в замяна получава куфарче с пари. В началото вървеше надписът „Един филм на Робърт Зун“. Боби страшно се натъжи, когато Ноа го накара да махне този надпис от лентата.

В случая с Шармър Боби не беше успял да хване с камерата приближаването на веселата тайфа разбивачи. Беше се фокусирал върху дома на Клара, върху осветения прозорец на спалнята на горния етаж. Там между полуспуснатите завеси се разкриваше гледка, която беше достойна за челната страница на всяко уважаващо себе си жълто издание.

Внезапна камерата рязко се насочи надолу, където вече хвърчаха парчета стъкло и метал. Документирано беше обаче разбиването на страничното стъкло на шевролета, светкавичното излизане на Ноа от колата и радостното подскачане на двамата ярко костюмирани здравеняци с внушителни размери, на които явно им липсваха първите седем години.

— Определено са имали проблемно детството и са били поети от „Приятелски кръг“. Очаквах да дойдат и да ме заплашат, но си мислех, че това ще стане много по-дискретно — продължи Ноа.

— Джонатан обича екстремните ситуации. Рискът го възбужда.

Като доказателство на току-що казаното от Констанс Тавенал на екрана отново се появи прозорецът на спалнята. Завесите бяха дръпнати настрана. Клара Раймс застана гола на прозореца. Джонатан Шармър, също гол, се надвеси над нея, сложил ръце на раменете ѝ.

Звукът отново се върна. На фона на трясъците от разбиването на шевролета микрофонът с пряко насочване долови смеха и коментарите на Клара и конгресмена, докато те наблюдаваха спектакъла на улицата.

Насилието ги възбуждаше. Джонатан плъзна ръце от раменете към гърдите ѝ. Малко след това той я облада отзад.

Преди минути конгресменът беше казал, че харесва мръсния език на Клара. Сега обаче доказа, че далеч я задминава в това отношение. Наричаше жената с какви ли не неприлични думи, обиждаше я и тя, изглежда, изтръпваше от наслада при всяка негова реплика.

Ноа натисна бутона за спиране.

— Нататък е все едно и също. — Той извади видеокасетата и я сложи в чантата. — Давам ви две копия плюс касети със суровия материал, който не сме включили при редактирането.

— Какво подходяща дума — суров.

— Запазвам няколко копия, в случай че нещо се случи с вас.

— Не ме е страх от него.

— Не се и съмнявам. Още нещо — къщата на Клара е купена с пари от „Приятелски кръг“. Половин милион, маскирана като научна стипендия. Нейната собствена организация с идеална цел фигурира като собственик на имота.

— Ах, какви безкористни и благородни хора. — Гласът на Констанс леко трептеше от сарказъм, но в него нямаше никакво

самосъжаление.

— Виновни са не само за присвояване на средствата на фондацията за лични цели. „Приятелски кръг“ получава милиони от правителствени субсидии, затова са нарушили и още доста федерални закони.

— Имате ли солидни доказателства за това?

Той кимна.

— Всичко е в тази чанта. — Ноа се поколеба дали да продължи, но после си каза, че тази жена притежава изключителна сила на духа и го заслужава. — Клара Раймс не е единствената му любовница. Има още една в Ню Йорк и една във Вашингтон. „Приятелски кръг“ е купил и на тях къщи.

— И всичко това е в чантата? Тогава сте го съсипали напълно, господин Фаръл.

— Удоволствието е мое.

— Той ви е подценил. Неудобно ми е да си призная, но когато се обърнах към вас, моите очаквания също бяха доста по-скромни.

Още при първата им среща тя беше споделила, че предпочита да се довери на по-голяма детективска агенция или частна охранителна фирма от национален мащаб. Подозирала обаче, че тези фирми от време на време работели с отделни политици и с големи политически партии. Някоя от агенциите или охранителните структури можела да поддържа връзка със съпруга ѝ или с негов приятел от Конгреса. Можели да изберат по-дългосрочна печалба и да я предадат.

— Без да се обиждате — отвърна Ноа, — никой нормален човек не би се доверил на човек като мен, чийто фирмен адрес е и домашен, а агенцията му представлява три стаи над приемната на някаква гадателка.

Тя се беше настанила в стол близо до бюрото. Отвори портмонето си и извади чекова книжка.

— Ами защо сте си избрали такова място? И защо не разширите бизнеса?

— Виждали ли сте как действа едно наистина добро куче, госпожо Тавенал?

Изненадата ѝ придаваше още по-голям чар.

— Моля?

— Когато бях малък, веднъж видях как действа едно фантастично куче. Онзи златист ретривър се справи чудесно. Когато видях какъв потенциал притежава едно куче и колко умно може да бъде то, си зададох въпроса защо тези животни тогава обичат през повечето време да се държат глуповато и да се умилкват около стопанина си. Децата често ги занимават подобни въпроси. Двайсет години по-късно видях как действа друго куче и осъзнах, че с течение на времето животът ме наведе на отговора на тази загадка. Кучетата имат талант..., но са лишени от амбиция.

Изненадата ѝ се смени с искрено съчувствие и Ноа разбра, че тя е разчела подтекста на неговата история: не толкова истината за него, а по-скоро това, което той имаше намерение да ѝ разкрие.

— Вие не сте куче, господин Фаръл.

— Може и да не съм, но амбицията ми не е по-голяма от тази на стар басет в горещ летен ден.

— Дори и да твърдите, че не сте амбициозен, талантът ви определено трябва да бъде възнаграден по достойнство. Мога ли да видя общата сметка, за която споменахте?

Той извади сметката от чантата заедно с плика за повръщане, все още залепен, пълен със стодоларови банкноти.

— Какво е това? — попита го тя.

— Подкуп от съпруга ви, десет хиляди бона. Един от биячите му ми ги даде.

— Подкуп за какво?

— Компенсация за колата ми, но и за да ви предам. Заедно с видеокасетите съм приложил и заверените ми показания как изглежда мъжът и какъв разговор сме провели с него.

— Тези неща са ми достатъчни, за да унищожа Джонатан Шармър. Запазете плика като премия. Има някаква забавна ирония в това.

— Ако прибера парите, ще се чувствам омърсен. Ще съм доволен и ако ми платите сумата, посочена в сметката.

Тя се усмихна, докато пишеше чека. Лицето ѝ беше толкова изразително, че плачеше да бъде увековечено от някой художник.

— Господин Фаръл, вие сте единствената хрътка се непоклатими принципи, която познавам.

— Е, може да съм надул сметката, за да не се нуждая от десетте хиляди — отвърна той, макар че не беше сторил нищо подобно и макар да знаеше, че тя ще оцени шегата му.

Беше изненадан, че не искаше да приеме комплимента ѝ. Сякаш чувстваше някаква необходимост да се самобичува и критикува.

Констанс поклати глава и продължи да пише чека. Приятната изненада остана изписана на лицето ѝ.

Поведението на жената подсказа на Ноа, че тя напълно го е разбрала — по-добре, отколкото той самия себе си. Детективът обаче предпочете да прекрати размислите си, спря телевизора и затвори вратите на „домашното кино“.

Констанс Тавенал му подаде чека и излезе от апартамента. Носеше чантата, която щеше да доведе до краха на конгресмена. Въпреки бремето на прегрешенията на съпруга ѝ тя вървеше с гордо вдигната глава. Мина по коридора и влезе в асансьора като същата неземна фея, която беше дошла. Пътеката, по която мина, сякаш беше заредена с някаква свръхестествена енергия. Сякаш силният ѝ дух остана да витае след посещението ѝ.

Докато навън се здрачаваше и червеникавият цвят на небето се смени с пурпурен, Ноа остана в тристайния апартамент, сновеше от стая в стая, наслаждавайки се на гледката от прозорците към милионите светещи точки на къщите, обсипали като в светеца градина равнините и хълмовете наоколо. Макар че някои страшно много харесваха това място и го сравняваха с Рая, всичко тук отстъпваше на истинската райска градина, освен в едно: околните домове се обитаваха не от една змия, тук гъмжеше от пепелянки, които бяха обучени в изкуството на измамата и коварството, експерти в лъжата.

Остана в хотела, докато не се увери, че е дал на Констанс Тавенал достатъчно време да напусне сградата. В случай, че някой от помагачите на конгресмена се въртеше наблизо в кола и причакваше жената, Ноа трябваше да остане незабелязан.

Можеше да отложи заминаването си с още няколко минути, но имаше друг ангажимент. Часовете за посещение в Рая на самотните и забравените от Бога души приключваха. Там го чакаше един изстрадал ангел.

ГЛАВА 7

Значи брат ѝ е на Марс, майка ѝ е наркоманка, а вторият ѝ баща е брутален убиец. Ексцентричните разкази на Лейлъни бяха интересна тема за разговор по време на вечеря, си каза Мики. Но въпреки че понякога животът в дом „Дженива“ можеше да бъде доста странен и че от безмилостния горещ август хората бяха загубили трезвия си разум, историите на момичето отбелязваха нов рекорд на ирационалност в тази каравана. Тук, където екстравагантността и чудатостта опасно се приближаваха до истинската лудост.

— Ти кого викаш е убил баща ти? — попита тя въпреки мислите си, съгласна да играе интересната игра на Лейлъни, дори само защото така беше по-забавно, отколкото да си говорят за неуспешния ѝ ден в търсене на работа.

— Да, скъпа, кого е очистил? — попита и леля Джен с интерес. Сигурно обърканата ѝ психика от реални преживявания и филмови фантазии ѝ помагаша да приеме измислиците в стил Хичкок или Спилбърг с по-малко скептицизъм, отколкото Мики.

Без изобщо да се замисли, Лейлъни отвърна:

— Четири възрастни жени, трима възрасти мъже, трийсетгодишна майка на две деца, богат собственик на гей клуб в Сан Франциско, седемнайсетгодишна футболна звезда от колежански отбор в Айова и шестгодишно момче в инвалидна количка недалеч оттук, в едно градче, наречено Тъстин.

Прецизността на отговора ги озадачи. Колкото и да не ѝ се искаше, Мики трябваше да признае, че Лейлъни явно казва истината.

Вчера в двора, когато Мики предупреди момичето да не си измисля фантазмагории за майка си, Лейлъни ѝ беше отвърнала: „Не бих могла да си измисля нещо толкова странно и откачено“.

Но пък втори баща, който е убил единайсет души? Който е убивал възрастни жени и дете в инвалидна количка?

Макар инстинктът да ѝ подсказваше, че момичето не лъже, разумът и логиката ѝ настояваха, че всичко звучи прекалено

фантастично, за да е истина.

— Ако е убил всичките тези хора, как тогава се разхожда още на свобода? — попита Мики.

— Интересно, нали? — отвърна момичето.

— Не само интересно, невъзможно е.

— Доктор Смърт казва, че в момента живеем в епохата и културата на смъртта. Затова хората като него са новите герои.

— Какво означава това?

— Не мога да обясня думите му. Само ги цитирам.

— Изглежда като един наистина лош и страшен човек — каза леля Джен, сякаш Лейлъни беше описала не убиец, а някакъв дребен хулиган.

— Аз лично не бих го поканила на вечеря. Между другото, той не знае, че съм тук. Не би ми разрешил, но тази вечер има работа.

— По-скоро бих поканила Сатаната — отвърна Дженива. — Ти винаги си добре дошла тук, Лейлъни, но той по-добре да не прекрачва прага на тази къща.

— Няма. Не обича много хората, освен ако не са мъртви. Не е от тези, дето биха те заговорили на улицата. Но ако случайно се натъкнеш на него, не го наричай Престън или Мадок. Напоследък доста се е променил и пътува под името Джордан — „викай ми Джори“ — Банкс. Ако го назовете с истинското му име, ще разбере, че съм го издала.

— Не бих разговаряла изобщо с него — каза Дженива. — След всичко, което чух току-що, по-скоро бих го зашлевила.

Преди Мики да продължи да разпитва за още подробности, Лейлъни смени темата:

— Госпожо Ди, ченгетата хванаха ли престъпника, който ограби магазина ви?

Дженива сдъвка последната хапка от сандвича си и отвърна:

— От полицията нямаше никаква полза, скъпа. Трябваше сама да го издиря.

— Толкова дръзко! — Лицето на Лейлъни грейна от вдъхновение. Въпреки коефициента ѝ на интелигентност, хлапашкото остроумие и впечатлението за начетеност момичето беше запазило и някои детински черти. — Но как сте могли да сторите нещо, което ченгетата не са?

Докато Мики палеше трите свещи в средата на масата, леля Джен отвърна:

— Обучените детективи не могат да се състезават с една побъркана жена, ако тя е решителна и крава.

— Колкото и да си корава, все пак подозирам, че си мислиш за някой филм с Ашли Джъд, Шарън Стоун или може би Пам Гриър — каза Мики.

Дженива се наведе заговорнически над масата и прошепна на Лейлъни:

— Открих копелето в Ню Орлийнс.

— Та ти никога не си ходила в Ню Орлийнс — напомни ѝ Мики.

Леля ѝ се намръщи.

— Май беше в Лас Вегас.

След като запали свещите, Мики изгаси клечката кибрит.

— Това не са истински спомени, лельо Джен. Отново се връщаш към филмите.

— Така ли? — Дженива остана наведена над масата. Трептенето на пламъците на свещите огряваше неравномерно лицето и очите ѝ. Объркването, изписано на лицето ѝ, остана обаче скрито за светлината. — Но, мила, помня го толкова ясно... удовлетворението, което изпитах, когато го застрелях.

— Ти нямаш пистолет, лельо Джен.

— Вярно. Нямам пистолет. — Тя се усмихна и изражението ѝ сякаш огря кухнята по-силно от свещите. — Сега, като се замисля, мъжът, когото застрелях в Ню Орлийнс, беше Алек Болдуин.

— А Алек Болдуин не е мъжът, обрал магазина на леля Джен — увери Мики Лейлъни.

— Макар че не бих му имала много доверие, ако се навърта около касов апарат — продължи Дженива и стана от стола. — Алек Болдуин играе по-правдоподобно злодеи, отколкото добри герои.

— Човекът, който е убил господин Ди, беше ли хванат? — упорито се върна на въпроса Лейлъни.

— Не — отвърна Мики. — Ченгетата не можаха да съберат нито едно доказателство за осемнайсет години.

— Скапана работа.

Дженива се приближи и сложи длани върху крехките рамене на Лейлъни.

— Всичко е наред, скъпа — отвърна весело тя. — Ако мъжът, който застреля моя Върнън, вече не се пече в Ада, скоро ще се озове там.

— Аз не вярвам много-много в Ада — каза момичето с напълно сериозен тон.

— Напротив, разбира се, че съществува. Какъв щеше да е светът без тоалетни?

Объркана от странния въпрос, Лейлъни погледна за помощ към Мики.

Тя само сви рамене.

— Задгробният живот без ад би бил толкова непоносим, колкото и светът без тоалетни — обясни Дженива и целуна момичето по челото. — А сега и аз отивам да се облекча.

Когато възрастната жена изчезна в късия тъмен коридор и влезе в тоалетната, Лейлъни и Мики се спогледаха. В продължение на няколко секунди в тази непоносима августовска жега, от която времето сякаш бе спряло, те останаха смълчани също като трите пламъка на свещите на масата.

Най-накрая Мики наруши тишината:

— Ако си си поставила за цел да създадеш впечатление за ексцентрична личност, знай, че вече си постигнала голям успех.

— Конкуренцията е много жестока.

— Значи вторият ти баща е убиец?

— Можеше и да е по-зле. Можеше да е някой скапаняк, който няма никакъв вкус и се облича ужасно. Всеки добър адвокат може да оправдае буквално всяко убийство, но за безвкусицата няма оправдание.

— Той добре ли се облича?

— Определено има стил. Поне човек не се срамува, когато е в компанията му.

— Въпреки че убива възрастни жени и момчета в инвалидни колички?

— Само едно момче, доколкото знам.

Зад прозореца кървящият ден оставяше яркочервени петна по небето, като озаряваше всичко в златисти и пурпурни цветове.

Когато Мики стана да прибере масата, Лейлъни понечи да ѝ помогне.

— Спокойно — спря я тя и запали лампата над мивката. — Ще се оправя и сама.

— Това, че съм недъгава, не значи, че не мога да помогна.

— Не се обиждай. Ти си ни гостенка, а ние не взимаме пари от гостите, нито пък ги караме да ни работят.

Без да ѝ обръща внимание, момичето се зае да мие чиниите.

В това време Мики изплакваше на чешмата другите съдове.

— Логично е да се предположи, че всички тези приказки за баща убиец са само плод на въображението ти, опит да се добави малко блясък към образа на госпожица Лейлъни Клонк, огнената малка ексцентричка.

— Грешно предположение.

— Само някаква безсмислица...

— Та аз живея в страната на безсмислиците.

— ... но безсмислица, която сигурно цели нещо повече.

Лейлъни върна картофената салата в хладилника и отвърна:

— Какво, да не мислиш, че говоря със загадки?

Мики беше разработила цяла теория за невероятните истории за Синсемила и доктор Смърт. Ако обаче директно разкриеше подозренията си, рискуваше Лейлъни да се затвори още повече в себе си. Поради причини, които нямаше време да анализира, тя искаше да помогне на момичето. Ако наистина Лейлъни се нуждаеше от помощ.

Вместо да я погледне в очите, Мики продължи да мие чиниите.

— Не точно загадки. Понякога става дума за неща, за които сме свикнали да говорим често и затова говорим за тях със заобикалки.

Лейлъни прибра и италианската салата в хладилника, след което каза:

— Така ли правиш? Говориш със заобикалки за неща, които искаш сериозно да обсъдиш? А аз — какво? — трябва сама да се сетя за истинския предмет на разговора ли?

— Не, не — поколеба се Мики. — Е, да, това правя в момента. Но имах предвид нещо друго — че ти говориш със заобикалки, когато ни разправяш за доктор Смърт и убитите от него хора.

С крайчеца на околото си Мики забеляза, че момичето спря да мие съдовете и се обърна към нея.

— Моля те, бъди по-ясна, Мишелина Белсонг. От този разговор ми се завива свят. Какво искаш да кажеш?

— Не мога да разбера за какво ми говориш — излъга Мики. — Ти трябва да ми кажеш... когато си готова.

— От колко време живееш с госпожа Ди?

— Какво значение има? От една седмица.

— Една седмица, а вече си майстор на завоалирания разговор. Интересно какви разговори водите двете, когато не съм тук да дам рационално зрънце.

— Ти да дадеш рационално зрънце? — Мики изплакна последната чиния. — Кога за последен път яде праскови със соя и зелен фасул?

— Никога. Синсемила ми поднесе такова ядене в понеделник. Хайде, сподели ми какво мислиш за мене. Щом каза, че увъртам, значи имаш някакви подозрения.

Мики беше озадачена. Аматорските ѝ познания по психология се провалиха, както би се провалил някой аматорски изработен ядрен реактор. Със същия успех някой би извършил мозъчна операция с помощта на кухненски прибори.

Тя избърса ръцете си в хавлията и се обърна към Лейлъни:

— Нямам никакви подозрения. Просто казвам, че ако искаш да говориш за нещо с мен, няма защо да се стесняваш. На твоє разположение съм.

— О, Господи! — Макар че блясъкът в очите на Лейлъни можеше да бъде разчетен като разочарование, веселият ѝ тон беше естествен: — Смяташ, че си измислям историите за доктор Смърт, защото ме е страх или ме е срам да говоря за това, с което той наистина се занимава. И си мислиш, че в действителност той е педофил и ме малтретира.

Може би момичето се изненада от версията, че Престън Мадок е насилник на деца. Може би това беше само престорена изненада, която целеше да прикрие неудобството от факта, че Мики се беше приближила толкова много до нея и до истината.

Единственото по-опасно нещо от аматорското прилагане на психологически техники беше аматорското тълкуване на отговорите на пациента. Ако това беше ядрен реактор, Мики отдавна щеше да се превърнала в облак радиоактивен прах.

Вместо това се превърна в самата прямота, която до момента се стремеше да избягва.

— А така ли е? — попита тя Лейлъни.

Момичето прибра кутията бира от масата и отговори:

— Тази мисъл е абсурдна поради милион причини.

— Дай ми поне една.

— Престън Клавдий Мадок е едно асексуално създание.

— Няма такова нещо.

— Ами амебата?

Мики разбираше това дете достатъчно добре, за да открие, че то крие доста тайни. Можеше да получи отговорите на тях само като спечели пълното ѝ доверие, а доверието ѝ можеше да бъде спечелено само като демонстрира уважение към нея и като приеме оригиналната ѝ ексцентричност. Тук се включваше и странната словесна игра между двете. Затова продължи:

— Не съм убедена, че амебите са асексуални създания.

— Добре, тогава по-низшите едноклетъчни.

— Кои са те?

— Света Дево, не си ли ходила на училище?

— Ходила съм, но не внимавах много в час. Освен това вие в четвърти клас не учите за амеби и едноклетъчни.

— Аз не съм в четвърти клас. — Лейлъни изля топлата бира в мивката. — Ние сме като едни чергари от дваисет и първи век, които търсим стълбата към звездите. Никога не се застояваме на едно и също място достатъчно, че да си построим покрив над главата. Аз съм частна ученичка и в момента съм в дванайсети клас. — Пенещата се в канала на мивката бира ухаеше приятно на малц и надделя над миризмата на восък от свещите на масата. — На хартияия моят учител е доктор Смърт. На практика съм се самообразовала. Думата е „самоук“. Аз съм самоука, и то добра. — И сякаш за да покаже колко е силна, Лейлъни смачка празната бирена кутия със здравата си ръка. — Както и да е. Доктор Смърт може и да е бил добър преподавател, когато е работил в университета, но сега не мога да разчитам на него да ме образова. Невъзможно е да се съсредоточиш върху уроците, когато учителят ти е прокарал ръка под полата ти.

Този път Мики се сепна:

— Не е смешно, Лейлъни.

Загледано в смачканата кутия в малкия си юмрук, момичето продължи:

— Е, признавам, че не е забавно като виц за тъпа блондинка. Обичам вицовете за блондинки. Ако наистина бях изнасилвана от педофил, никога нямаше да се шегувам така. — Тя отвори шкафа под мивката и хвърли бирената кутия в кофата за боклук. — Но в действителност доктор Смърт не би ме докоснал с пръст дори и да беше такъв перверзник. Той изпитва към мене съжаление така както ти би съжалила смачкано от камион и осакатено, но все още живо куче на магистралата. А освен това за него моите деформации са толкова отблъскващи, че по-скоро би си изповръщал червата.

Макар че тонът ѝ беше весел, думите излизаха от устата ѝ като оси и истината, съдържаща се в тях, сякаш ужили Мики.

Сърцето ѝ се сви от състрадание. Почувства моментно объркване и не знаеше какво да каже.

Тирадите на Лейлъни обаче продължиха:

— Откакто се помня, старият Престън ме е докосвал само два пъти, но нямам предвид перверзно докосване. И двата пъти толкова се натъжи, че пребледня като мъртвец. Все пак трябва да му призная, че миришеше по-добре от теб.

— Спри — срыза я Мики, която все още не знаеше какво да отговори и в същото време беше стъписана, че събеседничката ѝ е толкова язвителна. После смекчи тона си: — Моля те, просто престани.

Лейлъни най-накрая я погледна. Очарователното ѝ лице беше непроницаемо — блажено и освободено от всякакви душевни емоции като това на бронзова статуя на Буда.

Може би момчето се заблуждаваше и си мислеше, че всяка тайна на душата му е изписана на лицето му. Или пък може би просто не отдаваше голямо значение на разговора и не искаше да гледа към Мики. Изгаси лампата над мивката и двете отново потънаха в полумрак, осветявани само от слабата светлина на свещите.

— Ти никога ли не се държиш сериозно? — попита я Мики. — Винаги ли бълваш такива „остроумия“?

— Винаги съм сериозна, но и винаги се смея вътре в себе си.

— На какво се смееш?

— Никога ли не си си казвала да спреш и да се огледаш наоколо, Мишелина Белсонг? Животът е една дълга и продължителна комедия.

Те се изправиха и застанаха лице в лице. Въпреки благородните намерения на Мики между тях се зараждаше конфликт.

— Не разбирам твоята философия.

— О, Мики, напротив, много добре я разбираш. Ти си също толкова умна и досетлива, колкото и аз. В главата ти винаги се въртят твърде много мисли, също като в моята. Ти като че се опитваш да го скриеш, но от мен не можеш.

— Да не би да четеш мислите ми?

— Знам какво си мислиш и защо го мислиш. Мислиш си, че доктор Смърт мърсува с малки момиченца, защото жизненият ти опит го диктува. Много ми е мъчно, Мики, за това, което си преживяла.

Постепенно Лейлъни започна да шепне, но мекото ѝ гласче притежаваше силата да отвори вратата към душата на Мики. Врата, която дълго време беше стояла заключена и залостена и до която никой не беше припарвал скоро. Зад нея се криеха бурни чувства, емоции, толкова силни, че само признаването на факта за съществуването им след толкова дълго отричане остави Мики без дъх.

— Когато ти казвам, че старият Престън е убиец, но не и перверзник — продължи Лейлъни, — ти не можеш да го проумееш. Знам защо не можеш и напълно те разбирам.

Вратата се затръшна. Отново се залостиха всичките резета и ключалки. Преди момичето да е казало още нещо болезнено, Мики се отвърна от нежеланите спомени, намери сили да нормализира дишането си и отвърна:

— Не това имах предвид. Мисля, че ти се боиш да спреш да се надсмиваш...

— Страхлива пикла — съгласи се Лейлъни.

Неподготвена за признанието ѝ, Мики измърмори:

— ... защото ти... защото ако...

— Знам всичките причини. Няма нужда да ги изброяваш.

В един момент, през тези два дни, от които се познаваше с Лейлъни, Мики попадна, сякаш отнесена от някакъв ураган, в непознатата територия. Пътуваше из страната на огледалата, които първоначално ѝ се сториха смешни и забавни като кривите огледала. Въпреки това тя неколкократно видя истинското си отражение, толкова прецизно в детайлите и толкова задълбочено, че инстинктивно се отвърщаше от гняв. Или от страх. Момичето с ясните очи и

стоманената скоба, игриво и закачливо, в началото ѝ приличаше на писател, чиито богати фантазии не отстъпваха на приказката за вълшебника от Оз. Мики обаче не виждаше нищо приказно. И ето сега с горчивия бирен вкус в устата, в тази малка кухничка, където само три свещи задържаха мрака и злоещите сенки, тя беше сполетяна от страшната мисъл, че зад обърканото тяло на Лейлъни се криеше само суровата реалност и нищо друго.

И сякаш Лейлъни беше прочела и тези мисли на Мики, отново наруши тишината:

— Всичко, което ти казах, е самата истина.

Отново се чу отчаян крясък.

Мики надникна през отворения прозорец. Мъглявата светлина на отиващия си здрач изпращаше тънки пурпурни лъчи в тъмата на задаващата се нощ.

Отново крясък — този път по-продължителен, измъчен и уплашен.

— Старата Синсемила — каза Лейлъни.

ГЛАВА 8

Не са минали и двацет и четири часа от последното обаждане в Колорадо, пожара в къщата и ужасните викове, които още отекват в ушите му. Момчето, останало без майка, си почива зад волана на нов форд експлорър, докато подобното на палячо шарено куче до него слуша по радиото класически уестърн мелодии. В момента звучи Призрачни ездачи в небето. Двете създания се носят из нощна Юта, само на метър и нещо над земята.

От време на време отстрани пробягва звездното небе, ниско и близко до хоризонта. Нищо по-необичайно не се вижда обаче във висините — там, където биха препускали призрачните ездачи. От предното стъкло се вижда само друг експлорър и шаситата на колите от горната платформа на този двуетажен камион за превозване на автомобили.

Те се качиха на него в късния следобед на един огромен паркинг за камиони близо до Прово, докато шофьорът хапваше в закусвалнята. Вратата на единия от фордовете не беше заключена и момчето бързо се пъкна в него.

Кучето продължаваше да го следва като предан съзаклятник и тихо се гушна до господаря си, двамата скрити на пода на колата. Шофьорът се върна и потегли с камиона. Но дори и тогава те останаха свити под нивото на стъклата, за да не бъдат забелязани от водачите на други коли, които можеха да дадат знак на колегата си, че води неканени пътници.

С парите, които взе от къщата на Хамънд, изгладнялото момче си купи два чийзбургера от закусвалнята на паркинга. Малко след като камионът се насочи към магистралата, той беше изял единия и даваше другия на песа.

Малкият плик с чипс обаче изяде почти сам. Картофките бяха толкова вкусни и хрускави, че момчето изстена блажено, докато ги ядеше. За кучето очевидно това беше екзотична храна. Когато му даде първото парче, то предпазливо го пое с езика, сякаш не можеше да

разпознае вкуса. Търпеливо изследва соления деликатес и едва след това го схруска енергично. По същия начин излапа и останалите три парчета, които неговия млад господар великодушно му отпусна.

След като се нахрани, момчето пи вода от бутилката, но това се оказа по-трудно за кучето и в крайна сметка животното понамокри седалката и козината си. Между седалките в колата имаше поставка за чаши. Момчето наля в нея вода и четириногият му спътник започна да пие.

След като бяха потеглили от колорадските планини, те пътуваха къде ли не. В момента се носеха по магистралата без посока и цел. Бяха скитници, но не волни.

Убийците са изключително добре подготвени и обучени да издирват жертвите си. Използват както естествените си умения и сетива, така и електронни устройства. Толкова са хитри и добре екипирани, че са в състояние рано или късно да открият беглеца, на каквото и разстояние да успее да им избяга. Макар че дистанцията няма да спре враговете му, времето е негов съюзник. Колкото по-дълго успява да убегне на жестоката банда, толкова по-голяма е вероятността да изгубят следите му. Или поне на него му се иска да е вярва, че е така. Колкото повече часове оцелее жив, толкова по-близо ще бъде до пълната си свобода, а с всеки негов изгрев страхът му постепенно ще намалява.

Сега, в нощна Юта, той храбро седи в експлоръра и си тананика заедно с радиото в колата. Вече е научил доста добре припева, както и куплетите. Призрачни ездачи в небето. Могат ли наистина да съществуват?

Междущатско шосе № 15, по което летят с висока скорост в посока югозапад, е доста оживено дори и по това време, но не може да се каже, че е натоварено. Колите се движат по бялата линия, продължаваща и отвъд хоризонта на североизток към Солт Лейк Сити. Движат се някак сърдито и напрегнато, сякаш небесни рицари скоро ще започнат кървав турнир, ще пронизват с бляскави копия нощния мрак над пустинята. Колите са се насочили право на юг, една след друга задминават автовоза. От време на време покрай експлоръра преминават и по-големи камиони.

Цифровото табло на радиото, захранвано от акумулатора на колата, излъчва слаба светлина. Тя обаче не е достатъчна да освети

момчето и да привлече вниманието на шофьорите, които преминават покрай него като ракети със сто и петдесет километра в час. Момчето не се тревожи, че ще го забележат. Притеснява се само, че успокояващата го музика ще спре, когато се изтощи акумулатора.

В джипа е много уютно, ухае на нова кожа и на мокро куче. Изобщо не го интересуват другите хора по пътя. Само регистрира присъствието им с периферното си зрение заради ръмжащите двигатели и въздушния поток на колите, който от време на време разклаща автовоза.

След „Призрачни ездаци в небето“ следва „Студена вода“ — песен за един умиращ от жажда каубой и коня му, които прекосяват пустинята под палещото слънце. След „Студена вода“ идва ред на рекламите, с които човек не може да си тананика.

Когато момчето наднича от прозореца на своята врата, то вижда как познат камион ги задминава. Движи се много бързо, по-бързо дори и когато двамата с кучето се возиха отзад сред седлата в него. Черен брезент скрива каросерията му. Това, изглежда, е камионът, който беше паркиран на самотния селски път близо до фермата на Хамънд преди няма и двайсет и четири часа.

Разбира се, едва ли съществува само един такъв камион. Стотици като него сигурно сновяха из целия Запад.

Но инстинктът му подсказваше, че това не е някой подобен камион, а именно този.

Той и кучето бяха напуснали предишното си убежище на четири колела малко след залез-слънце, западно от Гранд Джънкшън. Използваха момента, в който шофьорът и спътникът му слязоха да заредят с бензин и да закусят.

Този автовоз е третото им подвижно убежище след залеза. Три дневни курса, по време на които се лутаха из Юта като отскачащото от стените топче за пинг-понг. Като се има предвид хаотичното им пътешествие, вероятността да се натъкнат точно на камиона със седлата е малка, макар че не може да се изключи напълно.

Съвпадението обаче е по-често скритата част от коварен замисъл. Сърцето му шепнеше неумолимо това, което разумът не иска да признае: събитието не е случайно, а част от сложен план, в чийто център е той, а крайната цел е да бъде хванат и убит.

Кабината е бяла като череп на мъртвец. Единият край на черния брезент се люшка във въздуха като наметалото на старицата с косата. Камионът преминава покрай тях прекалено бързо и момчето не може да види кой кара и дали някой вътре носи пушка.

Струва му се, че забелязва двама мъже с каубойски шапки, но не е сигурен дали са същите, с помощта на които слезе от планините и стигна до паркинга на запад от Гранд Джънкшън. Никога не е виждал лицата им.

Но дори и да са те, може би вече не са безобидни превозвачи на конски седла. Може да са станали част от примката, която се затяга около него и която е обкръжила пясъчното море на пустинята, за да улови единствения оцелял от клането в Колорадо.

И сега те изчезнаха в нощта. Или изобщо не са забелязали, че са минали на метър от него, или са нащрек за присъствието му и планират да го спипат няколко километра по-нататък.

Кучето се сгущва на седалката до него и подпира муцуна върху поставката за чаши. В очите му се отразява светлината от радиото.

Момчето поглажда приятеля си по главата, почесва го зад голямото ухо, после зад другото. Уплашен е и пухкавата козина, както и топлото тяло на животното, го успокояват. Престава да трепери, но вътрешностите му се бунтуват.

Той е най-издирвания беглец из целия Запад, дори из цялата страна. Търсят го под дърво и камък, от едното крайбрежие до другото. Могъща сила е пуснала потери по петите му и сега безжалостни ловци търсят жертвата си в нощта.

От радиото звучи мелодичен глас, който преразказва историята за самотен каубой и приятелката му в Тексас. На момчето обаче вече не му се пее.

ГЛАВА 9

Нито самодиви, нито ранен звяр, глутница койоти или нападнати върколаци биха могли да нададат вой като този, който накара Лейлъни да каже: „Старата Синсемила“ и който накара Мики да изтича до отворената врата на караваната.

Мики излезе, стъпи на тревата, оцветена от залеза в тъмнолилаво, и продължи предпазливо напред. Не можеше да си остане вкъщи, защото беше убедена, че някой изпитва ужасна болка и има нужда от спешна помощ.

В съседния двор зад разнебитената ограда на фона на залеза се мяташе една фигура в бял халат. Сякаш гореше и искаше да изгаси пожара в себе си. По нея обаче нямаше нито едно пламъче.

На Мики ѝ хрумна налудничавата идея за пчели-убийци, които също биха могли да накарат крещящата фигура да се мята така неистово. Само че пчелите не нападаха по това време на денонощието, макар че нажежената земя все още излъчваше адска топлина. Освен това не се чуваше жужене.

Мики се обърна и хвърли поглед към караваната. Лейлъни стоеше на вратата, а светлината от свещите очертаваше силуета ѝ.

— Още не съм си изяла десерта — каза момичето и се прибра вътре.

Привидението спря да скимти, но продължи да се мята и да се гърчи. Белият халат се поклащаше рязко като някакъв побъркан призрак.

Когато стигна до оградата, Мики видя, че измъченият призрак всъщност е земно създание и не е дошло от отвъдното. Бледата и костелива жена се въртеше и се гърчеше.

Изглежда, не изпитваше физическа болка. Сигурно по този начин изразходваше излишната си енергия в някакъв екзотичен танц, но със същата вероятност можеше да е обзета от силни болки.

Беше облечена в копринен комбинезон, украсен с бродерия и с ресни. Дрехата сякаш беше взета от миналия век, от

следвикторианската епоха. Мики си каза, че сигурно комбинезонът е престолял на някой таван десетилетия наред.

Жената дишаше тежко и очевидно беше изморена.

— Госпожо Мадок? — каза Мики и се приближи до нея.

Вместо отговор танцуващата жена изскимтя жално, както скимти бездомно куче, прибрано в клетката на приют.

Дъските на падналата ограда изтракаха под краката на Мики, когато стъпи в имота на съседите.

Изведнъж странната танцьорка се строполи на тревата като марионетка, на която са отрязали конците.

Мики изтича при нея и коленичи.

— Госпожо Мадок? Добре ли сте?

Жената лежеше на земята, като се беше подпряла леко с тънките си лакти, беше повдигнала тялото си, а главата ѝ беше отпусната надолу. Лицето ѝ беше на сантиметри от тревата, скрито от косата ѝ — бяла на лунната светлина, но иначе сигурно беше руса като на Лейлъни. Дишаше тежко и при всяко издишване косите ѝ потрепваха.

След известно колебание Мики сложи длан върху рамото ѝ, но тя не реагира на докосването, както не беше реагирала на повикването и на въпроса. Цялата се тресеше.

Мики остана до нея. Погледна към тяхната каравана и видя, че Дженива е застанала на задната врата. Лейлъни остана вътре.

Подпряна на прага, леля Джен помахна оживено, сякаш караваната беше океански лайнер, готов да отплава всеки момент от пристанището.

Мики също ѝ помахна, но това никак не я изненада. След като прекара цяла седмица с Дженива, тя вече беше възприела настроението и реакциите на леля си към лошите новини и нещастните обрати на съдбата. Джен посрещаше нещастията не просто стоически, а с някаква чудата веселост. Тя отказваше да отстъпи пред трудностите и решително продължаваше да ги посреща като някакви замаскирани приятни явления, които щяха да се проявят след време. Мики приемаше този подход, но само ако са те простреляли в главата и вземаш киното за реалност. Новата Мики обаче не само намираще утеха, но и вдъхновение в този своеобразен Зен будизъм на Джен. Именно Новата Мики помахна на леля си.

Дженива помахаш отново, още по-енергично. Преди обаче Мики да ѝ отвърне със същото, проснатата жена отново изскимтя жално. Слабото ѝ пъшкане премина в мъчителен стон, след което тя тихо заплака. Не някакво хлипане на благородна девица, а покъртително ридаене.

— Какво има? С какво да ви помогна? — Мики се притесни, макар че вече не очакваше отговор или каквато и да е друга реакция.

В наетия под наем мобилен дом на семейство Мадок зад пердетата светеше лампа. Тъмнооранжевата светлина, която тя хвърляше, беше по-мрачна и неприветлива. Завесите бяха спуснати плътно. Зад отворената врата се виждаше част от кухнята, осветявана само от циферблата на стенен часовник.

Ако Престън Мадок, по прякор доктор Смърт, си беше у дома, по-голяма незаинтересованост за съпругата му и нейното състояние той не би могъл да демонстрира.

Мики стисна рамото на жената. Макар и да беше убедена, че името е плод на развинтеното въображение на Лейлъни, тя ѝ каза:

— Синсемила?

Жената спря да ридае и вдигна глава. Беше шокирана. В очите ѝ светеха пламъчета, толкова големи, че се виждаха дори ирисите.

Тя отблъсна ръката на Мики и отново зарови глава в тревата. Ридаенето се поднови и премина в силен плач.

Изпълнена с гняв, мъка и страх, жената каза:

— Ти не ме притежаваш!

— По-спокойно — опита се да я успокои Мики, все още коленичила.

— Не можеш да ме контролираш с това име!

— Само исках да...

Последва тирада, която беше захранвана от бяс и ярост:

— Вещица с метла, вещица кучка, слуга на дявола, изчадие адово, долетяло от луната с името ми на устата, мислиш си, че можеш да ме омагьосаш само с едно име. Няма да стане, никой не ми е господар и няма да ми бъде нито чрез магия, нито чрез пари, нито чрез сила, доктори, закони или сладки приказки. Никой НИКОГА няма да ми е господар!

В отговор на тези безумни слова Мики реши да замълчи и да си тръгне.

Очевидно вбесена от движението, макар то да представляваше чисто отстъпление и съгласие, Синсемила скочи на крака с невероятна бързина и енергия. Полите на дрехата ѝ изплющяха, а косите ѝ се отметнаха като на ядосана Медуза Горгона. При това вдигна във въздуха облак прах и стръкове мъртва трева.

Стисна зъби и процеди:

— Изчадие адово, вещица, кучка, зло семе магьосническо, не ме е страх от теб!

Мики беше скочила, когато Синсемила направи рязко движение, и сега отстъпваше към оградата. Не искаше да рискува да обърне гръб на съседката си, сякаш дошла направо от Пъкъла.

Сребрилата луна се беше скрила зад един облак. Зад хоризонта на запад и последният сноп светлина беше изсмукан от нощта. Мики вече беше готова да повярва, че тази побъркана жена и Лейлъни са майка и дъщеря.

Когато оградата отново изскърца под краката ѝ, тя разбра, че е стигнала до спасителния проход. Искаше да погледне надолу, за да не се спъне в колчетата на оградата, но вместо това не изпусна от поглед непредсказуемата си съседка.

Синсемила сякаш се отърси от гнева си така внезапно, както той я беше сполетял. Оправи презрамките на дългия комбинезон и полите му, изтърси го от пръстта и тревата. Отмести дългата коса от лицето си и я спусна по бледите си рамена. Изпъна се, вдигна глава, разпери ръце и се протегна силно, все едно че сънуваше приятен сън.

Мики остана на безопасно разстояние — около три метра. Беше като хипнотизирана от странното изпълнение.

В това време от задната врата се обади леля ѝ:

— Мики, скъпа, сервираме десерта, не се бави — и си влезе вътре.

Сякаш засрашил се от постъпката си, облакът се отдръпна от луната. Синсемила вдигна тънките си ръце към небето, сякаш лунната светлина я вдъхновяваше. С вдигнато към земния спътник лице, изложено на неговите сребристи лъчи, тя се завъртя бавно, след което започна да танцува в кръг. Скоро след това затанцува грациозно и леко, като че ли под такта на валсова музика, която само тя чуваше. Лицето ѝ остана вдигнато към луната, сякаш небесното тяло беше принц, който я беше хванал за ръцете и танцуваше с нея.

От време на време Синсемила се смееше. Не истеричен смях, какъвто Мики очакваше от нея. По-скоро някакво момичешко веселие, благозвучно и приятно, дори до някъде стеснително.

След не повече от минута смехът секна и дойде краят на валса. Жената позволи на невидимия си партньор да я отведе до стъпалата на задната врата, след което седна върху тях. Приличаше на ученичка, която е изиграла танца си и сега отново си сядна на масата.

Забравила за Мики, Синсемила седна и подпря лакти на коленете си, а брадичката на дланите си. Загледа се в изпълненото със звезди небе. Като че беше малко момиченце, потънало в мечти за приказния принц или пък прехласнато пред чудото на Сътворението.

После разпери пръсти и обхвана с тях лицето си. Отпусна глава. Отново заплака толкова тихо, че звукът се стори на Мики като глас на истински призрак: едва доловимият стон на душата сякаш идваше от границата на този свят с отвъдния.

Стискайки лицето си, Синсемила стана от стълбите. Влезе в тъмната кухня със светещия часовник.

Мики изгупа коленете си. Августовската горещина, като супа в тенджерата на огромен канибал, в която плуваха хората, все още я караше да се поти. Тихата нощ нямаше сили да охлади тази супа.

Плътта се пържеше, но съзнанието си имаше свой термостат. Ледените тръпки, които полазиха Мики, бяха достатъчни да сковат и капчиците пот, избили на веждите ѝ.

„Лейлъни е най-добре да е мъртва“.

Веднага прогони тази неприятна мисъл. Тя също беше израснала в проблемно семейство, изоставена от баща си, оставена на произвола от жестока майка, която не беше способна да обича, малтретирана физически и психически — и въпреки това беше оцеляла. Положението на Лейлъни не беше по-розово, но не и по-лошо от това на Мики. Само беше малко по-различно. Трудностите каляват онези, които не се пречупват. На девет години Лейлъни вече беше несломима.

И все пак Мики се страхуваше да се върне в кухнята на Дженива, където я чакаше момичето. Ако Синсемила с всичките странности около личността ѝ не беше измислица, тогава как ли щеше да изглежда бащата убиец, доктор Смърт, с неговите единайсет жертви?

Вчера в този двор, докато Мики се печеше в шезлонга, изненадана и леко обърквана от първата си среща с провъзгласилото се

опасно мутантче, Лейлъни беше казала няколко особени неща. И сега едно от тях отекна в главата ѝ. Момичето беше попитало Мики, дали вярва в живота след смъртта и когато тя ѝ зададе същия въпрос, Лейлъни просто отвърна: „По-добре да вярвам“.

Тогава отговорът ѝ се стори странен, макар че не му беше придала особено значение. Сега това изречение беше заредено със съвсем друг смисъл. Натезало повече отколкото контейнерите в товарните влакове, на които Мики си беше мечтала да избяга.

И ето сега, горещата августовска нощ. Луната. Звездите и тайните зад тях. Няма никакви влакове за бягство. Нито за Лейлъни, нито за Мики.

„Вярваш ли в живота след смъртта“?

„По-добре да вярвам“.

„Четири старици, трима старци, трийсетгодишна майка на две... шестгодишно момче в инвалидна количка...“

А къде беше братът на момичето, Лукипела, около когото имаше някаква мистерия? Дали не беше станал дванайсетата жертва на Престън Мадок?

„Вярваш ли в живота след смъртта“?

„По-добре да вярвам“.

— Мили Боже! — прошепна Мики. — Какво ще правя?

ГЛАВА 10

Големи тирове, натоварени с всичко от машинни лагери до измервателни уреди, хладилни камиони със сладолед или месо, сирене или замразени храни, платформи с бетонени тръби и стоманена арматура и железопътни траверси, автовози, камиони с добитък, пълни с бензин или химикали цистерни. Камари оборудване и светлини гъмжат около колонките по бензиностанциите подобно на праисторически стегозаври и бронтозаври. Бучащи и ръмжащи, хиляди и милиони големи камиони чакат маркуча да стигне и до тях и те да се хранят с гориво, продукт на дестилации в земната кора от двеста милиона години.

Така момчето без майка разбира теорията за появата на залежите с петрол. Може да се прочете навсякъде — от учебниците до Интернет. И макар че идеята за хранещите се с дизелово гориво динозаври да му се струва глупава (за пръв път е предложена от Дафи Дък или някой друг анимационен герой), той е развълнуван от спектакъла на тези внушителни машини, струпани по бензиностанциите и издаващи войнствено ръмжене в иначе тихата и спокойна нощна пустиня.

От своето скривалище в експлоръра на долната платформа на автовоза той вижда как целеустремени мъже и жени се въртят около техните механични питомци. Някои от тях представляват разноцветни фигури с ботуши и каубойски шапки, с дънкови якета с бродерии и капси. Много от тях са с тениски с имената на автомобилни продукти, готови закуски, бири и кънтри барове, разположени от Омаха до Санта Фе, от Абилийн до Хюстън, Рино и Денвър.

Шумотевницата не им прави впечатление. Те не са пленени като момчето от романтиката на пътуването и тайнството на екзотичните краища, населени с магистрални номади. Кучето се е свило на седалката до него и дреме.

Със заредени резервоари автовозът потегля и се отдалечава от бензиновите колонки. Но шофьорът не се връща на междуцатското

шосе, а се насочва към огромния паркинг. Сигурно иска да хапне или да си почине.

Това е най-големият паркинг за камиони, които момчето е виждало. Има мотел, закрити гаражи, закувалня, магазин и според един от пътните знаци на магистралата, „предлага голямо разнообразие от услуги“, каквото и да значи това. Той никога не е ходил на карнавал, но си представя, че вълнението, което чувства тук, сигурно е подобно на емоциите, които човек изпитва в лунапарк или друг атракцион за развлечения.

После минават покрай позната кола, която стои под конусовидната светлина на една улична лампа. По-малка е от мастодонтите, паркирани един до друг на асфалта. Бял камион с черен брезент отзад. Камионът със седлата от Колорадо.

Преди миг много му се искаше да опознае по-добре това място. Сега желае само едно — да бяга, и то бързо.

Автовозът паркира между два огромни камиона.

Спирачките изсвирват и изсъскват. Ръмжащият двигател спира. Двойките експлоръри се поклащат леко като заспали коне, стреснати от нещо в съня си. Настъпва дълбока тишина, за каквато момчето не си спомня откакто е дошло от високите морави на Колорадо.

Купчината черно-бяла козина на седалката до него отново се превръща в куче и се повдига, за да провери новата обстановка. „Трябва да вървим“ — мислено му казва разтревожено момчето.

До известна степен близостта на преследвачите му няма значение. Вероятността да го хванат в следващите няколко минути щеше да е същата и ако беше на хиляди километри оттук.

Майка му често казваше, че ако човек е умен, хитър и смел, може да се скрие и на открито. Ключът към оцеляването не е нито в географския терен, нито в разстоянието. Само времето има значение. Колкото по-дълго останеш незабелязан на свобода, толкова по-малко вероятно е да те открият някога.

Въпреки това възможността ловците да са точно под носа му го разконцентрира. Близостта им го изнервя, а когато е нервен, е трудно да си умен, хитър и смел. Ще го видят, ще го познаят, независимо дали се намира на открито, или се е скрил в пещера на стотици метри под земята.

Той колебливо отваря вратата на джипа и излиза на платформата на автовоза.

Ослушва се. Самият той обаче не е ловец и не знае за какво да се ослушва. Движението при бензиновите колонки идва някъде отдалеч. Приглушена кънтри музика се лее в нощта и омайва — подобие на неустоимата песен на сирените в открито море.

Платформата на автовоза е по-широка от тази на експлоръра. Прекалено тясна е, за да може кучето да скочи от колата и да се приземи върху нея. Щом успя да скочи от покрива на къщата на Хамънд, значи спокойно ще може да скочи и от автовоза, да преодолее вертикалните подпори между платформите и да скочи право на паркинга. Но дори и да притежава подобни умения животното няма куража да го стори. Кучето надниква навън и оглежда наляво и надясно, изскимтява жално, но после сякаш се усеща, че трябва да пази тишина, и вперва изпълнен с надежда и молба за съвет поглед към господаря си.

Момчето изважда приятеля си от експлоръра, както сам го качи вътре. Успява да запази равновесие и поставя кучето на платформата.

Докато невръстния беглец затваря вратата на джипа, четириногият му спътник отива в задната част на камиона, където има рампа. Щом господарят му идва, той вече го чака зад автовоза.

Кучето е наострило уши, вдигнало е глава и души въздуха около себе си. Пухкавата опашка, която обикновено е вирната, сега е спусната надолу.

Макар че е опитомено, това животно до известна степен си остава ловец и има инстинкт за оцеляване. Щом е застанало нащрек, значи има сериозна причина. Очевидно надушва опасност или поне име нещо подозрително.

В момента на паркинга нито влизат, нито излизат коли. По асфалтовата настилка не се вижда жив човек.

Макар че близо до тях има неколкостотин души, в момента това място изглежда пустинно и необитаемо като лунен кратер.

От запад, от пустинята, довява лек ветреца, топъл, но не горещ. С него идва и слабият аромат на пустинните растения, които виреят там.

На момчето това му напомня за дома, който сигурно няма да види никога вече. В началото го обзема приятна носталгия, но тя бързо преминава в силна тъга по родния край, която неминуемо му напомня

ужасната загуба на семейството. Изведнъж започва да се олюлява, сякаш мъката му нанася болезнени физически удари, които го уцелват дълбоко в сърцето.

По-късно. По-късно ще плаче. Сега трябва да оцелее. Почти чува как духът на майка му го призовава да се овладее и да остави тъгата за по-нататък, когато ще бъде в по-голяма безопасност.

Кучето като че върви неохотно. Все едно че опасността дебне от всеки ъгъл. Опашката му се спуска още по-ниско и се увива около дясната задна лапа.

Мотелът и закусвалнята са разположени на изток, встрани от редиците паркирани превозни средства. Очертани са от блясъка на червени неоновии реклами. Момчето се отправя натам.

Песът постепенно се превръща в негов брат по съдба и единствен другар. Животното тръгва до момчето в лек тръс.

— Добро куче — прошепва му момчето.

Минават край осем товарни камиона и се намират до задната част на деветия, когато кучето изръмжава тихо и това кара момчето да се спре. Макар че внезапното раздражение на животното на пръв поглед не е много силно, светлината от най-близката улична лампа е достатъчно, за да се види как е настръхнала козината му.

Кучето се вира в нещо, намиращо се в непрогледната тъмнина под големия камион. Вместо да изръмжи отново, то поглежда към момчето и изскимтява умолително.

Момчето се доверява на инстинкта на брата си по съдба и коленичи. Навежда се и също се вира в плътната тъмнина, но не вижда нищо, освен колелата на камиона от двете страни.

Тогава някакво движение привлича вниманието му. Не е под камиона, а до него, в пространството между местата за паркиране. Чифт каубойски ботуши и сини джинси. Някой ходи покрай ремаркетото и се приближава към тях.

Най-вероятно това е обикновен шофьор, който не знае нищо за лова, извършващ се дискретно, но с голям размах из целия Запад, и чиято крайна цел е момчето. Сигурно е вечерял и сега се връща с пълен с кафе термос, готов да поеме по пътя си отново.

Вижда се втори чифт ботуши. Двама мъже, не един. Никой от тях не говори, сома вървят целенасочено.

Сигурно са обикновени шофьори, но може и да не са.

Невръстния беглец се просва на земята и пропълзва под ремаркетото на камиона. Кучето се скрива при него. Притискат се един в друг и само погледите им проследяват ботушите. Момчето с изненада установява, че подобни ситуации се срещат предимно в приключенските и екшън филмите, които той много обича.

В интерес на истината сегашното вълнение е по-различно от онова, което изпитва, докато се потапя в авантюристичните истории чрез страниците на книгите. Младите герои — като се започне от „Островът на съкровищата“ и се свърши с „Оливър Туист“ — накрая винаги остават живи, никой не ги изкормва, обезглавява, не откъсва крайниците им, не ги обезобразява. А него това го чака, ако го хванат, и той ясно го съзнава. Вълнението му е съпроводено с изнервеност, каквато Хъкълбери Фин никога не е чувствал. Но така или иначе той е само едно момче и природата го е програмирала да се вълнува от събития, които са предизвикателство за неговия кураж, изобретателност и сила.

Двамата мъже стигат до задната част на ремаркетото. Спират се, очевидно оглеждат паркинга. Може би не се сецат къде са оставили камиона си. Продължават да мълчат, сякаш се ослушват за звуци, които само родените ловци могат да уловят и правилно да изтълкуват.

Въпреки че е тичал доста и въпреки топлата нощ кучето не е изплезило език. Само лежи неподвижно до господаря си.

„Добро куче“.

Ветрецьт, освен че с пустинните аромати носи носталгия и напомня на момчето за родния дом, измита всичко по асфалта. Довява боклуци, пръст, парчета суха трева към двамата бегълци. Смачкано парче хартия се търкаля свободно по настилката и спира до единия от ботушите. Светлината от лампите на паркинга е достатъчно ярка, за да забележи момчето, че хартиятката не е боклук, а петдоларова банкнота.

Ако непознатият се наведе да вземе парите, той може да погледне под камиона...

Не. Дори и мъжът да коленичи, а не само да се наведе, той ще бъде много по-високо от дъното на ремаркетото. Няма да може да забележи безформените силуети на момчето и кучето, които треперят в сянката на камиона.

Банкнотата се олюлява около ботуша, полита по-нататък... и се приземява под камиона.

Момчето не вижда в тъмнината къде е хартийката. То е съсредоточило цялото си внимание върху двата чифта каубойски ботуши.

Със сигурност поне единият от двамата мъже ще се опита да намери петте долара.

В повечето приключенски книги, а и в тези за възрастни, авантурата винаги е свързана с някакво съкровище. Този свят се върти около парите и златото. Един пират с дървен крак беше казал тези думи в някоя от книгите.

Но нито единият, нито другият, изглежда, не проявяват интерес към смачканата банкнота. Те продължават напред и се отдалечават от камиона.

Вероятността никой от двамата да не е забелязал парите е много малка. Щом пет долара не им правят впечатление, те са разкрили истинската си същност. Трескаво търсят нещо много по-важно от съкровище и с нищо не си отклоняват вниманието.

Двамата мъже продължават на запад — по посока на автовоза с джиповете.

Момчето и кучето пропълзват още по-навътре под камиона, след което излизат от скривалището си и се озовават на мястото, на което забелязаха преди малко ботушите.

Кучето е уловило малкото съкровище, довято от пустинния вятър — в устата си държи петдоларовата банкнота.

„Добро куче“.

Момчето взема банкнотата, сгъва я и я прибира в джоба на джинсите си.

С оскъдните си финансови средства няма да стигнат далеч, а и не могат да чакат само на вятъра да им носи пари. Засега обаче неудобството да извършват нова кражба им е спестено.

Сигурно кучетата не чувстват неудобство и унижение. Момчето никога преди не е имало куче. Знае за характера им само от филмите, книгите и няколкото случайни срещи с тях.

Това четириногло създание, вече е изплезило език, защото е безопасно, сякаш е доволно от похвалата. То е едно простодушно животно, което живее по законите на дивата природа.

Но щом са станали братя, ще се променят. За съжаление кучето ще започне да усеща унижението и опасната близост на смъртта като

господаря си. А момчето си мисли в момента, че по време на отчаяния си самотен и вероятно дълъг полет към свободата ще трябва да се пази да не добие много от кучешките черти, да стане суров и да действа необмислено и импулсивно.

Песът вдига крак и се изпикава на асфалта.

Момчето си казва, че този навик никога няма да усвои, без значение до каква степен кучето ще го накара да подивее.

По-добре да тръгват.

Двамата мълчаливи мъже, които се насочиха към автовоза, сигурно не са единствените издирвачи в тази тревожна нощ.

Промъквайки се зад камионите и избягвайки откритите площадки на паркинга, той и кучето избират да вървят по непрекия път. Сякаш трябва да преминат през сложен лабиринт, за да стигнат до светещите неоновы реклами.

Движението му дава увереност, а увереността е изключително важна за успешната маскировка. Освен това движението създава объркване. Още една от мъдростите на майка му.

Да си сред хора също помага. Тълпата отвлича вниманието на врага — не много, но понякога достатъчно — и дава на беглеца прикритие, зад което той с малко късмет може да мине незабелязано.

До паркинга за камиони е разположен този за леки коли. Тук момчето е по-изложено на показ, отколкото сред мастодонтите с мотори.

Движи се по-бързо и по-смело, вървейки право към „голямото разнообразие на услуги“, които се предоставят в цял комплекс сгради, намиращи се по-навътре от магистралата, от сервиза и бензиностанцията.

Зад стъклените витрини на закусвалнята различни хора, тръгнали на път, се хранят. Те напомнят на момчето колко време е минало, откакто е изяло студения чийзбургер в експлоръра.

Кучето също е гладно и изскимтява.

Оставят горещата нощ и влизат в прохладния ресторант, потапят се в приятните и апетитни миризми, които още повече засилват вълчия им глад. Момчето се хваща, че се усмихва като кучето.

Кучето, а не усмивката, привлича вниманието на униформена жена, застанала при едно гише с табела УПРАВИТЕЛ. Тя е дребна,

красива и говори с комичен акцент, но в същото време изглежда внушително като затворнически надзирател, когато застава на пътя му.

— Душице моя, признавам, че това не е петзвездно заведение, но въпреки това не позволяваме на разни боси и космати твари да влизат, колкото и симпатични да са те.

Момчето нито е босо, нито космато. След кратко объркване то осъзнава, че жената говори за кучето. Грешка. Нахълта в ресторанта заедно с кучето и привлече вниманието към себе си, а точно сега не може да си го позволи.

— Извинете, госпожо — отвърща.

Връща се към външната врата, следван от разочарованото куче. Всички погледи са обърнати към тях. Усмивнатата сервитьорка. Касиерката от касата го гледа зад очила с половин стъкла. Един клиент си плаща сметката.

Никой от тези хора не му изглежда подозрителен и никой не прилича на неговите неуморни преследвачи. За щастие тази грешка няма да му струва живота.

Отново е навън. Казва на кучето да седне. Животното се подчинява и сяда до вратата на закусвалнята. Момчето се навежда над него, почесва го зад ухото, погалва го и добавя:

— Ти чакай тук, сега ще се върна. С храна.

До тях се появява някакъв мъж — висок, с лъскава черна брада. Носи зелена шапка. Не е клиентът, който плащаше на касата, а друг, който влиза в ресторанта.

— Чудесен опашатко си имаш — казва той. Кучето сякаш го разбира и радостно маха с опашка. — Как се казва?

— Къртис Хамънд — отвърща след известно колебание момчето, използвайки името на връстника си, с чиито дрехи е облечено. Пита се обаче дали е постъпило правилно.

Къртис Хамънд и родителите ум бяха убити преди по-малко от двадесет и четири часа. Ако властите в Колорадо са разбрали, че пожарът в къщата е бил умишлен и ако аутопсията е показала, че трите жертви са били нападнати жестоко и може би измъчвани, били са убити, преди да започне пожарът, тогава имената на убитите със сигурност са били съобщени по новините по телевизията или радиото.

Брадатият шофьор (който може да е наистина шофьор, но може и да е пратеникът на смъртта) не показва с нищо, че името му е познато.

— Къртис Хамънд. Доста странно име за куче — отвръща той.

— А, да. Моето куче. — Момчето се чувства глупаво, задето не е съобразило в началото. Изобщо не му е хрумвало досега да даде име на четириногия си спътник. Мисли си, че когато се сприятели още повече с животното, не просто ще му даде име, а ще отгатне истинското му. И тъй като в момента не му идва на ум нищо друго, то почесва кучето зад ухото отново и отговаря:

— Казва се Стария Жълтъо.

Озадачен, шофьорът вирва глава.

— Майтапиш ли се, приятелю?

— Не, сър. Че защо ще го правя?

— И какъв е смисълът да наричаш това прекрасно създание Стария Жълтъо, след като по него няма нито един жълт косъм.

Засрамено, момчето се опитва да запази самообладание.

— Е, цветът няма нищо общо. Името ни харесва, защото това тук е най-доброто старо куче, също като Стария Жълтъо от филмите.

— Не точно — шофьорът не е съгласен. — Стария Жълтъо е мъжкар. Тази симпатична черно-бяла госпожица тук сигурно е объркана, че се обръщат към нея с мъжко име с чужд цвят.

Досега момчето не се е замисляло за пола на кучето. „Глупак, глупак, глупак“.

Спомня си съвета на майка си, че за да минеш за друг човек, трябва да изглеждаш и говориш уверено. Увереност преди всичко, защото съмнението и колебанието отслабват маскировката. Не трябва да позволява да бъде надвит от последните наблюдения на мъжа.

— О, ние го смятаме за женско име — обяснява му момчето, все още изнервено, но приятно впечатлено от растящата лекота и увереност, които се усилват още повече, когато поглежда към кучето вместо към събеседника си. — Всяко куче може да бъде кръстено Жълтъо.

— Явно е така. И аз ще взема да си купя женска котка и да я кръстя Роувър.

В движението на този висок и солиден мъж няма нищо злобно, никаква мнителност или подозрение в сините му очи. Прилича на Дядо Коледа.

Въпреки това момчето стои нащрек и му се иска шофьорът да си тръгне, но не може да се сети как да го отпрати.

— Къде са родителите ти, синко? — пита го мъжът.

— С татко съм. Той купува вътре храна за из път. Не пускат кучето да влезе, така че...

Шофьорът поглежда към боксовете на сервиза и тихите коли на паркинга, след което продължава:

— Не е хубаво да се мотаеш тук, синко. На света има всякакви хора, а някои от тях е по-добре да не срещаш по тъмните кътчета на паркинга.

— Да, знам за тях.

Кучето леко се поизправя и наостря уши, сякаш за да покаже, че също е добре информирано за тези типове.

Шофьорът се усмихва и погалва четириногата госпожица по главата.

— Гледам, че вие със Стария Жълтъо тук може да похапнете в безопасност.

— Тя е много добър пазач — уверява го момчето.

— Само не се отдалечавайте — предупреждава ги. Той подръпва козирката както учтивите каубои по филмите своите сомбреро. Леко докосва шапката, което е знакът на уважение към дамите и другите почетни граждани. Най-накрая влиза в ресторанта.

Момчето го наблюдава през стъклената врата. Управителката го посреща и го придружава до една от масите. За щастие той е настанен с гръб към входа. Без да сваля шапката от главата си, мъжът по всичко личи е очарован от вкусните неща, предлагани в менюто.

— Стой тук, момиче. Ей сега ще се върна — каза момчето на кучето.

Животното тихо изскимтява, сякаш е разбрало думите.

Навън на огромния паркинг, където тъмножълтите конуси от лампите се редуват с тунелите от мрак, няма никакви признаци за присъствието на двамата мъжички, на които пет долара на земята не им правят впечатление.

Рано или късно те ще се върна тук, ще претърсят закусвалнята, местността около мотела и навсякъде другаде, където ги отведе подозрението им. Нищо че вече са търсили тук. И ако не са онези двамата, други двама ще го сторят. Или четирима. Или цели кохорти.

По-добре да тръгваме.

ГЛАВА 11

Щедро големи парчета от домашно приготвен ябълков пай. Обикновени бели чинии, купени от „Сиърс“. Жълти пластмасови поставки от „Уолмарт“. Излъчващите домашен уют пламъчета на трите свещи, взети заедно с още двацет и една като тях в „пакет за икономия на електричество“, закупен с намаление от магазина.

Тази скромна сцена от кухненската маса на Дженива беше свеж полъх на реалността, която изчисти мъглата от ирационалност и липса на здрава логика от срещата на Мики със Синсемила. В интерес на истината контрастът между Дженива, която лъскаше до блясък с кърпата и без това вече измитите вилици за десерти, преди да ги постави на масата, и танцуващата странен валс с луната Синсемила беше не прояснение, а по-скоро внезапно потапяне във водите на арктическо море.

Що за свят беше това, щом животът ѝ с леля Джен се беше превърнал в критерий за нормалност?

— Кафе? — попита Дженива.

— Ъ, да.

— Горещо или студено?

— Горещо. Но го смеси — отвърна Мики.

— С какво да го смеси, скъпа?

— С бренди и мляко.

Лейлъни, която не искаше кафе, веднага отговори в качеството си на самоназначил се блюстител за трезвостта на Мишелина Белсонг:

— С мляко.

— С бренди, мляко и мляко — потвърди леля Джен сложната поръчка на Мики и започна да налива кафето.

— Оф, налей ми поне малко ликьор — каза примирено Мики.

Лейлъни обаче отново настоя:

— Мляко.

Обикновено нищо не вбесяваше повече Мики от това някой да ѝ нарежда какво да прави и какво да пие. Но никой досега не ѝ беше

казвал, че изборът ѝ за живота не е най-верният и че ще оплеска и оставащите ѝ години, ако не внимава. Никой не ѝ беше казал с такава прямота, че има проблем с алкохола, проблем с възгледите за света, проблем с мотивацията и проблем с мъжете. Преди време сегашното мърморене на Лейлъни за млякото щеше да предизвика гнева ѝ, и то не заради всичките изредени проблеми, а дори само заради малка част от тях.

През последната година обаче Мики беше прекарала доста часове да се самоанализира. Обстоятелствата ѝ бяха дали достатъчно време и тя не можа да избегне да надникне и в най-мрачните кътчета на душата си. До този момент дълго се беше съпротивлявала срещу подобни проникновения, може би от страх, че дълбоко в себе си ще открие някоя обитавана от духове къща. В тази къща според нея можеше да има всякакви зловеци създания, от обикновени призраци до гоблини и чудовища. Е, добре, ще открие няколко чудовища, какво пък толкова. Но повече я притесняваше друго — че в тази нейна къща на душата доста стаи бяха изоставени, неотоплени и прашни, без мебели. Още от детството ѝ основната ѝ защита срещу жестокостите на живота бяха гневът и упоритостта. Тя се възприемаше като самотен рицар-бранител на замъка, който неуморно бди от кулата и е във война с целия свят. Но постоянното състояние на войнственост и бойна готовност отблъскваше приятелите от нея, както и враговете. И в действителност това ѝ попречи да почувства пълноценно живота, който можеше и да заеме тези празни стаи с приятни спомени, за да балансира лошото, затворено в другите килии.

В стремежа си да запази емоциите си и да оцелее като човешко същество, в последно време доста се стараяше да не вади на показ яда и ината си. Затова сега лесно се примири:

— Само мляко, лелю Джен.

Тази вечер въпросът не беше за Мики Белсонг, за това какво иска тя или дали се самоунищожава или не, дали ще може да върне нормалния си живот и да го извади от пожара, в който сама го беше захвърлила. Тази вечер въпросът беше за Лейлъни Клонк (ако момичето не беше в центъра на вниманието изобщо през целия ден). Мики не си спомняше досега да е била толкова заинтригувана от някой друг, освен от себе си.

Нуждата да пийне бренди беше като естествена ответна реакция на стресовия ѝ сблъсък със Синсемила. През годините алкохолът се беше превърнал в неотменна част от арсенала ѝ. Беше също толкова полезен от отчуждаването ѝ и усамотяването ѝ, колкото гнева и дебелокожието. Дори прекалено полезен.

Дженива си седна и каза:

— Е, Мики, ще имаме ли щастието скоро да излезем на барбекю заедно със съседите?

— Тази жена е или ненормална, или се е напушила с лула като индиански шаман от племето навахо.

Лейлъни набоде парче пай с вилицата си и се намеси:

— Всъщност и едното, и другото. Не е луда. Казах ти — тази вечер е на твърд кокаин и халюциногенни гъби, подправени с чара на откачалка, който е запазена марка на Синсемила.

Мики вече нямаше апетит. Остави пая недокоснат.

— Тя наистина ли е била в лудница?

— Казах ти вчера. Разтърсиха я шестстотин волта...

— Ти каза петдесет или сто хиляди.

— Боже, та аз да не съм била там да измервам електричеството и да гледам скалата на приборите. Нали нямаш нищо против да използвам леки художествени украси.

— Къде са я държали?

— Тогава живеехме в Сан Франциско.

— Кога?

— Преди повече от две години. Бях навършила седем и карах осмата си година.

— При кого живя, докато тя беше в болница?

— При доктор Смърт. По това време вече бяха заедно от четири години и половина. Краставите магарета се надувват. Както и да е. Психиатрите пуснаха деветстотин волта през главата на бедната Синсемила, ако искаш можеш да провериш цифрите, но това изобщо не ѝ помогна. Докато са унищожавали лудостта от мозъка ѝ, сигурно са оставили без електричество половин Калифорния. Страхотен пай, госпожо Ди!

— Благодаря, скъпа. По рецептата на Марта Стюарт е. Не че ми я даде лично. От телевизията я записах.

— За Бога, Лейлъни, майка ти винаги ли е такава? — попита Мики. — Така както я видях преди малко?

— Не, не. Понякога е направо нетърпима.

— Не е смешно, Лейлъни.

— Грещиш, адски е весело.

— Тази жена е истинска напаст.

— Ако трябва да съм искрена — Лейлъни сложи ново парче пай в устата си, докато говореше, — милата ми майчица невинаги е друсана до припадък, както има честта да я видиш. Пази си дрогата за по-особени случаи — рождени дни, годишнини... Когато луната е в седмата фаза, Юпитер е на една линия с Марс, всякакви подобни поводи. Повечето пъти е доволна и като си вземе джойнт или някакви по-леки психотропни таблетки. В някои дни дори е спокойна и с ясно съзнание, но тогава я наляга депресията.

Мики направи забележка:

— Ще престанеш ли да се тъпчеш, докато разговаряш с мен?

— Мога да говоря и като си хапвам пая, дори и да не е възпитано. Не съм се оригвала цяла вечер, а все пак трябва да покажа някакви „добри“ обноски. Няма да си оставя пая. Старата Синсемила не би могла да приготви толкова вкусно нещо дори и от това да зависеше животът ѝ. Не че често е изправена пред дилемата „пая или смъртта“.

— Какви неща приготвя майка ти? — попита я Дженива.

— Веднъж направи пай с червеи. Тогава се беше запалила на вълна естествени храни до такава степен, че разшири обхвата на „естествени“ до залети с шоколад мравки, мариновани охлюви и протеин от размазани хлебарки. Паят от червеи беше капак на всичко. Убедена съм, че рецептата не беше на Марта Стюарт.

Мики изпи набързо кафето си, сякаш спешно ѝ беше необходимо да се разсъни. Ръцете ѝ трепереха. Чашата и чинийката дрънчаха, когато ги остави на масата.

— Лейлъни, не можеш да продължиш да живееш при нея.

— С кого?

— Със старата Синсемила. С кого другиго? Както казват, когато изпратят някого в психиатрията — тя е опасна за самата себе си и за другите.

— За себе си със сигурност е опасна — съгласи се Лейлъни. — Но за другите не толкова.

— Тя беше опасна за мен в двора, с тези викове за вещици и кучки и докато нареждаше, че не съм ѝ господар.

Дженива стана, за да вземе каната от кафе-машината, и наля на Мики.

— Може би това ще те успокои, скъпа.

Лейлъни остави на масата вилицата, след като беше омела парчето пай.

— Старата Синсемила само те изплаши, нищо повече. Тя може да е страшна колкото Франкенщайн, Голямата птица и Дракула, взети заедно, но не е опасна. Или поне докато моят псевдобаща я снабдява редовно с наркотици. Ако изпадне в абстиненция, тя ще е ужас за всички ни.

— На мен Голямата птица не ми изглежда страшна, само ме нервира — обади се Дженива, след като допълни и своята чаша.

— О, госпожо Ди, не съм съгласна с теб. Хората, които се обличат в костюми на ужасни птици и не виждаш лицата им — те са по-страшни, отколкото да спиш с ядрена бомба под леглото.

— Престани — каза рязко Мики. Гласът ѝ беше отчаян и умоляващ. — Само престани, моля те.

Лейлъни се престори на изненадана.

— Какво да престана?

— Много добре знаеш какво имам предвид. Спри с тези увъртания. Говори с мен, подходи сериозно към ситуацията.

Лейлъни посочи с деформираната си ръка към недокоснатия пай на Мики.

— Ще го ядеш ли?

Мики придърпа чинията към себе си.

— Да направим сделка. Аз ти давам пая, а ти провеждаш сериозен разговор с мен.

— А досега какъв разговор провеждахме?

— Остана още половин пай — предложи Дженива.

— С удоволствие ще изям още едно парче — отвърна Лейлъни.

— Паят, който е останал, не се пипа — обяви Мики. — Единственият пай, който ни интересува, е моят.

— Глупости, Мики — отвърна леля ѝ. — Утре ще изпека цял ябълков пай за теб. — Тя понечи да стане от масата.

— Лельо Джен, седни си. Не става дума за пая.

— А според мен е точно така — обади се Лейлъни.

— Виж какво, хлапе, не може просто така да дойдеш тук, да изнесеш представлението си за опасния мутант, да се прокрадваш като червей...

— Да се прокрадвам като червей ли? — Момичето направи гримаса.

— Да се прокрадваш в... — Мики замълча, изненадана от думите, които се канеше да изрече.

— В твоята изпълнена със злъч душа?

Откакто се помнеше, Мики не си беше позволявала да реагира толкова бурно емоционално на поведението на когото и да било.

Лейлъни се наведе над масата, сякаш наистина беше решена да помогне на Мики да открие вечно убягващия ѝ живот, и каза:

— В твоя мрачен и потискащ вътрешен свят?

Да ти пука какво говорят е опасно. Да ти пука те прави уязвим. Стой си високо на кулата, високо над бойното поле.

— Прокрадваш се като червей в нашите сърца — продължи Мики. Като използва „нашите“ вместо „моето“, тя намали риска да бъде изобличена. — И после очакваш от нас да не ни е грижа за опасността, в която се намираш.

Скрита зад непробиваемата броня от самоирония и въоръжена с обезкуражаващото си чувство за хумор и смях, Лейлъни отвърна:

— Никога не съм се смятала за сърцеяден червей, но сигурно този паразит е голяма работа. Така или иначе, уверявам те съвсем сериозно — ако е необходимо, за да се добера до пая — че майка ми не представлява опасност за мен. Живея с нея още откакто ме е пръкнала на бял свят, и още съм с две ръце и два крака, ако не се брой вроденият ми дефект. Тя е жалка, старата Синсемила. Но както и да е, тя ми е майка и когато си деветгодишно момиче, дори и необичайно умно за възрастта си, не можеш просто така да си опаковаш багажа, да намериш добър апартамент, високоплатена работа в компютърно програмиране и след няколко дни да кръстосваш улиците в новия си корвет. В момента съм нещо като завързана за нея, ако ме разбираш какво искам да кажа, а аз знам как да се оправям с тази ситуация.

— Служба „Социални грижи“...

— С добри намерения, но са безполезни — прекъсна я Лейлъни. Тя като че говореше от опит. — В края на краищата последното нещо,

което искам, е да пхнат старата Синсемила отново в лудницата за опреснителен курс по електрошокова терапия, защото тогава ще остана сама с моя псевдобаща.

Мики поклати глава.

— Няма да те оставят под попечителството на приятеля на майка ти.

— Когато го наричам моят псевдобаща, аз по-скоро желая да е така. Той ми е законен втори баща. Ожени се за старата Синсемила преди четири години, когато бях на шест. Тогава знанията ми не бяха по-задълбочени от тези на колежанин, но въпреки това разбирах какви ще са последиците за мен. Да ти кажа, сватбата беше великолепа, макар че нямаше изсечен от лед лебед. Ти харесваш ли лебедите от лед, госпожо Ди?

— Никога не съм виждала такива, скъпа.

— Нито пък аз. Но идеята ми се струва привлекателна. И така, веднага след като се ожени за Синсемила, той каза, че макар и официално да не е осиновил мен и Лукипела, трябва да започнем да носим неговата фамилия. Аз обаче още използвам Клонк — фамилията, с която се родих. Трябва да си луд, за да се казваш Мадок — така си викахме с Луки.

И ето отново в очите на момичето сякаш се спусна пелена, като внезапен мътен прилив, вливащ се в чистите води. Някакво неясно по характера си разочарование, което обаче можеше да бъде забелязано дори на слабата светлина на свещите.

Независимо от разказа за сватбата Мики се хвана за надеждата, че новопоявилото ѝ се желание да бъде — така да се каже — покровител на малката си сестричка, ще може да се изпълни поне в незначителна степен.

— Дали ти е законен втори баща или не, компетентните власти...

— Компетентните власти не са могли да спипат човека, който е убил съпруга на госпожа Ди — прекъсна я Лейлъни. — Трябвало е да проследи Алек Болдуин да Ню Орлийнс и сама да му пръсне мозъка.

— С голямо удоволствие — отбеляза Дженива, която вдигна чашата си с кафе като тост в името на освобождаващата сила на отмъщението.

Отведнъж смехът от сините очи на Лейлъни изчезна, както и ведрата усмивка от лицето ѝ. В гласа ѝ вече нямаше закачлива нотка,

когато посрещна с пронизателна прямота погледа на Мики и ѝ каза почти шепнешком:

— Когато беше малко красиво момиченце и лошите хора ти отнеха това, което изобщо не искаш да им даваш, компетентните власти къде бяха, Мишелина?

Интуитивното усещане на Лейлъни за ада, който Мики преди много време беше преживяла, беше най-малкото тревожно и странно. Момичето сякаш се беше поставило на нейно място. Сините очи, които я гледаха неумолимо, я потресоха. Лейлъни определено беше разкрила най-ревниво пазените за самата нея грозни тайни, които бяха табу. И макар че не беше очаквала да говори с някого за онези години на изпитания и унижение, макар че до този момент гневно щеше да отрече, че е била жертва на когото и да било, сега не се почувства наранена от това изобличаване. Сякаш го беше очаквала. Не се почувства уязвена и засрамена. Като че вътре в нея измъчващият я възел най-накрая се развърза и тогава тя разбра, че симпатията и съчувствието на момичето не съдържат никаква зла умисъл или намерение да я критикува.

— Къде бяха те тогава? — повтори Лейлъни.

Мики предпочете да замълчи и само поклати глава, което беше първото ѝ признание за болезненото минало, върху което се градеше животът ѝ. Тя бутна чинията с недокоснатия десерт към Лейлъни.

Дженива беше единствената, която се разплака, и избърса носа си с кърпичка. Разбира се, тя може би се беше върнала към някой скъп миг от живота си, който вярваше, че е споделила с Кларк Гейбъл, Джими Стюарт или Уилям Холдън. Но Мики усети, че леля ѝ е напълно в час в момента.

— Трудно е човек да си представи подобно нещо — каза Мики.

— Чувала съм това някъде — отвърна Лейлъни.

— Значи той е убиец, така ли? Излиза, че е така, както и майка ти се оказа такава, каквато я описа.

Момичето си отчупи от пая и отвърна:

— Каква двойка само, а?

— Но единайсет души? Как е могъл да...

— Не се обиждай, Мики, но историята за доктор Смърт и неговите многобройни убийства е ужасна и неприятна и не искам да ви развалям вечерята с нея. Тя и без това вече беше развалена от

изпълненията на старата Синсемила. Ако наистина искаш да научиш повече за Престън Клавдий Мадок, дето е един дол дренки с Джек Изкормвача, чети новините. Скоро не се е появявал на челните страници, но цялата странна история е написана там, стига да искаш да я прочетеш. Що се отнася до мен, аз по-скоро бих яла пайове, говорила за пайове, философствала за пайове и бих посветила вечерта само на пайовете.

— Да, сега разбирам защо. Но сигурно си даваш сметка, че ще те пипам още нещо.

— Да, знам. — Момичето се вторачи в чинията си.

Леля Джен плачливо изрече:

— Във филмите никога не става толкова лошо.

А Мики попита Лейлъни:

— Той ли уби брат ти Лукипела?

— Да.

ГЛАВА 12

В Ресторанта, който можеше да обслужва най-малко триста души, без кучето момчето се промъкна покрай управителката.

Докато се движи, бързо се оглежда и забелязва само няколко деца, които са дошли с родителите си. Надяваше се да има повече деца, много деца, за да го открият по-трудно лошите, ако влязат тук.

Отбягва масите и се отправя директно към плота, на който са заети по-малко от половината места.

Качва се на една табуретка и гледа как двама от готвачите въртят някакви тигани. Пържат бекон, хамбургери и яйца.

Сякаш вече кучето му е предало част от навиците си, на момчето му потичат лигите и то преглъща тежко.

— Какво мога да направя за теб, момче? — пита го сервитьорката.

Тя е внушителна, колкото висока, толкова и широка. Гърдите ѝ са като големи пухени възглавници, има широки рамене и врат, както и горда брадичка, оприличаваща я на бик. Носи униформена престилка с къси ръкави и големите ѝ ръце са като на културист, макар и да не са много мускулести — меки, огромни и розови. И сякаш за да създаде илюзия за височина и за да балансира сферичното си тяло, тя развява буйна лъскава руса коса. На главата ѝ се мъдри жълта униформена шапчица, която лесно би могла да бъде сбъркана с кацнала пеперуда.

Момчето ѝ се чуди и се пита какво е да си жена като тази, дали се чувства така внушително, както изглежда, с мощ на носорог, или понякога се чувства слаба и уплашена като по-дребните хорица. Със сигурност не. Тя е величествена, великолепна, красива. Може да живее по свои правила, да постъпва както си поиска и светът ще се отнася към нея със страхопочитание, с респект и уважение.

Не би могъл и да се надява да стане някога толкова едър като тази жена. Със слабата си воля и несигурност може да се преструва само на Къртис Хамънд. Но все пак опитва и казва:

— Казвам се Къртис. Татко ме изпрати да купя малко хляб.

Тя има напевен глас, ослепителна усмивка и сякаш го огрява със светлина.

— Е, Къртис, аз се казвам Донела, щото баща ми беше Дон, а майка ми — Ела. Нещата, които сервираме тук, са доста над обикновения хляб.

— Мирише страхотно. — В тиганите продуктите цвърчат и отделят ароматни пари. — Леле, не съм виждал никога място като това.

— Наистина ли? Не ми приличаш на расъл в гората.

Той примигва и се опитва да схване току-що чутото. Не може да се сдържи и задава въпроса:

— А ти?

— Какво аз?

— Расла ли си в гората?

Донела набръчка носа си. Това буквално е единствената част от нея, която може да се набръчка. Всичко останало е закръглено и дебело, гладко и прекалено набито.

— Къртис, разочароваш ме. Мислех те за добро и възпитано момче, а не за остроумен досадник.

Господи, отново беше стъпил с неподходящия крак, стъпил в купчина лайна, образно казано. Не можа да разбере с какво я обиди и не знае как отново да спечели благоволението ѝ. Не смее да привлича голямо внимание към себе си. Не и когато толкова много безмилостни убийци търсят дете на неговата възраст, а той непременно трябва да намери храна за себе си и за Стария Жълтъ. Но Донела контролира достъпа му до хляба или каквото и да се нарича там.

— Аз съм възпитано момче — уверява я той. — Майка ми винаги се гордееше с мен.

Суровото изражение на Донела леко се смекчава, макар че очарователната усмивка, с която го посрещна, не се появява отново върху лицето ѝ.

Като говори това, което му подсказва сърцето, той постъпва най-правилно и сигурно:

— Ти си толкова красива, великолепна, прекрасна, госпожо Донела.

Но дори комплиментът му не успява да запали отново сияйната ѝ усмивка. Всъщност меките ѝ розови черти изведнъж стават твърди

като камък и достатъчно студени, за да сложат край на лятото в цяла Северна Америка.

— Не ми се подигравай, Къртис.

Той разбира, че отново я е обидил, и в очите му се появяват сълзи.

— Само искам да ме харесаш — оправдава се той.

Умолителната нотка в гласа му би накарала всяко друго уважаващо себе си и гордо момче на негово място да се засрами.

Разбира се, в момента той не е горд, а установява контакт и комуникира, което е несравнимо по-трудно отколкото да извършва опасни подвизи и героични дела.

Бързо губи самообладание, не му достига самообладание. Така никой беглец не би могъл да продължи успешно легендата си. Перфектната поза е ключът към оцеляването. Майка му винаги казваше така, а тя винаги знаеше какво да прави в такива случаи.

През две табуретки от Къртис един шофьор с побеляваща коса вдигна поглед от чинията си с пиле и гофрети.

— Донела, не притеснявай хлапето. То не искаше да те обиди. Нямахте предвид това, което си мислиш. Не виждаш ли, че не е добре?

Лека паника обзема момчето и то се вкопчва в ръба на плота, за да не падне от табуретката. За миг му се струва, че е станал прозрачен за тях, че са го познали като най-търсената риба, за която са хвърлени толкова много мрежи.

— Затваряй си устата, Бърт Хупър — скара му се Донела. — Човек, който носи наполеонки и комбинезон вместо нормални панталони, не може да ми бъде съдия.

Бърт Хупър не се обижда от тази забележка, а се засмива и отговаря:

— Ако трябва да избирам между удобството и това да съм сексуален обект, винаги ще избира удобството.

— Хубаво е, че си мислиш така — казва тя. — Защото никой не те възприема като сексуален обект.

Момчето вижда как на лицето на сервитьорката отново изгрява сияйната усмивка, усмивка на богиня.

Донела се обръща към момчето:

— Къртис, извинявай, че те скастрих.

Той се старее да овладее чувствата си, но плачливо отвърща:

— Не разбирам с какво ви обидих, госпожо. Майка ми винаги казваше, че най-добре е да се ръководиш от това, което ти диктува сърцето, което и направих.

— Ясно ми е, захарче. В началото не видях, че си... едно от ония създания с чиста душа.

— Ами тогава... мислите ли, че не съм добре? — Той силно стиска ръба на плота, все още го е страх, че ще го разпознаят като беглец.

— Не, Къртис. Мисля си, че просто си прекалено искрен и сладък за този свят.

Думите ѝ го успокояват, но и го разконцентрират. Той отново се опитва да ѝ направи комплимент, говорейки искрено и разчувствано:

— Вие сте красива, госпожо Донела, толкова сте внушителна, можете да живеете по свои собствени правила, като носорог.

Бърт Хупър се засмива бурно и едва не се задавя с пилето и гофретите. Пуска вилицата в чинията и взима чашата си с кола. Прихва в чашата, а колата се пени от ноздрите му. Лицето му е червено като рак. Най-накрая успява да преглътне храната и избухва в смях. Прави такъв спектакъл, че му личи — от него не би излязъл никакъв беглец.

Може би шофьорът си е припомнил някакъв смешен виц. Смехът му обаче е груб и отвлича вниманието на Къртис и Донела от взаимните им извинения.

Божествената Донела поглежда към Бърт сърдито, като обезпокоен носорог. Липсва ѝ само застрашителният дълъг и голям рог отпред.

Както е започнал внезапно, смехът на Бърт секна внезапно.

— По дяволите... Сякаш съм попаднал... в средата... на „Форест Гъмп“!

Момчето е озадачено.

— Гледал съм този филм.

— Не му обръщай внимание, Къртис — казва Донела. — Ето сега ще го пренесе направо в „Годзила“.

— Не го правете, госпожо. Това беше един лош гущер.

Бърт отново се киска и едва не се задавя. Момчето се тревожи за човека.

— Ако някой тук има бръмбари вместо мозък, то той седи пред чиния пиле и гофрети — обявява сервитьорката.

— Това сте вие, господин Хупър — заключва Къртис. После се усеща: — О, извинете. — Смехът на шофьора е неговият начин да се бори със самотата и болката. На момчето му става жал за този каращ камион Гъмп и съжалява, че се е държал толкова безчувствено. — Да ви помогна, ако искате.

Макар че шофьорът изглежда развеселен, всъщност така той прикрива недостатъка си.

— Ти да ми помогнеш? Как?

— Ако можех, щях да ви направя нормален като госпожа Донела и мен.

Шофьорът-инвалид до такава степен е трогнат от тази загриженост, че се обръща на табуретката с гръб към Къртис и се опитва да потисне емоциите си. Бърт Хупър се стреми да преодолее световъртежа, но момчето разбира, че така се смее над себе си един самотен и изоставен клоун: напълно искрен, ако се вслушаш в него само с ушите си, но тъжен и измамен, ако се вслушаш със сърцето.

Донела демонстрира носорожеското си пренебрежение към господин Хупър и се отвърща от него.

— Не му обръщай внимание, Къртис. Имал е през живота си достатъчно възможности да бъде нормален, но винаги е предпочитал да бъде тази жалка душа.

Думите озадачават момчето, защото досега то си е мислело, че Гъмп няма избор и е принуден да бъде такъв, какъвто го е създала природата.

— А сега — продължава Донела, — преди да взема поръчката ти, скъпи, кажи ми наистина ли имаш пари да си платиш?

Къртис изважда от джоба на джинсите си смачканите пари, включително и петте долара, които кучето улови на паркинга.

— Е, добре, значи си платежоспособен. Сега ги прибери. Ще платиш на излизане на касата.

— Не знам дали ще ми стигнат — тревожи се той, докато прибира спестяванията си обратно в джоба. — Искам две бутилки минерална вода, чийзбургер за татко, чийзбургер за мен, картофен чипс и може би още два чийзбургера за Стария Жълтъо.

— Стария Жълтъо сигурно е кучето ти.

Той грейва, защото са установили общ език със сервитьорката.

— Точно така.

— Няма смисъл да даваш толкова пари за чийзбургери, щом кучето може да хареса и нещо друго.

— И какво е то.

— Ще накарам готвача да му сготви малко остатъци от месото и да прибави варен ориз към него. Ще го сложим в плик за храна за навън и ще ти го дадем безплатно, защото ние обичаме кучетата. Песът ти ще си помисли, че е умрял и се е озовал в Рая.

На момчето му се иска да я поправи за две неща. Първо — кучето е женско и второ — то сигурно знае как изглежда Раят и не би го объркало с една хубава вечеря. В крайна сметка решава да не повдига тези въпроси. Лошите го търсят, а той се е задължал прекалено дълго на това място. Най-доброто прикритие е движението.

— Благодаря ви, госпожо Донела. Още когато ви видях, разбрах, че сте много добра.

Тя изненадва момчето и приятелски стисва ръката му.

— Винаги когато хората си мислят, че са по-умни от теб и искат да те изиграят, Къртис, помни какво ще ти кажа сега. — Тя се навежда над гишетото, доколкото позволява едрото ѝ туловище, и му прошепва: — Ти си по-добър и по-умен от всички тях.

Благодарството и сърдечността ѝ оказват силен ефект върху момчето. То не може да намери думи, за да изрази чувствата си към нея.

— Б-благодаря ви, госпожо.

Тя го пощипва по бузата и ако можеше да се наведе, щеше да го целуне.

Като отчаян, но неопитен беглец, той изненадващо успя да стигне доста далеч и сега се надява, че ще се научи да се приобщава към другите — ключово важно умение за представянето му за най-обикновено момче като Къртис Хамънд или което и да било друго.

Самоувереността и спокойствието му се възвръщат.

Силното туптене на страха, който го съпровождаше навсякъде през последните двайсет и четири часа, е спряло и сега сърцето му бие в нормален ритъм.

Открил е надежда. Надежда, че ще оцелее. Надежда, че ще намери място, на което принадлежи и което ще чувства като свой дом.

А в момента, ако намери и клозет, тогава светът ще бъде спасен.

Пита Донела дали наблизно име клозет и докато му чертае на малък бележник как да стигне до там, тя му обяснява, че е по-възпитано да казва „тоалетна“.

Когато Къртис ѝ отговаря, че не иска да си прави тоалета, а по-скоро да се облекчи, Бърт Хупър отново избухва в смях, който обаче е някак по-сложен психологически.

Както е да е, клозетът/тоалетната се вижда оттук, в края на дългия коридор е. Дори бедният господин Хупър или истинския Форест Гъмп биха я открили, без да ги придружават.

Помещенията са просторни и впечатляващи — седем кабинки, пет писоара, от които се усеща аромат на кедър, шест мивки, всяка с вграден апарат за пускане на течен сапун, и два автомата за тоалетна хартия. Два монтирани на стената сешоара за ръце се включват, когато си сложиш дланите под тях. Все пак тези машини не са чак толкова умни, че да спират да духат горещ въздух, когато ръцете ти са станали вече сухи.

Търговският автомат е малко по-умен от сешоарите. Той предлага джобни гребенчета, пилички за нокти, запалки и много други екзотични предмети, които момчето не може да определи какви са. Автоматът разбира кога си пъхнал монета и кога не. Когато издърпа лоста без монета, машината не пуска нищо в замяна.

Къртис разбира, че е сам в тоалетната. Възползва се от възможността и минава от кабинка на кабинка, пуска водата във всяка от тях. Шумът от казанчетата на седем тоалетни му се струва весел и приятен.

След като се облекчава и измива ръцете си с достатъчно течен сапун да запълни мивката с обилна пяна, той се оглежда в огледалото и вижда едно момче, което ще стане нормално, ако му се даде време. Момче, което не само ще оживее, но и ще порасне.

Решава да задържи самоличността на Къртис Хамънд. До този момент никой не е свързал името с убитото семейство в Колорадо. И тъй като вече се чувства комфортно с тази самоличност, защо да я сменя?

Избърсва си ръцете с хартията от автомата, но после ги изсушава на сешоара само заради удоволствието да си поиграе с машината.

Освежен, Къртис тръгва по коридора между тоалетната и ресторанта. Изведнъж се спира рязко, когато забелязва двама мъже,

застанали до гишето. Говорят с Бърт Хупър. Високи са, но каубойските им шапки ги правят да изглеждат още по-високи. И двамата са със сини джинси и каубойски ботуши.

Донела, изглежда, спори за нещо с господин Хупър, сигурно му намеква да си затваря устата, но бедният Хупър явно не разбира и продължава да дърдори.

Когато шофьорът посочва към тоалетната, каубоите се обръщат натам и виждат Къртис, застанал по средата на коридора. Вперват погледи в него и той също ги гледа втренчено.

Вероятно не са сигурни дали това е синът на онази жена, или е друго дете. Може би ще успее да ги заблуди, да мине за обикновено десетгодишно хлапе, което обича бейзбола, мрази училището и интересите са му сведени до най-земните — кеч по телевизията, видеоигри, динозаври и пускане на водата на тоалетните казанчета.

Тези двамата са врагът, а не обикновени порядъчни и граждани, за каквито се представят. Няма никакво съмнение. Напрежението, което излъчват, ги издава: позите, поведението и погледите им.

Ще го разкрият, може би не веднага, но скоро. И ако го пипнат, с него е свършено.

Двамата каубои тръгват към Къртис.

ГЛАВА 13

— Междугалактически космически кораб, отвличания от извънземни, извънземна база, скрита на обратната страна на Луната, свръхсекретни програми за кръстосване на хора и извънземни, сиви човечета с огромни като чинии очи, които могат да минават през стени, да левитират — Престън Мадок вярва във всички подобни неща и не само в тях — обясни Лейлъни.

Токът угасна. Разговаряха на запалени свещи, но циферблатът на фурната премигна и изключи. В същото време изгасна лампата и в съседния хол. Старичкият хладилник се изкашля мъчително като обречен пациент, болен от рак. Компресорът изтрака и спря.

Допреди малко кухнята изглеждаше тиха, но сега без шума на хладилника стана още по-тихо, каза си Мики. Беше от онази гробна тишина, при която очакваш всеки момент отнякъде да се появи призрак и да те изплаши.

Мики се улови, че гледа зареяно и с надежда към тавана. Съвпадението по време на спирането на тока с мига, в който Лейлъни говореше за НЛО и извънземни, беше някак зловещо. Стори й се, че сега стоят на тъмно не заради енергийната криза в Калифорния, а защото една пулсираща летяща чиния виси над дома на Дженива и предизвиква енергиен вакуум, точно както правеха извънземните космически кораби по филмите. Наведе поглед и видя, че Лейлъни и леля Джен също са вирнали глави нагоре към тавана.

В тази дълбока тишина Мики постепенно започна да различава шепота на фитилите на свещите. Звукът беше много слаб и приличаше на съскането на змия.

Джен въздъхна.

— Принудително затъмнение. Благодарим на губернатора за неудобството, присъщо повече на Третия свят. Уж не трябваше да се случва вечер, а само в най-натоварените часове. Може би това е поредното осиране.

— Мога да мина и без електричество, щом имам пай за ядене — отвърна Лейлъни.

— Значи доктор Смърт е откачен на тема „НЛО“? — попита я Мики.

— Той е истински перко. НЛО са само един от странните му интереси. Но след като се ожени за Синсемила, посвети голяма част от живота си да пътува по места, където са били видени летящи чинии. Непрекъснато пътуваме с голямата каравана из страната, от Розуел и Ню Мексико до Флемг Фолс, Айова. Навсякъде, където се предполага, че извънземните са се появявали. Отиваме с надеждата, че пак ще се появят. А когато се разчуе за някое ново място или пък има нов случай с отвличане, ние сме там, колкото и далеч да е. Гледаме да се включим в мистерията, докато е още гореща. Единствената причина, поради която сме взели под наем съседното място, е, че двигателят на караваната е на основен ремонт, а доктор Смърт не иска да отсяда в хотел или мотел. Мисли си, че са пълни с вируси на легионерска болест или пък с месоядни бактерии, както и да се наричат.

— Значи другата седмица ще си вървите? — попита леля Джен. В ъгълчетата на сините ѝ очи се появиха бръчки от притеснение.

— По-скоро след няколко дни — отвърна Лейлъни. — Всъщност целия юли прекарахме в Розуел, защото през юли 1947 пилотът на извънземния космически кораб, явно пиян или полузаспал, блъснал летящата си чиния в пустинята. Доктор Смърт смята, че е много вероятно извънземните пак да посетят това място и то по същото време на годината. Сигурно както колежаните отиват във Форт Лодърдейл всяка пролетна ваканция. Не е ли удивително колко често тези странни сиви човечета блъскат междугалактическите си возила за трилиони долари в нашата бедна планета? Ако някога решат да покорят Земята, според мен няма да има защо да се тревожим. Ще имаме насреща си Дарт Вейдър, в чиито вени тече кръв на героите от „От глупав по-глупав“.

Мики първоначално мислеше да остави Лейлъни сама да стигне до темата, но колкото по-дълго момичето избягваше да говори за съдбата на брат си, толкова повече се отдалечаваше.

— Добре де, каква е работата? Какво общо има всичко това за НЛО с Лукипела?

След известно колебание Лейлъни отвърна:

— Доктор Смърт казва, че имал видение, че двамата с брат ми ще бъдем излекувани от извънземни.

— Излекувани? — Мики не смяташе деформациите на момичето за болест. Всъщност хладнокръвието на Лейлъни, остроумието ѝ и непоколебимият ѝ дух създаваха впечатление за всичко друго, но не и за инвалид.

— Луки беше роден с деформиран таз, дясната му бедрена кост беше по-къса от лявата, а костите на дясното му стъпало също бяха изкривени. Синсемила развиваше теорията, че ако майката употребява халюциногенни препарати по време на бременността, бебето после се ражда със свръхестествени способности.

Въпреки горещата задушна нощ по гърба на Мики полазиха ледени тръпки. Представи си отново физиономията на обзетата от ярост жена и проблясващите ѝ на лунната светлина зъби.

— Ти какво мислиш за тази теория, госпожо Ди? — попита Лейлъни обичайния си хумор, но в гласа ѝ се долавяше и гняв.

— Не струва — отвърна леля Джен.

Момичето уморено се усмихна.

— Не струва. Още чакаме деня, в който ще мога да предскажа номерата от тиража на лотарията от следващата седмица. Да паля огън само със силата на ума си и да се телепортирам да Париж за обяд.

— Някои от проблемите на брат ти... Сигурно би могло да му се помогне с операция — продължи Мики.

— О, майка ни е прекалено умна и знаеща, за да оставя сина си в ръцете на западната медицина. Тя разчита на хармонията на кристалите, на заклинанията, на билките и на отварите, които смърдят по-гнусно от пикня и от повръщано.

Мики беше изпила втората си чаша кафе. Не помнеше кога го е сторила. Стана, за да си налее още. Чувстваше се безпомощна, а трябваше да се занимава с нещо. Ако ръцете ѝ не бяха заети с нещо, гневът ѝ можеше да се излее на повърхността. Искаше ѝ се да удря и да налага от името на Лейлъни, но нямаше върху кого да си излее яда. Все пак ако отидеше до съседната къща, за да вгълпи малко разум в главата на Синсемила и ако психясалата лунна танцьорка не я убиеше, дори тогава нямаше да подобри с нищо положението на момичето, я само щеше да го влоши.

Докато наливаше в полумрака кафе, тя каза:

— Значи този перко ви разкарва с Луки, за да ви излекуват извънземните.

— Извънземно, което е преодоляло светлинни години разстояние и е летяло със скорост по-голяма от тази на светлината, със сигурност разполага с технология, която може да поправи крайниците ми или пък да ме сложи в напълно ново тяло, което е по-съвършено от сегашното. Както и да е, вече четири години следваме този план.

— Лейлъни, скъпа, за нищо на света няма да те пусна да се върнеш там — отсеке Дженива. — Няма да те оставим отново на тях. Нали, Мики?

Може би единственото хубаво нещо в силния гняв, който беше обсебил живота на Мики, беше, че той освен всичко прогонваше от съзнанието ѝ и всякакви илюзии. Тя не се отдаваше на фантазии, почерпени от филмите или други въображаеми произведения. Леля Джен в момента може и да се мислеше за Ингрид Бергман или Дорис Дей. Мислеше си, че е способна да спаси сираче в беда само с ослепителна усмивка и трогваща реч — и покъртителна музика за фон. От друга страна, ако не можеше да се очаква нищо друго, освен безнадеждност, тогава прогонването на илюзиите не беше за предпочитане.

Мики отново се върна на мястото си.

— Къде изчезна Лукипела?

Лейлъни погледна през кухненския прозорец, но сякаш впери поглед някъде далеч във времето и пространството, далеч от останалата на тъмно Калифорния.

— Монтана. Онова място в планините.

— Отдавна ли?

— Преди девет месеца. Деветнайсети ноември. Рожденият ден на Луки беше на двайсети. Щеше да стане на десет години. Във видението на доктора — онова, в което твърдеше, че ни е видял излекувани от извънземни — това трябваше да стане, докато навършим десет години. Всеки от двамата ни щеше да бъде преправен наново, обещаваха той на Синсемила.

— Странни светлини в небето — цитира Мики. — Бледозелени лъчи, които те поглъщат и засмукват в космическия кораб.

— Аз не съм ги виждала с очите си. Казаха ми, че това се е случило на Луки.

— Казаха ти? — обади се леля Джен. — Кой ти каза, скъпа?

— Псевдобаща ми. Късно следобед през онзи ден той паркира караваната до пътя. Не на къмпинг. Не беше дори паркинг или хижа с тоалетна и маса за пикници. Навсякъде гора. Каза, че по-късно ще паркираме в къмпинг. Първо искаше да ни заведе на едно специално място на няколко километра оттам. Някой си на име Карвър или Картър твърдял, че е бил отвлечен преди три години от пурпурни медузи от Юпитер или не знам откъде си. Рекох си, че пак ще ни влачи както обикновено, но когато откачи джипа от караваната (който теглехме с нас), каза, че иска да вземе само Луки.

Момичето замълча.

Мики не я притисна за повече подробности. Искаше да разбере какво е станало, но при мисълта какво можеше да чуе, се ужасяваше.

След няколко минути Лейлъни отмести погледа си от прозореца и се обърна към Мики:

— Знаех какво става. Опитах се да тръгна с тях, но той... Престън не ме пусна. А Синсемила... Тя ме дръпна назад. — Из коридорите на паметта на момичето премина призрак, малък призрак с деформирано бедро и таз. На Мики ѝ се стори, че усеща формата му и вижда сините му очи. — Помня как Лукипела тръгна към джипа, куцукайки с протезата си. Единият му крак беше неподвижен в коляното, въртеше бедрата си по оня смешен начин. Лицето му не се виждаше ясно, защото стъклото на караваната беше мръсно. Стори ми се, че помахаше за сбогом.

ГЛАВА 14

Изпъчил се на табуретката при гишето на закусвалнята, бедният глупав Бърт Хупър знае, че е шофьор на камион, че яде пиле и гофрети, но не съзнава, че е абсолютен Форест Гъмп, добросърдечен, но въпреки това идиот. Без да храни към никого зли намерения, той сочи към коридора, който води към тоалетната.

Двамата каубои тръгват към Къртис.

Донела им вика нещо, но дори тя, с нейното туловище, не може да ги спре само с думи.

Вдясно от Къртис се намира врата с малко стъкло овално прозорче. Прозорчето е прекалено високо, за да може да погледне през него. Затова бутва вратата и влиза вътре, без да знае какво го чака там.

Озовава се в голяма кухня с под от бели керамични плочки. Редици с големи фурни, котлони, хладилници, мивка и маси за готвене, всичките от неръждаема стомана, блестящи и лъскави. Между тях има тесни коридорчета, през които едно дребно момче, ако се навежда, коленичи и пропълзи, ще може да избяга.

Не всички ястия се приготвят от двамата готвачи в салона. Кухненският персонал е голям и има много работа. Изглежда, никой не проявява интерес към Къртис, когато той влиза.

Фурна до фурна, покрай дълги три метра котлони, редици с дълбоки тигани с цвъртящо в тях олио. После Къртис заобикаля дълга маса за готвене и бързо се шумгува в тясно работно коридорче с гумени постелки на пода. Стои приведен, надява се да не забележат каубоите. Гледа да не се блъска в хората от персонала, притиска се между тях, навежда се наляво, надясно, но вниманието им вече е насочено към него.

— Хей, хлапе.

— Какво правиш тук, момче?

— Внимавай къде вървиш!

Тъкмо влиза в следващото коридорче, когато чува как двамата се приближават. Не би сбъркал стъпките им. С арогантността и жаждата

за кръв на гестаповци те с трясък влизат през вратата, токовете на ботушите им ясно и отчетливо тропат по плочките на пода.

Кухненският персонал първоначално реагира объркано. Никой не се осмелява да гъкне, всички застиват на местата си като манекени. Никой не дръзва да попита кои са тия двама нахалници, никой не трака със съдове, сигурно защото всички се страхуват, че те са агенти от федералните имиграционни власти и са тръгнали да прибират нелегалните имигранти. А тук има най-малки един такъв. Страх ги е, че ще сграбчат дори работниците с изрядни документи, ако те им се изпречат.

Само с присъствието си обаче каубоите вече са спечелили приятели на Къртис. Докато приведеното момче напредва педя по педя през кухнята, готвачите и помощниците им се отдръпват пред него, освобождават му прохода, закриват го с телата си, за да не го видят каубоите, и го упътват с едва видими жестове към задния изход.

Той е уплашен, в устата му изведнъж загорчава, сигурно от очаквания вкус на собствената му гибел. Дробовете го стягат и всяко вдишване и издишване представлява голямо усилие за него. Сърцето му бие като лудо — и въпреки това долавя вкусните аромати на печено пиле, шунка, пържени картофи. Страхът не успява изцяло да потисне глада му и макар че слюнката му е горчива, апетитът му не намалява.

Шумът отзад му подсказва, че убийците се опитват да го проследят. Хората от персонала разбират, че тези двамата не представляват закона, и се развикват.

Къртис се спира до една маса с чисти чинии и макар че все още е приведен, се осмелява да вдигне глава. Надзърта между две купчини чинии и вижда един от преследвачите си на четири-пет метра от него.

Ловецът има красиво и симпатично лице. Ако се беше усмихнал, вместо да им се зъби, ако си беше сложил маската на любезността, щеше да предразположи готвачите към себе си и те да му посочат къде е жертвата.

Но въпреки че Къртис понякога се лъже от външния вид, сега ясно долавя, че в главата на този има само мисли за убийства. Да изцедиш сок от изсушени праскови ще е по-лесно, отколкото да го накараш да прояви съчувствие. По-скоро камъкът би се разчувствал.

Докато се придвижва в коридорчето за приготвяне на салати, мрачният каубой се оглежда наляво и надясно, разбутва пред себе си

мъжете и жените, сякаш са мебели. Партньорът му го следва, но се кани да избере друг път.

Служителите на ресторанта като че спират да протестират. Сигурно защото стоманеното безразличие на ловците към тях и хладнокръвната им упоритост са прекалено заплашителни. Можеш да видиш хора като тези само по телевизията — да стрелят по магазини или офиси заради решението на нечия съпруга да се разведе, защото стрелецът е бил уволнен или поради някаква друга шантава причина. Все пак с дискретни движения и кимвания работниците от кухнята продължават да насочват Къртис към изхода.

Приклепнал, клатушкайки се и използвайки ръцете си за равновесие, също като уплашена маймуна, момчето завива зад ъгъла и се озовава в голям касапски цех. Сблъсква се с един готвач, който гледа сърдито ловците. Облечен целият в бяло, той би могъл и да е ангел, като се има предвид, че държи плик с няколко хотдога, току-що стоплени.

Стаята е разтърсена от трясък, издрънчават счупени съдове. Някой от коридора се втурва през вратата. Към каубоите. Още потезки и забързани стъпки по плочките. Гласове. После викове: „ФБР! ФБР! Стой, стой, стой“!

Къртис сграбчва плика с храната. Изненадан, готвачът го оставя да го вземе. Със съкровището в ръцете момчето се шмугва покрай готвача, устремено към свободата си и обяда си, изненадано от пристигането на ФБР, но без да е обнадеждено от последното развитие на нещата.

„Когато има дъжд, вали“ — казваше майка му. Тя никога не беше твърдяла, че мисълта е нейна. Универсалните истини често се превръщат в клишета. „Когато има дъжд, вали, а когато вали, реките преливат и изведнъж се оказваме жертви на наводнение. Но когато има наводнение или потоп, ние не изпадаме в паника, нали, момчето ми“? И той винаги бе готов с отговора: „Не, никога не изпадаме в паника“. А тя пък му казваше: „Защо не изпадаме в паника, когато има наводнение“? Тогава той отговаряше: „Защото сме прекалено заети да плуваме и да се спасяваме“!

Някъде зад него в кухнята чинии падат и се разбиват на пода. Тенджерата или някакъв друг съд издрънчава по плочките. Лъжици или вилици, може би ножове, се разсипват. Иззвъняват по керамичните и

неръждаемите стоманени повърхности със звук, подобен на камбани,
които отбелязват настъпването на Страшния съд.

После се чуват изстрели.

ГЛАВА 15

Кафето беше вряло прекалено дълго и имаше леко горчив вкус. Когато изпи и третата си чаша, Мики вече не усещаше горчивината. Всъщност историята на Лейлъни ѝ даде усещането за много по-голяма горчилка.

Дженива каза на момичето:

— Значи не вярваш, че Лукипела е заминал с извънземните?

— Преструвам се, че вярвам. Когато доктор Смърт е наблизо, се правя, че съм се хванала. Говоря само за това как някой ден Луки ще се върне при нас. След една, две години, в ново тяло. Така е по-безопасно за мен.

Мики за малко да я попита дали и Синсемила вярва, че Луки е бил отвлечен от зелените човечета. В последния момент обаче си каза, че жената, с която имаше нещастieto да се сблъска, не само би повярвала в подобно безумие, но сигурно би твърдяла, че Луки заедно с извънземните си приятели ѝ изпраща сигнали чрез сапунените сериали по телевизията, чрез вестниците или чрез сигнали, които птиците правят в полет.

Лейлъни отхапа от второто парче пай. Дъвчи го дълго, загледана в чинията си, сякаш очакваше нещо да излезе от десерта.

— Защо ще убива беззащитно дете? — попита Дженива.

— Той с това се занимава. Като пощальона, който разнося писма. Като пекаря, който изпича хляб — Лейлъни сви рамене. — Прочети за него и ще видиш.

— Не си ходила в полицията — провокира я Мики.

— Та аз съм само едно хлапе.

— Те се вслушват в думите на деца — отговори Дженива.

Мики обаче знаеше от опит, че не е точно така.

— Дори и да се вслушат — каза, — със сигурност няма да повярват за извънземните лечители.

— Няма да чуят тази история от псевдобаща ми — отвърна Лейлъни. — Казва, че извънземните не искат да се шуми много около

тях. Не просто извънземна скромност, а съвсем сериозно съображение. Казва, че ако разкрием на някого за тях, те никога няма да ни върнат Луки. Имали грандиозни планове да извисят човешката цивилизация до ниво, което щяло да позволи Земята да влезе в Галактическия конгрес — понякога го нарича Планетарния парламент — и тези планове изискват време. Макар и да вършат тайно много добри дела, спасяват ни от ядрена война и от пърхот, те не искат разни селяндури да душат около тях, да ги търсят из планините на Монтана и на други подобни места. Затова трябва да говорим за извънземни само помежду си. Синсемила е напълно убедена в тази версия.

— Когато му се наложи да обяснява, че Луки вече го няма, какво ли ще каже? — запита се Дженива.

— Първо, няма кой да забележи или да пита. Нямаме постоянни съседи. Нямаме приятели, само хора, които срещаме по път или например в някой къмпинг. После никога не ги виждаме отново. Синсемила отдавна е изгубила всякакви контакти със семейството си. Не познавам никого от тях, не знам къде живеят в момента. Тя никога не говори за тях, освен когато от време на време се оплаква какви сурови и нетърпими хора са били. Но както сигурно се досещате, използва много по-цветист език. Една от уговорките ми с Господ е, че няма да бъда цапната в устата като майка си, а в замяна за моята самодисциплина Той ще ѝ даде достатъчно време да се оправдае морално, когато умре и се изправи пред Всевишния. Не съм сигурна дали Господ, колкото и всемогъщ да е, осъзнава в какво се е забъркал, като се е съгласил на подобно нещо.

Момичето сложи в устата си нова хапка от пая и отново задъвка със стоическо изражение на лицето, сякаш не ядеше сладкиш, а ряпа — не с отвращение, но с определено безразличие към вкуса му.

— Ами ако полицията попита за Луки... — наруши тишината Дженива.

— Ще кажат, че никога не е съществувал, че аз съм объркана и съм си го измислила като въображаемо другарче за игра.

— Няма да се отърват само с това, скъпа.

— Напротив. Дори преди доктор Смърт Синсемила не се задържаше на едно място. Казва, че сме живели в Санта Фе, Сан Франциско, Монтрей, Телурид, Таос, Лас Вегас, езерото Тахо, Тъксън, и Кьор д'Ален. Спомням си само някои от тези места, защото съм била

твърде малка. Няколко месеца тук, няколко месеца там. Ходила е с различни мъже, някои от тях са се занимавали с производство и продажба на наркотици. Всички те са гледали да ударят голямата печалба по най-лесния начин. Всички непрекъснато били в движение, защото ако се спрели, местните ченгета щели да ги приберат на топло. Както и да е, никой не знае къде са те сега и дали си спомнят Луки — или пък ще си признаят, че са го познавали.

— Актовете за раждане — намеси се Мики. — Те са достатъчно доказателство. Къде си родена ти и къде е роден Луки?

Още една хапка от пая, придружена с монотонно дъвчене.

— Не знам.

— Не знаеш къде си родена?

— Синсемила казва, че ако Орисниците не знаят къде си роден, няма да могат да прекъснат нишката на живота ти и така ще останеш безсмъртен. Тя не вярва и в лекарите и болниците. Казва, че сме се родили вкъщи, където и да е било това. В най-добрия случай... сигурно е имало някоя акушерка. Няма да се учудя, ако раждането ни не е отбелязано в никакви официални документи.

Горчивото кафе беше изстинало, но Мики го изпи. Страхуваше се, че ако не го изпие, ще се хване за брeндитo и ще пие въпреки протестите на Лейлъни. Алкохолът никога не успяваше да смекчи яростта ѝ. Беше се пропила, защото алкохолът само разпалваше гнева ѝ, а тя открай време се наслаждаваше на гнева. Само той ѝ даваше воля за живот и до скоро тя не искаше да се отказва от него.

— Носиш името на баща си — обнадeждeно каза Дженива. — Ако той бъде открит...

— Не знам дали бащата на Лукипела и моят са един и същ човек. Синсемила не е споменавала нищо по този въпрос. Сигурно и тя самата не знае. С Луки имаме една фамилия, но това не означава нищо. Всъщност фамилията не е на баща ни. Тя никога не ни е казвала името му. Вярва, че имената крият магическа сила. Ако знаеш имената на някого, значи имаш власт над него. Като пък криеш своето, получаваш още повече власт над другите.

„Вещица с метла, вещица кучка, слуга на дявола, изчадие адово, долетяло от луната с името ми на уста, мислиш си, че можеш да ме омагьосаш само с едно име...“ — Ококорените от ярост очи на

Синсемила изникнаха като две огромни луни в съзнанието на Мики и тя потрепери.

— Вика му просто Клонк — продължи Лейлъни. — Казва, че главата му издавала такъв звук, когато го чукнеш по нея. Много го мрази и сигурно затова мрази и нас с Луки. Обаче повече мрази Луки, не знам защо.

Въпреки че знаеше какво представлява в действителност Синсемила Мадок, Дженива се намуси заради това обвинение и каза:

— Лейлъни, сладурче, макар и тя да е сбъркан човек, все пак ти е майка и те обича по собствен начин. — Леля Джен нямаше деца не защото така искаше. Любовта, която съдбата никога не ѝ даде възможност да прояви към собствена дъщеря или син, не намалия с времето. Напротив, беше достигнала такава сила, че сега се отнасяше с любов към всеки, с когото разговаряше. — Никоя майка не може да мрази детето си, скъпа. Някоя майка в никоя страна.

На Мики ѝ се прииска, и то не за пръв път, да беше дъщеря на Дженива. Колко по-различен щеше да е животът ѝ тогава: нямаше да има никакъв гняв и самоунищожителни импулси.

Дженива срещна погледа на Мики и прочете чувствата ѝ. Усмивна се, но после сякаш разчете и още нещо — нещо, което ѝ помогна да разбере колко се зальгва за някои неща. Усмивката ѝ угасна.

— Никоя майка в никоя страна — повтори тя тихо, след което обаче се обърна към Мики: — Поне аз винаги съм си мислела така. Ако мислех другояче, просто нямаше да... устоя.

Мики отвърна погледа си от Дженива, защото не искаше да говори за миналото си. Не тук и сега. В момента ставаше дума за Лейлъни Клонк, а не за Мишелина Белсонг. Лейлъни беше само на девет и въпреки всичко, което беше преживяла и през което беше преминала, за нея все още имаше надежда. Тя беше упорита и умна: имаше шанс, бъдеще, макар и в момента това бъдеще да висеше на косъм. В това момиче Мики видя надеждата за щастливия и чист живот, изпълнен със смисъл и целеустременост — качества, които определено не виждаше в своя.

— Една от причините, които ме карат да мисля, че мрази Луки повече от мен, е името, което му е дала — сподели момичето. — Казва, че ме нарекла Лейлъни, което означава „райско цвете“, защото може

би... може би хората няма да ме възприемат само като жалък урод. Такава е старата Синсемила във върхови моменти на майчината си загриженост. Но също така казва, че познавала Луки още преди да го роди. Лукипела е хавайското има за Луцифер.

Ужасена, Дженива сякаш ей сега щеше да донесе брeндитo на Мики, но за да си пийне тя самата от него.

— Ами фотографиите? — продължи Мики. — Снимки на теб и Луки. Те биха доказали, че брат ти не е само плод на нечия въображение.

— Унищожиха всички негови фотографии. Защото когато се върнел заедно с извънземните, щял да бъде абсолютно здрав. Ако някой видел снимка на деформациите му, щял да разбере, че са го излекували извънземните. Тогава пришълците от друга планета щели да се окажат в опасност. Щели да са заети само с криенето си от ловци на извънземни и нямало да им остане време да оправят човешката цивилизация и да ни вкарат в Планетарния парламент с всички произлизащи от членството в него изгоди за нас. Синсемила и в това вярва. Сигурно защото така ѝ се иска. Така или иначе, скрих две снимки на Луки, но те ги откриха. Сега единственото място, където мога да видя лицето му, е в спомените ми. Но аз всеки ден отделям по малко време и се концентрирам върху образа на лицето му, спомням си го в най-точни детайли, особено усмивката му. Никога няма да забравя лицето му. Никога няма да забравя как изглеждаше. — Гласът на момичето постепенно стана по-тих, но и по-въздействащ. — Не може просто така да живее десет години и после да изчезне, сякаш никога не е съществувал. Не е честно. Да пукна, ако не е така. Да пукна. Някой трябва да си спомня за него.

Осъзнала ужасното положение, в което се беше оказало момичето, леля Джен онемя от изумление. През целия си живот Дженива Дейвис беше намирала необходимите думи за утеха, и то за всяка ситуация. Знаеше как да облекчи изстрадалото ти сърце само като те погали нежно по косата, как да прогони страха ти, като те прегърне или те целуне по челото.

Мики беше уплашена. Никога през последните петнайсет години, ако не и преди това, не я беше обземал такъв страх. Отново се чувстваше пленник на съдбата си, на шанса, на вероятността, на опасните мъже. Чувстваше се безпомощна, каквато беше по времето на

детството си и живееше под заплахата на същите тези сили. Нямахте представа как може да спаси Лейлъни. Не беше успяла да спаси и себе си. Безсилието я караше да мисли, че никога няма да открие в себе си мъдростта, куража и решимостта да промени напълно проваления си живот.

Лейлъни мълчаливо привърши и второто парче от пая. Мълчаливо и тъжно, сякаш ядеше не за да ѝ хареса, а от името на момчето, което не можеше да бъде сега при тях на тази маса. Братът, който сигурно обичаше ябълков пай и чиято памет трябваше да бъде почитена сега.

Светлината се поколеба, пламъкът изсъска, змиевидния тънък дим се изви от угасналия фитил. Една от трите свещи изгасна и мракът се премести по-близо до стената.

ГЛАВА 16

Стрелба от оръжие, но и кренвирши. Ето ги ловците се приближават, но хаосът му дава прикритие. Навсякъде около него цари враждебност, но отпред го чака надеждата за бягство.

Дори и в най-мрачните мигове има светлина, стига да можеш да я видиш. Страхът е отрова, която разумът произвежда, а смелостта е противоотровата, която съхраняваш в душата. Във всяко нещастие се крие семето на бъдещия триумф. Надеждата спохожда не тези, които вярват в логичния ред на нещата, а тези, които се радват като деца на всеки следващ ден от живота си. Когато се изправиш срещу по-силен противник, разбираш, че ритникът в слабините му е съкрушителен за него.

Тези премъдрости и много други като тях са от „Голямата книга на майка за съвети за оцеляване“. Предназначена е за тези, дето ги гонят, и хамелеони по душа. Тази книга не е издавана, разбира се, тя винаги е в съзнанието на момчето. То вижда страниците ѝ в ума си като тези на книга, която наистина чете. Глави след глави, пълни с почерпени от горчиви уроци мъдрости. Майка му освен най-важният за него човек беше и символът на съпротивата срещу потисничеството, защитник на свободата. Нейното учение — философията и практическите ѝ съвети за оцеляване — се предаваха от последовател на последовател подобно на народни предания, запазени през вековете чрез преразказване от уста на уста.

Къртис се надява, че няма да му се налага да рита никого в слабините, но е готов на всичко, за да оживее. По природа е по-скоро мечтател, отколкото прагматик, повече поет, отколкото воин, но в момента това, че е стиснал кренвиршите до гърдите си, вижда нещо и поетично, и героично. Докото бяга, зад гърба му се разразява истинска битка.

Заобикаля масите или минава под тях, покрай високите шкафове с открити рафтове, пълни с подредени чинии. Прикрива се зад различните готварски прибори, чието предназначение ме е неизвестно.

Къртис постепенно се приближава до изхода, към който го упътиха готвачите.

Никой обаче вече не го напътства. В момента за тях е по-важно да се прикрийт зад нещо, за да не пострадат. Залегнали са по пода като войници по време на засада и тихо си казват молитвите. Твърдо са решени да си запазят скъпоценните задници.

Освен стрелбата Къртис чува как оловните куршуми рикошират със свистене или с мелодично звънтене от стените и металните повърхности. В същото време се забиват с едно „туп“! В дървото или пластмасата, пробиват пълни и празни тенджери. Улучените съдове се пръскат с трясък, от един повреден хладилник със съскане се издига пара.

Обикновено агентите на ФБР не започват да стрелят първи, което означава, че престрелката е предизвикана от каубоите. Тия двамата не биха прибегнали до насилие толкова внезапно, ако не бяха сигурни, че федералните знаят кои са.

Потресаващо развитие на събитията, което Къртис в момента не може напълно да проумее заради продължаващите трясъци и гърмежи. Ако федералните власти са разбрали за тъмните сили, които преследват момчето-сирак, тогава са разбрали и за самото момче. А щом могат да разпознаят преследвачите, значи могат да разпознаят и преследвания.

До момента на Къртис му се струваше, че го преследва цял взвод. Но може би е цяла армия. Враговете на неговите врагове невинаги са негови приятели. Определено не и в този случай.

Той завива в поредното работно коридорче. Пред него един от кухненските работници е седнал и се е свил на пода в ъгъла, парализиран от страх.

Плътно притиснал колене към гърдите си, младежът се стреми да стане колкото се може по-незабележим, за да избегне рикоширащите и заблудените куршуми. На главата си вместо шлем е сложил голям дълбок тиган от неръждаема стомана. Дължи го с две ръце, лицето му изобщо не се вижда. Сигурно си мисли, че това ще го предпази.

Някъде в кухнята крещи мъж. Сигурно е ранен. Къртис никога не е чувал как крещи ранен мъж. Това е ужасният агонизиращ писък. Често е чувал преди подобни викове. Трудно му е да повярва, че

някаква си нищо и никаква рана от куршум може да предизвика такива изтерзани и ужасяващи звуци.

Изпълнените със страх очи на младежа с тигана могат да се видят през малките дупки на съда. Дори когато говори на родния си виетнамски език под металния капак, смисълът е пределно ясен:

„Всички ще умрем“!

Къртис му отговаря също на виетнамски, предава му част от майчините мъдрости, които се надява, че ще го успокоят:

— Във всяко нещастие се съдържа семето на триумфа.

— Ненормалник! Побъркано момче! — реагира кухненският работник.

Изненадан, но прекалено учтив по натура, за да отвърща на обидата с обида, Къртис запълзява по-нататък.

Виковете действат на момчето като оцет на мляко. И макар че една гръмотевична канонада прекратява виковете, Къртис не се успокоява веднага. Вече няма апетит, но въпреки това продължава упорито да стиска сандвичите, защото вече знае, че гладът може да те споходи дори по време на най-смразяващия страх. Сърцето му се възстановява бавно, но умът му е пъргав, а тялото се нуждае от енергия.

А пък и трябва да мисли за четириногата си приятелка. „Добро куче. Ето сега идвам, куче“.

От изстрелите ушите му още пищят. Но след края на стрелбата Къртис е в състояние да чуе, че мъжете нещо викат, двама ругаят, а една жена непрекъснато си повтаря: „Света Дева Марио“. Гласовете им подсказват, че битката не е приключила и сигурно ще продължи още дълго. В нито един от гласовете не се долавя облекчение — само яд, напрежение и умора.

Когато стига почти до края на кухнята, той вижда няколко души, които са се струпали до отворената врата.

Решава да отиде при тях, но после осъзнава, че те всъщност бутат към входа голям хладилник, очевидно, за да заместят повредената стоманена врата.

Къртис не иска да се крие зад тази преграда, а да намери изхода, и то по-бързо.

Още една врата. Зад нея вижда малък килер, широк приблизително два и половина и дълъг три метра. В другия край на

помещението също има врата. Това е хладилна стая с метални перфорирани рафтове от двете страни. Върху тях има пластмасови няколко литрови бутилки с портокалов сок, сок от грейпфрут, ябълков сок, мляко, кофи с яйца, пакети сирене и кашкавал...

Грабва бутилка с портокалов сок, като наум си отбелязва да се върне някой ден отново в Юта — ако се измъкне жив оттук — за да плати сандвичите и сока. Намеренията му са напълно искрени, но въпреки това се чувства като престъпник.

Всичките му надежди сега са във вратата в края на хладилното помещение. Къртис открива, че зад нея следва друг склад, в който се съхраняват неща, които не се нуждаят от охлаждане. Пакети със салфетки, тоалетна хартия, препарати за почистване.

Логично е този склад да има изход към рампа за товарене или към паркинг. Прекрачва вратата и логиката му е възнаградена. Топлият ветрец, свободен от кухненските аромати и мириса на барута, връхлита върху него като игриво куче.

Излиза направо на слабо осветено място за разтоварване и тичешком стига до другия му край. Четири бетонни стъпала водят към друг асфалтиран паркинг.

Повечето от колите тук сигурно са на персонала на ресторанта, на автомобилния сервиз, бензиностанцията, мотела и съседните обекти. Преобладават пикапите, а няколкото джипа са очукани и изподраскани от пясъка и камъните и вероятно ги използват не само за да ходят да пазаруват с тях.

С бутилката сок в едната ръка и пакета с хотдозите в другата Къртис се шмугва между два джипа. Сега трябва да изчезне, преди агентите на ФБР и ловците с каубойски шапки да попаднат на следите му.

Докато се провира в сенките между колите, Къртис чува викове и забелязва тичащи хора — прекалено близо до него.

Обръща се назад и се връща там, откъдето е дошъл, готов да стовари бутилката със сока върху главата на първия, който се доближи до него. Инструкциите на майка му за самоотбрана никога не са предвиждали да прибегва до помощта на кренвирши. Освен бутилката не може да разчита на нищо друго, освен да ги ритне в слабините.

Двама, трима, петима мъже изскачат пред него. Всяващата страх глутница от едри мускулести типове, всички с черни тактически

елечета или черни якета с надписи „ФБР“ на гърдите и на гърбовете им. Двама носят пушки-помпи, другите са въоръжени с пистолети. Подготвени са, надъхани са, ядосани са. До такава степен вниманието им е съсредоточено върху задния изход на ресторанта, че никой от тях не забелязва Къртис. Той обаче продължава да стиска бутилката с портокалов сок и жалките си кренвирши.

Момчето поема с пълни дробове от тръпчивия пустинен въздух и тръгва на запад, прикривайки се зад колите. Не знае накъде да тръгне, но знае, че трябва да се отдалечи колкото се може по-скоро от тези сгради.

Заобикаля багажника на един додж и ето че вярното куче го чака — черна топка с бели петна. Животното стои нащрек, с изправени уши. Вниманието му е привлечено не от храната, а от забързаното темпо на господаря му.

„Добро куче. Хайде да се махаме оттук“.

То пъргаво се завърта и се впуска в лек тръс. Къртис се доверява на изострените му сетива и тръгва след него. Кучето едва ли ще го отведе направо към хората като онези каубои, които със сигурност са някъде наблизо, или пък към агентите на ФБР с настръхнали оръжия.

ГЛАВА 17

За всички останали, освен за Ноа Фаръл „Раят на самотните и отдавна забравените“ беше по-известен като болничен дом „Сиело Виста“. Истинското име на мястото, освен че обещавахе кътче от рая, даваше и доста пълна представа за това как изглежда чистилицето.

Сам не знаеше защо е кръстил дома така. Животът го беше прочистил от всякакви сантименталности, макар че у него все още беше останала някаква страст към романтиката.

Не всичко в този клуб беше романтично. Изключение правеха испанската архитектура и тротоарите, очертани от ковани решетки и красиви лози. Въпреки тази привлекателност никой не идваше тук да търси любов или страстна авантюра.

Из цялата сграда подовете — балатум в сиво с оранжеви и сини петна — бяха безупречно чисти. Оранжевите стени с бели цокли създаваха ведра атмосфера. Чистотата и свежите цветове обаче не бяха достатъчни за Ноа да се настрои на вълна за почивка.

Това беше частна институция с отдаден на работата си и любезен персонал. Ноа оценяваше професионализма им, но усмивките и поздравите им му се струваха фалшиви. Не защото се съмняваше в тяхната искреност, а защото му беше трудно да се усмихне, когато се намираще тук. И защото идваше с такова чувство за вина, че беше твърде потиснат, за да изрази по-силни емоции.

Мина покрай стаята на медицинските сестри и в коридора на първия етаж. Ноа срещна Ричард Велънд. Ричард предпочиташе да му викат Рикстър — сантиментален прякор, който му беше дал баща му.

Рикстър се клатушкаше по коридора, усмихнат замечтано. С дебелия си врат, широки рамене, къси крака и ръце той предизвикваше асоциации с фантастични и приказни персонажи, но все благородни и добри. Добър трол или може би добросърдечно джудже на път към подземните мини.

За много хора лицето на болен от тежка форма на синдрома на Даун предизвикваше съжаление, объркване, смут. За разлика от тях

всеки път, когато виждаше момчето — на двайсет и шест години, но в известен смисъл момче за цял живот — Ноа се замисляше за това колко несвършени са всички синове и дъщери на тази земя и отправяше благодарност към Бог, че неговите недостатъци му бяха подвластни и той можеше да ги премахне, ако имаше воля.

— Малката оранжева госпожица обича ли мрака? — попита Рикстър.

— Коя е тази малка оранжева госпожица? — попита Ноа.

Рикстър беше събрал дланите си все едно, че вътре държеше съкровище, което щеше да поднесе като дар пред нечий трон или олтар.

Когато Ноа се наведе, за да види какво държи момчето, Рикстър разтвори леко дланите си. Вътре като някакво лакирано манисто лежеше оранжева калинка.

— Да не вземе да излети. — Той бързо затвори дланите си. — Ще я пусна на свобода. — Погледна през прозореца към току-що спусналия се вечерен мрак. — Сигурно се страхува. От мрака.

— Познавам калинките — отвърна Ноа. — Те обичат нощта.

— Сигурен ли си? Небето потъва в тъмното и всичко става толкова голямо. Не искам да се уплаши.

В нежните черти на Рикстър, както и в искрените му очи, се долавяше вродена доброта и невинност, което означаваше, че загрижеността му за насекомото е съвсем искрена.

— Виж, калинките трябва да се пазят не от тъмното, а от птиците.

— Щото птиците ядат буболечки.

— Точно така. Но повечето птици спят през нощта. На твоята малка оранжева госпожица няма да ѝ се случи нищо в тъмното.

Изкривената вежда и плоският нос на Рикстър сякаш бяха създадени за по-мрачно изражение, но широката му усмивка беше много разведряваща.

— Знаеш ли, че съм освободил много неща?

— Знам.

Мухи, мравки, молци, паяци. Всички те и още много като тях бяха освободени от това момче-мъж.

Веднъж, когато се появи мишка и започна да снове от стая в стая и из коридорите, Рикстър не обърна внимание на комичната паника на

санитарите и сестрите, коленичи и протегна ръка към малкия гризач. И сякаш усетила духа на някакво божество, мишката се затича право към него и се качи върху дланта му, после по ръката и накрая се спря върху рамото му. За всеобща радост и възхищение на персонала и другите пациенти той излезе отвън и пусна треперещото създание на поляната в задния двор. Там мишката изчезна от погледа му и се скри в една леха с цветя.

Сякаш животното беше опитомено, то изчака да падне нощта и се върна отново в отопляваната сграда, където нямаше никакви котки.

Имайки предвид тези „освобождания“, Ноа заключи, че за Рикстър болничното заведение в Сиело Виста (въпреки загрижения персонал и удобствата) е място, в което живите същества ги държат против волята им.

През първите си шестнайсет години момчето беше живяло заедно с майка си и баща си в един по-голям свят. Те загинаха по вина на един пиян шофьор на магистралата „Пасифик Коуст“. Само на десет минути път от дома им, те изведнъж се бяха озовали още по-близо до рая.

Чичото на Рикстър беше назначен за попечител на имота и настойник на момчето. Тъй като представляваше само досадно неудобство за роднините си, Рикстър беше изпратен в Сиело Виста. Когато пристигна тук, той се стесняваше, беше уплашен и изобщо не протестира. Седмица по-късно стана закрилник на буболечките и освободител на мишките.

— Веднъж преди освободих една госпожица като тази, май беше два пъти, но тогава беше светло, през деня.

Може би момчето се страхуваше от тъмното.

— Искаш ли да я изнеса навън и да я пусна? — попита го Ноа.

— Не, благодаря. Искам да я видя как отлита. Ще я сложа върху розите. Тя ще ги хареса.

Със затворени длани, притиснати до сърцето, той бавно продължи да върви към фойето и оттам към предния вход на сградата.

Ноа почувства краката си натежали като олово. Сигурно и Рикстър усещаше същото. Все пак се постара да тръгне към стаята на Лора.

Освободителят на калинки се провикна от коридора:

— Лора днес не си беше в стаята много време. Беше на едно от ония места, на които ходи.

Ноа се спря изненадан.

— На кое място?

Без да се обръща назад, момчето отвърна:

— Онова, дето е тъжно.

В края на коридора се намираше нейната стая. Беше малка, но не и тясна. Нищо в нея не говореше, че се намира в болнично заведение. Изкуственият персийски килим, макар и да не беше от скъпите, излъчваше изтънченост и топлина в иначе строго издържаното помещение. Мебелите също не бяха характерни за медицинска институция. Разбира се, бяха с метални никелирани повърхности, но боядисани в червено.

Единствената светлина идваше от лампата на едно от двете нощни шкафчета. Лора беше сама в стаята, защото не беше способна да се социализира.

С боси крака, облечена в бял памучен панталон и розова блуза, тя лежеше върху смачканите завивки с гръб към вратата и лампата. Не се обърна, когато той влезе. Дори не показа, че е разбрала за присъствието му, когато мина от другата страна на леглото и застана пред нея.

Единствената му сестра, на двайсет и девет години. За него тя винаги щеше да си остане дете. Изгуби я, когато беше на дванайсет. До този момент тя беше единственият светъл лъч в семейството, което живееше в сянка и мрак.

Все още красива като тогава, тя лежеше на лявата си страна. Виждаше се само профилът ѝ отдясно, който не беше белязан от насилието, променило живота ѝ. Невидимата половина от лицето ѝ, скрита във възглавницата, беше ужасяваща — счупени кости и големи груби белези.

Макар че и най-добрият специалист по възстановителна хирургия не би могъл да върне предишната ѝ красота, неимоверният ужас сякаш беше заличен и изгладен от чертите ѝ. Застрахователните компании обаче отказват да плащат за скъпи пластични операции, когато в същото време пациентът страда и от сериозни умствени увреждания, които не му позволяват да води нормален живот.

Както го предупреди Рикстър, Лора беше на едно от местата си за уединение. Изключила от съзнанието си цялото обкръжаващо я битие, тя беше зареяла поглед в един друг свят, на спомени и фантазии, сякаш гледаше някаква художествена драма.

В някои дни лежеше и се усмихваше, очите ѝ блестяха от радост, от време на време дори мъркаше от удоволствие. Но сега беше отишла на тъжното място — едно от най-лошите, в които блуждаещият ѝ дух пътуваше. По миглите ѝ блестяха солени капки, а в кафявите ѝ очи се виждаха сълзи.

Ноа изрече името ѝ, но Лора не отговори.

Докосна веждата ѝ. Тя не помръдна, дори не мигна.

Когато потънеше в подобно отчаяние, както и когато се чувстваше блажен, тя беше недостъпна. Можеше да остане така пет или шест маса, а в по-редки случаи дори осем или десет.

Когато беше на себе си, тя можеше да се облича и да се храни, макар че изглеждаше озадачена и действията ѝ бяха несигурни. В това състояние Лора от време на време реагираше, когато я повикаха по име. В повечето случаи обаче и тя не знаеше коя е, а и не я беше грижа.

Рядко говореше и никога не разпознаваше Ноа. Ако изобщо ѝ беше останала някаква памет за миналото, спомените ѝ бяха разпръснати из тъмната на нейното съзнание на толкова малки парченца, че тя не беше в състояние да ги събере и да ги сглоби.

Ноа седна на фотьойла, от който можеше да вижда сънения ѝ поглед, периодичното мигане на клепачите ѝ и капещите сълзи.

Макар че му беше трудно да я гледа така, беше доволен, че не е потънала в още по-мрачния свят, където понякога се губеше. Когато Лора се намираще на онова още по-негостоприемно място, в очите ѝ нямаше сълзи, но те бяха разширени от ужас; страхът загрозяваше красивата половина от лицето ѝ.

— С печалбата от този случай ще платим да останеш още шест месеца тук — каза ѝ Ноа. — Така че сме се погрижили за първата половина от годината.

Грижите за Лора бяха единствената причина, поради която работеше, причината, поради която живееше в евтин апартамент под наем, караше стара таратайка, не пътуваше и си купуваше дрехи втора употреба. Грижите и парите за Лора всъщност бяха единствената причина и смисъл на живота му.

Ако беше проявил отговорност преди години, когато тя беше на дванайсет, а той — на шестнайсет, ако беше проявил смелост да се обърне срещу злостното си семейство и да стори каквото трябва, сестра му сега нямаше да е пребита и оставена да се мъчи до края на живота си. Животът ѝ нямаше да е поредица от сънища и кошмари.

— Констанс Тавенал сигурно би ти харесала — продължи той. — Ако можеше да пораснеш, мисля, че щеше да приличаш много на нея.

Когато идваше при Лора, той ѝ говореше надълго и нашироко. Тя никога не му отговаряше, никога не даваше признаци, че разбира дори едно изречение от монолозите му. Но той продължаваше докато не му останеха никакви думи.

Продължаваше да вярва, че на някакво много тайнствено ниво въпреки всички доказателства за противното той все пак установяваше връзка с нея. Непреклонната му упоритост през годините беше мотивирана от отчаяна надежда, вяра, която понякога му се струваше наивна, но никога не го напускаше. Нуждаеше се от това, трябваше да вярва, че Бог съществува, че Той се грижи за Лора, че няма да ѝ позволи да страда и да изпадне в пълна изолация, че Той позволява на гласа на Ноа и на неговите думи да проникнат в затвореното сърце на Лора и така ѝ даваше утеха.

За да може да носи бремето на всеки следващ ден и да продължи да живее в тези тежки за него условия, Ноа Фаръл си внушаваше, че грижите му за Лора някой ден ще се възнаградят. Надеждата за възнаграждение по заслуги беше единствената храна за душата, а за възможността за възмездие беше като животворна вода за пустинята в сърцето му.

Ричард Велънд и да искаше, не можеше да я освободи, но поне можеше да помага на буболечките и мишките. Ноа не можеше да освободи нито себе си, нито сестра си. Можеше да получава удовлетворение само от вероятността, че неговият глас, подобно на парцал, с който се бършеше прахът от прозореца, спомага за проникването на повече светлина в мрака, който тя обитаваше.

ГЛАВА 18

Тичешком излиза от паркинга за персонала и опасно се излага на показ. Заобикаля пункта за спиране на товарни автомобили и влиза в паркинга за леки коли, където не се разрешава паркирането на големи камиони. Тогава му се струва, че чува спорадична стрелба, но не е сигурен. Тежкото му дишане и шляпането на маратонките заглушават всички останали звуци. Пустинният вятър духа срещу него и в ушите му сякаш бушува отдавна пресъхнало море.

На прозорците на двуетажния мотел повечето завеси са дръпнати настрана. Любопитни и разтревожени наематели надничат предпазливо, за да видят какво става.

Уплашени клиенти се тълпят да излязат през единствената врата на ресторанта. Няма опасност да пострадат като възбудени запаянковци на футболен мач или фенове на рок концерт, но се настъпват по краката и се блъскат с лакти. Попадналите в капан бегълци изскачат от ресторанта, сякаш са изстреляни от мощна пружина. После се втурват към колите си. Някои хвърлят уплашени погледи назад, докато изстрелите — този път Къртис ясно ги чува — не спират. Стрелбата идва някъде от сградата.

Изведнъж обаче дрънченето на оръжия и стрелбата са заглушени от още по-страшното динозавърско ръмжене в тъмната нощ.

С непрекъснат вой на клаксони, за да разчисти пътя си, огромен камион се отправя към изхода за междущатската магистрала направо към района на автосервиза. Шофьорът мига с фаровете, за да покаже, че си е плюл на петите и заедно с осемнайсетколесния си звяр иска да бъде пропуснат с предимство.

Някои от огромните резервоари на бензиностанцията са пълни с дизелово гориво, което е запалимо, но не е взривоопасно. В другите цистерни обаче има бензин, който без съмнение е сигурен пропускател към апокалипсиса. Ако устремилият се камион се сблъска в колонките и ги изтръгне от земята, сякаш са някакви дребни колчета на ограда, тогава експлозиите ще убедят всички в радиус от петнайсет километра,

че всемогъщият Господ в най-яръстия му вариант от Стария завет вече е решил, че е видял прекалено много човешки грехове и е решил да стъпче своите създания с огнените си ботуши.

Къртис не вижда къде може да се скрие от моторния колос, а и няма време да търси. Рискът носещият се срещу него камион да го сгази не е голям, защото за тази цел камионът ще трябва да изоре прекалено много колонки за зареждане и редици от паркираните коли. Огнени кълба, огнени струи от горящ бензин, хвърчащи във въздуха горящи останки и шрапнели от взривени предмети биха станали вероятна причина за смъртта му, която съдебният лекар щеше да впише надеждно.

Хората, които са избягали от ресторанта, изглежда, споделят мрачните му опасения. Почти всички замръзват на мястото си при вида на побеснелия камион, ужасени от приближаващото бедствие.

С ревящ двигател, виещ клаксон и святкаци като драконови очи фалове машината минава покроя празния сервиз, между островчетата с колонките. Служителите от бензиностанцията и шофьори се втурват да бягат в различни посоки. За тях внезапната смърт за щастие ги подминава и след години ще разказват на децата си ужасната история. Големият камион не събаря нито една от колонките, не се блъска в нито една от паркираните коли, а се понася към сградите.

Протестното изсвирване на спирачките, употребени прекалено късно, подсказват, че шофьорът е или пиан, или луд. Под гумите внезапно се извива бледосинкав дим и гумите рязко спират да се въртят. Камионът се поклаща и сякаш всеки момент ще се прегъне на две и ще се претърколи. Спирачките силно изсъскват, докато шофьорът постъпва разумно и неколккратно натиска педала.

Парче гума се откъсва от едното колело и остава на асфалта.

Кучето изскимтява, Къртис — също.

От другата гума също се отделя парче.

Гумата се пръсва, камионът подскача, ремаркетата избумтяват като взривяващи се по вражеските позиции артилерийски снаряди. Другата гума също се пръсва. Налягането пада и спирачките блокират автоматично. Камионът се пързала по асфалта като с кънки върху лед. С адско скърцане машината успява да спре точно пред ресторанта, като продължава да ръмжи, да съска и да дими.

Кучето отново изскимтява, вдига крак и се изпикава.

Къртис успява да се пребори с желанието да стори същото. Все пак има късмет, че е използвал тоалетната преди малко.

Ремаркетото е конструирано странно. Има две големи врати отстрани вместо отзад. Миг след като камионът спира напълно, вратите се отварят с плъзгане о оттам изскачат мъже в бойна екипировка. Не уплашени и объркани, каквито би трябвало да са, а действащи в синхрон и в пълна координация.

Най-малко трийсет души, облечени в черно, изскачат от ремаркетото. Група от специален отряд. Не просто група, а цял взвод. Лъскави черни балистични шлемове. Куршумоустойчиви прозрачни предпазители за лицата с вградени микрофони, които позволяват поддържането на координация между всеки от членовете на подразделението. Бронежилетки от кевлар. Тактически жилетки и колани, натъпкани с резервни пълнители с боеприпаси, сълзотворни гранати, белезници. На бедрата си в кобури носят автоматични пистолети, но в ръцете си държат още по-мощни оръжия.

Дошли са тук, за да ритат задници.

Сигурно и задника на Къртис.

Мотелът и бензиностанцията са разположени на сравнително безлюдно и тихо провинциално кътче в Юта и пристигането на толкова многоброен полицейски въоръжен отряд не е случайно. Не би било случайно дори в голям град с тлъст бюджет и кмет, решен да премахне веднъж завинаги престъпността. Синхронът е изключителен — не са минали и пет минути, откакто са се чули първите изстрели в кухнята.

Докато робокопите се изсипват от ремаркетото, един мъж без шлем отваря вратата на кабината на камиона и също скача на асфалта. Той е единственият от отряда, който не носи нито дванайсетзарядна пушка-помпа с пистолетна дръжка, нито автомат „Узи“. На главата си има слушалки с микрофон. Макар че другите командоси нямат никакви опознавателни знаци и емблеми по себе си, този е облечен в тъмносиньо или черно яке с бели букви, които са съкращение от „Федерално бюро за разследване“.

От филмите, които е гледал, Къртис знае, че Бюрото разполага с ресурси да проведе операция от подобен мащаб, и то както в провинцията на Юта, така и в гъсто населения Манхатън. Макар че в Ню Йорк нямаше да могат да реагират само за пет минути. Явно са следвали ловците, които преследват Къртис и семейството му. Значи са

наясно с цялата история и въпреки че им се струва невероятна, със сигурност са събрали достатъчно доказателства, за да оборят всякакви съмнения.

Ако Бюрото знае какви намерения са имали двамата каубои, тогава агентите на ФБР сигурно знаят и самоличността на гонения: едно малко момче. Къртис е застанал на открито, на не повече от десет метра от тях, под една лампа на паркинга.

Като патица, която чака да я гръмнат.

Той сякаш е пуснал корени в асфалта. Не може да помръдне от страх. Очаква всеки миг да го надупчат с куршуми или в най-добрия случай да метнат по него шокови гранати, да стоварят върху него гумени палки, да го закопчат с белезници и да го отведат на разпит. А по-късно ще бъде мъртъв.

Обаче повечето от членовете на специалния отряд поглеждат към Къртис и го отминават. Секунди след като са изскочили от камиона, те се регрупират и тичат към ресторанта и мотела.

Значи все пак не знаят цялата истина. Дори Бюрото не е застраховано от грешки. Стариият Едгар Хувър сигурно би се обърнал в гроба си, ако можеше да види какво става.

Бягащите от ресторанта клиенти са парализирани при вида на шурмоваците. След като се опомнят, се разпръсват към колите си, тъй като искат да се отдалечат колкото се може по-бързо от бойното поле.

Около Къртис с писукане се задействат електронните ключалки на колите. Стариия Жълтъо или реагира на тези електронна серенада, или инстинктивно усеща, че времето им за бягство бързо изтича. Тук става все по-напечено и те трябва да се махат, да отидат на друго, по-спокойно място. Кучето се обръща рязко, с грация, достойна за балетист, побягва покрай една хонда и се скрива от погледа на приятеля си.

Тъй като досега животното не го е подвеждало, Къртис моментално се втурва след него. Докато тича покрай паркираните коли, той настига кучето и се спира пред една моторна каравана „Уиндчейзър“, когато чуват бипкането на клаксона и святкането на фаровете. Фаровете мигат ли мигат, сякаш такава огромна машина не би могла да бъде забелязана в нощта без подобни илюминации.

Кучето и момчето се споглеждат, после се обръщат към вратата, после пак се споглеждат.

Собствениците на караваната не се виждат никъде, но сигурно са наблизно, щом отключват колата си с дистанционно. Най-вероятно тичат към колата от другата ѝ страна.

Макар че пътуването няма да е идеално, скоро едва ли ще му се отдаде възможност да избяга. Когато онези от специалния отряд се оправят с каубоите и прочистят ресторанта, те ще разберат, че хлапето, което е било обект на преследването, и ще си спомнят за момчето, стояло неподвижно на паркинга, заедно с куче до него.

И тогава го чакат големи неприятности.

Докато Къртис отваря вратата на караваната, кучето с лекота преодолява стъпалата и скача вътре преди него. Той също влиза и затваря вратата след себе си. Навежда се, за да не го видят през стъклото.

Шофьорската кабина с две големи седалки се пада от дясната му страна, леглата са отляво. Всичко е потънало в сянка, но през прозорците прониква достатъчно светлина, за да даде възможност на Къртис да се придвижи в задната част на караваната, макар че се придвижва пипнешком, за да не се блъсне в нещо.

Минава покрай вградената кухня и масата. Оттатък се намират банята и пералнята. Не може да се скрие в тоалетната. Собствениците са били в ресторанта и сигурно са успели да похапнат преди голямата суматоха да започне.

Къртис бързо се придвижва пипнешком покрай мивката, миялната машина и сушилнята и стига до една тясна врата. Малък килер. Определено е натъпкан като мозъка на луд маниак. Веднага затваря, за да не изпаднат вещите.

В предната част се отваря вратата и се чуват развълнуваните гласове на мъж и жена, последвани от стъпки по стъпалата. В спалния отсек се включват лампи. Вратата на банята е наполовина затворена и Къртис не може да види собствениците. Те също не го виждат. Поне засега.

Преди някой от тях да е влязъл в тоалетната, той отваря една друга врата и се озовава в мрак. От лявата му страна два правоъгълни прозореца светят слабо като току-що изстинали телевизионни екрани, макар че фосфоресциращата светлина е бледожълта.

Отпред двата гласа стават по-отчетливи и високи, по-развълнувани. Двигателят е запален. Собствениците на караваната

бързат да избягат от летящите куршуми.

Кучето се гали в крака на Къртис. Явно тъмното помещение не крие нищо опасно, което животинският му инстинкт да долови.

Той пресича прага и леко затваря вратата зад себе си.

Слага сока и сандвичите на пода и прошепва: „Добро куче“. Надява се, че Стария Жълтъ ще схване тази реплика като предупреждение да не му яде кренвиршите.

Напипва ключа на лампата. Включва я и моментално я изключва, колкото да се ориентира в разположението на предметите около него.

Стаята е малка. Едно двойно легло и малко пространство за придвижване около него. Има вградени нощни шкафчета, ъглов шкаф с телевизор. Зад плъзгащите се огледални врати сигурно се намира гардероб, пълен с прекалено много дрехи. Момчето и кучето не биха могли да се скрият сред ризите и обувките.

Разбира се, това е каравана, а не замък. В нея няма кой знае колко места за криене като в имението на някой лорд. Няма приемни или кабинети, никакви тайни проходи, високи кули или дълбоки подземия.

След като е влязъл тук, знае какви са рисковете. Но фактът, който му беше убягнал до този момент е, че караваната няма задни врати. Трябва да излезе оттам, откъдето е проникнал — или да скочи през прозореца.

Изваждането на кучето през прозореца няма да е лесно, затова по-добре да търси други възможности. Бягство с куче не е нещо, което може да бъде извършено светкавично, докато изумените собственици стоят на входа на спалнята и не могат да се опомнят. Слава Богу, животното не е много едро, но не и чак толкова дребно. Къртис не може просто така да го пхне под ризата и да прехвърли прозореца с ловкостта на супергерой.

Големият „Уиндчейзър“ потегля, а Къртис седи на леглото. Опипва го. Вместо стандартна рамка то представлява солидна дървена мебел, монтирана за пода. Дори и най-дребния човек не би могъл да се скрие отдолу.

Чува се клаксонът на караваната. Всъщност това не е единственият свирещ клаксон в момента. Къртис отива до прозореца и надниква навън към паркинга. Леки коли и пикапи, джипове и камиони се движат бързо и стремително, без изобщо да спазват маркировките по асфалта и пътните ленти. Сякаш шофьорите никога не са чували за

спазване на предимство. Всеки се носи като обезумял напред и гледа да излезе преди другите на междущатската магистрала.

На фона на свирещите клаксони, скърцащите гуми и спирачките момчето долавя и друг звук: ритмичен и отчетлив, първо слаб, но после става по-силен, като разсичаща въздуха сабя. После звукът става още по-отчетлив, като към него се добавя и тупкане. Като острие, което сече нощта. Да, остриета, но не на ножове. Перка на хеликоптер.

Къртис намира дръжката на прозореца и го отваря. Промушва глава навън, източва врат и търси откъде идва звукът. Тогава топлият пустинен вятър го блъсва в лицето и повдига косите му.

Голямо небе, черно и необятно. Звездите горят с вечния си огън. Движението на караваната кара луната да изглежда така, сякаш се търкаля като колело.

Къртис вижда в небето само светлини от естествен произход, но хеликоптерът се чува все по-близо. Вече не просто пори въздуха, а го кълца като сатър. Вече сякаш усеща ритмичните аеродинамични вълни, първо с ушите си, а после и с очите си.

И ето — хеликоптерът се появява и минава пред Уиндчейзъра толкова ниско, може би на не повече от пет метра над Къртис. Тази машина не е от онези, които наблюдават пътното движение, нито пък е новинарски или транспортен хеликоптер с комфортни седалки за шефове на големи фирми. Този е черен и натъпкан с оръжие. Виенето на двигателите отеква в главата на момчето и кара зъбите му да затракат. Въздушната тяга носи към него миризми на горещ метал и моторно масло.

Хеликоптерът избръмчава покрай тях към комплекса от сгради и в този миг Уиндчейзърът увеличава скоростта си. Шофьорът на караваната е обезумял като всички останали, които се стремят да излязат на магистралата.

„Хайде, хайде, хайде“! — призовава шепнешком Къртис. Нощта се е превърнала в един голям черен звяр с милион търсеци го очи. Движението маскира, а отвличането на вниманието печели време. А времето — не разстоянието — е ключът към бягството, към свободата. „Хайде, хайде, хайде“!

ГЛАВА 19

Когато Лейлъни стана от кухненската маса, тя се срамуваше от себе си. Беше говорила с пълна уста и беше излапала две парчета пай. Вярно, лошите обноски на маса и лакомията наистина бяха повод за срам, но не чак толкова голям. Освен ако човек не е безнадежден паникьор и хипохондрик, за когото настинката е равносилна на чума и който е способен да оплаче в стихове зле поддържания маникюр и разрошената коса.

Лейлъни също беше писала стихове, но за изгубени кученца и котенца, които никой не искаше. Тогава обаче беше само на шест години и още беше доста зелена. „Неоправна“ много ѝ харесваше. Думата означаваше „глупава, неопитна, детинска, незряла“ и в същото време звучеше умно и интелигентно. Обичаше нещата, които не бяха такива, каквито изглеждаха от пръв поглед, защото прекалено много в този живот беше точно такава: глупаво, банално и детинско. Като майка ѝ например, като повечето телевизионни предавания и филми и половината актьори в тях. Не обаче и Хейли Джоал Озмънд, който беше сладък, чувствителен, интелигентен, чаровен, божествен.

Мики и госпожа Ди се опитаха да задържат още малко Лейлъни. Страхуваха се за нея. Бояха се, че майка ѝ ще я насече на парчета през нощта или ще я сготви с ябълка в устата за вечеря. Такава, образно казано, беше тяхната тревога.

Лейлъни ги увери, както беше правила и преди, че майка ѝ е опасна само за себе си. Е, когато тръгнаха отново на път, старата Синсемила можеше да подпали караваната, докато си приготвя кокаин за вечерната доза. Но не беше способна на насилие. То изискваше не просто лудост или ярост, а и ентузиазъм, целенасоченост. Ако лудостта можеше да бъде превърната в златни кюлчета, старата Синсемила щеше да бъде неимоверно богата, но на нея не ѝ беше останал никакъв ентузиазъм. Наркотиците от най-различни видове бяха унищожили всичките ѝ страсти. Беше ѝ останала само ужасната зависимост.

Госпожа Ди и Мики се тревожеха и за доктор Смърт. Разбира се, той беше по-сериозен случай от старата Синсемила, защото имаше страст в излишък, а тази страст отиваше само за задоволяване апетита му за смърт. Той живееше в градината на смъртта, обожаваше черните рози с аромат на разложена плът.

Той имаше правила, по които живееше, стандарти, с които никога не правеше компромис, и процедури, които винаги спазваше стриктно. Тъй като се беше заел с лечението на Лейлъни на десетия ѝ рожден ден, нея не я грозеше опасност до следващата година. Но тогава, ако не я прибереше някой космически кораб, Престън щеше да я „излекува“ по-бързо и нямаше да се церемони като извънземните. Да я задуши с възглавницата или да ѝ бие смъртоносна инжекция до навечерието на рождения ѝ ден беше против етичния му кодекс, а той се отнасяше сериозно към етиката като свещеник към вярата.

Докато слизаше по стъпалата на кухнята на Дженива, Лейлъни съжали, че се разделя с двете жени, които са толкова загрижени за нейното добруване. Обичаше да кара хората да се усмихват. Обичаше да ги кара да си мислят: „Ама каква чудачка е това момиче“. Не искаше обаче да си казват: „Какво малко уродливо момиче“. Тази вечер май беше изпаднала в прекалено големи откровения и беше оставила у тях повече съжаления, отколкото усмивки.

Но и това не беше причината за срама ѝ, макар че се приближаваше до истината. Когато прекосяваше тъмния двор, реше да се разсее с една глупава шега. Престори се, че бодлите на увехналия розов храст са я уплашили, застана срещу тях, образува с ръцете си кръст и извика: „Назад! Назад!“, сякаш срещу себе си имаше вампир.

Лейлъни хвърли поглед към дома на Дженива, за да види дали малкото ѝ представление е било забелязано. Подобна ирония не беше уместна. Мики и Дженива бяха застанали на стъпалата на входната врата. Дори и на слабата светлина Лейлъни можа да види угрижените им лица.

Още едно забележително постижение за госпожица Вода ненапита Клонк! Покани това чаровно момиченце на вечеря и то ще опустоши душата ти! Сервирай му сандвичи и то ще ти разкаже такава история, че дори стените ще го съжалят. Запази поканата си за по-нататък! Графикът ѝ за социални контакти вече е пълен!

Лейлъни се обърна и повече не погледна назад. Прекоси останалата част от двора и прекрачи падналата ограда. Постара се да го стори колкото се може по-тихо и дрънченето на металната скоба да не се чува. Като се съсредоточеше върху дадено физическо действие, тя можеше да се движи доста бързо и грациозно.

Срамът не я оставяше на мира. Не заради тапата шега с розовия храст, а защото се беше опитала по най-груб начин да контролира Мики. Мики не беше Синсемила в края на краищата. Позволено ѝ беше да изпие една-две чаши бренди. Нямаше да стигне дотам, че година по-късно да се въргала в собственото си повръщано със следи от кокаин по ноздрите. Мики беше по-добра. Да, вярно, че тя имаше склонност към самоубийство чрез пристрастеността си към алкохола. Лейлъни можеше да долови тази пристрастеност по-добре отколкото тренирано прасе да открие под земята трюфели. Но дори склонността на Мики нямаше да я отведе в страшните и зловещи дебри, които обитаваше Синсемила. Мики притежаваше чувство за морална ориентация, което или липсваше на Синсемила, или пък тя го беше изгубила много отдавна. Така че всяка деветгодишна „умница“, която смяташе, че е в правото си да каже колко да пие Мишелина Белсонг, трябваше да се срамува от себе си.

Докато вървеше из техния двор, където майка ѝ беше танцувала с луната, Лейлъни си даде сметка, че вече не се срамува заради морализаторските си наставления, а заради това, че е изяла две парчета пай. Истината — която тя беше дала дума на Бог винаги да спазва, но която понякога увърташе, защото не намираще кураж да бъде пряма — беше, че се срамуваше, защото тази вечер беше изплюла камъчето пред тях. Беше им разказала всичко за Синсемила, за Престън и извънземните, за Лукипела, който е убит и сигурно погребан някъде из горите на Монтана.

Мики и госпожа Ди бяха приятни и любезни жени. Не бяха безразлични към чуждото нещастие. Когато Лейлъни сподели с тях подробностите, тя им направи мечешка услуга. Не само че биографията ѝ беше отвратителна и разтърсваща, но те и да искаха, не можеха да ѝ помогнат. Лейлъни знаеше най-добре, че беше попаднала в капан, от който никой не беше в състояние да я измъкне. Знаеше, че единственият ѝ шанс за бягство е да изгризе заклещението си крак и да го остави в капана — образно казано, разбира се — и да избяга преди

следващия си рожден ден. Това, че тази вечер изплю камъчето, не ѝ помогна с нищо. Можеше да спести на госпожа Ди и на Мики лошите вести.

Стигна стъпалата на техния дом. Прииска ѝ се отново да се обърне и да погледне към караваната на Дженива, но устоя на изкушението. Знаеше, че още я гледат, но дори и да им помахаше радостно за довиждане, нямаше да повдигне духа им.

Синсемила беше оставила външната врата на кухнята отворена. Лейлъни влезе.

През това време токът отново дойде. Часовникът на стената светна, но не показваше точното време.

Макар че тънката червена стрелка продължаваше да отмерва секундите на циферблата, времето сякаш беше спряло. Погълната от тишината, къщата беше някак напрегната в очакване. Сякаш всеки момент щеше да се спука някой бент и мощен потоп щеше да помете всичко пред себе си.

Доктор Смърт беше отишъл на вечеря или на кино. Или да убие някого.

Някой ден някоя бъдеща жертва щеше да поднесе изненада на Престън. Не беше необходима голяма физическа сила, за да дръпнеш спусъка.

Късметът обаче никога не беше на страната на Лейлъни. Затова не вярваше, че е дошла вечерта, в която щяха да му дадат от неговото лекарство. Рано или късно щеше да се прибере, миришещ на смърт.

От кухнята се виждаше холът, където светеше лампа. Майка ѝ не се виждаше никъде, но това не означаваше, че не е тук. В този час на денонощието Синсемила обикновено потъваше до такава степен в халюцинации, че беше малко вероятно да я откриеш във фотьойла. Криеше се зад дивана или се свиваше на кълбо в дрешника.

Както можеше да се очаква, в един стар и напълно обзаведен подвижен дом под наем, декорът не можеше да се сравнява с този в замъка на Уиндзорите. По плочките на пода имаше петна от предишни течове на вода. Пердетата бяха избелели от слънцето, излинялата материя беше измачкана и беше попила цигарения дим. Разпокъсаните, лекъосани и надраскани мебели бяха поставени върху оранжев килим, който някога е бил пухкав и дебел. Сега той беше смачкан като всички надежди и мечти, умрели тук през годините.

Синсемила не беше в хола.

Дрешникът беше идеално укритие от духове. Ако Синсемила беше там, въображаемите чудовища вече я бяха изяли заедно с парцалите. В дрешника имаше само телени закачалки, които издрънчаха, когато Лейлъни отвори вратата.

Мразеше да издирва майка си. Никога не знаеше в какво състояние ще я намери.

Понякога се налагаше да чисти след скъпата си майчица. Лейлъни беше свикнала да се справя с подобни неща. Не желаше цял живот да чисти повръщано и урина, но беше готова да стори каквото трябва, без самата тя да повърне двете парчета пай.

Кръвта беше нещо по-лошо. Достатъчни бяха само няколко капки кръв.

Старата Синсемила никога не би се самоубила. Тя водеше здравословен живот — не ядеше месо, пушеше само трева, пиеше по десет чаши минерална вода на ден, за да се прочисти от токсините, взимаше по двайсет и седем таблетки витамини и минерали и непрекъснато се тюхкаше за глобалното затопляне. Преживяла е трийсет и шест години, казваше тя, и възнамерявала да се държи още поне петдесет, докато замърсяването или прекалено голямата населеност не предизвикат измирането на деветдесет и девет процента от живота на Земята.

Макар че не беше способна на самоубийство, Синсемила практикуваше в умерена степен самонараняване. Заемаше се сериозно със себе си веднъж месечно. Стерилизираше винаги скалпела със свещ, а кожата си с алкохол. После правеше всеки следващ разрез след сериозни размисли.

Молейки се да не е нещо по-отвратително от повръщано, Лейлъни отиде в банята. Тясното помещение беше празно.

В късия коридор, облицован с имитация на дървени панели, имаше три врати, които водеха към две спални и дрешник.

В дрешника не откри нито майка си, нито повръщано или кръв, нито таен проход, водещ до вълшебно кралство, в което всички са красиви, богати и щастливи. Всъщност Лейлъни не потърси такъв проход, защото знаеше, че няма да открие. На нейната възраст беше нормално да търси тайни врати към фантастични земи и светове, но тя непрекъснато оставаше разочарована. Затова реши, че ако наистина

съществува такава врата, то тази врата сама ще я открие. Освен това, ако този дрешник беше нещо като автобусна спирка между Калифорния и царството на приказни вълшебници, със сигурност щеше да има някакви предмети, останали от троли или елфове. Но в дрешника имаше само една умряла хлебарка.

Оставаха две врати — и двете затворени. Отдясно се намираще малката спалня на Лейлъни. Отпред беше стаята, която майка ѝ делеше с Престън.

Синсемила можеше и да е в стаята на дъщеря си, и където и да било другаде из тази къща. Тя нямаше уважение към личното пространство на хората и никога не беше изисквала такова към нейното, сигурно защото наркотиците ѝ създаваха усещане за необятна шир. В тази шир можеше да се усамоти, когато си поискаше.

Под вратата отпред се виждаше светла черта от запалена лампа вътре. Под вратата отдясно такава светлина нямаше.

Това нищо не значеше. Синсемила обичаше да седи сама в тъмното, понякога се опитваше да комуникира със света на духовете, а понякога просто си говореше сама.

Лейлъни се послуша. Съвършената гробна тишина продължаваше да изпълва къщата. Разбира се, кървенето е тих процес.

Въпреки свободолюбивия си артистичен дух Синсемила напоследък беше ограничила изкуството на скалпела само върху лявата си ръка. Петнайсет сантиметра дълга и пет широка област, с големината на снежна топка, в която белезите и резките бяха прецизно свързани една с друга. Оригиналната творба подобна на декоративна плетка украсяваше или загрозяваше предмишницата ѝ в зависимост от вкуса и гледната точка на човек. Гладкият, почти лъскав белег беше с белезникав цвят и контрастът беше фрапиращ, когато Синсемила имаше тен.

„Махни се оттук. Спи в двора. Остави доктор Смърт да се оправя с бъркотията“.

Ако се върнеше в двора обаче, щеше да избяга от отговорност. Точно така щеше да постъпи старата Синсемила, ако беше на нейно място. В своите действия Лейлъни винаги се ръководеше от един и същ принцип: прави обратното на това, което би направила Синсемила. Така винаги има по-голяма вероятност да постъпиш правилно и да запазиш съвестта си чиста.

Лейлъни отвори вратата на стаята си и запали лампата. Леглото ѝ беше оправено, както го беше оставила. Личните ѝ вещи не бяха докосвани. Циркът на Синсемила не се беше разигравал тук.

Оставаше една врата.

Дланите ѝ бяха влажни от напрежение. Избърса ги в тениската си.

Спомни си един разказ, който беше чела — „Дамата или тигър“. В него един мъж беше принуден да избира между две врати. Ако отвореше грешната, щеше да умре. Зад тази врата обаче нямаше нито дама, нито тигър, а един много уникален и рядък екземпляр. Лейлъни би предпочела да открие вътре тигър.

Не от някакъв перверзен интерес, а от тревога и притеснение Лейлъни беше проучила какво представляват самонараняването и самобичуването. Според психолозите повечето болни бяха десетгодишни момичета. Синсемила беше прекалено стара за подобна игра. Самобичуващите се често страдаха от комплекс за малоценност, имаха ниско самочувствие и дори изпитваха омраза към себе си. Синсемила беше влюбена в себе си през повечето време или поне когато беше употребила лекарства. Кое то на практика си беше повечето време. Разбира се, може да се допусне, че е преминала на по-силни наркотици не защото „са имали приятел вкус“, както тя се оправдаваше, а поради импулс за самоунищожение.

Дланите на Лейлъни продължаваха да се овлажняват. Тя отново ги избърса. Въпреки августовската горещина ръцете ѝ бяха студени. Почувства в устата си горчилка, сигурно беше от лука от картофената салата на Дженива.

В моменти като този тя се стараеше да се олицетворява със Сигърни Уивър в ролята на Рипли във филма „Пришълецът“. Макар и дланите ти да са влажни, ръцете — студени, а в устата ти да е сухо, трябва да се изправиш твърдо, да събереш кураж и сили, да отвориш проклетата врата и да влезеш вътре при звяра. И да сториш това, което е необходимо.

Избърса ръцете си в шортите.

Повечето самобичуващи се бяха самовглъбени в себе си. На малка част от тях можеше да бъде поставена диагноза „нарцистични“. Виж тук психолозите и старата Синсемила щяха да постигнат пълно единодушие и да си стиснат ръцете. Когато беше в настроение, майка ѝ

често пееше една глупава песничка, която сама беше съчинила: „Аз съм хитра котка, аз към летен вятър, аз съм птица в полет, аз съм слънцето, аз съм морето, аз съм аз!“ В зависимост от това каква смес от наркотични съставки беше употребила, когато беше ту свръхенергична, ту на границата на безсъзнанието, понякога тя повтаряше тези стихове като мантра, докато заспеше или започнеше да плаче, а после пак заспиваше.

Безшумно стигна до вратата.

Ослуша се. Не се чуваше никакъв звук.

Рипли обикновено имаше под ръка голяма пушка и огнехвъргачка.

Ето тук щеше да се пригоди навикът на госпожа Ди да смесва реалност с киното. Припомняйки си предишната победа над снасящата яйца кралица-прищълец, Дженива би влетяла през вратата, без да се колебае, и да срита задника, на когото трябва.

Още веднъж избърса дланите си. Не е желателно дланите ти да са хлъзгави, когато и ситуацията е доста хлъзгава.

Синсемила казваше, че плаче, защото е цвете в свят от тръни, защото никой в този свят не можел да види нейното красиво излъчване. Понякога Лейлъни си мислеше, че наистина това може би е причината майка ѝ често да избухва в сълзи. Което си беше страшничко, защото тогава тази жена беше по-чужда на нашата планета и от извънземните, които Престън толкова страстно издирваше и преследваше. „Нарцистичен“ звучеше неуместно за описание на човек, който, дори когато се търкаляше в собственото си повръщано и урина, се смяташе за деликатно и изтънчено цвете.

Лейлъни почука на вратата. За разлика от майка си тя изпитваше уважение към личното пространство на другите.

Синсемила не отговори на почукването.

Сигурно скъпата ѝ майчица беше добре въпреки изпълнението ѝ в двора. Сигурно сега спеше кротко и трябваше да я остави да се наслаждава на сънищата си.

Да, но сигурно беше в беда. Сигурно това беше един от случаите, в които уменията ѝ да прави изкуствено дишане щяха да се окажат нужни. Сигурно щеше да се наложи да повика линейка. Ако си на път в непознат район, можеш да разбереш посоката до най-близката

болница по спътника. Високотехнологичният напредък беше от голяма полза за най-различните идиоти, които обичаха да пътуват.

Почука отново.

Не знаеше да се радва ли или да се тревожи, когато майка ѝ с театрален глас извика:

— Хей, кой чука на вратата ми там.

Понякога, когато Синсемила беше в актьорското си настроение, Лейлъни играеше по свирката ѝ. Говореше на староанглийски, използваше сценични жестове и пресилени мимики, като се надяваше, че така ще се създаде поне малко от връзката между майка и дъщеря. Но винаги излизаше, че идеята ѝ е била глупава. Старата Синсемила не искаше да става член на трупа. За нея беше допустимо само да ѝ се възхищаваш на соловите изпълнения. Ако настояваше заедно с нея да застане под светлината на прожекторите, нещата приемаха лош обрат. Тогава Лейлъни се превръщаше в обект на яростни критики и ругатни, изречени с глупав преправен глас на герой от Шекспировите пиеси или старите легенди, за какъвто Синсемила се представяше.

Затова вместо да каже: „Аз съм, принцеса Лейлъни, безпокоя се за моята господарка“, тя каза:

— Аз съм. Добре ли си?

— Влез, влез, млада Лейлъни, и ела ти скоро при кралицата.

Уф! Щеше да е по-лошо от кръв или нараняване.

Спалнята беше също толкова вехта и стара, колкото и останалите в къщата.

Синсемила седеше в леглото върху зелената кувертюра, облегла се върху купчина възглавници. Беше облечена в същия дълъг бродиран комбинезон, който си беше купила миналия месец от един битпазар близо до Албъкърк, Ню Мексико, на път за мистериите на извънземните от Розуел.

Ако червените светлини бяха характерни за публичен дом обаче, тази обстановка подобаваше повече на проститутка, отколкото на кралица. Двете нощни лампи светеха, но бяха покрити с алени блузи.

Тази особена светлина харесваше на Синсемила. Килограмите и тоновете незаконно придобити наркотици не бяха отнели кой знае колко от красотата ѝ, но на тази светлина тя изглеждаше още по-красива. Макар че босите ѝ крака бяха изцапани, комбинезонът ѝ беше

измачкан и също изцапан, а косата ѝ беше разрошена от лунния танц, тя спокойно можеше да съперничи на кралица.

— Що рече, млада девойко, в присъствието на Клеопатра?

Лейлъни пристъпи в стаята и се спря. Не би предположила, че египетска царица, царувала преди повече от две хиляди години, ще ѝ говори с глас, характерен повече за някоя евтина постановка на „Камелот“.

— Ще си лягам и исках да видя дали си добре.

Синсемила махна на дъщеря си да се приближи и отвърна:

— Ела тук, селско момиче, и кралицата ще ти покаже чудна творба, достойна за галериите на Рая.

Лейлъни не знаеше за какво говори майка ѝ.

Направи още една крачка, не от чувство за задължение или от любопитство. Ако се обърнеше рязко и се опиташе да избяга, щеше да предизвика върху себе си нейния гняв. Майка ѝ нямаше навика да налага правила на децата си, даваше им пълна свобода със своето безразличие. В същото време беше чувствителна към чуждото безразличие и не понасяше прояви на неблагодарност у рожбите си.

Едно отблъскване на майката можеше да има сериозни последици. Макар че Синсемила не беше способна на физическо насилие, тя можеше да те накара да страдаш и само с помощта на силни и болезнени думи. И тъй като тогава щеше да върви навсякъде по петите ти, да блъска вратите и да настоява за твоето внимание, ти нямаше къде да се скриеш и не ти оставаше нищо друго, освен да изтърпиш словесния пердах. Той понякога продължаваше часове, докато Синсемила не се умореше или не дойдеше време „да излети в космоса“. По време на най-мъчителните нейни гневни тиради на Лейлъни често ѝ се искаше майка ѝ да престане с всичките тези зловни думи и вместо това да я удари няколко пъти.

Старата Синсемила Клеопатра се наведе напред и усмихнато, но настойчиво я подкани отново. Лейлъни знаеше, че това всъщност си беше заповед.

— Ела, сияйно момиче, ела, ела! Зърни таз малка красота и си пожелай да си прелестна като нея.

До нея на леглото имаше кръгла кутия. Червеният ѝ капак беше отворен.

Следобед Синсемила беше ходила на пазар. Престън беше щедър към нея, даваше ѝ пари за дрога и всякакви дрънкулки. Може би си беше купила шапка. Когато беше в настроение за съблазън и любов, тя обичаше да се кипри с барети, широкополи шапки и тюрбани.

— Що чакаш още, девойко! — изкомандва кралицата. — Ела тук и погледни това райско съкровище.

Очевидно аудиенцията при нейно височество нямаше да свърши, докато новата ѝ шапка — или каквото беше там — не получише необходимото внимание и възхищение.

Лейлъни въздъхна и се приближи до леглото.

Забеляза, че кутията е перфорирана. За миг дупките ѝ се сториха като обикновена декорация, украса. Не можа да разбере какво е предназначението им, докато не видя какво съдържа кутията.

На леглото между кутията и Синсемила се извиваше чудната райска прелест. Смарагдовозелена, кехлибареножълта, с филигранни орнаменти по кожата. С плоска глава и блестящи черни очи, трептящ език, който трябваше да хипнотизира жертвата.

Змията обърна глава, за да огледа следващия, дошъл да ѝ се възхити. Влечугото внезапно се метна към Лейлъни.

ГЛАВА 20

На магистралата в посока югозапад към Невада Къртис и Стария Жълтъо седят на леглото в тъмното и ядат сандвичи. До такава степен са се сблизили, че дори в мрака кучето усеща ръката на стопанина си и нито един път не се обърква да захапне пръстите му.

Кутрето не е, като си мислеше Къртис, негов брат по съдба, а негова сестра по съдба. Добре тогава.

Определя й строг порцион от кренвиршите, защото знае, че ако прекали с храненето, тя може да повърне.

За самия него няма опасност да преяде. Той погълна остатъка от хотдозите, когато вижда, че на кучето вече му идва много и стомахът му всеки момент може да изригне. Кренвиршите са студени, но много вкусни. Би изял и още, ако имаше. Да си Къртис Хамънд се изисква доста енергия.

Колко ли енергия се изисква да си Донела, сервитьорката с огромното тяло и широкото сърце?

Мисълта за Донела поражда тревога у него. Какво ли е станало с нея по време на престрелката? От друга страна, макар и да представлява отлична мишена, едрото й тяло е по-трудно за убиване, отколкото тези на другите смъртни.

Иска му се сега да можеше да се върне и да я защити, да я отведе на сигурно място. Тази мисъл е смешна и романтична, дори ирационална. Той — едно малко момче с крайно недостатъчен жизнен опит, и тя — едра жена на зряла възраст и с неимоверна жизнена мъдрост. И все пак му се иска да беше показал храброст пред нея.

Отново се чува бръмченето на хеликоптер. Напрежение обзема Къртис. Струва му се, че ей сега куршумите ще понижат караваната и колоната от обути в кубинки щурмоваци от специалния отряд ще нахлуят вътре и ще поискат по високоговорителя да се предаде. Звукът на перките, които разцепват въздуха, се засилва... но после отслабва и отшумява.

Ако се съди по звука, хеликоптерът лети на югозапад към междуцатската магистрала. Това не е добре.

След като свършва с хотдозите, Къртис отпива от портокаловия сок. Тогава забелязва, че и кучето е жадно.

Имайки предвид неприятния опит в експлоръра, когато даде на животното да пие вода от бутилката, Къртис решава да потърси купичка или нещо друго, в което да налее сока.

Караваната се движи с максимално разрешената скорост. Значи собствениците — мъжът и жената, чиито гласове той чу по-рано — все още са в кабината и още не могат да дойдат към спалнята, тогава няма да могат да забележат никаква светлина откъм вратата.

Къртис става от леглото. Напипва стената и открива ключа на лампата.

От ярката светлина го заболяват очите, привикнали към тъмнината.

Кучето се приспособява по-бързо към новите условия. Само преди миг лежаща на леглото, четириногата спътница скача на крака и наблюдава с любопитство движенията на Къртис. Нетърпеливо маха с опашка в очакване или на ново приключение, или да опита от сока.

Спалнята е прекалено малка. В нея е сложено само най-необходимото за из път и никъде не се виждат купички.

Претърсва няколко чекмеджета в шкафчето. Чувства се като някакъв перверзник. Не знае точно с какво се занимават перверзниците и защо се занимават именно с това, но знае, че да се ровиш тайно в бельото на непознати хора, определено е знак, че си перверзен. А в тази спалня навсякъде е пълно с бельо.

Изчервява се от смущение, срам го е да погледне към Стария Жълтъо. Отвърща се от чекмеджетата и се насочва към съседното нощно шкафче. Вътре намира два пластмасови буркана, всеки с диаметър около десет сантиметра и дълбок седем сантиметра. Макар и да са малки, те са подходящи за целта.

На капака на единия буркан някой е залепил надпис „РЕЗЕРВЕН“. За Къртис това означава, че бурканът с лепенката е този, който е по-малко необходим на собствениците на караваната, и решава да се възползва от него, за да им причини по-малко неудобства.

Капакът на буркана е на винт. Отвърта го и с ужас установява, че вътре има човешки зъби. Те му се усмихват с розовите си венци, но по

тях няма кръв.

Къртис ахва от изненада и връща буркана там, откъдето го е взел. Отстъпва от нощното шкафче. Струва му се, че ей сега зъбите ще затракат в шкафчето в опита си да се измъкнат навън.

Гледал е филми за серийни убийци. Тези хора-чудовища правят колекции за спомен от убийствата, които са извършили. Някои от тях пазят в хладилника отрязани глави или пък съхраняват очите на жертвите си в буркани или пък си правят странни скулптури от човешки кости.

В никой от тези филми или книги не се разказва за психопат, който колекционира зъби. Макар и да е малък, той знае достатъчно за тъмната страна на човешката природа, за да си дава сметка какво е видял в буркана.

„Серийни убийци — прошепва той на кучето. — Серийни убийци“.

Тази мисъл е твърде сложна за кучето. Липсва му необходимата информация. Спира да върти опашка, но само защото разбира, че братът му по съдба е смутен от нещо.

Къртис продължава да търси купичка за портокаловия сок. Но повече няма да рови из нощните шкафчета. За нищо на света.

Само гардеробът остана непретърсен.

Според филмите и книгите гардеробите може да крият неприятни изненади. Най-лошият ти кошмар, без значение колко ужасен и фантастичен е той, може да те дебне в гардероба.

Този свят е красив и хармоничен, но също и опасен. Разни злодеи — хора и свръхестествени същества — се спотайват в подземията и в опасаните с паяжини тавански помещения, в гробищата, в изоставени къщи, в замъци, обитавани от хора с древен германски или славянски произход, в гробници, древни пирамиди, диви гори, под водата, дори под запълнената с пяна вода в някоя обикновена вана. И, разбира се, в космически кораби, било то в орбита около Земята или на път за далечни галактики.

В момента той по-скоро би се съгласил да обикаля из някое гробище или пълна с бръмбари скарабей пирамида, в която се разхождат множество древни мумии, или да се намира в каютата на някой космически кораб. Но не и да се рови в караваната на серийни убийци. Само че е нито египетската пустиня, нито на борда на по-бърз

от светлината звездолет. Той е тук, харесва му или не, и повече от всякога се нуждае от куража и волята на майка си.

Загледал се е в отражението си в една от огледалните врати на гардероба. Не е доволен от видяното. Бледо лице. Широко отворени очи, в които се чете страх. Поза на наплашено до смърт дете: стегнато тяло, приведени рамене и глава, сякаш очаква някой да го удари.

Стария Жълтъ се обръща към гардероба и тихо изръмжава.

Сигурно нещо зловещо се спотайва там. Сигурно вътре го чака друго откритие, много по-гнусно от зъбите в шкафчето.

А може би внезапното раздражение на кучето няма нищо общо със съдържанието на гардероба? То сигурно просто е приело настроението на Къртис.

Вратата на гардероба потраква. Вероятно вибрация от движението на караваната.

Решен е да оправдае очакванията на майка си и да бъде храбър. Припомня си как се е уплашил и не е могъл да спаси Донела. Затова на всяка цена ще открие в какво да налее портокалов сок на жадното куче. Хваща дръжката на едната от плъзгащите се врати. После си поема дъх, стиска зъби и отваря гардероба.

Докато отражението му се плъзга някъде встрани и пред него се открива вътрешността на гардероба, Къртис си отдъхва от облекчение. Няма нищо подобно на очни ябълки в стъкленица, нито пък някоя от дрехите е ушита от човешка кожа.

Все още е нащрек, но вече по-уверено, момчето коленичи и продължава да търси в гардероба някакъв съд. Но не открива нищо друго, освен мъжки и дамски обувки. Благодарен е, че поне в тях няма отрязани човешки стъпала.

Този чифт мъжки обувки му се струват нови. Взима едната, слага я на пода и налива в нея портокалов сок.

В друг случай не би повредил собствеността на чужд човек. Но серийните убийци не заслужават уважение.

Стария Жълтъ скача от леглото и шумно започва да ближе с език от вкусната напитка. Четириногата му спътница лочи с удоволствие, сякаш и преди е опитвала портокалов сок.

Къртис Хамънд, истинският, сигурно ѝ е давал сок. Сегашният Къртис Хамънд обаче подозира, че двамата с песа продължават да си влияят взаимно и че Жълтъ просто се доверява на вкуса на момчето.

Двамата могат да създадат удивително здрава и дълбока връзка. Знае го не само от филмите и книгите, но и от минималния си опит с животните.

Къртис „не е съвсем наред“, както се изрази Бърт Хупър. А Стария Жълтъо не е нито жълт, нито пък е стар или мъжки. Въпреки това от тях ще излезе отличен екип.

След като отново напълва обувката, той оставя бутилката със сока и сядна на ръба на леглото, за да гледа как пие кучето.

„Ще се погрижа хубаво за тебе“ — обещава.

Доволен е, че въпреки страха си е способен да действа ефективно. Доволен е от находчивостта си.

Макар че се возят заедно с отбора на Ханибал Лектър и бягат от глутница терминатори, които са по-наточени и от Шварценегер, макар че ги издирва ФБР и със сигурност другите правителствени служби на реда със зловещи инициали и намерения, Къртис продължава да вярва, че ще се измъкне. Видът на приятелката му, която пие от обувката, го кара да се усмихне. Мислено отправя благодарност към Бог, че го е запазил жив, и благодари на майка си за обучението по оцеляване, оказала му неоценена помощ.

В далечината се чува сирена. Може да е пожарна, линейка, полицейска кола или пък бусче на клоуни. Е, добре, иска му се да е клоунско бусче, като ония дето ги показват в цирка. Всъщност вероятно е да е полицията.

Стария Жълтъо вдига глава към него, от устата му капе сок.

Колата с пуснатата сирена се приближава и в един момент се изравнява с караваната.

ГЛАВА 21

С широко отворена паст, оголени страховити зъби, двуостър трепкащ език, змията се стрелна във въздуха подобна на змиорка във вода. Само че е по-бърза от змиорката, по-бързо от ракета, право към лицето на Лейлъни.

Момичето се извърта, но и змията явно не е преценила удара си точно. Само човешката реакция не би била достатъчна, за да спаси от ухапване. Иначе всичко останало си беше наистина. Дори и Лейлъни да си беше въобразила съскането на влечугото, прелетяло покрай лявото ѝ ухо, докосването на гладката и студена кожа до бузата ѝ беше реално. От това „погалване“ я побиха ледени тръпки. Тя потрепери, за миг ѝ се стори, че омразната змия се е промъкнала под тениската ѝ и е пропъзляла до гърба ѝ.

След като чу съскането (или си го представи), Лейлъни успя отново да се извърти навреме, за да види как „райското съкровище“ пълзи по пода, а блестящите пръстени на тялото ѝ слетят като жълтици на червената светлина.

Змията не беше голяма, дълга между половин и един метър и дебела колкото показалец. Но когато се плъосна на пода и бясно се замята, беше страшна като питон или кобра. След краткия миг на ярост пепелянката сякаш се успокои и се плъзна плавно по килима като водите на течаща река. Блъсна се в стената под прозореца, сви се на кълбо и надигна отново глава, за да оцени ситуацията и за да се приготви за нов удар.

Накуцвайки с деформирания си крак, забравила всякаква грациозност, Лейлъни панически се втурна към коридора. Макар че трудно запазваше равновесие, тя успя да стигне до вратата и се хвана за дръжката за опора.

Трябваше да избяга от змията. Да се прибере в спалнята си. Да се опита да барикадира вратата и да не позволи майка ѝ да влезе.

На Синсемила ѝ беше забавно и през смях успокои дъщеря си:

— Не е отровна, глупаче! Тя е домашна змия. Трябваше само да видиш лицето си!

Сърцето на Лейлъни биеше като лудо. Тя дишаше тежко.

Стиснала дръжката на вратата, тя се обърна назад, за да види дали змията не я преследва. Влечугото обаче си остана свито под прозореца.

Коленичила върху матрака, майка ѝ се друсаше като невръстна ученичка и караше пружините да скърцат, докато неистово се смееше.

— Не бъди толкова тъпа! Това е само едно хлъзгаво сладурче, не е чудовище!

Ето как стояха нещата: дори и да успееше да избяга в стаята си, пак нямаше да е в пълна безопасност, защото рано или късно щеше да ѝ се наложи отново да излезе. Да си вземе храна. Да отиде до тоалетната. Щяха да останат тук още няколко дни и това същество можеше да се промъкне навсякъде. Щом излезеше, змията можеше да пропълзи в стаята ѝ през трисантиметровия процеп между вратата и пода или пък понеже Синсемила щеше да я пусне вътре. И тогава влечугото щеше да изчака Лейлъни в собственото ѝ легло. За подобно нещо нямаше да може да намери нито убежище, нито покой. Влечугото ще бъде господар на всяко кътче в къщата. Обикновено Лейлъни се задоволяваше само с едно нищожно ъгълче, едно скромно място за така желаното уединение, макар и Синсемила да можеше във всеки един момент да нахълта без предупреждение. Но сега змията нямаше да ѝ позволи дори да си помисли за уединение. Нямаше да може да се спаси от терзанията, да си отдъхне на спокойствие даже когато Синсемила спи — защото змията не спеше. Лейлъни не можеше да живее така. Това вече беше прекалено.

Като подскачаше върху леглото и продължаваше да се хили идиотски, старата Синсемила отново я върна в действителността:

— Змията подскача — понг! Право във въздуха! А Лейлъни вика „Олеле!“ Също подскача и докуцуква до вратата като пияно кенгуру на състезание с чувал!

Вместо да продължи към коридора, Лейлъни пусна вратата и се върна до леглото. Страхът и гневът не ѝ позволяваха да възвърне лекотата на движенията си. Дълбоко вътре в нея като вулкан изригна чувството за крайна несправедливост спрямо нея. Това чувство я разтърси от главата до петите.

— Малкото симпатично хлъзгаво животинче няма да те убие, Лейлъни. То иска това, което искаме и ние, мила моя. Малкото животинче иска любов. — Синсемила проточи думата „любов“ и отново се засмя.

Отровна или не, змията беше скочила върху лицето на Лейлъни. Върху нейното лице, което беше най-красивото в нея! Вероятно нямаше да има едри гърди, независимо че уверяваше Мики в обратното. Когато седеше в ресторант със скрит под масата крак с метална скоба и деформираната ръка в скута, хората виждаха само симпатичното ѝ лице и се усмихваха от умиление. Отнасяха се към нея като към обикновено дете, в очите им нямаше съжаление, защото нищо в лицето ѝ не подсказваше за недъгавост. Змията беше посегнала на лицето ѝ и тя не се интересуваше дали влечугото е отровно или не. Защото можеше да промени необратимо живота ѝ, ако беше забила острите зъби в носа или в бузата ѝ. Тогава хората нямаше да се отнасят нормално към нея, а винаги щяха да си казват: „Бедното недъгаво момиченце. С тази малка недъгава ръчичка, малко недъгаво краче и ухапано от змия личице“.

Можеше да загуби много.

Затова трябваше да се справи с проблема, и то бързо. Но какво можеше да ѝ помогне в битката със змията? В чекмеджетата на шкафа имаше само дрехи, нищо друго. Поради местенето си държаха багажа си в куфари. Всъщност те лежаха отворени до леглото и на стола. Но нито те, нито пък мебелите можеха да ѝ дадат някаква идея какво да прави.

Змията продължаваше да се извива под прозореца. Светещи очи. Бавно поклащаща се глава сякаш в ритъма на някаква вълшебна флейта.

Синсемила се смееше и си припомняше случилото се преди минути, което намиреше за невероятно забавно. В същото време подскачаше върху леглото като малко дете.

Лейлъни закуцука към гардероба и така леглото остана между нея и влечугото. Ако изпуснеше змията от погледа си, тя със сигурност щеше да я нападне.

— Виж, малка моя, виж. Виж това. — Синсемила протегна ръка, в която държеше нещо. — Няма нищо, малката, няма нищо, всичко е наред, виж.

Лейлъни не можеше да си позволи майка ѝ да я разсее в момент, когато по земята пълзи змия. Но Синсемила не биваше да бъде пренебрегвана, както не биваше да се пренебрегва астероид с размера на Тексас, устремил се право към Земята.

— Бедното уплашено същество ме ухапа, когато токът изгасна. Впи се в мен силно, много силно — продължи Синсемила. — Макар че доста се уплаши и се сви. Много време ми трябваше да извадя зъбите ѝ от мен. Не исках да разкъсам дланта си, но не исках да нараня и бедното създание.

Дупките като от ухапване на вампир в случая бяха направени върху ръката на един вампир.

— Тогава взех бедното уплашено животинче в тъмното, двамата с него останахме в леглото и след известно време то престана да се свива. Ние установихме общ език, малката, аз и животинчето. О, мила, така се привързахме, докато чакахме да дойде токът. Беше страотно.

Сърцето на Лейлъни биеше като побесняло. Туптенето беше някак аритмично, подобно на самата нея, когато беше тичала, накуцвайки с деформирания си крак. Напуканият талашит и амортизиращият механизъм на плъзгащата се врата на гардероба ѝ попречиха да я отвори по-бързо. Лейлъни изръмжа енергично и я отмести настрана.

— Няма отрова, мила. Животинчето има зъби, но няма отрова. Недей да подмокряш гащите, момиче, трябва да пестим електричество и да перем по-рядко.

В гардероба имаше стоманен прът с дебелина приблизително четири сантиметра, на който се оказваха дрехите. На него обаче висяха само няколко дамски блузи и мъжки ризи.

Хвърли поглед към краката си. Змията я нямаше.

Змийското ухапване по лицето можеше да причини не само неприятен белег. Можеше да доведе например до увреждане на нерв. Някои лицеви мускули могат да останат парализирани за цял живот. Така и ще си останеш с изкривена физиономия.

Металният прът беше закрепен в два U-образни жлеба. Тя го вдигна и го извади. Закачалките и дрехите паднаха на земята.

В отговор Синсемила отново се захили. Плесна с ръце, очевидно забравила за ухапването и развълнувана от предстоящото представление.

Лейлѝни би предпочела лопата или коса. Но и дългият стоманен прът беше по-добре от нищо. С него поне щеше да държи влечугото на разстояние.

Стиснала пръта в дясната си ръка, тя си помогна с него и се приближи до леглото.

Размахвайки ръце във въздуха като някаква певица на госпѝли, Синсемила продължи монолога си:

— О, Лейни, скѝпа, само ако можеш да се видиш! Толкова приличаш на Сейнт Патрик!

Момичето тромаво, но упорито, заобиколи леглото. „Спокойно — каза си, — запази самообладание“.

Лейлѝни не беше в състояние да действа трезво. Страхът и гневът не ѝ позволяваха да координира ефективно взаимодействието между мозъка и тялото.

Ако змията я беше ухапала по лицето, можеше да засегне окото ѝ.

Тя удари крака си в ръба на леглото, строполи се, но моментално се подпря и отново се изправи. Почувства се глупаво, като момиче от замъка на Франкенщайн. Само болтове във врата ѝ липсваха. Жалък експеримент, който беше пълен провал в сравнение с истинския Франкенщайн.

Не искаше много — само да има нещо, на което да можеше да разчита и което да ѝ послужи за опора. Деформиран крак, деформирана ръка, прекалено остър ум. Нямаше как да замени тези части с по-нормални. Надяваше се само на здрав и надежден десен крак, здрава и надеждна дясна ръка, приятно и симпатично лице. Гордостта нямаше нищо общо с това. Имайки предвид всичките ѝ проблеми, симпатичното лице не беше за нея само желание да бъде красива, а беше начин да оцелее.

Когато заобиколи леглото, видя хлъзгавата гадина там, където я беше забелязала за последен път — свита под прозореца.

— О, скѝпа, Лейни, трябваше да снимам с видеокамерата — каза Синсемила. — Щяхме да спечелим цяло състояние от онова предаване — „Най-смешните домашни видеоклипове“.

Лице. Очи. Можеше да загуби много. „Излез, махни се оттук“. Но те ще си я върнат отново. И къде ли ще бъде змията тогава? Навсякъде, навсякъде. Ами ако майка ѝ я вземе с тях, когато отново

тръгнат на път с караваната? В тази ламаринена съборетина на колела тя ще трябва да се съобразява не само със Синсемила и Престън, ами и със змията. А когато кръстосваш щатите със скорост сто километра в час, няма как да скочиш в движение и да избягаш.

Хванала пръта с двете ръце, Лейлъни се запита какво разстояние можеше да прелети една змия, когато скочи срещу жертвата си. Май някъде беше чела, че може да направи скок два пъти по-дълъг от собствената си дължина. В случай метър и половина — два метра. Значи нямаше да я стигне. Но ако гадината се окажеше прекалено амбициозна, винаги можеше да подобри резултата с още десет процента. Като герой от някоя откачена детска книга — „Малката змия, която скачаше нависоко“. Тогава нямаше шанс.

Лейлъни не беше способна на кой знае какво насилие, може би дори изобщо не беше способна да причини болка на друго създание. Тя никога не си мечтаеше да бъде майстор на бойни изкуства с ръце и крака твърди като желязо. Стилът на Клонк беше различен от стила „Нинджа“. Стилът на Клонк предполагаше да очароваш, да забавляваш, да впечатляваш. Но ако подобен подход имаше успех при учителите и настоятелите на училището, както и сред добродушните съседки, при змиите най-много щеше да ти помогне да останеш без око.

— Бягай, животинче, бягай — посъветва Синсемила змията. — Бягай, че лошата Лейни ще те стигне!

И най-малкото колебание щеше да повлияе на волята ѝ. Затова Лейлъни трябваше да действа решително, докато още беше под въздействието на страха и яростта си. С изненада установи, че е готова да заплаче. Тогава замахна с пръта като с копие право към свитата на кълбо мишена.

Успя да удари змията, но само две-три секунди след това влечугото се опита да избяга.

— Бягай, животинче, бягай!

Продължи да удря. Притисна я и я смачка в стената. С всички сили удари отново и почти я разсече на две, но гадината отново се освободи. Не беше лесно да убиеш змия. Трудно, като да разбереш кой е истинският ти баща, като да научиш какво се е случило с брат ти, трудно като всичко останало в този скапан живот. Но не бива да се отказваш, трябва да опитваш, да замахваш.

Змията се изплъзна и се шмугна покрай стената под високия шкаф с чекмеджетата. Синсемила скочи в леглото.

— Опа, голям проблем. Разказа играта на животинчето и сега то се е свило под шкафа. Но то готви своето змийско отмъщение.

Лейлъни се надяваше да има петна от кръв по стената. Или ако змията нямаше кръв, нещо друго, което да подсказва, че му е нанесла смъртоносни рани. Но кръв нямаше, нито размазани вътрешности.

Кръглият край на пръта не беше така ефективен като остър нож, но със сигурност можеше да разсече змийските мускули, ако Лейлъни го натиснеше достатъчно силно. Макар че потните ѝ длани се хлъзгаха по гладката стомана, със сигурност беше ранила влечугото.

Шкафът с чекмеджетата беше висок над метър и половина, широк около метър и двайсет и дълъг близо трийсет сантиметра. Змията беше някъде отдолу, под него. Когато Лейлъни затаи дъх, тя чу съскането на влечугото. Звукът отекваше в стените на най-долното чекмедже.

Най-добре е да се заеме с това същество, докато още е зашеметено и не се е опомнило. Отстъпи назад и коленичи с усилие. Легна на пода и погледна под шкафа.

Ако Смъртта имаше миризма, то със сигурност тя беше еднаква с миризмата на този килим. Гневът не я напускаше, продължаваше да ѝ се гади.

— Я само чуй това умно змийче, чуй как крои план, както когато дебне мишка да я изяде.

Слабата червена светлина едва-едва проникваше до тъмната ниша под шкафа.

Лейлъни дишаше с отворена уста. Не от умора — не беше се уморила чак толкова — а защото беше притеснена и доста уплашена. Докато лежеше и напрегнато се взираше за влечугото на разстояние само два метра от опасното гнездо, и дишаше тежко с отворена уста, езикът ѝ се докосна до килима и от отвратителния вкус отново ѝ се догади.

Сянката под шкафа сякаш трепна. Някъде там отдолу проблеснаха пръстените на змийската кожа.

— Змийчето има план да пипне мишката Лейлъни. Змийчето си представя колко вкусно ще е момиченцето.

Гадината се беше свила в ъгъла.

Лейлъни отново застана на колене. Взе пръта с две ръце и го заби под шкафа, за да размаже влечугото. Удари отново и отново, бясно, докато кокалчетата на ръцете ѝ не се протъркаха от килима. Чуваше как прътът разкъсва и размазва малкото чудовище, а кръвта му обагрят долната стена на чекмеджето.

А на леглото Синсемила продължаваше да подскача, да ободрява с викове единия от участниците в двубоя и да ругае другия. И макар че Лейлъни вече не чуваше какво говори майка ѝ, правилно предположи, че симпатиите ѝ са на страната на змията.

Не можеше да чуе ясно бръцолевенето на Синсемила, защото влечугото се мятеше като лудо и барабанеше с опашката по чекмеджето. В същото време ударите на пръта също кънтяха доста силно. А пък и самата Лейлъни ръмжеше като див звяр. Гърлото ѝ беше пресъхнало и гласът ѝ сякаш беше чужд.

Накрая си даде сметка, че се е увлякла, и понечи да спре да удря с пръта. Змията така или иначе вече беше мъртва. Вече не се мятеше и не съскаше. Въпреки това момичето не беше в състояние да спре. Беше излязло от контрол. „Без контрол“. На какви асоциации навяваха тия две думи? Каквата майката, такава и дъщерята. Жената, отгледала Лейлъни, обаче сега се беше долепила уплашено до таблата на леглото. Но това не ѝ се стори толкова важно, колкото откритието, че и тя като Синсемила може да загуби контрол и самообладание.

С потно лице и длани Лейлъни остана известно време коленичила на пода — с отпуснати рамене, мокри коси, стиснати от гняв юмруци (толкова силно, че не беше в състояние да пусне пръта). В нея сякаш се беше вселил духът на Квазимодо.

Почувства се унижена. Отново я беше обзел страх, но сега поради други причини. Някои змии бяха по-страшни от други: екземпляри, които не ги носеха в кутии с отвори за дишане, които не пълзяха в пустините или горите. Тези змии бяха невидими и обитаваха дълбоките бездни на човешкото съзнание. До момента тя не си беше давала сметка, че в нея могат да живеят тези силни змии на яростта и страха. Или че сърцето ѝ може да се зарази от внезапното им ухапване и да забие така лудо.

Като някакво митично крилото създание Синсемила се беше надвесила от леглото и очите ѝ блестяха от въодушевление.

— Палавото змийче е много хитро.

В първия момент Лейлъни не разбра думите на майка си. Докато не видя накъде гледаше тя — точно до ръката на Лейлъни, която стискаше страшното оръжие. Стоманеният прът беше дебел около пет сантиметра и кух. Оказа се, че змията изобщо не е мъртва и се е пъхнала в пръта. Така незабелязано беше пропъзляла изпод шкафа до незащитения тил на Лейлъни. И сега бавно се готвеше за атака.

Дали влечугото се движеше бавно, защото беше ранено, или защото беше предпазливо, Лейлъни не знаеше, а и не я интересуваше. Точно когато влечугото изпълзя от тръбата, тя го хвана за опашката. Беше гледала как змиеукротителите за секунди хващат тези животни за главата, за да обезвредят челюстите. Само че страхът да не се прости с единствената си здрава ръка я накара да избере другия край.

Беше много хлъзгаво и мокро. Значи все пак беше ранено. Но в него все още имаше достатъчно живот да се изметне рязко, за да се освободи.

Преди змията да успее да се извърти и да я ухапе по ръката, Лейлъни светкавично скочи на крака. Тя замахна с влечугото като с въже и го удари с всичка сила в шкафа.

Мъртвата змия се изхлузи от ръката ѝ и се строполи на безжизнена и безопасна купчина на пода.

Синсемила беше онемяла — или от зрелищния спектакъл, или от неочакваната развръзка.

Лейлъни също беше загубила ума и дума, потресена от собственото си поведение. Подобно на някакъв червей картината от баталната сцена преди малко се впи дълбоко в съзнанието ѝ и сигурно никога нямаше да може да я заличи от паметта си.

Сърцето ѝ все още я караше да потрепва при всеки нов удар, гневът ѝ далеч не беше преминал.

Не биваше да плаче. Не и тук. Не и сега. Страхът и гневът не можеха да я накарат да рони сълзи пред майка си. В света не съществуваха достатъчно мъка и нещастие, които да я накарат да покаже уязвимостта си пред Синсемила.

И в момента чувствата ѝ пречеха да върви с обичайната си лекота. Но когато вложи мисъл и усилие в движенията си (подобно на пациент с парализа, който се учи да ходи наново), успя с достойнство да извърви пътя до вратата на спалнята и излезе.

Щом стигна до коридора, я побиха тръпки. До такава степен се разтрепери, че зъбите ѝ затракаха. Въпреки това продължи напред.

Когато стигна до банята чу, че майка ѝ се е раздвижила в спалнята. Обърна се. Стори ѝ се, че през откренатата врата проблесна леденостудена бяла светлина. Като от светкавица на фотоапарат. Змията не беше напълно премазана. Очевидно артистичното у Синсемила беше заговорило и тя намираше нещо красиво в начина, по който мъртвото тяло на влечугото лежеше безжизнено върху оранжевия килим.

Като че отново проблесна светкавица.

Лейльни влезе в банята, включи лампата и вентилатора. Затвори вратата и я заключи.

Пусна душа, но не се съблече. Вместо това свали капака на тоалетната чиния и седна.

Бученето на вентилатора и шумът от течащата вода служеха за прикритие, докато си позволи нещо, което не беше правила досега пред майка си и пред Престън Мадок. Заплака.

ГЛАВА 22

Макар че портокаловият сок в обувката е много вкусен, Стария Жълтъо спира да пие, когато чува сирената. Сигналят е подобен като този при въздушна тревога и идва някъде от въздуха непосредствено пред караваната. Двамата с Къртис са разтревожени. Кучето вперва поглед в стопанина си, наостря уши и напъга тялото си, готово да го последва навсякъде.

Уиндчейзърът забавя скорост, докато шофьорът поглежда в страничните огледала за задно виждане. Дори серийните убийци, които си правят колекции от зъбите на жертвите си, биха спрели незабавно, щом видят полицейски магистрален патрул.

Когато полицейската кола минава покрай караваната и се стрелва напред в мрака, шофьорът отново натиска педала на газта. Жълтъо обаче не се връща отново към обувката със сока. Докато Къртис се чувства неспокойно, вярната му приятелка ще бъде нащрек и ще го пази.

Първо преследвалия ги хеликоптер, а сега и този полицейски патрул: това са все знаци, предвещаващи приближаващата опасност. Макар че душата му отдавна почива в мир, Джей Едгар Хувър не е глупав и ако неуморният му дух и в момента ръководи мощната организация, двата отряда от агенти на ФБР, а може би и други подобни служби, вече поставят постове по междуцатската магистрала. И на юг, и на запад от онзи паркинг.

Къртис отново сяда на ръба на леглото и вади смачкани банкноти от джоба на джинсите си. Преброява ги. Не е трудно да го стори, тъй като не са много. Със сигурност няма да му стигнат, за да подкупи агент на ФБР, а пък и повечето от тях изобщо не могат да бъдат подкупени. В края на краищата те не са политици. Агенцията за национална сигурност може би също е изпратила свои служители, което при случилите се събития е доста вероятно, а може би има и хора от ЦРУ. Тия момчета не биха продали страната и честта си за няколко смачкани петдоларови банкноти. Разбира се, ако се вярва на филмите,

криминалните романи и историческите книги. Вероятно историческите текстове са написани с политически пристрастия и сигурно някои от романите са били цензурирани, но поне може да се вярва на видяното по филмите.

С неговите оскъдни ресурси Къртис не може да се надява да напусне щата с помощта на подкуп. Пъха парите обратно в джобовете си.

Шофьорът не използва спирачки, но отпуска газта и уиндчейзъра значително забавя скоростта си. Това не е хубаво, никак не е хубаво. След като са избягали от стрелбата при паркинга за камиони, тези двамата със сигурност няма да искат да спират отново за почивка някъде по пътя. Значи пред тях вече се образува задръстване по магистралата.

— Добро куче — казва той на Стария Жълтъ, за да му вдъхне кураж и да го подготви за онова, което може да последва. „Добро куче. Стой близо до мен“.

Шофьорът постепенно намалява скоростта. Деветдесет, седемдесет, петдесет километра в час. Един или два пъти влизат в ход спирачките. Къртис отива до прозореца на спалнята.

Кучето го следва по петите.

Къртис отваря прозореца. Вятър нахлува вътре, но той е топъл и идва от запад.

В нощния мрак се виждат светлините на десетки и дори стотици коли, пъплещи в трите ленти в тяхната посока. На около три километра пред тях, точно където изгряла слънцето, движението е спряло напълно.

Докато уиндчейзърът продължава да намалява скоростта, Къртис затваря прозореца и заема изчаквателна позиция до вратата на спалнята. Вярното куче застава до него.

„Добро куче“.

Когато караваната спира, Къртис изгасва лампата и продължава да чака на тъмно.

Много е вероятно двамата социопати, собственици на уиндчейзъра, да останат по местата си. Те ще оглеждат с интерес контролно-пропускателния пост и ще обмислят действията си в случай, че поискат да проверят и тяхното превозно средство.

По всяко време обаче някой от тях може да влезе в спалнята. Ако претърсването от властите не може да се избегне, тези колекционери на зъби ще се опитат да се отърват от уличаващите ги зловещи сувенири.

Изненадата ще помогне на Къртис, но той не е уверен, дали само тя ще му свърши някаква работа. Двамата го превъзхождат по размери, сила и липса на задръжки.

Но освен изненадата момчето има и Стария Жълтъо. А кучето има зъби. Къртис също има зъби, макар и да не са големи и остри като кучешките. За разлика от четириногата си спътница той няма желание да ги използва.

Майка му едва ли би се гордяла с него, ако чрез хапане си пробие път към свободата. Хората никога не са печелили слава и уважение, като са ръфали по време на бой противниците си. Добре, че кучето е с него.

„Добро куче“.

Уиндчейзърът престоява няколко минути на място, той тръгва напред и след малко пак спира. Къртис използва случая, за да притвори леко вратата на спалнята. Дръжката изскърцва, пантите — също.

Той се приближава до широкия три сантиметра процеп и оглежда банята, която разделя спалнята от кухнята и кабината. Вратата в другия край на банята е наполовина отворена и оттам влиза светлина от предната част на караваната. Само че Къртис не може да види какво става отгатак.

Кучето се отърква в краката му и провира муцуна през процепа между вратата и рамката. Души. Изключителното силно кучешко обоняние носи повече информация, отколкото всичките пет сетива при човека, взети заедно. Затова момчето не ѝ пречи. Трябва постоянно да си напомня, че успехът му зависи от взаимното уважение и зачитане.

Кучето продължава да се отърква в краката му и да върти опашка. Или защото долавя някаква миризма, или защото е съгласно с неговото разбиране за неразрушимото приятелство между човека и животното.

Изведнъж един мъж влиза в банята откъм кабината.

В тъмната спалня Къртис е ужасен и едва не затръшва вратата от страх. Но навреме осъзнава, че тесният процеп няма да привлече вниманието на непознатия.

Очаква мъжът да премине през банята на път за спалнята. Приготвя се да използва вратата, за да го блъсне с нея. После с кучето ще могат да избягат на свобода.

Мъжът обаче спира пред мивката и започва да оглежда лицето си в огледалото.

Жълтъо остава притаен до вратата, като продължава да мята леко опашка.

Къртис е уплашен, но заинтригуван. Има нещо вълнуващо в това да наблюдаваш тайно непознати в собствения им дом, пък бил той и дом на колела.

Мъжът се вира в огледалото. Потрива с пръст крайчеца на устата си, отново се вира и изглежда доволен. С два пръста издърпва клепачите си и оглежда очите си — Бог знае за какво. После с длани приглажда косата си.

Непознатият се усмихва на отражението си и казва:

— Том Круз ряпа да яде. Върн Тътъл е голяма работа.

Къртис не знае кой е Върн Тътъл, но знае кой е Том Круз — разбира се, актьор, филмова звезда. Изненадан е, че този човек познава Том Круз.

Възрастните често казват, че светът е малък. Тая работа с Том Круз определено подкрепя тезата.

Мъжът се усмихва още по-широко на образа си в огледалото. Но това не е добродушна усмивка. Дори и в профил си личи, че непознатият се е озъбил зловещо. Той се навежда над мивката и оглежда оголените си зъби с голям интерес.

Къртис е леко объркан, но не е изненадан от подобно нещо. Той вече е наясно, че единият или двамата обитатели на караваната са убийци, които събират зъбите на жертвите си.

По-объркващо и от озъбената усмивка е, че иначе този човек изглежда напълно нормален. Пълен, около шейсетгодишен, с гъста побеляла коса, той спокойно може да играе някой дядо в киното, но никой не би предположил, че е маниак-психопат.

Мнозина от тези, които непрекъснато повтарят, че светът е малък, също така обичат да казват, че не можеш да съдиш за човек само по външността му.

Непознатият продължава да се зъби пред огледалото. Прокарва пръст между два зъба и сякаш изследва нещо. Мръщи се, поглежда

отблизо, и най-накрая изхвърли това нещо в мивката.

Къртис потръпва. Представа си какво е имало между зъбите, тъй като повечето серийни убийци са и канибали.

Жълтъо продължава да върти любопитно опашка. Кучето още не е прихванало от страха на Къртис. Изглежда, то има собствено мнение, към което упорито се придържа. Момчето започва да се съмнява дали животинските му инстинкти наистина са непогрешими. Вероятният канибал изгасва лампата над мивката, обръща се и отива до малката кабинка на тоалетната. Влиза вътре, включва осветлението и затваря вратата след себе си.

Майката на момчето някога казваше, че пропиляната възможност е не само пропуснат шанс, а удар по бъдещето ти. Ако пропуснеш прекалено много възможности (и така понесеш много удари), няма да имаш никакво бъдеще.

Докато единият убиец задоволява физиологичните си нужди, а другият се намира в шофьорската кабина на уиндчейзъра, той и кучето имат идеален шанс, който само едно непослушно момче не би използвало.

Къртис отваря врата на спалнята. „Ти си първа, скъпа“.

С махане на опашката кутрето зашляпва към банята — и право към тоалетната.

— Не, куче, не, не! Вън, куче!

Може би силната паника на Къртис се предава на Стария Жълтъо по телепатичен път. Но по-вероятно е кучето да е подушило измамно нормалния мъж с вид на кротък дядо и сега вече е разпознало чудовищната му същност. Дали заради телепатията или заради доброто обоняние кучето променя посоката си и се затичва към кухнята.

Момчето тръгва след кучето и хвърля поглед към шофьорската кабина. Зад волана седи жената. Вниманието ѝ изцяло е погълнато от спрялото движение на магистралата.

Къртис с облекчение въздъхва, когато забелязва, че спътницата на убиеца е закопчала колана си. Значи няма да може бързо да го разкопчае, за да скочи и да блокира изхода.

Тя е седнала с гръб към него, но въпреки това, когато я приближава, Къртис вижда, че е приблизително на възрастта на мъжа. Късо подстриганата ѝ коса има неземеен бял цвят и блести на светлината.

Отрезвен от разминалия се на косъм сблъсък, който можеше да има катастрофални последици, Стария Жълтъо пристъпва напред предпазливо и нащрек. Минава покрай печката, придвижвайки бавно една след друга лапите си, прокрадва се като котка.

Кучето стига до изхода, а Къртис се пресяга за дръжката на външната врата. Тогава жената усеща чуждото присъствие. Тя дъвчи нещо и вдига глава. Явно очаква мъжа и когато вижда момчето и кучето, се вцепенява. От изненадата спира да дъвче, а ръката ѝ замръзва. В ръката си държи човешко ухо.

Къртис изкрещява, но дори когато вижда, че жената държи в ръката си не човешко ухо, а парче картофен чипс, не може да спре да крещи. Убеден е, че тя яде чипса с човешки уши. Така както другите хора ги ядат със соленки или с фъстъци.

Външната врата не иска да се отвори. Дръжката не помръдва. Той натиска веднъж, два пъти, по-силно. Това не е добре. Заключена е, сигурно е заключена. Разтърсва дръжката, но без успех.

Изумената жена си възвръща самообладанието и заговаря, но момчето не я чува и продължава да крещи.

Къртис срещу вратата, силата на волята срещу здравината на материята. Волята рано или късно би трябвало да победи, но дръжката не помръдва и вратата не се отваря. Сякаш бравата е омагьосана, заключена със заклинание и не се поддава пред мускулите и ума.

Партньорката на убиеца откопчава колана и се освобождава от него.

Господи, вратата е само една и тя е омагьосана. Всичките му усилия удрят на камък. Тук е в капан, в тази тясна касапница на колела с обитатели-психопати, които ще го изядат с чипс и ще държат зъбите му в нощно шкафче.

Кучето се хвърля върху жената. Ръмжи, а от устата му излиза пяна. Сякаш казва: „Зъби ли? Искаш зъби? Ето тогава, виж ТЕЗИ зъби, ела да си уредим сметките, ненормална кучко, и да видим как ще ти харесат зъбите ми, когато свърша с теб“!

Жълтъо не смее да се приближи, за да я ухапе, но успява да възпре жената и тя се отказва от мисълта да стане от седалката. Свива се и лицето ѝ се изкривява от страх. Сигурно подобни изживявания са имали жертвите ѝ, когато безмилостно се е разправяла с тях.

Момчето продължава да дърпа нагоре-надолу, но дръжката не помръдва и на сантиметър. Тогава я издърпва към себе си и тя поддава. През цялото време вратата е била отключена. Бравата изобщо не е била омагьосана. Неспособността му да я отвори не е била резултат от недостатъчно положени умствени и физически усилия, а от обзелия го панически страх.

Макар момчето да е потресено от откритието си, то все още не е в състояние да овладее паниката. Рязко отваря вратата, втурва се надолу по стъпалата и полита към асфалта с такава сила, че се блъсва в спрелия лексус.

С долепено до стъклото лице той се вира във вътрешността на колата като в някакъв аквариум, в който плуват странни риби. Рибите — които всъщност са мъж с прическа тип „канадска ливада“ зад волана и една брюнетка на седалката до него — го зяпат ококорени с широко отворени усти като истински риби. Къртис се отделя от колата и се обръща точно в момента, в който Жълтъо е спрял да лае и изскача от караваната. Кучето мята опашка, изплезило език. Наясно е, че е героят от последния час, и гордо се отдалечава от мястото.

Животното следва прекъснатата бяла линия, която разделя тази пътна лента от другата. Момчето тича след него. Вече не крещи, но все още страхът му пречи да поеме ръководството.

Хвърля поглед назад и вижда как белокосата жена се вира в него. Подпира се на волана, за да го вижда по-добре. Оттук човек спокойно може да я вземе за невинна и възпитана старица. Може би библиотекарка, като се има предвид, че библиотекарките най-добре знаят как една книга за чудовища може лесно да се представи за сладникав роман само като се разменят обложките.

Вече се чувства градът. Топлият въздух на пустинята загорчава от изгорелите пари, идващи от автомобилите, които са спрени при пътната блокада.

Някои от шофьорите са разбрали, че ще трябва да чакат още дълго, изключили са двигателите и са излезли от колите, за да се разтъпчат. Не всички са били свидетели на екшъна при паркинга за камиони. Докато масажират вратовете си, раздвижват рамене и се протягат, те се питат какво става и за какво е цялата тази шумотевица.

Тези хора образуват своеобразна бариера, през която Къртис и кучето трябва да преминат. Момчето се бута, провира се, отнася се с

тях еднакво любезно, макар и да знае, че те може да са както безгрешни духовници, така и жестоки убийци, а може би дори духовници-убийци. Или са светци, или са грешници, банкови чиновници или банкови обирджии, свенливи или нагли и арогантни, щедри и великодушни или злобни и завистливи, нормални или доста луди. „Извинете, сър. Благодаря, госпожо. Простете, сър. Извинете, госпожо. Извинете, сър“.

Накрая обаче Къртис е задържан от висок мъж с лице, дълбоко набраздено от бръчки. Той застава на пътя на момчето и слага ръка върху гърдите му.

— Ей, синко, какво има, къде отиваш?

— Серийни убийци — изрича задъхано Къртис и посочва към караваната, която се намира на двайсетина коли зад него. — В оня уиндчейзър държат човешки части в спалнята.

Объркан, непознатият сваля ръката си и бръчките на лицето му стават още по-дълбоки, когато се взира в шестнайсеттонната моторизирана къща на ужасите.

Къртис се извърта и побягва, но осъзнава, че кучето го води на запад. Пътната блокада все още е далеч, отвъд хълма и извън полезрението им. Но това не е посоката, която трябва да следват.

Между пикап шевролет и фолксваген един развеселен мъж с луничаво лице, клоунска прическа и огненочервена коса, го хваща за яката на ризата, от което Къртис едва не пада на асфалта.

— Хей, хей! От кого бягаш, малкия?

Момчето усеща, че този не може да бъде изплашен със серийни убийци, затова прибегва до извинението, което Бърт Хупър, шофьорът на камион от ресторанта на Донела, измисли за него. Не знае точно какво означава, но преди го е спасило, значи и сега трябва да свърши работа.

— Ами, аз не съм съвсем наред.

— Ама хич не ме изненадва — отвръща червенокосият, но продължава здраво да стиска ризата му. — Да не си откраднал нещо?

Логично мислещ човек не би предположил, че един десетгодишен хлапак ще кръстосва междуцатската магистрала и ще чака полицията да блокира пътя, за да краде от спрелите шофьори. Затова Къртис си казва, че този намеква за кражбите, извършени от него в дома на Хамънд в Колорадо. Сигурно е екстрасенс и е видял

петдоларовите банкноти и сандвичите, незаконно отнети по време на дългия му път към свободата.

Имайки предвид преживяното, този може да е по-скоро психичноболен, отколкото да притежава психична енергия. Побъркан, ненормален, откачен. Наоколо се навъртат доста като него. Обут в сандали и облечен в широки къси панталони и тениска, на която пише „ЛЮБОВТА Е ОТГОВОРЪТ“. С веселото си луничаво лице този мъж не прилича на психопат. Но пък толкова много неща на този свят не са такива, каквито изглеждат, включително и самият Къртис.

Кучето веднага се спуска към панталоните. Без лай, без ръмжене и предупреждение, дори без видима враждебност. Някак игриво животното се хвърля напред, захваща крачола на непознатия. Мъжът извиква и пуска Къртис, но Жълтъо не бърза да пусне панталоните. Издърпва ги и ги смъква. Мъжът го ритва, но смъкнатите панталони го спъват и той не успява да закачи животното. Без да иска дори изхлужва единия си сандал.

Жълтъо продължава да върви в погрешната посока, но Къртис тича след него, защото не могат да си позволят да се върнат при уиндчейзъра. Не могат да пресекат магистралата и да се опитат да се качат на автостоп в обратната посока, защото някъде след паркинга за камиони отново ще има пътна блокада и те пак ще трябва да слязат.

Единствената им надежда е безкрайната пустиня на север от магистралата, там, където черното небе се среща с черната земя, където песъчинките отразяват блясъка на звездите. Гърмящите змии, скорпионите и паяците тарантули ще бъдат по-гостоприемни към тях, отколкото глутницата ловци, към които принадлежат двамата каубои — към която още принадлежат, ако са оживели след престрелката в кухнята на ресторанта.

ФБР, Агенцията за национална сигурност и други служби на закона не биха убили Къртис веднага след като го открият (както биха сторили каубоите и техните колеги). Щом го арестуват обаче, едва ли после ще го пуснат да си върви.

Нещо по-лошо — докато го държат под стража, онези жестоки ловци, които убиха семейството му — и семейство Хамънд — рано или късно ще разберат къде се намира. В крайна сметка ще го пипнат, където и да е.

Отпред Стария Жълтъо пуска сандала и завива надясно между две спрели коли. Къртис го следва. Кучето го изчаква на завоя, докато момчето го настигне. После, безгрижно, с вдигната като флаг опашка, кучето го повежда надолу към пустинната долина.

Ако можеше да замени това вълнуващо приключение за сал и река, Къртис без колебание би го сторил. Вместо това обаче се отдалечава от светлините и навлиза в тъмнината. Територия, следвайки кутрето. Бяга от карнавалните огънове на блокираното магистрално движение, бяга към пясъчната пустош, камъни и тръни. Скалните масиви изникват пред очите им като някакви индиански съгледвачи, които преминават преминаващите кервани, пълни с изнервени заселници. Тогава на мястото на магистралата не е имало асфалт и маркировка, а само пътни стълбове, счупени колела от фургони, останали от предишни неуспешни експедиции. Ако по пясъците са пръснати костите на хора и животни, оголени и оглозгани от лешояди и хищници. Къртис и Жълтъо се отправят там, където смелите и глупавите са ходили векове преди тях. Момче и куче, куче и момче. Над тях, на запад, луната си почива, завита с одеяло от облаци. Братът и сестрата по неволя тичат на север през тъмната пустиня, носят се към още по-тъмната бездна.

ГЛАВА 23

Седнал във фотьойла, Ноа Фаръл говори до момента, в който на самия него му омръзна да се слуша.

Лора продължаваше да лежи неподвижно. Не пророни нито дума по време на монолога на брат си и сега остана безмълвна.

Тази мъчителна тишина беше най-близкото нещо до покоя, което Ноа познаваше. Няколко пъти в миналото дори беше задрямвал в този фотьойл. Единственият сън без сънища при него настъпваше при нежното спокойствие, което настъпваше, след като изговореше всичките си думи и не му останеше нищо друго, освен да сподели мълчанието със сестра си.

Може би покоят идваше след примирението.

Примирение, което обаче не му даваше покой. Дори и след вечерите, в които подремваше във фотьойла, на сутринта у него отново се връщаше чувството на вина. Непоносимостта му към неправдата не беше заличена от безпаметния сън, а бе още по-изострена.

Имаше кокал за Фейт и го задъвка, макар да знаеше, че челюстите на кучето са по-здрави и по-силни.

Тази вечер не задряма. В главата му отново нахлуха нежелани мисли. Думите отново напиха у него, но този път имаше опасност да са изпълнени с гняв, омраза към себе си и самосъжаление. Ако тези думи проникнеха през решетките на умствения затвор, в който Лора излежаваше доживотна присъда, те едва ли щяха да внесат повече светлина в мрачната атмосфера.

Той отиде до леглото, наведе се и целуна сестра си по мократа от сълзи буза. Ако беше вкусил отрова, пак нямаше да му загорчи толкова, колкото от нейните сълзи.

В коридора срещна медицинска сестра, която буташе количка с лекарства. Дребна чернокоса жена с розова кожа на лицето и мигащи сини очи на скандинавска блондинка. В своята снежнобяла престилка тя изглеждаше наперена и разкрепостена. Ноа щеше да отвърне на

заразителната ѝ усмивка, ако не беше обезсърчаващата визита при Лора.

Казваше се Уенди Куейл. Беше нова. Той я беше срещал само веднъж досега, но като бивше ченге имаше много добра памет.

— Зле ли е? — попита го тя и погледна към стаята на Лора.

— Доста.

— Цял ден беше отнесена.

Думата „отнесена“ беше толкова абсурдна и неуместна, за да опише нещастieto на Лора. Ноа кимна и издаде подобен на лай смях, който при други обстоятелства би стреснал тази дребничка сестра и би я накарал да скочи от мост. Затова той се въздържа и само кимна.

Уенди въздъхна.

— Всички ние си имаме кахъри.

— Какво си имаме?

— Кахъри. Проблеми. Някои от нас са по-големи късметлии и проблемите идват при тях един след друг, но при други идват накуп. Проблемите на сестра ти са много, много големи.

Ноа си представи купчините с кахъри.

— Но всички проблеми на света — продължи Уенди — имат едно решение.

Макар че едва ли отново щеше да носи полицейска значка, Ноа прояви типичната за ченге мнителност:

— Какво решение? — попита и си припомни бандита от „Приятелски кръг“ с татуираната змия на ръката и тениската със смешен надпис.

— Сладоледът, разбира се! — Тя цъфна от радост и отваря капака на един от съдовете върху металната количка.

Вътре има ванилов сладолед с течен шоколад, печени фъстъци и череша. Уенди носи сладоледа на измъчените от душевни терзания пациенти.

— А ти какво мислеше, че ще кажа? — попита тя.

— Любов. Мислех, че ще кажеш, че любовта е отговорът и решението.

Сладкото ѝ кукленско личице сякаш не беше приспособено да се усмихва иронично, но въпреки това тя го стори.

— Ако се съди по мъжете, в които съм се влюбвала, сладоледът е за предпочитане.

Най-накрая тя се усмихна широко.

— Лора дали ще иска да го опита? — попита.

— В момента не е в състояние да яде каквото и да е. Може би ако ѝ помогна и я нахраня сам...

— Не, не, господин Фаръл. Ще разнеса тези и после ще отида да я питам дали иска. Ако мога, аз ще я нахраня. Обичам да се грижа за нея. Да се грижа за всички тези по-специални хора... Те са моят сладолед.

Ноа продължава по коридора към предната част на сградата. Вратата на Ричард Велънд е отворена.

Рикстър, освободителят на калинки и мишки, стоеше в средата на стаята си, облечен в яркожълта пижама, и си хапваше от сладоледа, докато гледаше през прозореца.

— Щом ядеш такива неща преди лягане, със сигурност ще сънуваш сладки сънища — каза му Ноа.

— Знаеш ли какво наистина е хубаво нещо? Сладкият лед в сряда — отвърна му Рикстър.

Първоначално Ноа не можа да схване за какво става дума.

— Мисля, че днес е сряда — отвърна Рикстър и кимна към сладоледа в ръката си.

— А, да. Хубаво нещо е, когато не го очакваш. Тогава е още по-вкусен и сладък. Прав си.

— Ти ще се изпаряваш ли?

— Да, да, тръгвам си.

Рикстър с копнеж изрече, че да можеш да се изпариш, когато си поискаш, е още по-хубаво нещо и от сладкия лед в сряда.

Когато излезе от „Рая на самотните и забравените от Бога“, Ноа вдиша дълбоко от топлия вечерен въздух. На път за колата си — друг стар шевролет — той се опита да се успокои.

Не беше прав да се отнася с такова недоверие към Уенди Куейл.

Лора беше в безопасност.

Ако хората от Приятелския кръг на конгресмена Шармър бяха подкупени и отново тръгнаха по петите му, щяха да търсят него, а не сестра му. Джонатан Шармър беше разбойник. Зад проявите на съчувствие и фалшива искреност, които бяха характерни за всеки политик, си оставаше разбойник, гангстер. А едно от малкото правила, към които се придържаха престъпниците — без да се броят

малоумниците от уличните банди — беше да не предизвикват излишен гняв и мъст, като посягат на роднините на жертвите. Съпругите и децата бяха табу. Сестрите — също.

Износеният двигател запали още при първия опит. При друга кола винаги се налагаше повече суетене. Ръчната спирачка се освободи с лекота, скоростния лост не заяде много, а дрънченето на остарялата ламарина и шасито не можеше да заглуши човешки говор. Дявол да го вземе, тази кола си беше като нов мерцедес-бенц!

ГЛАВА 24

Да си миеш зъбите, без да употребяваш паста, е нехигиенично, но вкусът от снощния коктейл не може да се премахне нито с „Колгейт“, нито с каквато и да е друга марка.

След като приключи със зъбите, Мики се оттегли в малката си стая, която предварително беше заредила с пластмасова чаша и кофа с лед. В най-долното чекмедже на шкафчето ѝ имаше евтина водка с лимонов вкус.

Една бутилка с неразпечатан бандерол и друга наполовина празна бяха скрити в чекмеджето под един жълт пуловер. Мики не ги криеше от Дженива. Леля ѝ знаеше, че обича да си пийва преди лягане.

Мики държеше водката под пуловера, защото не искаше да я вижда всеки път, когато отвореше чекмеджето, за да извади някаква дреха оттам. Видът на алкохола, имаше способността да я депресира и дори да я кара да се срамува от себе си.

В момента обаче я беше обзело чувство за някаква абсолютна нелепост на случващото се около нея и затова не се срамуваше. Състоянието на пълна безпомощност, познато ѝ още от детството, понякога придружено с хладна самоненавист, което често катализираше в абсолютен сляп гняв, отчуждаващ я от другите хора, от живота, от надеждата.

За да избегне тюхането и съжалението, че не може да помогне много на Лейлъни Клонк, тя си наля сто грама от болкоуспокояващото и му прибави лед. Каза си, че ще пийне поне още едно, надявайки се алкохолът да ѝ помогне да заспи преди безпомощността ѝ отново да се изроди в гняв. Защото в крайна сметка той неминуемо я караше да страда от безсъние и да се мята в завивките.

След като се премести при Дженива преди седмица, се беше напивала само веднъж. Всъщност изкара два дни, без да близне никакъв алкохол. Но тази вечер нямаше да се напива, просто искаше да престане да се тревожи за безпомощни момиченца — онова в

съседната къща и онова, което беше тя преди не чак толкова много години.

След като се съблече по бельо, тя седна на леглото върху завивките и си наля от студената водка в топлия мрак.

Зад отворения прозорец се простира тихата нощ.

От магистралата долита бученето на коли, което никога не стихва. Звукът не е толкова романтичен като тракането на влаковите композиции, което беше свикнала да чува.

Въпреки това тя си представи как хората, пътуващи по магистралата, всъщност се движат от една точка на удовлетворението до друго, дори от щастие към щастие. Имат живот, изпълнен със смисъл, цел и посока. Е, не всички. Но поне има такива хора.

По време на мрачните периоди от живота ѝ тя не беше способна да изпитва голям оптимизъм и да вярва, че изобщо някой на този свят е истински щастлив и доволен. Дженива ѝ каза, че тази нейна новооткрита крехка надежда отбелязва известен напредък, и Мики много искаше наистина да е така. Пък това можеше да я докара до още по-голямо разочарование. Вярата по принцип изисква кураж и смелост, защото с нея идва и необходимостта да поемеш отговорност за собствените си действия — и защото всяко съчувствие и симпатии към другите излага сърцето ти на риск от раняване.

Тихото почукване на вратата не беше свързано с надеждата ѝ за по-добро, но Мики отвърна:

— Влез.

Дженива остави вратата полуотворена и седна на ръба на леглото до племенницата си.

Слабото осветление от тавана в коридора едва проникваше в стаята. Сенките се бяха спрятелили със светлината, вместо да избягат от нея.

Макар че блажената тъмнина беше идеално прикритие за чувствата и Дженива едва ли щеше да различи ясно лицето на Мики, старта жена не погледна изобщо племенницата си. Тя беше вперила поглед в бутилката на шкафчето.

Шкафчето и всичко около него беше потънало в сянка, но бутилката сякаш привличаше цялата светлина и водката в нея блестеше като сребро.

Най-накрая Дженива попита:

— Какво ще правим?

— Не знам.

— Нито аз. Но не можем да стоим със скръстени ръце.

— Не, не можем. Трябва да помисля.

— И аз ще се опитам — каза Дженива. — А тя е толкова сладка.

— Но е и смела. Знае как да се оправя с живота.

— О, малка мишчице, какво ми стана та позволих на детето да се върне там.

Дженива не я беше наричала „малка мишчице“ петнайсет години, ако не и повече.

Когато Мики чу този израз, гърлото ѝ се стегна до такава степен, че глътката водка с вкус на лимон заседна като буца.

Стори ѝ се, че не може да говори, но все пак след моментно объркване успя да намери думите:

— Така или иначе щяха да дойдат да си я приберат, лелю Джен. Не можем да направим нищо.

— И представяш ли си? Всички откачени работи, които ни ги разказа, са истина. Не са като моите измислици за Алек Болдуин в Ню Орлийнс.

— Да, вярно е.

Нощта измести и последния остатък от августовския ден — само горещина без светлина.

След известно време Дженива продължи:

— Лейлъни не е единственото дете, с което говорих преди малко.

— Знам.

— Тази вечер някои неща бяха изречени на глас, други бяха само загатнати.

— Иска ми се никога да не ги беше чула.

— А на мен ми се иска да ги бях чула по-рано, когато все още можех да ти помогна.

— Това беше много отдавна, лелю Джен.

Бръмченето на колите по магистралата сякаш беше приглушено от това на комарите. Сякаш недрата на земята бяха един огромен кошер, гъмжащ от пълчища насекоми, които всеки момент щяха да излязат на повърхността и да запълнят въздуха с крилата си.

— Пред годините съм виждала майка ти да ходи с много мъже. Тя винаги е била толкова... неуморна. Знаех си, че това няма да доведе

до добро.

— Примири се, леля Джен. Аз вече го сторих.

— Не, не си. Никога не си се примирявала.

— Добре, може и така да е. — От устата ѝ излезе само сух смях.

— Но поне съм правила всичко, за да се отърва от неспокойствието. — Признанието горчеше и тя се опита да оправи вкуса си с водка, но без успех.

— Някои от приятелите на майка ти...

Само леля Джен, една от малкото останали безгрешни на този свят, можеше да ги нарече „приятели“ — онези хищници, парии, отрekli всякакви норми и морал, водени само от егоизма на паразити, за които кръвта на другите беше шанс да продължат да съществуват.

— Знам, че бяха неверници, безполезни, нечисти — продължи Дженива.

— Мама обичаше лошите момчета.

— Но аз никога не съм мислила, че някой от тях ще... че ти...

Мики се изненада от самата себе си. Сякаш някой друг правеше тези признания вместо нея. Преди да срещне Лейлъни подобни разкрития щяха да са невъзможни. А сега изповедта беше страшно мъчителна.

— Не беше само един... не всички, но повечето от тях... и те винаги се възползваха от случая.

Дженива се наведе напред и отпусна рамене.

— Щом ме погледнеха, подушваха, че им се представя случай — продължи Мики. — Ако видех на лицето на някого от тях тази характерна усмивка, знаех, че са наясно как стоят нещата. Аз бях уплашена, а мама не искаше да гледа. Усмивката... не мазна, както сигурно предполагаш, а полутъжна, сякаш щеше да е прекалено лесно за тях, а не искаха да е така.

— Сигурно е знаела — заключи леля ѝ, но думите ѝ прозвучаха повече като въпрос.

— Много пъти съм ѝ казвала. Тя ме наказваше, защото лъжа. Но знаеше, че е истина.

Дженива хвана с пръсти горната част на носа си. Така закри частично лицето си (като че мракът не беше достатъчен) и сякаш си каза молитвата наум.

Мики остави чашата с водка.

— Ценеше и уважаваше повече нейните мъже, отколкото мен. Обаче рано или късно винаги се отегчаваше от тях. Но докато не решише, че ѝ е необходима промяна, докато не зарежеше копелето, аз не я интересувах, бях никой за нея. После всичко се повтаряше, когато се запознаваше с новото копеле.

— Кога спря това? Изобщо спря ли? — попита Дженива.

— Когато престанах да се страхувам. Когато станах достатъчно голяма, за да се наложа и да сложа край. — Ръцете на Мики бяха студени и влажни от чашата водка. Тя избърса дланите си в завивките. — Бях почти на дванайсет.

— Дори не съм предполагала — каза тъжно Дженива. — Никога. Никога не съм го подозирала, не съм го допускала.

— Знам, лельо Джен.

— Господи, колко глупава и сляпа за нещастията ти съм била.

Мики се доближи до леля си и сложи ръка върху раменете ѝ.

— Не, мила. Никога не си била такава. Просто си била добра жена, прекалено добра и прекалено вежлива и добродушна, за да си представиш, че подобно нещо е възможно.

— Наивността не е извинение. — Дженива потръпна. Свали ръце от лицето си и ги стисна толкова здраво, че в изблика си на разкаяние сигурно причини адска болка на болните си от артрит стави. — Сигурно съм била глупава, защото така съм го искала.

— Виж, лельо Джен, едно от нещата, което ме предпазваше от лудостта през тези години, беше ти, твоята искреност и непринуденост.

— Ами, точно пък аз, дете съм била сляпа като прилеп за твоите изпитания.

— Благодарение на теб аз не престанах да вярвам, че на този свят има порядъчни хора, а не само боклуци като тези, с които ходеше майка ми. — Мики се опита да потисне чувствата си, но духът вече беше пуснат от бутилката. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Продължих да се надявам... че някой ден аз също ще бъда порядъчна. Честна и порядъчна като теб.

Дженива се втренчи в ръцете си.

— Защо още тогава не дойде при мен, Мики?

— От страх, от срам. Чувствах се омърсена.

— И през всичките тези години след това мълча.

— После вече не се страхувах. Но... и днес не се чувствам душевно очистена.

— Скъпа, ти си била жертва. Не трябва да се срамуваш.

— Но то е тук и е все същото. Мисля си, че може би... може би съм се бояла, че ако заговоря за това, ще изпусна гнева си. Гневът ми даваше сила да продължавам да се боря с живота, лелю Джен. Ако го загубя, какво ще ми остане тогава?

— Мир. — Дженива едва сега вдигна глава и погледна племенничката си. — Мир и каквото отсъди Бог.

Мики затвори очи. Изведнъж се оказа застанала пред пропаст, в която беше на косъм да падне и да последва емоционален срив. Стръмната пропаст я уплаши, отдавна забравени чувства напиреха да полетят надолу.

Дженива се обърна и прегърна Мики. Топлотата в гласа ѝ беше още по-успокояваща и от прегръдката:

— Малка мишчице, била си толкова енергична, толкова умна, мила, жизнена. И все още си такава. Нищо не е загубено. Всички тези обещания и надежди, тази любов и доброта — те все още са вътре в теб. Никой не може да ти отнеме даровете, които Бог ти е дал. Само ти можеш да се откажеш от тях. Само ти.

* * *

По-късно, след като леля Джен се прибра в стаята си, Мики се облегна на възглавниците на леглото. Хем беше настъпила коренна промяна, хем не.

Августовска горещина. Непрогледен мрак. Долитацият шум от магистралата. Лейлъни под покрива на майка си и брат ѝ в самотен гроб някъде в горите на Монтана.

Промяната беше в надеждата: надеждата за промяна, каквато ѝ се беше струвала невъзможна до вчера. Тази промяна щеше да бъде невероятно трудна, но не и невъзможна.

Беше говорила с Дженива за неща, които никога не беше предполагала, че ще сподели с някого, и разкритието ѝ беше донесло голямо облекчение. Сърцето ѝ, макар все още обгърнато като от трънен

венец, вече я болеше по-малко. Тръните обаче продължаваха да я бодат, веки от тях болезнен спомен, от който не може да се отърве.

Докато пиеше от пластмасовата чаша, тя си наложи волята да не прибъгва до още сто грама водка. Не ѝ беше лесно в това състояние на гняв и срам, но все пак ѝ се стори постижимо да се откаже напълно от алкохола, и то без разни програми от двайсет стъпки.

В края на краищата тя не беше алкохоличка. Не пиеше и не чувстваше необходимост да пие всеки ден. Стресът и самоомразата бяха барманите, които я обслужваха. Сега обаче не се чувстваше задължена да им поръчва отново, имаше усещането за свобода, каквато не познаваше от години.

Ала само надеждата не е достатъчна, за да се постигне промяна. Надеждата е протегната към теб ръка, но са необходими два протегнати ръце, за да те издърпат от дълбоката дупка, в която си пропаднал. Втората ръка е вярата — вярата, че надеждата ще бъде оправдана. И макар надеждата ѝ да беше станала по-силна, това не се отнасяше до вярата.

Никаква работа, никакви перспективи за бъдещето. Никакви пари в банката. Стар шевролет камаро модел 81-ва година, който още напомняше чистокръвен жребец, но работеше като стара кранта.

Лейлъни в къщата на Синсемила. Накуцващата Лейлъни, която неминуемо приближаваше съдбоносния си десети рожден ден. Момче с изкривени бедра, станало жертва на логика на ненормалник, захвърлено в самотен гроб. Буци мокра пръст, хвърлени върху останалите изненадани завинаги детски очи. Пръст в отворената му за милост уста. Едно тяло, превърнало се вече само в деформиран скелет...

Мики не усети кога стана отново, за да си налее втора чаша. Осъзна се едва когато пускаше кубчета лед в чашата. След като отвори бутилката водка, тя се поколеба, преди да си налее. Но не можа да устои.

Щеше да ѝ е необходима смелост, за да застане зад Лейлъни. Мики обаче не се заблуждаваше, че ще намери кураж благодарение на бутилката. За да измисли стратегия и да я осъществи успешно, тя трябваше да прояви мъдрост и остроумие, но още не беше изкукала дотолкова, за да смята, че водката ще я направи по-умна.

Вместо това си каза, че сега повече от когато и да било ѝ е необходим нейният гняв. Защото именно буйната ѝ ярост я оживяваше, правеше я по-енергична и твърда, караше я да оцелява, мотивираше я. Пиенето често подклаждаше гнева ѝ и затова тя реши да пие заради Лейлъни.

По-късно, когато си наля за трети път, и то повече от първите два пъти, отново се повтори същата лъжа. Не пиеше заради себе си, а заради Лейлъни. Беше ѝ необходим гняв, за да извоюва свободата на момичето.

Поне разбираше, че извинението ѝ е лъжа. Каза си, че щом не се заблуждава, значи сигурно ще намери спасението. Или ще се погуби завинаги.

Горещината. Мракът. От време на време подрънкване на топящия се лед. И неспирното приглушено бучене на движението на колите по магистралата — ръмжене на двигатели и въртене на гуми. Това бучене можеше да е звукът на надеждата; то сякаш все повече се приближаваше, но в същото време се отдалечаваше.

ГЛАВА 25

Имаше дни, в които Синсемила ужасно миришеше на прокиснало. В други дни ухаеше на рози. В понеделник можеше да мирише на портокал, във вторник — на малц, в сряда — на цинк или мед, в четвъртък — на плодове.

Старата Синсемила беше познавач на ароматерапията и вярваше, че горещата вана с подходящи благоухания помага на човек да се очисти от токсините. Когато пътуваше, носеше със себе си такова количество препарати за къпане, че ако живееше в Средновековието, щяха да я сметнат за алхимичка или вещица. Екстракти, еликсири, парфюми, масла, есенции, соли, концентрати и дестилирани вещества се съдържах в колекцията ѝ от шишенца и причудливи съдове със странна форма. Всички те се побираха в два изработени по поръчка куфара, които сега лежаха разтворени в банята.

Лейлъни знаеше, че много интелигентни, уравновесени, отговорни и най-вече миришещи на хубаво хора практикуват ароматерапията и очистването на тялото от токсини. Но самата тя се въздържа да използва добавките за вана поради същата причина, поради която не участваше в ексцентричните занимания на майка си дори и някои от тях да бяха забавни. Страхуваше се, че и най-невинното споделяне на интереси със Синсемила — например да си сложи във ваната кокосово масло и есенция от какаово масло — ще бъде първата крачка по стръмния и опасен склон към пропастта на лудостта. Независимо кой беше баща ѝ, Клонк или не, тя си оставаше дъщеря на Синсемила и ако не внимаваше, наследствените гени можеха да ѝ изиграят лош номер.

Освен това Лейлъни не искаше да се очиства от токсини. Добре си беше така. Нейните токсини, трупани в продължение на повече от девет години живот, се бяха превърнали в неразделна част от нея, бяха може би по-важни, отколкото медицината предполагаше. Ами ако се очистеше от токсините и на следващата сутрин се събудеше и установеше, че не е Лейлъни, че се е превърнала в папата или в някое

невинно и непорочно момиче на име Хортензия? Нямахте нищо против папата или непорочните момичета, но най-много обичаше самата себе си, с всичките си вродени пороци и недостатъци, включително и гротескните и странни издатини в мозъка ѝ. Значи просто се налагаше да остане пропита от токсините си.

Вместо вана тя си взе душ. Сапунът беше достатъчен, за да изчисти остатъците от змията от ръцете ѝ, да смъкне от тялото ѝ потта и да премахне всички следи от солените сълзи, които я притесняваха повече от влечугото.

Мутантите не плачат. Особено пък опасните мутанти. Тя трябваше да пази репутацията си.

Обикновено не ползваше душа, а вземаше вана — макар и да не ползваше нещо по-ароматно от сапуна. Понякога се къпеше заедно с въображаемия борец по сумо Като и заедно измисляха начин да отмъстят на майка ѝ и на доктор Смърт. Тази вечер обаче, въпреки постъпката на Синсемила, Лейлъни не беше в настроение да си общува с Като.

Душат не беше сигурен като ваната. Винаги когато свалеше металната скоба от крака си, тя рискуваше да се подхлъзне и да падне.

Но понякога, както и сега, се къпеше под душа, без да сваля скобата. След това щеше да се наложи да я избърше добре с хавлията и да я изсуши със сешоара, но едно мокрене нямаше да ѝ навреди чак толкова много.

Устройството не беше стандартна ортопедична колянна шина. Онези бяха направени от пластмаса, кожени каишки и еластични ремъци. Лейлъни обичаше да си мисли, че с този зловец на вид апарат прилича на някакъв киборг-терминатор. Изработена от стомана, твърда черна гума и стиропорена пяна, скобата ѝ придаваше известен стил и сексапил на робот-ловец, който е сглобен в някоя лаборатория от бъдещето и изпратен от зли машини с изкуствен интелект в наше време да издири и унищожи майката на най-върлия им човешки враг.

След като изсуши косата си и шината за крака, младата терминаторка избърса запотеното огледало и огледа тялото си. Още нямаше цици. Не че очакваше някаква радикална промяна, само може би две свенливи издутини, като ухапвания от комар.

Преди месец тя прочете в едно списание статия за уголемяване на гърдите чрез силата на позитивното мислене. Оттогава заспиваше

всяка вечер, като си се представяше с пищен бюст. Авторката на списанието сигурно си беше надарена, но Лейлъни реши, че ще спи по-добре, ако преди това мисли позитивно за това как горделиво се пъчи със знойни гърди, вместо да умува и да се тревожи за всичките си проблеми. А последното не изискваше от нея никакви усилия. Ако само съществуваше сила на негативното мислене...

Загърнатата в хавлията, тя занесе мръсните си дрехи в своята стая.

В царството на Клеопатра беше тихо. Никакви проблясъци на светкавица на фотоапарат. Никакви бръщолевения на смешен староанглийски.

Лейлъни се преоблече в тънка лятна пижама — тъмносини шорти и горнище с къси ръкави в същия цвят. На гърба на горнището на жълто-червена емблема беше изписано РОЗУЕЛ, НЮ МЕКСИКО. Отпред с червени букви беше избродирано ДЕТЕ НА ЗВЕЗДИТЕ.

Беше видяла тази пижама при последната им обиколка из Ню Мексико, по местата, където са били забелязани летящи чинии. Реши, че ако се прави на глупаво хлапе, интересуващо се от извънземните, ще накара доктор Смърт да мисли, че тя вярва в неговата откачена история за това как Луки е бил отвлечен от зелените човечета. „Понякога извънземните отвлечат хората направо от леглото, Престън. Ти нали си ни разказвал такива истории. Боже, тогава със сигурност, ако нося тази пижама, те ще разберат, че съм готова да тръгна с тях. Сигурно ще ме приберат преди рождения ми ден, ще ме заведат при Луки и ще бъда с нов крак и нова ръка за партито“!

На самата нея тази версия й звучеше фалшиво, същата с бели конци, но доктор Смърт явно я взимаше за чиста монета. Той не знаеше как да общува с деца, не искаше да се учи и мислеше, че те са наивни и глупави.

Винаги й купуваше каквото поиска — включително и пижами — сигурно защото тези подаръци го караха да се чувства по-добре и да приема по-спокойно мисълта, че ще трябва да я убие. Лейлъни обаче рядко го караше да й купува нещо повече от книги за четене. За да изпита щедростта на доктор Смърт, сигурно трябваше да поиска диамантена огърлица. Но и колкото и любезно да го помолеше, ако му поискаше пушка, той щеше да заподозре нещо.

Сега, обявила се за „дете на звездите“, буквално приканваща да я приберат, тя взе аптечката от шкафа и се върна в стаята на майка си.

Аптечката съдържаше всичко необходимо за първа помощ. Доктор Смърт не беше лекар, но като врял и кипял пътешественик с каравана той разбираше, че по време на път трябва да е готов за малки наранявания. И понеже Лейлъни осъзнаваше склонността на майка си към откачените изпълнения, тя беше добавила някои неща в аптечката и винаги я държеше под ръка.

Червените блузи продължаваха да забулват лампите. Алената светлина вече не напомняше на бордей. Имайки предвид последните събития, случили се в стаята, сега се създаваше усещането за някакъв дворец на марсиански цар, чудат, неземан и зловец.

Змията лежеше безжизнено като захвърлено въже на пода. Облегната на събраните на купчина възглавници, старата Синсемила лежеше по гръб, затворила очи и безжизнена като змията.

Лейлъни трябваше да си вземе душ, да се преоблече и да се успокои, преди да се върне тук. Когато излезе забързано от тази стая, не беше Лейлъни Клонк, която познаваха. Беше уплашена, ядосана и унижена, изпаднала в паника. Никога повече нямаше да се повтори това. Никога. Истинската Лейлъни се беше върнала — отпочинала, освежена, готова да се сблъска с проблемите.

Постави аптечката на леглото до цифровия фотоапарат на майка си.

Синсемила тихо похъркваше. След като беше минал върховия момент на наркотичното въздействие, сега тя спеше дълбоко. Сигурно щеше да лежи неподвижна и неадекватна до сутринта.

Лейлъни измери пулса ѝ. Беше нормален, но леко ускорен. Тялото бързаше да се освободи от дрогата.

Макар и змията да не беше отровна, ухапването изглеждаше доста страшничко. Дупките бяха малки. Кръвта беше спряла да тече, но голяма част от околната тъкан беше станала синьо-черна. Сигурно това беше само възпаление.

Лейлъни би предпочела да извика линейка и да изпрати майка си в болницата. Тогава, разбира се, Синсемила щеше да се разбеснее, че са дали да я лекуват обучени в университета лекари, практикуващи официална медицина. Тя мразеше медицината и лекарите. Когато се върнеше, щеше да ѝ вдигне такъв скандал, който щеше да продължи часове, докато на човек му се прииска да оглушее, за да заспи.

Освен това, ако Синсемила се събудеше и се озовеше в болница, заради изпълненията ѝ можеше да я преместят в психиатричното отделение.

Тогава Лейлъни щеше да остане сама с доктор Смърт.

Той нямаше да си губи времето с нея. Беше го споделила с Мики.

Той убиваше хора и макар да не беше убиец-маниак, макар и да беше сравнително префинен и образован убиец, беше по-добре да не остава насаме с него.

Както и да е, когато лекарите научеха, че Синсемила е съпруга на оня Престън Клавдий Мадок, вероятността да я пратят в лудницата щеше да бъде равна на нула. От страх щяха да я върнат с всички почести у дома и може би дори щяха да ѝ дадат за спомен хероинова близалка.

В повечето случаи тези обстоятелства — побъркана майка-наркоманка, мъртва змия, травмизирано момиче-мутант — биха мобилизирали служителите от Социални грижи да дадат Лейлъни за отглеждане на друго семейство. Тъй като Луки вече го нямаше, тя би се съгласила да я отглеждат други родители, но и тук нямаше да се мине без проблеми.

Престън Клавдий Мадок не беше обикновен смъртен. Ако някой се опиташе да отнеме доведената му дъщеря, в негова защита щяха да застанат много мощни сили. Като повечето окръжни прокурори и полицаи в Щатите, местните власти щяха да отстъпят пред него и да откажат да се борят. Докато някой не заснемеше с видеокамера как той пръсва главата на поредната си жертва, Престън Мадок беше недосегаем.

Лейлъни не искаше да го настройва, като извика „Бърза помощ“, за да се погрижат за змийското ухапване.

Ако решише, че тя му създава само проблеми, може бои щеше да ѝ пригответи по-рано ров, като този, който беше приготвил за Лукипела, и да я приспи завинаги в него, вместо да чака извънземните да се появят. Тогава за голямо удоволствие на Синсемила черният доктор щеше да съчини някаква сърцераздирателна история за малък космически кораб, посланици на други светове, дошли от Междупланетния парламент, и Лейлъни, махаща за сбогом с американско знаменце в ръка, докато бледозеленият левитационен лъч я качва в летящата чиния.

И така, със спирта от аптечката тя проми и почисти съсирената кръв. После сложи сулфацетамид.

Синсемила изстена и изскимтя няколко пъти, но изобщо не се събуди и не се опита да се дръпне от Лейлъни.

Ако зъбите на змията бяха засегнали костта, възпалението неминуемо щеше да се разрасне въпреки цялата тази антисептична програма. Тогава Синсемила щеше да гледа по друг начин на лекарите с университетски дипломи.

Междувременно Лейлъни положи всички усилия и умения, които имаше, за да излекува раната. След като залепи дупките с лейкопласт, тя превърза раната с марля и бинт, за да не се замърси.

Действаше бавно, методично, като получаваше удоволствие от грижите, които полагаше. Въпреки марсианската светлина и мъртвата змия гледката внушаваше усещане за необикновено спокойствие и идилия.

Макар и разрошена, облечена в мръсния и кален комбинезон, Синсемила беше красива. В някое предишно прераждане, по време на друг живот, когато не е била толкова объркана и тъжна, може наистина да е била принцеса.

Беше много мило. Тихо. Докато слагаше памучната марля върху дупките. Отвори пакета с бинта и превърза ръката. Най-накрая закрепил превръзката с лейкопласт. Страхотно. Това внимателно полагане на грижи я приближаваше до нормалните взаимоотношения между майка и дъщеря. Нямаше значение, че ролите им бяха разменени, че дъщерята се грижеше за майката. Само усещането за нормалност беше важно за нея. Мирът, покоят. Лейлъни беше погълната от приятна меланхолия, от представата за това какъв можеше да бъде животът ѝ, но никога нямаше да бъде.

ГЛАВА 26

На върха на склона куче и момче се спират и се обръщат, за да погледнат към магистралата, която лежи на около петстотин метра на юг.

Дори Къртис да беше изял чиния с кал за вечеря, езикът му нямаше да е толкова подут и пак нямаше да има толкова пясък в устата си. Не можеше да събере достатъчно слюнка, за да се изплюе и да прогони горчивия вкус. Но израснал в още по-дива пустиня от тази, той знае, че да тичаш по подобен терен, в който влажността на въздуха е едва двацет процента дори и слез залез-слънце, е изключително изтощително. Едва са започнали да тичат, а той вече е капнал.

Върху разпрострялата се в ниското равнина се вижда дълга километър огърлица от спрели коли. Тя става все по-дълга и по-дълга, от време на време проблясва в диамантеносиньо и рубиненочервено. Оттук той вижда и отбивката от магистралата на югозапад. Пътните ленти са блокирани от полицейски коли, които образуват нещо като порта, а трафикът от трите ленти бива отклонен в една.

На север от магистралата близо до пътната блокада е кацнал голям брониран хеликоптер. Перките не се въртят, но двигателят му очевидно е включен, тъй като вътрешността на машината е слабо осветена. От отворения люк на хеликоптера светлината е достатъчна, за да се видят мъжете, събрали се около машината. От това разстояние не може да се различи дали това са допълнителни подкрепления от полицейски командоси, или са униформени военни.

Жълто изръмжава и отклонява вниманието на Къртис от хеликоптера към ставащото на изток.

Два големи джипа, полицейска модификация, със запалени червени и сини лампи на покривите се изтеглят от магистралата. Те слизат по леко наклонена рампа и продължават на запад по открития терен.

Къртис предполага, че ще го подминат и ще се насочат към пътната блокада. Вместо това обаче джиповете спират до група хора,

които явно ги чакат.

Досега не ги беше забелязал: осем или десет шофьори са застанали на склона встрани от настилката. Трима държат фенери, с които сигнализираха преди малко на джиповете да спрат.

Край тази група четирийсет-петдесет души са се подредили и наблюдават какво става. Те се намират до уиндчейзъра на двамата психопати.

Разтревожени от предупреждението на Къртис докато той бягаше от караваната, сигурно другите шофьори са огледали и са претърсили возилото. Открили са зловещите сувенири, задържали са серийните убийци и сега чакат да ги предадат на правосъдието.

А може и да не е така.

От блокираните коли сигурно е плъзнала мътва, че властите търсят малко момче и куче. Един от шофьорите — с луничаво лице и червена коса, а може би пенсионерите-убийци от караваната — са използвали мобилен телефон или бордови компютър в колата, за да съобщят, че бегълците само преди минути са вдигнали шум по магистралата и сега бягат на север към пустинята.

Долу три фенерчета сочат на север. Към Къртис.

Той е прекалено далеч, за да могат да го забележат. А и тъй като няма луна, макар и да е застанал на върха, прекалено е тъмно, за да го видят.

Въпреки това Къртис инстинктивно се навежда, когато светлините се насочват към него. Хваща кучето за врата и навежда и него. Двамата стоят и чакат.

Събитията и бързината, с която стават, не могат да бъдат променени само със силата на волята. Но Къртис си пожелава това, което в момента се случва със събралите се шофьори и полицаи с джиповете, да не е истина. Иска му се просто да продължат на запад, докато стигнат хеликоптера. Представя си го с всички подробности и детайли и силно, много силно си пожелава да стане така.

Ако желанията бяха истинска риба, нямаше да е необходима вълна, за да я уловиш, нито пък търпение и усърдие. Но желанията са си само желанија, които плуват само във водите на въображението. И ето един от джиповете потегля, завива на север, навлиза на около десетина метра в пустинята, спира и застава със светещи фарове точно срещу Къртис.

Фаровете осветяват значително по-нагоре по хълма, отколкото фенерчетата. Но пък не обхващат и половината от разстоянието до Къртис и кучето.

На покрива на джипа внезапно се включва мощен прожектор. Толкова е силен, че лъчът му разрязва въздуха като меч. Лъчът се движи напосоки и всеки път, когато спре върху сухи храсти или тръни, се образуват зловещи изкривени сенки. Докато прожекторът осветява скалите, съдържащата се в камъните слюда проблясва.

Втория джип продължава още стотина метра на запад и тогава също завива на север. На него също се включва прожектор, който сякаш заслепява червено-сините полицейски лампи на покрива.

Движещи се успоредно, двата джипа се насочват навътре в пустинята към Къртис. Движат се бавно, претърсвайки с прожекторите терена. Надяват се да открият следи от човешки крак или стъпкано храстче.

Сигурно скоро ще открият това, което търсят. Тогава ще увеличат скоростта.

Хората в джиповете действат от името на една или друга служба на реда. Най-вероятно те са истински, а не фалшиви ченгета. Винаги има вероятност обаче да са поредните жестоки убийци, които кръстосват Колорадо и които неуморно преследват Къртик.

Преди положението да се влоши още повече, момчето и кучето се оттеглят от гребена на хълма и слизат надолу към тъмната и суха пустиня.

Оставил се Жълтъо да го води, той го следва, но не може да поддържа неговата скорост. Момчето се подхлъзва и едва не пада върху една купчина от камъни. Избягва камъните, но се натъква на нисък кактус и извиква от болка, щом остриите шипове се забиват в глезена му. И всичко това само защото не следва точно стъпка по стъпка кучето, а от време на време кривва наляво или надясно.

Доверие. Трябва да му има доверие. Няма съмнение, че връзката им става все по-здрава. И все пак действията им още не са достатъчно синхронизирани. Къртис с нежелание се доверява на кучето да го води, докато двамата не заработят като един организъм.

И сега разбира, че ако не се довери напълно на животното, духовното им сливане няма да бъде пълно и завършено. До тогава ще бъдат само момче и куче, куче и момче. Красиво е, но не е достатъчно.

Трябва да станат духовни брат и сестра, кръстоска между човек и животно.

Тичат през напуканата земя и безкрайната пясъчна пустош. Кучето веднага се пренастройва към смяната на терена, но понеже Къртис още се страхува да се довери напълно на духовната си сестра, той се влачи след нея, неспособен да се движи със същата бързина. Краката му потъват в пясъка, губи равновесие и пада. За щастие е достатъчно досетлив и затваря очите и устата си.

После вдига отново глава, издихва пясъка от ноздрите си, премигва и става на крака. Ако духът на майка му го следва, той сигурно му се присмива, но същевременно се тревожи и се измъчва.

Стария Жълтъ се връща при него. Момчето си мисли, че кучето просто идва да изрази животинското си съчувствие. Сигурно малко му се присмива. Но той осъзнава, че вниманието му е насочено другаде.

Нощта е безлунна и не се вижда почти нищо, но Къртис забелязва, че кучето гледа към хълма, който току-що са прекосили. То улавя миризми, които човек не е способен да подуши. Затваря уста и наостря уши.

Над хълма се показват светлинни лъчи — търсещите лъчи на прожекторите. Джиповете изкачват хълма.

Въпреки че Къртис не може да наостри ушите си — един от недостатъците да си Къртис Хамънд, а не Стария Жълтъ — той взима пример от кучето и затаява дъх, за да разбере какъв шум е разтревожил животното. После чува само ръмженето на джиповете... После от далечината долита тракане, което не може да бъде сбъркано с нищо друго: въртящите се перки на хеликоптер.

Хеликоптерът може още да не се е вдигнал, а да чака бойците да се качат.

Дали вече е във въздуха или не, той скоро ще долети тук. Много скоро. И ако машината не е оборудвана с най-новата електронна радиолокационна техника, бойците ще свършат работата по намирането. Тъмнината няма да ги спре. Те имат светлинни „играчки“, които им позволяват да виждат дори в непрогледния мрак.

Доверие. Къртис няма друг избор и трябва сяпко да се довери на кучето. Ако искат да бъдат свободни, ще бъдат свободни само ако са заедно. Дали ще оживеят, или ще умрат, ще го сторят заедно. Съдбите им са преплетени. Ако кучето го изведе от опасния район, но го

заблуди и го отведе на ръба на висока стръмна скала и двамата паднат в дълбока пропаст, така да бъде. Дори когато умира, ще обича своята духовна сестра.

Все пак предпочиташе да има малко лунна светлина. Над планинските масиви в далечината се издигат черни облаци, които закриват небето на запад. Сякаш земята се е пропукала и оттам е излязъл гъст черен дим, който се стреми да обхване цялата планета. А там, където небето е ясно, щедро е посипано със звезди, но въпреки това в пустинята е тъмно като в рог. И от минута на минута става все по-тъмно.

Чува гласа на майка си, който му казва: „В бързината, когато всяка секунда е от значение, не трябва да се съмняваш в нищо. Прогони всички съмнения, изтръгни ги от сърцето си, откъсни ги от съзнанието си, отърви се от тях. Не сме се родили на този свят, в тази вселена, за да се съмняваме. Родени сме да се надяваме, да обичаме, да живеем, да се учим, да опознаем радостта и щастието, да вярваме, че животът ни има смисъл... и да открием Пътя“.

Така и постъпва — изключва от ума си всякакво съмнение, хваща се за надеждата като удавник за сламка, преглъща тежко и се приготвя за вълнуващо пътуване.

„Хайде, куче“ — казва той.

Животното тръгва.

Без никакво колебание, решен да накара майка му да се гордее с него, да бъде дързък и храбър. Къртис хуква след кучето на север в пустинята.

Тича в мрака, воден от чужди сетива. Още се страхува, но вече се е очистил напълно от съмненията. Тича по пясъка, по камъните, през изсъхналите храсти и трънаците. Тича право напред и на зиг-заг. Краката му сега стъпват по-сигурно на земята, която допреди малко беше за него измамна и коварна. Кучето се движи на разстояние пред него, но понякога момчето го губи от погледа си. Животното обаче рано или късно отново изниква пред него — колкото повече разстояние изминават, толкова по-здрава става духовната връзка между двамата. Духовете на човека и животното се преплитат, биват споени от силното и безгранично доверие на Къртис.

Докато бяга слепешката, той губи всякакво чувство за дистанция и време. Затова не може да прецени колко път са изминали, когато

нощта над тях внезапно се променя — в първия момент тя е изпълнена с тревога, а в следващия вече във въздуха витае надвиснала реална опасност. Сърцето на Къртис, което бие като лудо от тичането, сега забива още по-силно от страх. Появила се е опасност, по-страшна и от полицаите с джиповете и войниците в хеликоптера. Кучето и момчето разбират, че вече не са обект на трескаво претърсване, а отново са се превърнали в дивеч за лов, плячка на хищници. Защото в августовския мрак витаят нови вълни и усещания, от които Жълтъо вирва опашката, а кожата на Къртис настръхва. Смъртта обикаля пустинята, крачи из пясъка, движи се безшумно и невидимо под звездите.

У момчето сякаш се отваря второ дихание, за което то не е подозирало, и се затичва още по-бързо. Кучето също. Двете създания са в пълна хармония.

ГЛАВА 27

Убила змията, превързала майка си, казала молитвата си, Лейлъни се оттегли да спи.

От три или четиригодишна възраст тя не изпитваше нужда да включва нощната лампа. Като малко момиче Лейлъни си мислеше, че някой светец Доналд Дък или друг анимационен герой ще я пази от кръвожадни демони и ще ѝ спести различни свръхестествени неприятности. Обаче скоро разбра, че нощните лампи не отблъскват, а привличат демоните.

Старата Синсемила редовно обикаляше в малките часове на нощта. Не можеше да заспи, защото копнееше за наркотици, или защото се беше надрусала с прекалено много наркотици, а може би защото просто беше жена с неспокойна душа. Макар че не зачиташе изобщо нуждата на децата да спят, все пак желанието ѝ да буди дъщеря си през нощта беше по-слабо, когато в стаята беше тъмно и лампата не светеше.

Скуби Ду, Цар Лъв, Мики Маус — всички привличаха Синсемила като комар на осветен прозорец. Тя често будеше Луки и Лейлъни, за да им разказва приказки. И като че ги разказваше на Скуби или Мики, а не на децата си. Сякаш това не бяха пластмасови фигури, произведени в Тайван, а образи на свещени божества, които я слушаха внимателно и се трогваха от сълзите ѝ.

Нейните приказки винаги завършваха със сълзи. В интерес на истината класическите истории в сюжетите можеха да се доловят, но тя така ги изопачаваше, че смисълът им се губеше. Снежанка обикновено се разделяше с джуджетата и пътуваше в карета, която се превръщаше в тиква, дърпана от дракони. А бедната Пепеляшка танцуваше до скапване в червени обувки, докато правеше пай от гарвани за Малечко Палечко. Загубата и бедата бяха основните поуки от нейните приказки. Версиите на Синсемила бяха изключително потресаващи, но понякога вместо тях тя разказваше спомените си от времето преди Лукипела и Лейлъни да се родят. От тях пък косата на

човек настръхваше и ефектът беше по-поразителен, отколкото от историите за трOLI, гоблини и други митични същества.

Затова сбогом Скуби, сбогом Доналд Дък, здравей Марк, мой стари приятелю. Единствената видима светлина беше тази на лампите от улицата, но те едва-едва проникваха през прозореца.

В помещението не проникваше и никакъв вятър. Горещата нощ беше колкото тиха, толкова и безветрена. За момент се чуваше само бученето на колите по магистралата, но този шум беше толкова познат и монотонен, че човек го различаваше само ако се заслуша.

Макар че минаваше полунощ, бученето на колите не можеше да приспи Лейлъни. Тя лежеше с отворени очи, загледани в тавана, когато чу как пред къщата паркира познатият ѝ додж дуранго.

Двигателят на колата имаше характерен тембър и тя никога не би го сбъркала с друг. С този додж бяха отвели Луки в планините на Монтана през дъждовния сив ноемврийски ден, когато го видя за последен път.

Доктор Смърт затвори толкова тихо и внимателно вратата на колата, че Лейлъни едва го чу, макар че прозорецът на стаята ѝ да гледаше към улицата. Където и да ги отведеше пътуването, пастрокът ѝ се отнасяше много любезно със съседите.

Беше мил и към животните. Винаги когато видеше бездомно куче, Престън го повикваше, оглеждаше каишката му и ако на нея бяха изписани името на стопанина и адресът, издирваше го, колкото и време да му костваше това. Преди две седмици на една магистрала в Ню Мексико забеляза на пътната настилка ударена от кола котка. И двете ѝ задни лапи бяха счупени, но въпреки това още беше жива. Той носеше със себе си ветеринарна аптечка за подобни случаи и внимателно ѝ вкара свръхдоза обезболяващо. Докато гледаше как котката заспива вечен сън, Престън си поплака тихо.

Даваше щедри бакшиши в ресторантите и винаги спираше да помогне на закъсал по пътя шофьор. Никога на никого не повишаваше тон. С готовност би се притекъл на помощ на болна и немощна старица, за да пресече улицата — освен ако не решише, че трябва да я убие.

Лейлъни се обърна в леглото с гръб към вратата. Беше се завила само с един чаршаф и го дръпна до брадичката си.

За по-голямо удобство беше свалила шината, но както обикновено я беше сложила до леглото. Протегна се под чаршафа и я докосна. Металът беше студен.

Преди години, когато оставяше шината до леглото, няколко пъти откриваше, че я няма. По-точно, беше скрита от някого.

Никоя игра не беше по-неприятна от „Открий шината“, макар на Синсемила да ѝ се струваше забавно. Въобразяваше си, че така Лейлъни се учи на по-голяма самостоятелност, свиква да разчита само на собствените си сили, става по-находчива и умна и ѝ напомня, че животът „по-често хвърля по теб камъни, отколкото да ти поднася мед и масло“.

Лейлъни никога не беше упреждала майка си за тази жестокост или за каквото и да било друго, защото Синсемила нямаше да търпи едно неблагоприятно дете. Когато биваше принудена да играе омразната ѝ игра, тя премълчаваше и стискаше зъби. Даваше си ясна сметка, че ако откаже или каже нещо грубо, ще си навлече ужасния гняв на майка си. И края на краищата ще трябва да открие шината.

Сега през отворения ѝ прозорец се чува стъпките на приближаващия се до външната врата Престън. Последва дрънчене на ключове, прищракване на бравата.

Вероятно ще отиде в кухнята, сигурно направо ще отиде в спалнята им.

Какво ли ще си помисли, когато види мъртвата змия, захвърления прът от дрешника и бинтованата ръка на Синсемила?

Най-вероятно ще се отбие в стаята на Лейлъни. Но няма да я безпокои и ще я остави да спи.

През деня Престън се отнасяше с нея така вежливо, както и със съседите, сервитьорките и животните. Обаче другия петък, точно преди рождения си ден, ако не избягаше от него или не измислеше защита срещу него, той щеше да я убие със същото съчувствие и съжаление, каквото показва при евтаназията на осакатената котка. Дори може и да заплаче за нея.

Той пристъпи тихо по оранжевия килим и тя не го чу кога прекоси коридора, докато не отвори вратата на стаята ѝ. Изобщо не се отби в кухнята. Не прояви никакво любопитство по отношение на червеното сияние в спалнята. Направо влезе при Лейлъни.

Тъй като беше с гръб към него, тя остана с отворени очи. На стената срещу нея се появи блед триъгълник от лампата в коридора. В него изникна силуетът на Престън Мадок.

— Лейлъни? — прошепна той. — Спиш ли?

Тя изобщо не помръдна и не отговори.

Грижовен както винаги, за да не я събуди лампата от коридора, Престън влезе вътре и безшумно затвори вратата.

В стаята имаше само легло, нощно шкафче, гардероб и плетен стол.

Лейлъни разбра, че Престън е приближил стола до леглото, и го чу да сяда. Тръстиковите пръчки на стола изскърцаха под тежестта му.

За момент той остана безмълвен. Престън замръзна на място в продължение на две-три минути.

Сигурно медитираше. Едва ли беше превърнат в камък от боговете, в които не вярваше.

Макар Лейлъни да не виждаше нищо в тъмнината и макар Престън да седеше зад нея, тя пак остана с отворени очи.

Надяваше се той да не чуе силното туптене на сърцето ѝ.

— Днес извършихме едно хубаво дело — най-накрая промълви той.

Острият глас на Престън Мадок винаги звучеше много убедително. Като професионален актьор той притежаваше дарбата да увеличи събеседниците си. Гласът му беше плътен и топъл. По времето, когато е бил университетски преподавател, студентите му със сигурност са го слушали в захлас. И ако е искал да сваля някоя от наивните млади девойки, благодарение на гласа му това едва ли е било проблем.

Говореше приглушено:

— Името ѝ беше Тетси, странно умалително от Елизабет. Родителите ѝ бяха добронамерени, но не знам точно какво си мислеха. Не че имат навика да мислят често. И двамата са доста чудати, ако ме питаш. Обаче Тетси не беше умалително, а официалното ѝ име. Звучи ми повече като име на котка или на куче. Сигурно непрекъснато са ѝ се подигравали. Може би името щеше да ѝ помогне, ако беше симпатична и миловидна. Но, разбира се, бедното момиче изобщо не беше такава.

Кръвта застина в жилите на Лейлъни. Помоли се да не се разтрепери, за да не разбере Престън, че е будна.

— Тетси беше на дваисет и четири. Беше живяла добър живот. Светът е пълен с хора, които изобщо не знаят какво е хубав живот.

„Глад, болести“ — помисли си Лейлъни.

— Глад, болести — сякаш я чу и повтори Престън. — Крайна мизерия и бедност...

„Война и потисничество“ — продължи да отгатва думите му Лейлъни.

— ... Война и потисничество — изрече той. — Истинският ад е тук, на земята.

Тя предпочиташе много повече изопачените приказки на Синсемила пред изповедите на Престън. Дори когато красавицата и звяра тръгнеха да спасяват Златокоска, красавицата биваше разкъсана на парчета от мечките, а тъмната страна на звяра биваше привлечена от жестокостта на мечките и го мотивираше да убие Златокоска и да изяде бъбреците ѝ.

Гласът на Престън Мадок, гладък като шала на удушвач, продължи да се лее в тъмнината:

— Лейлъни? Будна ли си?

Кръвта ѝ се смрази още повече, вцепенение обхвана цялото ѝ тяло.

Тя затвори очи и насочи всичките си сили да остане неподвижна. Стори ѝ се, че го чу да се намества на плетения стол. Отново отвори очи.

Тръстиката не издаваше никакъв звук.

— Лейлъни?

Под чаршафа здравата ѝ длан все още лежеше върху металната скоба. Преди Престън да влезе, стоманата беше студена. Сега беше станала леденостудена.

— Будна ли си?

Тя здраво стисна скобата.

— Тетси се беше радвала на хубав живот — продължи тихо той. — Така че не биваше да иска още.

Когато Престън стана от стола, тръстиката изскърца.

— Тетси събираше малки фигурки. Само пингвини. Керамични пингвини, стъклени пингвини, изрязани от дърво пингвини, метални пингвини, всякакви.

Той се приближи до леглото. Лейлъни почувства как се надвесва над нея.

— Донесох ти един от пингвините.

Ако отметнеше чаршафа и скочеше бързо от леглото, можеше да замахне с шината като с тояга към мястото в тъмното, където предполагаше, че се намира лицето му.

Няма да го удари, ако не ѝ посегне.

Престън замълча. Сигурно я гледа отвисоко, макар че едва ли виждаше нещо друго, освен смътната форма в тъмното.

Избягваше да докосва Лейлъни, като че ли неговите крайници също щяха да се деформират. Контактът с нея най-малкото го смущаваше и тя беше убедена, че го изпълваше с отвращение, което той се мъчеше да прикрие. След като извънземните не се появят, когато дойде времето да се изпече тортата за рождения ѝ ден, когато се наложи да я докосне, за да я убие, определено щеше да си сложи ръкавици.

— Избрах ти едно малко пингвинче, защото ми напомня на Луки. Много е сладко. Ще го сложа на нощното ти шкафче.

Леко потропване и пингвинът е поставен.

Не искаше да ѝ подаряват сувенири, откраднати от мъртви момичета.

Сякаш в тази къща не важеше законът за гравитацията, Престън не просто стоеше до леглото ѝ, а висеше над нея като странен прилеп с разперени криле. Една страховита увиснала фигура.

Сигурно вече си е сложил ръкавици.

Стисна по-силно шината.

След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, той наруши тишината и съобщи главната новина:

— Пръснахме сърцето ѝ.

Лейлъни разбра, че говори за непознатата Тетси, която е обичала и е била обичана, смеела се е и е плакала, събирала е фигурки на животни, за да направи живота си по-цветен, и която никога не е очаквала, че ще умра на двайсет и четири години.

— Направихме го без фанфари. Само семейството ѝ. Никой няма да разбере. Пръснахме сърцето ѝ, но тя не чувства нищо.

Колко успокоително е да живееш с твърдата увереност, че намеренията ти са благородни, че винаги си прав и затова последиците

от действията ти, колкото и крайни да са били те, не бива да те осъждат.

„Боже, прибери я при себе си — каза си Лейлъни за мъртвата жена, която преди няколко минути ѝ беше напълно непозната, но към която сега се привърза чрез жестокото милосърдие на Престън Мадок. — Прибери я там, където е мястото ѝ“.

С изключително уверени дори и в тъмното движения той върна стола там, откъдето го беше взел. После тихо отиде до вратата.

Ако мъртвата змия можеше да говори, гласът ѝ щеше да бъде именно като на Престън в момента:

— Никога не бих ѝ причинил болка, Лейлъни. Аз ненавиждам болката. Посветих живота си на освобождаване от болката.

Когато Престън отвори вратата, призрачното бяло отражение на лампата от коридора отново се появи на стената. Той се спря и погледна към нея. После сянката сякаш премина в друго измерение, изкриви се и изчезна. В стаята се възцари пълен мрак.

Лейлъни се надяваше желанията ѝ да се сбъднат и Престън наистина да се махне от този свят и да премине в друго измерение, което повече му отива. Може би в някой свят, в който всички се раждат мъртви и не чувстват болка. Само че той се намираще в съседната стая и все още дишаше като нея, ходеше под изпълненото със звезди небе, което за него беше само разположени далеч оттук огнени кълба и апокалипсис.

ГЛАВА 28

Къртис чува, подушва, усеща тарантули, които изскачат от пясъчните тунели и пропълзят между краката му. Чува и подушва гърмящи змии, изплашени гризачи, прерийни кучета, стреснати птици, пълзящи гущери, кръжащи в небето ястреби и стада изгладнели койоти вляво и вдясно от него. Всички те може да са само плод на въображението му, а не реални същества, усетени с изострените сетива на кучето. Нощта обаче по всичко личи, че гъмжи от живот.

Стария Жълтъ го води по хълмовете и в низините все по-бързо и по-бързо. Мракът прави по-трудно и болезнено минаването през лабиринтите от кактуси с остри бодли. Пластовете закръглени камъчета и чакъл, отронили се от големите скали и струпали се по гребените още по време на Ледниковия период, представляват хлъзгав и коварен терен за двамата бегълци.

Спечелили са допълнително разстояние между тях и двата джипа, които продължават да дебнат и да ги търсят с мощните прожектори. Мощният прожектор отново изскочи от ниското и хвърли неземно ярка светлина върху околността, но това беше на безопасно разстояние от Къртис и кучето.

Отначало хеликоптерът изоставаше от джиповете, но скоро ги настигна и прелетя неколккратно над тях — от запад на изток, от изток на запад, най-напред из района на претърсването. Накрая се отдалечи на север. Хеликоптерът най-вероятно е оборудван с още по-мощен прожектор, в сравнение с който тези на джиповете изглеждат като бледи свещички. Все пак машината прелита на тъмно, което кара Къртис да направи извода, че пилотите разполагат и с модерно електронно радиолокаторно оборудване.

Инфрачервените уреди за откриване и проследяване в момента могат да им бъдат само донякъде от полза, защото земята е нагрята до такава степен от слънцето, че телесната топлина на живи същества няма да може да се различи на фона на светещия терен. Ако компютърната им техника е достатъчно усъвършенствана обаче, една

добра аналитична софтуерна програма би могла да отчете топлинния фон и да разкрие койоти, кучета и бягащи момчета.

Но още по-тревожно е, че ако разполагат с детектори на движение за действие на открит терен, случаят им предоставя идеални условия да го използват. Нощта е безветрена, мъртво спокойна. Дивите животни се движат на малки стада, койотите ловуват на глутници или поединично. Момчето и кучето пък щяха да бъдат забелязани още полесно.

Освен ФБР, военните и всички сили и средства, които те са задействали в момента в района, пустинята кръстосват и много опасни от тях врагове. Убийците от Колорадо трескаво наблюдават през други перископи и търсят светлото петно, с което уредът ще означи Къртис Хамънд. Тяхното връщане в играта на котка и мишка е ознаменувано от сгъстяването на облаците в небето в очакване на буря, както и от леките смущения във въздуха, подобни на невидими електромагнитни вълни, които карат животните да застанат нащрек в мигове преди силни земетресения.

Воден от собствените си инстинкти, Стария Жълтъо увеличава скоростта си и момчето трябва да го настигне. Докато тича, Къртис усеща, че не му достига въздух. Досега е издишал количество, сигурно достатъчно за напълването на един от онези големи балони с горещ въздух. Устните му са напукани, устата му е суха като земята под краката му, а в гърлото му сякаш има нажежени въглени. Глезените го болят, бедрата — също. С известни усилия успява да преодолее тези неудобства. Къртис Хамънд не е най-ефикасната машина от кости и мускули в света, но пък не се подчинява единствено на физиологията си. Болката е само електрически импулси, които се движат по нервите, а за момента силата на волята може да надделее над тях.

Кучето тича след свободата си, а Къртис тича след кучето. И ето, изкачват поредния хълм и пред тях се разкриват солени равнини. Теренът се спуска плавно, за да образува просторна долина, чиито размери не могат да се определят в безлунната тъмнина. Ала фосфоресциращата повърхност предлага известна утеха и успокоение сред непрогледния мрак.

Преди стотици хиляди години на това място е имало море и тук е бил залив. Когато водата се е изпарила, от мъртвия океан е останала само тази призрачна солена равнина.

Светецата земя е гладка и суха. Богатата на сол почва е негостоприемна дори към виреещите в пустинята тръни. Ако решат да я прекосят, лесно ще бъдат забелязани.

Долината е разположена в посока югозапад-североизток. Момчето и кучето ще следват линията на билото на североизток, за да избегнат риска от откритото пространство. Но има и една подробност — един град или няколко сгради.

Приблизително четирийсет постройки с най-различни размери, повечето от тях едно и двуетажни, са разделени приблизително на две равни части от единствената улица близо до естествената граница на долината. Сградите са разположени от тази страна на солените залежи, където върху по-гостоприемната почва се виждат няколко големи дървета.

В знаен летен ден това селище сигурно се струва на пътешествениците като илюзия, мираж. Дори и сега тези сгради се издигат като нещо нереално.

Самотната улица е потънала в мрак, нито един прозорец не свети.

В края на долината момчето и кучето поглеждат надолу и стоят нащрек. Те затаяват дъх. Носът на животното потрепва. Неговият не. Кучето наостря уши. Той не. Едновременно обръщат глави надясно. Ослушват се.

Никакво шумолене, пукане, тупване или шепот. Прилича на лунна повърхност.

После се чува звук — не от ниското, а от юг. В първия момент можеш да го сбъркаш с локомотив.

Кучето и момчето се вглеждат в черните облаци. Кучето е озадачено. Момчето търси в небето призрачните ездачи.

Разбира се, звукът постепенно се засилва и накрая преминава в тракането на омразния хеликоптер. Машината продължава да претърсва района от изток на запад. Не се насочва директно към тях, но рано или късно ще се появи, колкото и да не му се иска на Къртис.

Момчето и кучето бързо слизат в долината към тъмното селище. В момента незабележимостта е също толкова важна, колкото и бързината. Вече не се намират в непрогледния мрак.

Който казва, че това място трябва да се избегне и да се продължи на северозапад, би имал право. Стандартните оперативни процедури

при федералните агенти и военните сигурно повеляват тези сгради да бъдат претърсени и прочистени. Тези сгради могат да им предложат прикритие само за кратко.

Ако обаче тук живеят хора, те ще отвлекат вниманието на претърсвачите и ще направят електронното откриване на Къртис потрудно. Както винаги движението спасява беглеца.

По-важно е, че трябва да открие вода. Със силата на волята си може да забрави за жаждата и да потисне желанието си да пие, но не и да се предпази от обезводняване. Освен това Стария Жълтъ, който има прекалено гъста козина, ще колабира.

Отблизо тези къщи — или каквото и да са там — изглеждат сглобени набързо. Грубо рендосани греди образуват стените. Няма никаква украса. Дори и на по-добра светлина не се забелязват фини детайли и образци на майсторска дърворезба.

Освен близо осемте огромни стари дървета, извисяващи се над постройките, друго не се виждаше. Никаква трева, храсти или цветя. Зловещите сгради стърчаха самотни над твърдата гола земя.

Къртис и кучето вече са позабавили темпото и сега предпазливо пристъпват напред. Те тръгват по тясна пътека между две от сградите. Усеща се слаба миризма на прогнила дървесина и на мишки.

Стената от лявата им страна не е боядисвана. Вдясно има два прозореца, зад които обаче цари непрогледен мрак.

Всеки път, когато той се спре, за да надникне през стъклото, очаква от другата страна да изникне бледо призрачно лице — с кървави очи и пожълтели зъби. Обсебен е от книгите или филмите на ужасите. Страхува се от насилствена смърт, причинена от духове, полтъргайсите, вампири, серийни убийци, гангстери от мафията, травестити-изкормвачи, удушвачи, манияци с брадви и канибали.

Момчето и кучето почти стигат края на пътеката. Над тях прелитат нощни птици или прилепи. Да, бе, птици или прилепи. Съществуват много по-страшни неща от прилепи-кръвопийци или птиците на Хичкок.

Стария Жълтъ изскимтява неспокойно. Сигурно е подушил нещо в мрака, но може би Къртис му е предал по телепатия страха си. В тази духовна връзка момче-куче има и един голям недостатък — особено ако момчето е истеричен пъзльо и майка му би се срамувала от него, ако го види как лесно се плаши.

„Извинявай, куче“.

Когато двамата излизат на улицата, на Къртис му се струва, че са се озовали в истински уестърн. Той се оглежда изумено.

Сградите са подредени от двете страни на улицата, дори има тротоар с колове за връзване на коне. Тротоарите са повдигнати, за да пазят минувачите, когато вали. Много от сградите имал балкони на втория етаж, които висят над тротоара и осигуряват сянка и прохлада в безмилостно горещи дни.

В супермаркета се продават сухи храни, плодове, зеленчуци и битова техника. В шерифския участък се помещава затворът. Малка бяла църква с камбанария. Има и лекарски кабинет, механа, каубойски бар и салон за хазарт, където не един и два пъти е било водено оръжие.

Призрачен град.

Първата мисъл на Къртис е, че е попаднал в изоставен град, в който човек не е стъпвал поне един век. Град, чиито жители отдавна са погребани на съседния хълм и в който духовете на самотни стрелци нощем бродят из улиците.

Колкото и грубо да са построени сградите, те обаче са в относително добро състояние, ако наистина са били изоставени преди столетие. Дори в тъмнината боята изглежда съвсем свежа. Надписите по магазините не са избелели от слънцето на пустинята.

Тогавя Къртис забелязва нещо като табла с надписи, разположени на равни интервали по улицата, пред коловете за връзване на коне. Първият от постове се намира при каубойския бар. Върху два дървени кола е закрепено табло, на което има някакъв лист.

В тази безлунна нощ той не може да прочете точно каква е историята на сградата пред него, макар че текстът е с доста едри букви. Все пак и малкото разчетено засилва подозрението му за този призрачен град. Някога това наистина е било призрачен град. В наше време е бил реставриран и сега е историческа забележителност.

През нощта обаче градът отново става призрачен, туристите не кръстосват улиците му и не надничат в старинните сгради. Магистралата е разположена далеч оттук. В града не живее никой.

Обзет от носталгия по Дивия Запад, Къртис с удоволствие би се заел да разгледа сградите — само с маслена лампа, за да се запази автентичната атмосфера. Само че няма лампа, а сградите сигурно се заключват през нощта.

Излайването на Стария Жълтъ го подсеща, че не са дошли тук на почивка. Тракането на хеликоптера вече не се чува, но претърсването сигурно продължава.

Вода. Двата са изгубили повече влага, отколкото са поели. Да умрат от обезводняване и да ги погребат на хълма заедно с духовете на самотните стрелци, шерифите и кабаретните танцьорки ще е прекалено глупаво. Чак толкова не му е домъчняло за Дивия Запад.

В уестърните обикновено конюшните и работилницата на ковача се намират на края на улицата. Къртис поглежда на юг и вижда надпис „КОВАЧНИЦА“. Киното отново се оказва надежден източник на вярна и прецизна информация.

В конюшните обикновено се държат коне. Те се нуждаят от подковаване. Ковачите подковават конете. Животните трябва да имат вода за пиене, а на ковачите им трябва, освен за пиене и за охлаждането на металите. Къртис си припомня сцена, в която един ковач, докато си говори с шерифа на града, потапя нагорещени до червено подкови в съд с вода. От всяка подкова излиза пара.

Понякога водния източник на ковача е и за всички жители на града, които нямат собствени кладенци. Но водоемът за обществено ползване може да се намира другаде и ковачът да има собствен. И его го. Точно пред него. Бог да благослови „Уорнър Брадърс“, „Парамаунт“, „Юнивърсъл Пикчърс“, „Метро Голдуин Майер“ и „Туенти Сенчъри Фокс“.

Ако градът е бил възстановен с историческа точност, водната помпа ще работи и в момента. Къртис се изкачва върху високата трийсет сантиметра дървена платформа, която огражда извора, хваща ръчката на помпата с две ръце и я разклаща. Механизмът изскърца. Зъбчатите колела се задвижват с лекота и на Къртис му минава мисълта да не би помпата да е счупена. После обаче те леко запъват, а по тръбата потича вода. Животворната течност идва от същия хълм, на който растат няколкото дървета.

От тръбата избива мощна струя и се разбива в дървената повърхност.

Кучето развълнувано скача върху платформата, застава отстрани на струята и започва да пие.

Щом помпата се е задействала, не е необходимо ръчката да продължава да се върти. Къртис коленичи, за да напълни шепите си с

вода, от които Жълтъо отпива. Отново завърта колелото, отново дава на кучето да пие, след което и сам отпива.

„Хлад, прохлада, супер. Влага. Много, много добре. Миризма на чисто, миризма на прохлада, миризма на вода. Лек аромат на камък, лек привкус на варовик, вкус на дълбоки земни недра. Мокра козина, на лапите им е прохладно. Досега им е било толкова горещо, а сега даже им е студено. Отърси се от водата. Отърси се. Като басейн пред къщата. Плискат се с Къртис цял ден. Гмуркат се и се плискат, плуват и си играят с гумена топка. Това беше тогава, беше много забавно. Козината отново е мокра. О, виж го само Къртис! Виж, виж. Къртис е сух. Помниш ли тази игра? Хвани Къртис. Намокри го. Хвани го, хвани го! Изтръскай се. Хвани Къртис, хвани го! Къртис се смее. Какво може да е по-хубаво от това, освен да гониш котка, освен нещо вкусно за ядене? Обувка, обувка!“

Внезапно блясва светлина. Изненадан, Къртис поглежда нагоре. Лъчът е ярък.

О, Господи, той е в голяма опасност!

ГЛАВА 29

Седемнайсет години след раняването, болките в лявото рамо и в дясното бедро на Ноа отново се обадиха. Сякаш се разболя от някаква форма от психосоматичен ревматизъм.

Изкараха го от леглото посред нощ. Прекъснаха лошия му сън, за да го вкарат в истински кошмар. Караше на юг, първо по магистралите, а после по кварталните улици. По това време движението беше слабо и по някои от улиците нямаше никакви коли. В повечето случаи не спря на знаците „стоп“ и не намали, когато правилникът го изискваше. Все едно отново беше облечен в полицейска униформа и се намираше зад волана на черно-бяла патрулна кола.

Болката се загнезди в старите му рани. Сякаш хирургическите шевове се скъсаха изведнъж. На практика шевовете бяха извадени от лекарите преди много години. Ноа хвърли поглед към рамото и бедрото в очакване да види кръв, в очакване раните му отново да са се отворили като някакви странни стигми — спомени за Божията любов и за собствената му вина.

Леля Лили, сестрата на неговия старец, беше застреляла първо него, защото той представляваше истинска опасност. Изстреля от упор един куршум право в лицето на баща му и после стреля два пъти по Ноа само защото се намираше там и беше нежелан свидетел. Дори му каза: Съжалявам, „Ноно“. „Ноно“ беше име на домашно животно, с което някои от членовете на семейството го наричаха още като дете. И тогава Лили откри огън по него.

Ако цялата ви фамилия се занимава с високопечеливш престъпен бизнес, често има несъгласие по много по-сериозни проблеми от подялбата на порцелановата колекция на мама след смъртта ѝ. Производството и търговията с амфетамини преди седемнайсет години беше толкова незаконно, колкото е и сега. Ако можеш да откриеш потенциални потребители, да създадеш пласъорска мрежа и да защитаваш територията си от конкуренцията, амфетаминът може да е печеливш като кокаина. А понеже при него няма риск при вноса на

суровина и понеже можеш сам да си го приготвиш, бизнесът е сравнително спокоен и безопасен. Фамилия, която се занимава с това обаче, невинаги е единна. Амфетаминът носи купища мръсни пари, които могат да замърсят дори кръвната връзка и родствените взаимоотношения.

На шестнайсет години Ноа не беше влязъл още в бизнеса, но се беше навъртал около него още откакто се помнеше. Никога не беше участвал в производството на синтетичната дрога, не я беше пласирал и не беше събирал пари, никога не беше участвал в улична работа. Но той знаеше тайните на приготвянето ѝ, с времето се превърна в специалист-химик по синтезирането на амфетамини. Беше пакетирал доста таблетки, беше напълнил доста пластмасови опаковки с капсули и шишенца с течност за инжектиране. Печелеше джобните си пари като другите деца, които косяха тревата на съседите и подстригваха храстите.

Баща му имаше планове за него, възнамеряваше някой ден да му връчи управлението на бизнеса, но той трябваше да завърши училище. Старецът вярваше в ползата от образованието. Ноа си даваше сметка, че баща му е изпечен негодник, и двамата не се обичаха много. Свързваха ги задължението, общата съдба, грижите за семейството — и в случая на Ноа, страхът. Все пак баща му се гордееше с уменията на Ноа като „готвач“ на дрога и с желанието му да се научи да пакетира и да бутелира. Странно, но макар и да знаеш, че баща ти е гнусен червей, че е рак за човечеството, ти все пак изпитваш необяснимо удовлетворение, когато той се гордее с теб. В края на краищата той си остава твой баща. Президентът на Съединените щати никога не би казал, че се гордее с теб, а вероятността е малка някой гимназиален учител да те вземе под крилото си, както обикновено става във филмите с Дензъл Уошингтън. Затова се радваш на всякаква похвала, откъдето и да идва тя.

Дори когато баща му падна мъртъв на пода и дори след като леля му Лили му каза: „Съжалявам, Ноно“, Ноа се вкопчи в живота. Ту не го улучи с първия си изстрел, вторият куршум разкъса рамото му, а третият се заби в бедрото му.

До този момент обаче той беше стигнал до външната врата на къщата и я беше отворил. Куршумът в бедрото го изтласка на предната веранда, където се строполи и се претърколи по стълбите. Лили все

пак не излезе да го гръмне в главата — не и в този спокоен квартал, населен с представители на средната класа. Тийнейджърите, каращи скейтбордове, и майките, бутащи бебешки колички, можеха да намерят достатъчно гражданска доблест у себе си и да свидетелстват срещу нея в съда. Вместо това Лили реши, че Ноа ще умре от загуба на кръв, преди да успее да извика ченгетата, и излезе от задния вход на къщата, както беше дошла.

Ноа я разочарова. Десет месеца след като започна да излежава в затвора трийсетгодишната си присъда, Лили откри Исус. Или беше искрена във вярата си, или го стори само за да си издейства намаляване на присъдата. Макар че в момента беше излежала по-голямата част от срока си, съдиите продължиха да не ѝ вярват и се придържаха към мнението на психолозите, че тя си остава една зла, склонна към коварни убийства кучка.

Всяка година тя пращаше на Ноа картичка за Коледа, понякога идиличната сцена с Мария, Йосиф и новородения Исус, понякога само с Дядо Коледа. Винаги имаше някакво писмено послание за прошка и изкупление. Освен на деветата годишнина на присъдата ѝ, когато тя с непристоен за всеки изпитващ от Бога боязън християнин език написа, че е по-добре да го била простреляла в слабините. Макари Ноа да беше убеден, че разните там колеги на Фройд, които наричаха себе си учени, са по-скоро някакви проповедници и обясненията им са много по-иррационални отколкото, в която и да е известна на човека религия, той изпрати картичката на ръководството на затвора.

Леля Лили беше зло създание, убило брат си и ранило племенника си. Но като цяло поведението ѝ беше съвсем рационално, което не можеше да се каже за това на съпруга ѝ Келвин. Наричаха го Кранк или Хахото. Само два месеца преди леля Лили да убие неговия старец в спора им за седемстотин хиляди долара, Келвин беше пребил почти до смърт сестрата на Ноа, Лора. Лили беше действала, водена от хладнокръвен материален интерес и егоизъм, но Хахото се нахвърли върху Лора поради причини, които самият той не разбираше.

От дълго време чичо Хахо изпробваше на качество семейната продукция. Дори и семейната продукция да беше ябълков сок, пак щеше да е доста нездравословно да се приема в количества, в които чичо Хахо гълташе или си инжектираше амфетамин. Когато употребяваше толкова много метамфетамин, вторични продукти на

фенилдвупропанона — химическо вещество, използвано за производството на дрогата — започват да се натрупват в мозъка ти и ако си толкова вманиачен като Хахо, в крайна сметка започваш да получаваш токсични психози и халюцинации. Това може и да не е толкова забавно, дори по-мъчително отколкото жив да те разяждат огнени мравки.

Когато бушоните започнаха да прегряват в кутията на чичо Хахо, той се опита да успокои и да прогони объркването си, като си го изкара на някой друг. И тогава му попадна дванайсетгодишната Лора. Или може би беше попаднала пет минути преди бушоните му да прегорят. Чичо Хахо покани племенницата си вкъщи, за да я черпи с един от прочутите си лимонови сладоледи със сода. Но тогава се отдаде на черните си настроения и страсти. Преди това Лили беше излязла да разходи кучето и когато се върна, Хахото налагаше с всички сили Лора. Първо с юмруци, а после и с резбованата дървена статуетка на Госпожа Късмет, купена от Лас Вегас.

Лили издърпа Хахо настрани и го накара да седне на фотьойла. Сигурно само тя можеше да го укроти така лесно, защото дори и когато го нападна токсична психоза, чичо Хахо се боеше от жена си.

Братът на леля Лили — бащата на Ноа — живееше само на една пресечка отгук. Три минути след като Лили му се обади по телефона, той пристигна у тях. Дъщеря му беше пребита, в несвяст, може би умираше. Понечи да извика линейка, но си каза, както и самата Лили, че първо трябва да се оправят с Хахо. Чичо Хахо беше слабото звено на фамилията. Дори когато беше трезв и с ясно съзнание, той беше в състояние да ги предаде в замяна на по-лека присъда. И сега с размътен от амфетамина мозък, мърморещ несвързани неща, изпаднал в параноя и халюцинации, ядосан от „арогантното“ поведение на племенницата си и ридаещ, съжaliaващ за стореното, той можеше да ги съсипе само пет минути след като се озове в полицията, без дори да съзнава какво върши.

За щастие на фамилията чичо Хахо се самоуби седем минути по-късно.

Под търпеливото ръководство на съпругата си той написа сърцераздирателно предсмъртно писмо:

Скъпа Лора, амфетаминът и другата дрога съсипаха живота ми. Не знаех какво върша. Не съм лош човек. Просто съм в окаяно състояние. Недей да виниш скъпата ти леля за стореното от мен. Тя е добра и честна жена. Искам да ти купи най-големия плюшен мечок, който намери по магазините, и да ти го купи от мое име.

С много обич, чичо Кранк.

Хахо си мислеше, че картичката ще бъде изпратена на Лора в болницата с пожелание да оздравява по-бързо.

Усилието да вложи толкова емоции в думите го изтощи и когато подписа писмото, организъмът му премина в състояние на постамфетаминна умора, известна сред наркоманите като „изключване на шалтера“. Всъщност той беше толкова скапан, че не можеше сам да се качи по стълбите към банята на втория етаж и трябваше да му помагат Лили и брат й.

Беше убеден, че щом като се е измил и обръснал, ще го заведат в някой санаториум в Палм Спрингс, където ще го подложат на лечение от наркотичната му зависимост. Всеки ден ще му правят масажи, ще му предпишат здравословна диета и може би ще го научат да играе голф. Докато шурейат му го крепеше с ръка да не падне на пода, Кранк седна на тоалетната чиния и задряма върху капака — докато Лили не го притесни, като изпразни цевта на пистолета в устата му. Беше си сложила ръкавица и беше навила копринена калъфка за възглавница около ръката си, за да няма следи от барут. Изненадан, ухапал цевта, чичо Хахо отвори очи и в последния миг от живота си като че осъзна, че няма да го пращат в санаториум в Палм Спрингс. И тогава Лили натисна спусъка.

От всички оръжия на разположение в къщата тя беше избрала най-малкия калибър, за да свърши работата. Прекалено голям пистолет щеше да създаде нежелана каша и риск да се изпоцапат от пръсналия се мозък. Лили имаше талант за престъпни заговори. Освен това тя много държеше в къщата й да е чисто.

Повече от двайсет минути, докато подготвяха Кранк за Ада и най-накрая го пратиха там, Лора беше оставена да лежи на пода в хола

с обезобразено лице и с мозъчно увреждане. Едва след като застреляха Хахо, Лили извика линейка.

Ноа не присъстваше на тези събития. Той научи за тях от баща си.

Старецът разказа за случилото се, сякаш си припомняше военна история от младостта си, сякаш ставаше дума за някакво приключение, авантюра. При това с ужасни подробности бяха описани премеждията, които Лора е трябвало да изтърпи. В същото време баща му изрази искрено братско възхищение от бързите и хладнокръвни действия на Лили.

„Когато се налага, леля ти Лил е корава кучка. Познавам мъже, които при подобни обстоятелства ще подмокрят гащите си“.

Неговата нагласа към случилото се беше: „Хей, случват се такива неща. Ужасно е, тъжно е, но такъв е светът. По-голяма справедливост от тази, която упражнихме спрямо Хахо, няма. В края на краищата сме само плът и кръв. Затова се вземи в ръце и продължавай нататък“.

„Живей за мига“ — обичаше да казва неговият старец. Това си беше някаква психарска бръщолевеница, която беше чул по телевизията от някой откачен самопровъзгласил се гуру проповедник.

Още едно кофти нещо се случи два месеца по-късно, когато леля Лили дойде у тях с много по-мощен пистолет от този, с който гръмна чичо Хахо. Тогава изобщо не беше загрижена да пази чисто, тъй като къщата не беше нейната. Брат ѝ беше скрил седемстотин хиляди долара от печалбите от амфетамин. Тя не просто искаше честно счетоводство, тя искаше да го зачеркне от бизнеса. Дори молбите на неговия старец не можеха да я омилостивят. Само Ноа успя да получи едно „съжалявам“, преди Лили да натисне спусъка.

Прострелян два пъти, първоначално той беше убеден, че ще умре на поляната пред къщата. По-късно в болницата разбра, че ще оживее. Тогава си каза, че си е заслужил раните, че те са наказание, защото не е успял да защити сестра си. Той не беше лошо дете, нито беше роден с характера на баща си. Безразличието му към криминалните дела на фамилията не се дължеше на недоглеждане на природата — както обичаха да го наричат неговите роднини. Стремещът му да се придържа към морала беше последица от недохранването му. Но след като имаше достатъчно време да размисли, Ноа стигна до извода, че е без значение дали е виновна природата или недохранването. Само от

него зависеше да престрой скарания си живот в достоен за уважение палат. Само вината заради страданията на сестра му го наведоха на мисълта, че тази градивна дейност е изключително важна, ако иска да има добро бъдеще.

Всъщност вината му даде силата да се превърне в един собствен Пигмалион, позволи му да извае един нов Ноа Фаръл от камъка на стария. Вината беше неговият чук, неговото длето. Вината беше неговият хляб и вдъхновение.

Винаги когато чуеше някой да нарече вината деструктивна емоция и да твърди, че напълно реализиралата се личност трябва да превъзмогне вината у себе си, си казваше: „Този е глупак.“ Вината беше изиграла спасителна роля за неговата душа.

През следващите седемнайсет години обаче той стигна и до заключението, че с приемането на вината не свършва всичко. Ако напълно поемеше отговорност за последствията от действията си — в неговия случай последствията от бездействието му — това не води автоматично до изкупление. И докато не откри вратата към изкуплението, докато не я отвори сам и не пристъпи прага, старият Ноа Фаръл не можа да се почувства уютно в кожата на новия. Чувстваше се като самозванец и имитатор, който само чака да го изобличат като лекомислено момче, каквото си беше още от началото.

Единствената пътека към изкуплението, която беше отворена за него, беше сестра му. След като достатъчно години плащаше да се грижат за нея, след хилядите часове, прекарани в разговор с нея, докато тя лежеше неподвижно и изобщо не реагираше, щеше ли най-накрая да се появи пред него бленуваната врата? Ако някога го погледнеше в очите, душа в душа, и ако в този миг покажеше с жест, че е чувала неговите монолози и е била утешена от тях, тогава сигурно пред него щеше да се появи прагът, зад който се намира стаята, наречена „надежда“.

Сега, препускащ по улиците в южната част на окръг Ориндж, щата Флорида, Ноа беше уплашен както никога досега. По-уплашен и от деня, в който леля му Лили стреля два пъти по него и в който той се претърколи на тревата в очакване третият куршум да се заби в главата му. Перспективата за изкупление го напускаше толкова по-бързо, колкото по-бързо шофираше по улиците. С нея го напусна и надеждата.

Когато натисна спирачките и влезе в автомобилната алея на дома „Сиело Виста“ и когато видя полицейските коли, паркирани пред главния вход, го обхвана отчаяние. Телефонното обаждане, което го вдигна от леглото, обаждането, което можеше да е грешка или дебелашка шега, се оказа истинско. Доказваха го червените светлини и сенките, които хвърляха върху стените на сградата.

„Лора“.

ГЛАВА 30

От момчето и кучето капе вода. Кучето е с „усмихната“ паст, но момчето не е. Дватама стоят на място, внезапно осветени от непознатата светлина. Стариият Жълтъо се стреми да контролира животинската си оживеност, а Къртис си казва да се държи както би се държало едно момче на неговото място. Не като куче. Опитва се да си обуе обувката, която Стариия Жълтъо е издърпал от крака му.

Водната помпа изскърцва и изстенва, след което механизмът спира напълно. Струята от желязната тръба бързо секва.

— Гръм и мълния! Какво правиш тук момче? — пита го мъжът, който държи фенерчето.

Човекът зад светлината не може да се види. Той насочва фенерчето към лицето на Къртис.

— Да не си си оставил ушите в други панталони, момче?

Къртис е озадачен и не знае какво да отвърне.

— Пълни са с фъшкии, а, момче?

— Кои, сър?

— Ушите ти — отвръща нетърпеливо непознатият.

— За Бога, не, сър.

— Това кучето ти ли е?

— Да, сър.

— Зло ли е?

— Тя не е, сър.

— Кво?

— Тя не е зла, сър.

— Ти да не би да си глупав или ти има нещо?

— Сигурно ми има нещо.

— Мен не ме е страх от кучета.

— И нея не я е страх от вас.

— Не се прави на корав, момче.

— Не бих го сторил дори и да знаех как, сър.

— Ама ти хем си дребен, хем си вреден. Много си устат.

— Доколкото разбирам това, което казвате, сър, не съм.

Къртис владее много езици и е уверен, че може да води разговори на повечето английски и американски диалекти. Но този диалект му се опъва и повлиява зле на самоувереността и самочувствието му.

Непознатият навежда фенерчето и го насочва към Стария Жълтъ.

— Виждал съм сладки кучета като това, дете като се обърнеш с гръб към него, скача и ти отхапва кохонес.

— Хонес? — реагира Къртис. Мисли си, че става дума за някой по име Ко Хонес.

Щом ярката светлина на фенерчето се отмества от очите му, той забелязва, че този мъж много прилича на Габи Хейс, най-добрия второстепенен актьор във филмите за Дивия Запад. В момента се усмихва. После момчето си казва, че този не може да е Габи, защото актьорът сигурно е умрял преди много години.

Къдрава побеляла коса, брада като на Дядо Коледа, набраздено от времето, прерийния вятър и пустинното слънце лице, жилесто и кокалесто тяло. Той е типичният закален и закоравял златотърсач, дръпнатият, но добродушен каубой, комичен, но сериозен шериф, раздразителен, но любезен и благороден барман в каубойския бар. С изключение на оранжево-белите маратонки „Найк“, които изглеждат големи и смешни като обувки на клоун, облеклото му напълно съответства на това на Габи: измачкани и торбести панталони в цвят каки, червени тиранти, памучна карирана риза. Измачканата, прашна и пропита с пот каубойска шапка сякаш е прекалено малка за главата му и е поставена върху побелялата му коса така небрежно, че сякаш от години не е мръднала оттам.

— Ако скочи върху моите кохонес, ще я очистя и Бог да ми е на помощ.

Както може да се очаква от един полуоткачен жител на Дивия Запад, независимо с какво се занимава и каква е професията му, и този мъж е въоръжен. Вярно, не с револвер от онзи исторически период, а деветмилиметров пистолет.

— Може и да не изглеждам много добре, но определено не съм и някой изкукал старец, както може би си мислиш. Аз съм нощен пазач на тая реставрирана дупка и съм много добър като такъв.

Въпреки че е стар, този мъж е точно на годините на Габи Хейнс, ако последният можеше да е още жив. Но този не може да е Габи Хейнс, нито пък неговият възкръснал дух — кръвожадно зомби. Както и да е, асоциацията с актьора е толкова силна, че този сигурно е някакъв роднина на Габи. Може би негов внук, Габи Хейнс Трети. Развълнуван от откритието си, Къртис изпитва такова страхопочитание и благоговение, каквото би демонстрирал пред някоя кралска особа.

— Мога да застрелям човек дори ако куршумът рикошира. Затова дръж под контрол тоя бълхарник и не се опитвай да бягаш.

— Няма, сър.

— Къде са вашите, момче?

— Мъртви са, сър.

Гъстите бели вежди се вдигат от изненада.

— Мъртви? „Мъртви“ ли каза, момче?

— Да, сър, мъртви, сър.

— Тук? — Пазачът тревожно огледа улицата, сякаш наемни убийци са нахлули в града и сега яздят по улиците, за да избият всички фермери. Пистолетът трепери в ръката му, сякаш е прекалено тежък да го удържи. — Мъртви тук, в мое присъствие? Е, не е ли това една ужасна бъркотия? Къде са сега родителите ти?

— В Колорадо, сър.

— Колорадо? Мислех, че каза, че са умрели тук.

— Имах предвид, че са умрели в Колорадо.

Пазачът си отдъхва с облекчение и пистолетът в ръката му спира да трепери.

— Тогава как ти и твоят четириног приятел се оказахте тук по никое време?

— Бягахме, за да се спасим, сър — обяснява му Къртис. Чувства, че може да каже поне част от истината на един роднина на Габи Хейнс. Набръчканото лице на пазача се смръщва още повече.

— Нали не искаш да ми кажеш, че си бягал чак до тук от Колорадо?

— От самото начало, сър, бягахме и пътувахме на автостоп, после пак бягахме.

Стария Жълтъо изплезва език като потвърждение на тези думи.

— И кои са тези нехранимайковци, които ви гонят?

— Много са, сър. Някои са по-добри, други — не. Мисля, че най-добрите са от правителството.

— Правителството! — сепва се пазачът, а на лицето му се изписва отвращение. — Бирници, грабители на чужда земя самопровъзгласили се за по-големи праведници и от папата!

— Видях ФБР, цели отряди с тежковъоръжени командоси, подозирам, че и Агенцията за национална сигурност също е замесена, както и някои от специалните части на военните.

— Правителството! — пазачът направо е излязъл от кожата си от яд. В момента пред Къртис сякаш стоят двама души. — Управници, побъркани от мания за власт негодници, дете като ги питаш, все се правят на ни лук яли, ни лук мирисали. А иначе винаги са облечени в чисти ризи, тия порове! Хората си плащат социални осигуровки цял живот. Жената умира само два месеца преди да ѝ дойде времето да се пенсионира и правителството прибира всичките ѝ пари, алчни копелета! И парите ѝ не са били превеждани на сметка, както ти казват. И ето ме мен сега — работя за мизерна заплата, която не ми стига и за бира, докато мързеливото синче на някой представител на средната класа, което не и помирисвало работа през целия си безсмислен и безполезен живот, прибира два пъти повече, щото правителството казва, че наркоманията го е направила душевноболен и ощетен. И оня надрусан малък червей си седи спокойно на тлъстия задник, без да си мръдва пръста, докато аз се трепя в тая музейна дупка пет ноци в седмицата и рискувам разни бесни кучета да ми отхапят моите кохонес. Сега виждаш ли защо се паля толкова, момче?

— Не съвсем, сър — отвръща Къртис.

Стария Жълтъо изскимтява, и се изпикава върху дървената платформа на водната помпа. Кучето е развълнувано от играта с обувката, но е и уплашено от ругатните на Габи.

Къртис добре разбира животното. Досега от този човек не са чули много любезности, само сърдитата му тирада.

— Какво му има на кучето ти, момче?

— Нищо, сър. Просто много ѝ се насъбра напоследък.

Но ето, че се задава по-голяма опасност за момчето и кучето: подобно на огромен дракон един хеликоптер прелита над пустинята и бръмченето му се чува отдалеч.

Пазачът поглежда към небето и на Къртис му се струва, че старецът ей сега ще насочи големите си уши като радари по посока на звука.

— Гръм и мълния, това нещо сякаш е излязло от Ада. Искаш да кажеш, че ония клатипръсти те преследват с него?

— С него и с много други неща.

— Тогава адски много си притрябвал на правителството.

— Така е, но не съм особено доволен от това, сър.

Габи отклони светлината на фенерчето към земята и отново попита:

— Какво искат от тебе, момче?

— Негодниците искаха да пипнат майка ми. След като я хванаха, аз останах нещо като излишна улика, водеща към тях. Искат да заличат всички улики.

— За какво искаха да пипнат майка ти? Да не би... да е било свързано със земята?

Къртис няма никаква представа за какво говори Габи, но се появява възможност да се сприятели със стареца и да го направи свой съюзник. Затова отговаря:

— Да, сър, със земята беше свързано.

Габи отново избухва:

— Наричай ме както си искаш, но да пукна, ако тия в правителството не са побъркани на тема „земя“. Тирани-обирджии!

Самата мисъл за смърт отвращава Къртис и го отблъсква. Всъщност подобно предложение му се струва доста странно.

Пазачът обаче не му дава възможност да се обади, защото продължава гневния си монолог:

— Ние с моята госпожа купихме това симпатично парче земя, изкопахме си собствен водоизточник. С хубава тополова горичка, хубави пасища. Цели петнайсет години трябваше да я изплащаме на ония кръвопийци от банката, още години ни трябваша да си построим дом. И когато накрая поискахме да изкопаем здрави основи, правителството каза „не“. Каза, че на тия грозни и гнусни буболечки, дето живеят тук, щяло да бъде навредено. Щяла да се разрази екологична катастрофа, щото тия отвратителни буболечки обитавали само сто двацет и две места в пет от западните щати. Значи аз и моята госпожа сме купили тоя имот, но не можем да строим върху него. А

никой не е балама да го купи, щом върху него не може да се строи. Но съм спокоен за миризливите буболечки, дето ядат боклуци и мухъл, че няма да им се случи нищо!

Стария Жълтъо вече се крие зад Къртис.

Шумът от хеликоптера става по-отчетлив и този безспирно режещ звук отеква в коравата земя и се връща в небето. Все по-отчетливо и по-отчетливо.

— Ако те хванат, какво ще ти се случи, момче?

— Най-лошото — ще ме убият. Но правителството... най-вероятно те първо ще се опитат да ме скрият някъде, където си мислят, че ще съм в безопасност, за да ме разпитат. И ако негодниците не ме намерят в скривалището на ФБР... рано или късно властите ще започнат да провеждат опити върху мен.

Къртис е убеден в това, макар да му се струва доста зловещо.

Но пазачът, изглежда, му вярва, било защото Къртис е убедителен, било защото е склонен да повярва във всякакви ужасяващи истории за правителството, което държи повече на буболечките, отколкото на него.

— Опити! Върху дете!

— Да, сър.

Не е необходимо да се обяснява на Габи на какви точно опити ще бъде подложен Къртис или пък с каква цел ще бъдат проведени те. Очевидно неговата патологична параноя е готова да приеме всякакви възможни варианти.

— Ама, разбира се, че за какво друга да харчат от моите данъци, проклетниците, ако не да измъчват едно дете! Мътните да ги вземат, те са от ония хора, дето могат спокойно да те опекаат на бавен огън и да те дадат за храна на миризливите буболечки, ако решат, че така ще стане по-добре за самите буболечки.

Зад хребета на изток от долината просветва бледо сияние: отразените лъчи от прожекторите на джиповете или на хеликоптера. С всяка изминала секунда сиянието става все по-ярко.

— По-добре да тръгвам — казва Къртис повече на себе си и на кучето, отколкото на пазача.

Габи поглежда към светлината на изток, а брадата му настръхва като наелектризирана. После така съсредоточено се взира в Къртис, че лицето му се набръчква като на египетска мумия.

— Нали не ми поднасяш фъшкии, момче?

— Не, сър. И ушите ми не са пълни с тях.

— Тогава в името на всичко свято и несвято ще дадем на тия нехранимайковци да се разберат. Стой до мен и не се отделяй, ясно ли е?

— Да, сър.

— Не се отлепяй от мен, момче, като водата от мокрото — уточнява пазачът. — Хайде! — отсича Габи и се насочва към съседната сграда на хотела.

Къртис отново е озадачен от думите на стареца. Още е малко мокър от играта с помпата, макар че пустинният въздух вече почти го е изсушил.

Въпреки известната си резервираност към пазача, кучето тръгва след него. Явно инстинктът му подсказва, че е на прав път.

Къртис тръгва след тях, доверил се на духовната си сестра и на Габи. Минават покрай сградата за даване на коне под наем и стигат до грандхотел „Бетълбис“. „Бетълбис“ е широка пет метра триетажна барака, която не е така внушителна, както може би е изглеждала в миналото.

Изведнъж тракането на хеликоптера преминава в силно бумтене, което вече не е приглушено от планинския хребет.

Къртис чувства, че ако погледне надясно, над покривите ще види кръжащата над планината машина — зловеща черна маса с проблясващи червени и бели светлини. Вместо това обаче мислено се съсредоточава върху Стария Жълтъо, задържа погледа си в Габи и върху лъча на фенерчето в ръката на пазача.

До хотела се намира „Облекла за дами и господата“ на шивача Дженсън. Написана на ръка реклама на витрината съобщава, че тук се продават дрехи, които са последна мода в Сан Франциско. Излиза, че Сан Франциско, а не Париж, е модната столица.

След магазина на Дженсън Габи завива наляво, слиза от тротоара и влиза в тясна пътечка между двете сгради.

Хеликоптерът приближава: лавина от твърд ритмичен звук, която се спуска от планината и връхлита долината.

Нещо друго идва насам. Нещо, издаващо характерно бучене, резонира и вибрира в мозъка на Къртис.

За да потисне страха си, той си напомня, че за да не се паникьосаш по време на потоп, трябва да се концентрираш върху плуването.

Дървените постройки от двете им страни сякаш се преобразяват в златист цвят, когато лъчът на фенерчето минава покрай тях.

В края на пътеката пазачът изключва фенерчето и непрогледният безлунен мрак поглъща всичко около тях, сякаш са слезли в дълбоко мазе. Габи предпазливо прави няколко крачки в открития двор, разположен в западния край на градчето. Ако не е кучето да го води, досега Къртис да се е блъснал в стареца.

Габи сграбчва Къртис, придърпва го към себе си и извиква високо заради бученето на хеликоптера:

— Ще се промъкнем на север, към хамбара.

Момчето си казва, че този хамбар не може да е чак толкова на север, че да бъде безопасно в него. Канадската граница се намира близо на север, но не и Северния полюс.

Ако се съди по звука, хеликоптерът се насочва към южната част на града, близо до „Даване под наем на коне — Смити“. Близо до водната помпа с оставени мокри следи от обувки в пръстта до нея.

ФБР — и войниците, ако има такива — ще започнат да претърсват от юг на север, посоката, в която Габи, Къртис и Стария Жълтъ бягат. Те ще са много добре обучени в действия по претърсване и издирване и повечето от тях, ако не и всичките, ще са екипирани с очила за нощно виждане.

Изведнъж Къртис забелязва с периферното си зрение слаба светлина близо до земята. Разтревожен, той хвърля поглед на запад и вижда бяла мътна пелена. После обаче съзнава, че това са солните полета, гледани под малък ъгъл. Илюзорната пелена е съвсем естествено фосфоресциране на пропитата със сол почва, призракът на древното мъртво море.

Острият звук на перките на хеликоптера някак бива омекотен от снижаването на машината. Той каца.

Те идват. Ще бъдат бързи и много ефективни.

Докато тича на север, Къртис е притеснен, не толкова от мъжете в хеликоптера или от онези в двата джипа. Пристигнали са по-жестоки врагове.

Стените на сградите пречат на уредите за топлинно локализиране и апаратурата за засичане на движение. Те донякъде спират и издайническата, енергия, която само Къртис излъчва.

Поради естественото фосфоресциране на разположените наблизо солни полета нощта вече не е толкова тъмна и непрогледна, колкото е била преди малко. Къртис вижда Габи пред себе си и белите лапи на кучето.

Пазачът се промъква предпазливо и безшумно. От време на време се оглежда назад и насочва пистолета си в тъмното, сякаш очаква пред него да застане злодей.

На Къртис му се иска да изкрещи: „Давай, движи се!“, но Габи сигурно е от онези типове, дето правят всичко както си знаят и не се вслушват много-много в чуждите думи.

Макар че претърсващите отряди сега сигурно се изсипват от хеликоптера, на юг, където са кацнали, не се вижда никаква светлина. Сигурно са сметнали, че благодарение на високотехнологичното си оборудване, което носят със себе си, могат да се възползват от мрака.

Освен сградите движението също предпазва Къртис, прави по-трудно за преследвачите му да разчетат неговата специална енергия. В следващите секунди ще има още много движение.

Всъщност започва с крещене. Письци на възрастен човек, който от ужас се държи като невръстно дете.

Габи спира и се оглежда назад, взира се към пътя, по който са дошли. Пистолетът му се насочва ту тук, ту там, в зависимост от това къде търси заплахата.

Къртис сграбчва пазача за ръката и го умолява да продължат напред.

В южната част на града крещят двама мъжа. Сега са трима и дори четирима. Колко внезапно връхлита ужасът и колко бързо нараства.

— Боже, какво е това! — чуди се Габи, а гласът му потрепва.

Къртис се вкопчва в него и пазачът отново тръгва. После обаче пишъците се смесват с тракането на автоматична стрелба.

— Ония глупаци, да не би да стрелят един по друг?

— Давай, давай, тръгвай — настоява Къртис, воден от паника, която е по-силна от неговата тактичност и дипломатичност.

Разкъсвани на части мъже, изкормвани мъже, изяждани живи мъже — всички те едва ли биха крещели така ужасяващо.

Пазачът се навежда, промъква се и отново тръгва на север. Къртис е до него, а не зад него. Кучето тича пред тях — сякаш с помощта на някакво телепатично чувство знае как да открие въпросния хамбар.

Прекосили са само половината град, когато стигат до друга пътека между сгради. Странна светлина се появява от дясната им страна. Светлината е в сапфирен цвят и пулсира като медузата, която се оттласква при движение. И тогава една тлееща черна фигура изтичва по улицата и влиза в прохода, втурва се към тях.

Подобно на марионетка, силно издърпана за конците, Габи отскача настрани с изненадваща ловкост. Къртис и кучето залягат.

Със скоростта на куршум трупът се удря в стената и се просва на земята. Накрая застава в някаква странна поза, подобно на захвърлено бостанско плашило. Миризмата на овъглено обаче го различава от плашилата. Дрехите му тлеят, по изгубилото нормалната си форма лице пълзят някакви гадини.

Върху разкъсаните гърди на жертвата все още се четат буквите Ф и Р. На мястото на Б зее огромна дупка и стърчат ребра.

Дръпнат или не, с артрит или не, веднага осъзнава цялата сила на грозящата ги опасност. В миг той възвръща младежката си енергия и пъргавина, които евентуалният му прародител и известен актьор успешно демонстрира във филми като „Камбаните на Розарита“ и „Хлапето от Аризона“. Той веднага хуква към хамбара, сякаш предизвиква кучето да се състезават. Къртис се втурва след тях.

Писъци, сърдити викове и отекващи изстрели. После се чува зловещ звук — пронг-пронг-пронг — като че някой чупи зъбците на вила или градинско гребло с лекота, с която би изтръгвал струните на цигулка.

Единият Къртис Хамънд лежи мъртъв в Колорадо, а другият сега тича право към лобното си място.

ГЛАВА 31

Копчетата върху зелените униформи на ченгетата, събрали се около дома „Сиело Виста“, блестяха, токите на коланите им светеха.

Мартин Васкес, директорът на заведението, стоеше настрани до една от колоните на фасадата. Измъкнат от леглото по това безбожно време, той все пак си е направил труда да облече официален тъмен костюм. Четирийсет и няколко годишен, Васкес имаше гладко лице и фанатичен поглед на млад монах, отдал се на вярата. Докато гледаше как Ноа Фаръл идва при него, той имаше доста нещастен вид. Сигурно би дал всичко само и само сега да не се намира тук.

— Съжалявам за случилото се. Ако дойдете в кабинета ми, може би ще мога да ви обясня.

Ноа беше работил като ченге само три години, но пък в практиката му имаше убийства. Израженията на лицата и погледите на полицаите много приличаха на неговите, когато му се е налагало да говори с роднините на жертвите. В тях се четеше съчувствие, но и известно подозрение дори след като извършителят бъдеше установен. При някои видове убийства е по-вероятно да е замесен член на семейството, отколкото напълно непознат. Каквито и да са фактите по случая, винаги е по-разумно да се види какви биха били евентуалните мотиви за престъплението — и кой най-вероятно има вина за убийството.

Плащането за грижите за Лора за него не беше бремене, а смисъл на живота му. Но дори и тези тук да му повярваха, зад съчувствието им пак ще се прокрадва съмнение.

Едно от ченгетата пристъпва към тях, когато Ноа тръгна след Васкес към вратата на сградата.

— Господин Фаръл, трябва да ви попитам дали сте въоръжен.

Ноа вдигна нагоре шарената си риза. Кобурът беше отзад на кръста му.

— Да, но имам разрешение.

— Да, сър, знам. Имайте ми доверие, ще ви го върна, когато си тръгвате.

Ноа се поколеба.

— Били сте на мое място, господин Фаръл. Знаете, че бихте сторили същото.

Ноа не се беше замислил защо беше взел със себе си пистолета. Не го носеше винаги. Дори обикновено изобщо не го носеше. Когато излезе от къщи, след като Мартин Васкес му се обади по телефона, не беше в състояние да разсъждава ясно и трезво.

Подаде пистолета на младия полицаи.

Макар и фойето да беше безлюдно, Васкес каза:

— В кабинета ми ще е по-сигурно — и посочи към късия коридор вляво от тях.

Ноа остана на мястото си.

Точно пред тях между фойето и дългия главен коридор една врата беше отворена. В другия край на коридора пред стаята на Лора се бяха струпали още мъже. Никой от тях не носеше униформа. Детективи. Специалисти от отдела за съдебна медицина.

Васкес се върна при Ноа.

— Ще ни се обадят, за да ни кажат кога ще може да видите сестра си.

Пред стаята ѝ чакаше носилка от моргата.

— Уенди Куейл — предложи Ноа, имайки предвид нахаканата медицинска сестра с гарвановочерна коса, която преди няколко дни беше сервирала сладолед.

По телефона го бяха информирали съвсем накратко за случилото се. Лора бе мъртва. Умряла бързо, без да се мъчи.

Мартин Васкес се учуди:

— Кой ви каза?

Значи инстинктът му не грешеше. А той не му се беше доверил. В края на краищата не сладоледът беше отговорът, а любовта. Коровата любов, в случая. Един от „Приятелския кръг“ беше преподал на Ноа горчив урок — какво се случва на сестрите на мъже, които не приемат подкупи в пликове за повръщане.

Ноа си представи как натиска спусъка и конгресменът се гърчи в смъртна агония.

Би могъл да го направи. Сега вече животът му нямаше смисъл. На човек му трябваше смислена работа, за да запълни времето си. При липсата на друго смислено нещо може би отмъщението щеше да свърши работа.

След като не получи отговор на въпроса си, Васкес продължи:

— Автобиографията ѝ беше впечатляваща. И сестринската ѝ практика. Няколко отлични препоръчителни писма. Каза, че искала да работи в по-малко стресираща атмосфера, отколкото в болницата.

Седемнайсет години Лора беше изолирана от този свят, но още не беше преминала в другия, отвъдния. Ноа се беше преструвал, че не е Фаръл, че не принадлежи към престъпната фамилия. И той като Лора беше аутсайдер в тази фамилия. Преструваше се, че има по-чисто сърце от онези, които са го създали. Но сега, след като беше загубил сестра си за втори път, не виждаше защо трябва да се въздържа и да не се върне отново към истинската си тъмна природа.

— Но когато я хванаха — продължи Васкес, — си призна всичко. Бела медицинска сестра в отделения за новородени в три болници. Всеки път, когато някой започвал да се съмнява, че смъртта на бебетата не е причинена само от природата, тя сменяла работата.

Убийството на конгресмена не би донесло на Ноа кой знае какво удовлетворение, нито би му върнало смисъла на неговото съществуване. Но то поне би маскирало горчивината в живота му.

— Признава си за шестнайсет бебета. Не мисли, че е постъпила неправилно. Нарича убийствата „проява на милост“.

Слушаше Васкес, но думите му не проникваха в съзнанието му. Накрая обаче чутото го развълнува:

— Милост?

— Избирала бебета със здравословни проблеми. Или понякога се спирала на такива, които ѝ изглеждали слаби и немощни, или пък чиито родители ѝ се стрували бедни и груби. Казвала им, че им спестявала живот, изпълнен със страдание.

Значи инстинктът на Ноа беше само наполовина верен. Сестрата не беше наета от „Приятелския кръг“. Все пак тя и конгресменът произлизаха от едно бласто — това на егоизма. Те живееха с чувството за своята изключителна значимост. Познаваше този тип хора много добре.

— Между работата в третото родилно отделение и идването ѝ тук тя работила в старчески дом — продължи Васкес. — Умъртвила пет пациенти, без да предизвика подозрение. Тя... се гордее и с това. Не само че не изпитва никаква вина и желание за разкаяние, не изпитва и никакъв срам. Изглежда, очаква се от нас да ѝ се възхищаваме за стореното... за състраданието, както би го нарекла.

Злото на конгресмена беше породено от алчност, завист и жажда за власт — напълно разбираеми за Ноа човешки слабости. Това беше злото и на неговия баща, на чичо му Кранк.

Ирационалният идеализъм на сестрата, от друга страна, предизвикваше само хладен гняв и отвращение, не и ярост и желание за мъст. Тъй като отново не намери достатъчно стремеж към отмъщение у себе си, Ноа отново усети липсата на цел в живота си.

— Човек от персонала влязъл при сестра Куейл, когато тя... приключвала със сестра ви. Иначе изобщо нямаше да разберем, че е тя.

В другия край на коридора един мъж вкара носилката на колела в стаята на Лора.

Въртенето на колелата отекна в главата на Ноа като гръм или като далечно бучене на голям водопад. Приглушено бучене, но изпълнено със сила и мощ.

Той влезе в коридора. Мартин Васкес го повика обратно, искаше да му напомни, че полицията не разрешава да се влиза още там.

Когато доближи стаята на сестрите, един униформен полицаи се опита да го спре и да го върне.

— Аз съм член на семейството.

— Знам, сър, но трябва да изчакате.

— Не чакам и секунда повече.

Когато Ноа се опита да мине покрай него, ченгето го спря с ръка върху рамото. Ноа забави ход, но продължи напред.

Младият полицаи тръгна след него, сграбчи го отново и за малко щяха да се сбият. Ченгето нямаше избор, а Ноа искаше да удари някого. Или по-скоро искаше да бъде ударен от някого силно и неколkokратно, защото физическата болка може би щеше да го отвлече от гневните мисли, срещу които още нямаше измислено лекарство нито пък ефективно лечение.

Преди да са започнали да си разменят юмруци, се намеси един детектив от коридора:

— Пусни го.

Тътенът на пет Ниагари все още отекваше в съзнанието на Ноа и той приглуши гласовете на двамата.

— Не мога да ви оставя насаме с нея — каза детективът. — Трябва да се направи аутопсия и трябва да съм сигурен, че доказателствата ще си останат непокътнати.

Тялото беше доказателството. Като изстрелян куршум или окървавен чук. Лора вече не беше личност, а само предмет, вещ.

— Нали не искате да дадете шанс на адвокатата на лудата кучка да я отърве? — продължи детективът.

„Лудата кучка“ вместо „обвиняемата“. Не беше необходимо да се проявява тактичност — нито тук, нито по-късно в съдебната зала.

Ако обаче адвокатът успееше да използва добре думата „луда“, той можеше да издейства на сестрата лек срок в заведение за душевноболни с плувен басейн, телевизор във всяка стая, курсове по изкуства и занаяти и сеанси при психотерапевт, с цел не да се обсъждат склонността ѝ към убийства, а за да се поддържа психичното ѝ състояние в норма.

Съдебните заседатели бяха глупави. Може би невинаги, но напоследък бяха доста глупави. Хлапета убиваха родителите си, обявяваха се за сираци и заседателите лееха сълзи за тях.

Ноа не можеше да се успокои при мисълта, че сестрата ще бъде настанена или в някоя провинциална луксозна лудница, или пък напълно ще бъде оневинена.

Далечният тътен в главата му не беше този на натрупващата се ярост. Не знаеше от какво е, но не можеше да го спре. Това го плашеше.

Видя Лора на леглото. Беше с жълта пижама. Или беше излязла от летаргичния си сън, за да се преоблече, или я беше преоблякла и сресала сестрата, преди да упражни върху нея своята „милост“.

— Куйейл си казала, че като се има предвид мозъчното увреждане на пациентката, смъртта щяла да бъде приета за естествена и няма да се стига до аутопсия — каза детективът. — Използвала е вещество, което може да се проследи трудно. Инжекция с голямо количество халдол, успокоително.

Когато Лора стана на осем, тя вече разбираше, че семейството ѝ не е като другите. Никой не я беше възпитавал на съвест в дома на

Фаръл, но природата ѝ беше дала силно морално чувство. Срамът се появи у нея по-късно. После от година на година всичко, което се отнасяше до семейството ѝ, я измъчваше все повече. Беше затворена в себе си, намираще утеха и убежище в книгите и мечтите си. Искаше само да порасне, да излезе от тази къща и да гради живот, който да е „чист, спокоен и да не причинява вреда на никого“.

Детективът се опита да утеша Ноа с последното разкритие:

— Свърхдозата от лекарството е била толкова голяма, че смъртта е настъпила мигновено. Халдолът е изгасил централната нервна система като електрически ключ.

Когато навърши единайсет, Лора искаше да стане лекар. Сякаш вече чувстваше, че не е достатъчно само да не причиняваш вреда на останалите, за да скъсаш с миналото си. Изпитваше необходимост да се отдава на другите хора, може би като ги лекува.

Когато беше на дванайсет, тя промени мечтите си — поиска да стане ветеринарен лекар. Животните бяха по-добри пациенти. Повечето хора, казваше тя, не можеха изобщо да бъдат излекувани от най-лошия си порок, а само от телесните болести. Малцина на крехката дванайсетгодишна възраст знаеха за човека толкова много.

Дванайсет години в мъчителни опити да оформи бъдещето си чрез мечтите. Още седемнайсет години безцелно мечтаене. И най-накрая всичко свършва тук — в това легло. Няма вече мечти, няма душевни терзания.

Детективите и съдебните лекари се бяха оттеглили отстрани, за да не безпокоят Ноа, но като пазители на доказателствата продължиха да наблюдават леглото.

Лора лежеше по гръб с отпуснати от двете страни ръце. Дланта на лявата ѝ ръка беше положена върху чаршафите, но дясната ѝ беше полусвита в юмрук. Сякаш в последния момент се беше опитала да се вкопчи здраво в живота.

Виждаха се и порцелановогладката половина от лицето ѝ, и увредената част — творението на Бог и творението на Кранк.

За Ноа и двете части бяха еднакво красиви, особено сега, когато я виждаше за последен път. Двете половини трогваха сърцето му по различен начин.

Ние носим с нас красотата на тоя свят, както и невинността. Както и грозотата, която отнасяме със себе си, когато си отиваме оттук.

Лора си беше отишла от този свят без никаква грозота. От този свят в отвъдното се пренася само душата, а нейната беше чиста и неопетнена, така невинна при отлитането, каквато е била и при появата ѝ.

Ноа беше живял по-дълго и по-пълноценно от сестра си, но не и толкова добре като нея. Знаеше, че когато настъпеше неговият час, за разлика от нея той нямаше да може да загърби грозотата.

За малко да започне да ѝ говори, както ѝ беше говорил толкова често през годините. Час след час, с надеждата, че ще го чуе и ще ѝ стане по-леко. Но сега, когато сестра му беше отпътувала и не можеше да го чуе, Ноа осъзна, че няма какво повече да ѝ каже — нето на нея, нито на когото и да било другиго.

Беше се надявал тътенът в главата му да спре, когато зърне Лора. Вместо това стана още по-силен и нетърпим.

Отвърна се от леглото и си тръгна. Въздухът стана някак по-плътен и му беше трудно да прекрачи прага на стаята.

Вратата срещу тази на Лора беше затворена. При последните му няколко посещения вратата на тази стая — също единична — винаги беше отворена, за да се проветрява, защото вътре нямаше никакви пациенти.

Интуицията поведе Ноа към стаята. Отвори рязко вратата и пристъпи една крачка навътре, но мъжете отзад го хванаха и го спряха.

Сестра Куейл седеше във фотьойла, толкова крехка и дребничка, че краката ѝ едва стигаха до пода. С мигащи сини очи, розова кожа на лицето, дръзка и красива: както си я спомняше Ноа.

Двама мъже и една жена седяха при убийцата. Поне един от тях сигурно беше детектив от отдел „Убийства“, а друг пък беше служебен адвокат. Тримата бяха професионалисти, опитни в психологическата манипулация. Едва ли щяха да позволят на някой заподозрян да избегне разпита или да ги заблуди.

И все пак Уенди Куейл очевидно контролираше положението, най-вероятно, защото и сама не разбираше цялата сериозност на извършеното от нея. Стойката и изражението на лицето ѝ с нищо не подсказваха, че е заподозряна за убийство и ще бъде подложена на тежък разпит. Беше спокойна като кралска особа, като кралица в обкръжението на свои почитатели.

Когато Ноа се появи, тя изобщо не трепна, но му се усмихна за поздрав. Протегна грациозно ръка към него, както сигурно би сторила

кралица с някой свой благороден поданик, който е дошъл да коленичи пред нея и да изрази цялото си уважение и преданост.

Сега разбра защо му взеха пистолета: просто в случай, че се срещнат така внезапно като в момента.

Ако пистолетът беше у него, сигурно щеше да я застреля. Но може би не би го сторил. Беше способен да я убие, беше достатъчно хладнокръвен и безмилостен, но яростта му беше слаба и недостатъчна.

Любопитно, но Уенди Куейл не събуди у него гняв. Въпреки самоувереността и самодоволството, които буквално струяха от нея, тя не беше способна да ядоса човек — с розовите си страни и с чувствата си за морално превъзходство. Тя беше кухо създание, в чиято глава някой беше втъпил зловредни идеи и философии. Самата тя не би могла да измисли подобно нещо. Ако в по-ранните си години беше възпитавана по-сериозно и внимателно, сега от нея щеше да излезе всеотдаен учител. Тя имаше много недостатъци и явно беше преживяла доста неща. Но дори да заслужаваше да бъде недолюбвана и дори ненавиждана, беше прекалено жалка и недостойна за омраза.

Ноа излезе от стаята, преди сестрата да се е опитала да изрече някакво глупаво извинение или оправдание. Някой затвори вратата.

Достатъчно тактични, за да не се бъркат и да не досаждат със съветите си, двама детективи го придружиха по коридора до фойето. Ноа никога не беше служил в техния отдел. Трите му години бяха минали в друг град от окръга, в който правомощията и прерогативите на различните служби на закона се припокриваха. Въпреки това те бяха на неговата възраст или по-големи и знаеха защо той вече не носи униформа. Със сигурност бяха разбрали защо е постъпил така преди десет години и дори сигурно му симпатизираха. Но те никога не бяха прекривали чертата като него и за тях Ноа беше обикновен гражданин, с който обаче трябваше да се отнасят по-предпазливо, независимо че някога и той е носил полицейска значка. Те го заговориха само за да му съобщят колко време тялото ще бъде задържано за аутопсията и за да разяснят как да си го получи обратно, за да го погребат.

Обитателите на дома бяха помолени да останат по стаята си и да затворят вратите. Беше им предложено и приспивателно, ако желаеха. Въпреки това Ричард Велънд стоеше до стаята си и сякаш чакаше Ноа.

Неестествено смъкнатата вежда на Рикстър като че се беше свлякла още по-надолу. Устните му се движеха, но дебелият му език, винаги пречка за нормален говор, отказваше да го слуша. Не издаваше никакъв звук. Макар обикновено погледът му да беше искрен и човек можеше да прочете по очите му какво мисли, сега те бяха пълни със сълзи. Рикстър, изглежда, искаше да пита нещо, но се боеше.

Детективите биха предпочели Ноа да си тръгне веднага, но той се спря до момчето.

— Няма нищо, синко. Тя не е почувствала никаква болка.

Рикстър замаха бясно с ръце.

— Господин Ноа, за... за...

Фаръл предположи, че въпросът е „защо?“, но самият той нямаше отговор, освен може би този, който би дала сестра Куейл:

— Беше време Лора да си върви.

Рикстър поклати глава. Изтри сълзите от очите си, избърса влажните си длани в бузите си и на лицето му се изписаха такова нещастие, отчаяние и мъка, че Ноа не можеше да го гледа. Естата на Рикстър се втвърди и деформираният му език най-накрая събра малко увереност, за да произнесе:

— Какво им има на хората?

Ноа поклати глава.

— Какво им има на хората? — настоя Рикстър.

Очите му гледаха неумолимо Ноа и беше невъзможно да се отвърне, без да му отговори. Още по-немислимо беше да излъже, а в случая единствено лъжите можеха да донесат някаква утеха.

Ноа си каза, че би трябвало да сложи ръка на гърба на момчето и да му помогне да си влезе в стаята и да си легне. В леглото, до което на нощното шкафче стояха снимките на мъртвите му родители. Би трябвало да го завие и да му говори, докато го приспи, както беше правил много пъти със сестра си през годините. Не толкова нуждата да знае какво им е на хората, а самотата измъчваше това момче. И макар Ноа да нямаше представа на какво се дължи човешката жестокост, той можеше да лекува самотата с присъствието си и приятната си компания.

Но Фаръл се чувства изстискан като парцал, като изгорял въглен. Едва ли щеше да има сили да утеша Рикстър. Вече не. Не и след смъртта на Лора.

Нямаше представа какво не им е наред на хората, но знаеше, че порокът, от който страдаше човечеството, беше поразил и самия него.

— Не знам — отвърна накрая. — Не знам.

Когато си взе обратно пистолета и стигна до колата на паркинга, звукът в главата му беше станал още по-силен и непоносим. Вече не беше тътен, а някакво сърдито боботене на бясна тълпа от хора, на цялото човечество — или пък още беше бученето на водата, падаща от високите скали право в дълбоката бездна.

На път за „Сиело Виста“ той беше нарушил всички правила за движение. На връщане обаче не превиши скоростта и не пресече нито веднъж на червено, спазва всички знаци „стоп“. Караше внимателно и предпазливо, защото звукът в главата му беше придружен от тъмнина. Черните порои сякаш всеки момент щяха да се излеят от него и да се слеят с калифорнийската нощ. С всяка следваща улица уличните лампи като че светеха все по-слабо и ярко осветените допреди малко авенюта му се струваха потънали в полумрак. Когато паркира пред дома си, реката (която можеше и да е надеждата) спря да изтича в бездната и Ноа реши да удави мрачните чувства в бутилка бренди, след което се завлече до леглото и заспа.

ГЛАВА 32

Момчето, кучето и стария мърморко пристигат в хамбара. Всъщност видяното изглежда повече като останки от хамбар.

Постройката още се държи. Намира се на двеста метра северозападно от градчето. Удивително как ясно е очертана линията, при която всички видове пустинна растителност отстъпват място на покритата със сол земя. Негостоприемната пустиня бива сменена от солени полета. Доста странно място за построяването на хамбар.

Дори и в тъмната нощ се вижда в какво окаяно състояние е постройката. Покривът е разкривен, стените са олющени. Освен ако този хамбар не е някой замаскиран таен склад с оръжие — плазмени мечове, лазерни пушки, неутронни гранати — Къртис не вижда каква надежда или защита може да им даде тази сграда. Дори при буря човек тук не би могъл да получи подслон.

Зад тях в града вече бушуваше страшен ураган. Письците и виковете трудно стигат до тях през пустинята, но и това, което чува, е достатъчно да го накара да настръхне. Стрелбата, която е позната на този край от век и половина, е съпроводена от звуци, които не са били чувани никога — нито в стария Див Запад, нито в новия. Зловещ звън, подобен на камбанен, разцепва въздуха и разтърсва земята. Тънко свистене, което вибрира в атмосферата, пулсиращ вой, измъчен метален стон.

Докато Габи отваря врата на хамбара, кухо бумтене приковава вниманието на Къртис и той се обръща назад. Една от големите сгради — може би барът и салонът за игра на карти — се срутват и изчезват, сякаш потъват в черна дупка. При сгромолясването се вдига голям облак прах от сол и Къртис потръпва.

Вторият гръм е съпроводен от огнено оранжево кълбо на мястото, където се намираше барът. Пожарът сякаш разсъблича постройката: гредите и коловете, балконите, вратите и два реда стълби (като гръбнака на гигантски динозавър) постепенно потъват в пламъците. Отново във въздуха се вдига облак сол и Къртис си

представя как барът като със замах на вълшебна пръчица се появява отново цял и непокътнат.

Габи няма време да гледа представлението. Къртис влиза след него и кучето в хамбара.

Очакваше вратата да е паянтова. Дървена от външната страна и обкована със стомана отвътре, тя се затваря плавно и леко след него.

Озовават се в къс и сенчест коридор, осветен само от една отворена врата в другия край. Светлината явно идва от електрическа лампа.

Въздухът тук не мирише нито на пустиня, нито на солните полета. И е хладно.

„Борови дървета, борови дървета, близо до пода, борове на пода. Восък с аромата на бор върху пластмасови рафтове. Канела и захар, трохи от бисквити, масло, захар и канела на пода. Добре, добре“.

Ярката светлина идва от кабинет без прозорци с две бюра и шкафове. И хладилник. Студеният въздух излиза през вентилационен отвор до тавана.

Едва доловимите вибрации на пода говорят за наличието на подземно помещение, в което вероятно се намира бензинов генератор на ток. Този хамбар е достоен за Дисниленд: чисто нов е, но е изработен така, че да изглежда като стара фермерска постройка от миналия век. В сградата има кабинет и работна площ за персонала, който поддържа съществуването на призрачния каубойски град. При това напълно се вписва в пейзажа и не нарушава атмосферата.

На близкото бюро има чаша кафе и голям термос. До чашата лежи подвързан с вестник роман на Нора Робъртс. Кафето и книгата сигурно са на Габи, освен ако няма някой призрак тук.

Макар че бягат от тежковъоръжени преследвачи, които могат да нахлуят с гръм и трясък тук след броени секунди, нощният пазач се спира, за да прибере книгата от бюрото и я пъха в едно от чекмеджетата.

После глуповато поглежда Къртис. Загорялото му лице се изчервява.

— За Бога, момче, опасно е да оставаме тук. Сякаш Сатаната се е пробудил от сън! Давай, хайде да вървим!

Къртис се е спрял само защото Габи го е сторил. Но после осъзнава, че пазачът му крещи само за да отвлече вниманието му от

случката с романа.

До малкия кабинет е разположен втори, по-голям. Има още четири врати, значи има и други стаи. Старият хамбар изобщо не е такъв, какъвто изглежда отвън. И Габи съвсем не е такъв, за какъвто се представя. В музейния град работят доста хора.

Габи повежда Стария Жълтъо и Къртис към най-крайната врата, отключва я и влизат в голям гараж. Три от местата за паркиране са празни, а на четвъртото стои джип — бял „Маркюри Маунтинър“, чиято предница е обърната към плъзгащите се врати на гаража.

Габи отваря вратата на водача, Къртис сядва до него.

— Това куче, то избяга ли?

— Тук е, сър.

— Кво?

— Казвам, че е при мен, сър.

Габи се намества зад волана.

— Само това ми липсваше, мама му стара. Да ми пикае куче в новия ми мюркюри!

— Успяхме да хапнем само няколко сандвича и пихме малко портокалов сок — Къртис също се намества с Жълтъо в ръцете.

— Мътните да го вземат! Защо я сложи на предната седалка?

— А защо не?

Габи натиска бутона на дистанционното за отварянето на гаража и запалва двигателя.

— Пътниците с опашки трябва да се качват от задната врата! Бог така е преценил, когато е творял Божиите създания и малките рибки.

— Бог наистина е създал малките рибки, сър, но не виждам каква връзка има това?

— Ти май не си от най-умните. По-добре дръж здраво песа си, ако не искаш да се размаже по предното стъкло.

Стария Жълтъо се поизправя в скута на Къртис, но момчето обгръща с ръка кучето, за да го накара да се успокои.

— Ще се изнесем отук яко дим! — обяснява на висок глас Габи и подкарва джипа. После натиска силно педала на газта и колата се изстрелва от гаража, докато вратата още се вдига.

Къртис първо бива прикован към седалката, а после се блъска във вратата, когато пазачът прави такъв завой, че едва не обръща джипа.

— Според правилника трябва да си сложим коланите, сър! — казва високо момчето, за да заглуши ръмженето на двигателя.

Дори и на слабата светлина от таблото на колата Къртис вижда как лицето на пазача помръква, сякаш пред него стои служител от правителството. Следващите минути доказват, че Габи може едновременно да ругае и да кара:

— Цялата тая пасмина политици нямат грам мозък в главата си! Никой дебелогъз и дебеловрат политик и никой тлъст и празноглав бюрократ не могат да ми кажат дали да си слагам колан или не, и толкоз! Щом искам да натисна спирачката и да изхвъркна през стъклото с главата напред, що трябва някой да ми казва дали имам право или не! Тия скапаняци още малко ще ни накарат да се връзваме с каишки като кучетата, докато си караме!

Докато пазачът продължава да се пали, Къртис поглежда назад към превърналия се в бойно поле призрачен град. Там се разиграва някакъв светлинен спектакъл. Толкова страшен, че би накарали Уайът Ърп да се скрие в църквата. Когато престрелката и боевете там свършат, ще бъде много трудно градът да бъде възстановен от руините и пепелта.

Мисълта, че ФБР знае за него и за преследвачите му, не го оставя на мира. Те дори се намесиха и си мислят, че могат да го открият и да го поставят под засилена охрана, преди враговете му да са се добрали до него. Сигурно знаят, че силите им са неравни, но въпреки това се впуснаха в авантюрата. Не може да се въздържи и да не се възхити на ентузиазма и на куража им, макар че накрая те ще го подложат на експерименти. Разбира се, ако го хванат и го задържат достатъчно дълго.

Оказва се, че Габи може да кара по-бързо отколкото говори. Сякаш летят с ракета през солните полета.

За да не привличат вниманието, карат с изгасени фарове.

Това също е в разрез с правилника за движение, но момчето решава, че не си струва да ядосва излишно Габи. А пък и Къртис в края на краищата неведнъж е нарушавал закона, докато е бягал (дори и да не се гордее с криминалните си подвизи).

От облачното небе не прониква никаква светлина, но блясъкът от солта по земята им помага, за да не карат на сляпо. Освен това Габи

познава терена. Той избягва пътищата и кара само по полетата, така че няма опасност да блъснат някоя насрещно движеща се кола.

Солните полета хвърлят бяло сияние. Джипът също е бял и затова не би трябвало да се забелязва лесно. Гумите оставят слабо забележими следи, които след известно време бързо ще се разсеят.

Ако агентите на ФБР или негодниците използват детектори за движение, тогава Габи трябва да изгаси и цигарата си. Иначе тактиката му „бяло върху бяло“ няма да има никакъв ефект.

— ... Завържи ги с колана, намажи ги със сланина и мас, хвърли ги в мазе, пълно с хиляди изгладнели миризливи буболечки и им гледай тогава сеира на копелетата! — заключва Габи.

Продължават да се носят из солните полета с такава шеметна скорост и на Къртис му се струва, че да смени темата е въпрос на живот и смърт.

— Много ми харесва „Елдорадо“, „Сърцето на златния Запад“ и „Тексаска луна“.

— Кво ти има, бе, момче?

Кучето се прозява и потреперва в скута на Къртис.

— Внимавайте! — извиква момчето.

Габи поглежда напред.

— Само някаква си буца — отговаря небрежно той, докато огромното кълбовидно парче отскача от предната броня на джипа, прелита над предното стъкло и пада с характерно дрънчене някъде отзад.

Макар и вече да нервничи, Къртис прави пореден опит да заговори на пазача:

— „По следите на племето Навахо“ беше страхотен филм, „Светлините на Санта Фе“ също. Ама най-добър беше „Синове на следотърсачите“.

— Филми ли казваш?

— Да, сър.

Габи натиска още по-силно педала на газта, но не обръща никакво внимание на пътя. Сякаш е абсолютно сигурен, че шестото му чувство ще го предпази от всякакви произшествия. Вместо да гледа напред, се обръща към Къртис:

— Когато маниаците от правителството се опитват да унищожат света, как, по дяволите, можеш да говориш за филми?

— Щото те са филмите на дядо ви, сър.

— Филмите на дядо ми? Гръм и мълния! Кви са тия глупости? Дядо ми беше пътуващ търговец, продаваше библии и безсмислени енциклопедии на ония балами, дето му отваряха вратата.

— Ами Рой Роджърс?

Брадата, веждите и ушите на Габи настръхват, дали от раздразнение или от статичното електричество, възникнало от комбинацията между висока скорост и сух пустинен въздух.

— Рой Роджърс? — извика отново той. С едната ръка държи волана, а с другата удря по него. — Че кво, да го вземат мътните, може да има общо един лъскав и наконтен каубой с мен? Де го чукаш, де се пука.

Къртис не разбира какво е това, което го чукаш, нито пък защо то е толкова важно за пазача точно в момента. Той обаче вижда, че се движат прекалено бързо и непрекъснато увеличават скоростта. Колкото повече се ядосва този Габи, толкова по-силно натиска педала на газта. И всичко, което Къртис казва, го ядосва още повече. Повърхността на долината е изумително плоска, но с такава стремителна скорост дори и най-малкото камъче би обърнало джипа. Ако се натъкнат на дупка или камък, или пък на някой от ония излъскани от слънцето кравешки черепи, дето толкова често ги показват по уестърните, ще изскочат от пътя и ще се преобърнат.

Къртис вече не смее да се обади. Габи обаче е готов да удари волана пак, ако момчето каже нещо. И така без желание да спори, с намерението да бъде максимално дружелюбен и да се съгласява почти с всичко, за да успокои малко пазача и в същото време да го накара да намали скоростта, Къртис плахо заговаря:

— Без да се обиждате, сър, но Рой Роджърс съвсем не ми изглежда толкова наконтен.

Габи хвърля бегъл поглед към пътя пред себе си и Къртис си отдъхва за миг, но веднага след това пак се обръща към момчето и джипът отново увеличава скоростта.

— Момче, помниш ли, когато одеде при водната помпа те попитах дали си наред и дали не си глупав?

— Да, сър. Аз отговорих, че сигурно може да ми има нещо.

— Когато някой те нарече глупак, по-добре му кажи, че той е глупавият! — Отново барабани с всичка сила по волана и отново е

намръщен. — Напъхай ми ракета в задника и ме наречи Янки Дудъл! И ето сега аз си рискувам същия този задник и воювам с цялото скапано правителство с техните бомби, танкове и бирници само защото ти твърдиш, че са убили родителите ти. А сега, като те слушам какви ги плещиш, се чудя дали не ме будалкаш и дали родителите ти не са живи.

Къртис е шокиран от подобно недоразумение и едва сдържа сълзите си.

— Сър, никога не съм казвал, че правителството е убило родителите ми.

Габи е шашнат и остава с отворена уста.

— Ако искаш, отрежи ми топките и ме наречи принцеса, но аз помня, че ми каза точно това!

— Казах, че лошите негодници ги убиха, не правителството.

— Няма по-лоши негодници от тези в правителството!

— О, има и са много по-лоши.

Стария Жълтъ се гуши в скута на Къртис. Нервно изскимтява и от влажния му нос капе студена пот по ръката на момчето. Къртис усеща, че животното иска да пикае. Благодарение на особената връзка между кучето и момчето той му помага да наложи волята си и да устиска. Скоро обаче осъзнава, че връзката им е двустранна и на него също му се допикава. Лесно може да си представи каква катастрофа ще настъпи, ако той и кучето се напикаят в новия Мъркюри на Габи. Пазачът направо ще получи удар и ще загуби контрол над колата, докато тя лети с шеметна скорост.

За първи път от паркинга за камиони досега чувства, че губи способността си да бъде Къртис Хамънд. Липсва му достатъчно самоувереност, а пък не бива да забравя, че е беглец. Никой беглец не може да се преструва успешно достатъчно дълго. Идеалното спокойствие е ключът към оцеляването. Така гласи ценната майчина мъдрост.

Габи отново ругае и бълва огън и жупел. Джипът се тресе и ръмжи като космическа совалка, която се изстрелва в орбита. В този момент Къртис се връща в мислите си към едно друго недоразумение, станало по-рано вечерта. Осенява го подозрение и той отново направи опит да смени темата на разговора и да се сприятели с пазача.

По филмите повечето американци винаги се борят за по-добър живот и се стремят към самоусъвършенстване. И понеже филмите са източник на надеждна информация, Къртис прекъсва роптаенето на Габи с тон сякаш е открил Америка:

— Значи имахте предвид „тестиси“!

Върху изразителната физиономия на стареца се изписва още по-голяма изненада. И преди да последва поредната гневна тирада, Къртис бързо се намесва:

— Вие казахте „кохонес“, което на испански означава тестиси. Но не го произнесохте правилно. Ако...

— Гръм и мълния! — прекъсва го Габи и отвърща поглед от момчето с някаква смесица от пренебрежение и отвращение. Това е добре, от една страна, защото най-накрая все пак обръща внимание на пътя. От друга страна, и лошо, защото рано или късно ще погледне към него и ще го изпепели с поглед.

Изгубил е увереност в умението си да общува. В момента е убеден, че каквото и да каже, дори и само тихо да изсумти, поведението му ще бъде възприето погрешно и ще предизвика нови гневни ругатни и клетви от страна на Габи.

Въпреки неуспеха на момчето да продължи разговора, мълчанието е кратко. Пазачът отново се пали и плюе, докато гневно нарежда: — Ти, нафукан и неблагодарен пикльо! Може и да не съм завършил Харвард и да не съм бил галеник на съдбата като някои други, но още от пеленаче са ме възпитавали, че правенето на забележка на по-възрастен човек е израз на лоши обноски. Не можеш да ми кажеш как да произнасям „кохонес“, когато твоите жалки кохонес не са по-големи от бобени зърна!

Докато Габи продължава да се кара, той накрая отпуска педала на газта и джипът забавя скорост. Сигурно мисли да спре и да свали Къртис от колата.

Ако сега се намираха в лодка в морето по време на буря, момчето щеше да скочи във водата, без да протестира. Няма да каже нищо и ако го оставят в солните полета. Всъщност дори би останал доволен. Съдбата му на отчаян беглец, принуден да се представя с чужда самоличност и непрекъснато да бъде нащрек, му носи стрес, който вече му идва в повече. Има чувство, че главата му ще се пръсне или нещо много по-лошо ще се случи.

Очевидно освободил се достатъчно от гнева си, Габи вече изглежда по-спокоен. Няма да получи инфаркт, докато гледа нафукания си спътник. Обръща се напред и си гледа пътя. Сигурно старецът е изненадан, че Къртис не е скочил от джипа. Или пък е изненадан от сълзите на момчето, или че има дързостта да го гледа право в очите. Каквато и да е причината, вместо отново да започне да ругае, както Къртис очаква, пазачът изглежда толкова учуден, че физиономията му напълно се преобразява.

И рязко натиска спирачката.

За щастие скоростта им от близо двеста километра в час е паднала под седемдесет. Изскърцването на спирачките и гумите върху солта звучи също като върху асфалта. Съчетанието на изгоряла сол и гореща гума образуват обаче уникална и миризма, характерна само за този край.

Ако Къртис не беше прикован към седалката, двамата с кучето със сигурност щяха да се размажат като мухи върху преденото стъкло. Животът на Жълтъо преминава през съзнанието му като на филмова лента — от малко едва прогледнало пале до сандвичите в караваната. Животът на Къртис също преминава като на лента. Момчето и животното са леко объркани. Но когато джипът спира напълно, двамата са напълно невредими.

Тази проява на индивидуализъм от страна на пазача е малък триумф над законите на физиката и би трябвало да промени настроението на Габи. Обаче пазачът отново започва да ругае, вдига ръчната спирачка, отваря рязко вратата и изскача от джипа развълнуван.

— По дяволите! — възкликва Къртис.

Той оставя кучето на седалката и се премества зад волана.

На светлината на слабата лампа на тавана на джипа той вижда, че Габи лежи по гръб на земята. Измачканата му и пропита с пот каубойска шапка е до него. Изглежда така, сякаш всеки момент ще извади банджото и ще започне да свири за милостиня. Побелялата му коса е като наелектризирана и е изцапана със сол. Самият той изглежда вцепенен. Сигурно е паднал на главата си.

— Света Богородице! — възкликва отново Къртис. — Сър, добре ли сте?

Въпросът тревожи пазача така, сякаш животът му е застрашен. Той се изтъркоква настрани и се изправя на крака едва когато се е отдалечил на известно разстояние от джипа.

Досега Къртис смята, че странностите в поведението на пазача се дължат не толкова на странния му характер, колкото на липсата на нормална комуникация между двамата. Случващото се в момента обаче го кара да промени мнението си. Сигурно Габи наистина си е откачен. Може би дори е опасно луд. Едва ли е сериен убиец като ония двамата с караваната. Освен ако процентът на серийните убийци в реалния живот е по-голям отколкото във филмите. Доста страшна мисъл.

Между Габи и джипа има два ключови предмета: шапката и деветмилиметровият пистолет. Докато преди малко старецът се отдалечаваше от колата, сега застрашително се приближава. Макар на Къртис да му се иска да вярва, че Габи е негов приятел, избухлив, но състрадателен, погледът на пазача е съсредоточен върху пистолета.

Оръжието е по-близо до Къртис. Той изскача от джипа, за да го вземе.

Непредсказуемият пазач не се опитва да му попречи. Просто се обръща и побягва.

Изумен, Къртис наблюдава отдалечаващата се фигура, докато се увери, че мъжът няма да се върне. Габи не се обръща да погледне назад нито веднъж. Изстрелва се към източната част на долината, сякаш го гонят триста дяволски изчадия. Изчезва в мрака и зловещото сияние на солта.

Колко странно. Срещата му с Габи изисква по-късно да направи много подробен анализ. По-късно, когато Къртис се справи с враговете си и може да си позволи лукса да анализира и да умува.

Когато се справи, не „ако“. Принудата да общува и да се сближава с непознати за известно време се отлага и Къртис чувства как увереността му се възвръща.

На север, където някога самотни стрелци са заставали един срещу друг на прашната улица, продължава сражението, по-огнено и по-гръмовито отпреди. Макар че не е като Армагедон или Войната на световите, битката е впечатляваща. Къртис очаква конфликтът отдавна да е свършил. Така или иначе при подобни неравни сили скоро всичко трябва да приключи.

Освен това рано или късно и едните, и другите ще се усетят, че момчето, за което си бият, им се е изплъзнало и отново бяга от тях. Тогава двете армии ще спрат сраженията (и едните, и другите негодници) и ще възобновят преследването.

По-добре да тръгва.

Оставя пистолета на земята, тъй като Габи е далеч, и отново се качва на маунтиниъра. Никога досега не е карал кола като тази, но принципите на шофиране са еднакви за всички превозни средства и той не се съмнява, че ще се справи добре. Е, едва ли ще постигне уменията на Стив Маккуин в „Булит“ или на Бърт Рейнолдс в „Смоуки и бандита“.

На път е да премине границата на дребните закононарушения и по-сериозните престъпления. Кражба на кола. Така ще окачествят деянието му властите.

Всъщност по-скоро става дума за неразрешено вземане назаем на превозното средство, защото той не възнамерява да задържа джипа. Ако го остави в добро състояние, Къртис няма да има големи угризения на съвестта, а само ще изпитва лека вина, задето е изразходвал бензина. Но понеже едва ли ще се срещне отново с пазача, той се надява да изкупи вината си, като изпрати на Габи пари и извинително писмо.

Височината се оказва проблем. Къртис Хамънд, който е нисък за възрастта си, може да вижда идеално пътя пред себе си и да натиска педалите за газта и спирачката. Но не и двете едновременно. Навежда се леко и протяга десния си крак подобно на балетист. Така успява да запази наполовина видимостта на пътя и да запази донякъде контрола върху педалите.

Това го забавя обаче и джипът тръгва със скорост, която е по-подходяща за траурна процесия.

Разбира се, иска му се да спечели колкото се може повече преднина пред преследвачите, но трябва да помни, че времето, а не разстоянието, е неговият главен съюзник. Само когато продължи упорито да бъде Къртис Хамънд, ще има най-големи шансове да се скрие завинаги от преследвачите си. С известно нагаждане ще може да кара джипа по-лесно, но ако продължи да прави подобни промени, ще стане по-забележим за враговете си.

Мъдростта на мама. Колкото по-дълго носиш маскировка, толкова по-пълно ти се сливаш с нея. За да поддържа правдоподобно на маскировката си, беглецът никога не трябва да излиза от образа си. Изграждането на нова самоличност не означава само да се сдобиеш с нови документи. Не си застрахован срещу разкритие само защото изглеждаш, говориш и се държиш като своя герой. Успешното изграждане на нова самоличност изисква да се превърнеш в този нов човек с всяка своя клетка и по всяко време на денонощието, независимо дали те наблюдават или не.

Дори и мъртва майка му си остава най-големият авторитет по тези въпроси, а също и универсален символ за кураж и свобода. Ще я почита дълго след смъртта ѝ. Дори и да не беше негова майка, той щеше да се ръководи от нейните съвети. Но като неин истински син той е задължен не просто да оцелее, но и да живее по нейните правила и според нейните съвети, като накрая предаде уменията ѝ и на другите.

Отново го обзема тъга и известно време той пътува в нейната компания.

Решава да смени посоката и да не продължава на югозапад. Ако продължи, в крайна сметка пътят ще го отведе към междуцатската магистрала, която сигурно се охранява от полицията. Той дойде от изток. Призрачният град се намира на север от него. Затова няма друг избор, освен да прекоси долината и да се насочи на запад.

Макар че няма опасност да развие кой знае каква скорост и макар че често тръгва и спира, за да проточи врат и да види накъде кара, той открива, че солниците са доста лесен терен за каране. Когато стига склона на долината на запад обаче, Кътис си дава сметка, че не може да продължи така.

Тук солта не блести така ярко. Видимостта, която и без това е ограничена заради височината на момчето, се влошава рязко и той почти нищо не вижда. Включването на фаровете не е решение — освен ако не иска да привлече вниманието към себе си и така да извърши самоубийство.

Нещо повече, издиганият се терен ще е скалист и неравен. Кътис ще трябва да реагира по-бързо и с двата педала.

Вдига ръчната спиращка и се изправя на седалката. Поглежда пътя пред себе си, озадачен от новото предизвикателство.

Решението е неговата духовна сестра. Докато караше бавно из солниците, Стария Жълтъо седеше на седалката до него и украсяваше страничното стъкло с отпечатъци от носа си. Сега стои изправен на седалката и по погледа му личи, че разбира за какво става дума.

Сигурно защото странната среща с пазача още не му дава мира, в първия момент Къртис не разбира. Мисли си, че кучето просто иска да го почешат зад ушите.

Понеже то никога не се противи, когато го чеше зад ухото или където и да било другаде по тялото, Стария Жълтъо с удоволствие се оставя на ласките му около минута, след което се отвърща от Къртис, изправя се и поставя предните си лапи на таблото. В тази поза вижда пътя идеално.

Връзката момче-куче щеше да е безсмислена, ако Къртис не беше схванал намека на животното. Но той го разбира. Ще управлява джипа, а кучето ще е неговите очи.

„Добро куче!“

Плъзва се надолу достатъчно ниско, за да може лесно и удобно да натиска педалите. Това положение му дава възможност и да върти волана. Не вижда нищо само през стъклото отпред.

Връзката им не е достатъчна. Тя все още е неговата духовна сестра, а не част от духа му. Особеният контакт между тях обаче се засили значително в мига, когато животът им премина пред тях като на кинолента.

Къртис включва на скорост, натиска педала на газта и започва да изкачва сравнително полегатия наклон с помощта на направляващия поглед на кучето. Двамата заедно стават по-уверени във възможностите си и когато стигат върха вече действат в пълна хармония и синхрон.

Той спира горе, сяда и поглежда на североизток. Битката в призрачния град, изглежда, е стихнала. Негодниците и онези, още по-лошите негодници, са разбрали, че не са успели да хванат плячката. Спрели са да се бият и отново са насочили вниманието си към издирването на момчето и кучето.

Светлините на двата хеликоптера озаряват нощното небе. Трети приближава от изток. Подкрепления.

Отново се навежда и подкарва джипа надолу по склона, насочвайки се още по на запад в непознатата територия, която Стария

Жълтъо разузнава внимателно.

Кара със скорост в пределите на разумното, имайки предвид, че духовната му сестра може да се удари лошо, ако натисне рязко спирачката.

От друга страна обаче, трябва да печелят време, защото не може да очаква кучето непрекъснато да бъде неговите очи. На Къртис не му трябва почивка. Жълтъо е съществото, на което рано или късно ще му се доспи. Къртис не е спал никога през живота си.

В края на краищата той трябва непрекъснато да помни, че с духовната си сестра са не просто представители на различни биологични видове с различни физически възможности и ограничения. По-важното е, че са родени в различни светове.

ГЛАВА 33

Според старо поверие на родените в четвъртък деца им предстои бляскав път в живота, а Мики Белсонг беше родена именно в четвъртък, през май, преди повече от двайсет и осем години. През този августовски четвъртък обаче тя беше прекалено налегната от махмурлука, за да продължи според плана си.

Водката с лимон намаляваше със светкавична скорост. През нощта сигурно броеше четвъртата чаша за втора и петата за трета.

Загледана в образа си в огледалото в банята, тя си каза: „От проклетата водка вече не можеш и да помниш.“ Не можа да изобрази и най-малкото подобие на усмивка.

Беше се успала за първото си интервю за работа, а вече беше твърде късно и за второто. И двете бяха за сервитьорка.

Макар че имаше опит в сервирането и харесваше тази работа, тя предпочиташе работа, свързана с компютър и проектиране на софтуерни програми. Беше преминала интензивен шестнайсетмесечен курс и откри за себе си, че тази работа ѝ харесва и може да я върши.

Всъщност да работи като софтуерен специалист за нея беше символ на по-добро бъдеще. Това оптимистично виждане не я напусна и през най-лошата година от жалкото ѝ съществуване.

Досега в опита си да реализира мечтите си тя биваше препятствана от разпространеното сред работодателите мнение, че икономиката е в криза, непрекъснато се срива и потъва. Те сякаш разполагаха с неограничен запас от подобни думи и изрази, за да се оправдаят за отказа.

Още не беше започнала да се отчайва. Преди много време животът я беше научил, че този свят не е длъжен да удовлетворява мечтите и желанията на Мишелина Белсонг и дори да ги насърчава. Тя беше готова да се бори.

Ако търсенето на работа ѝ отнемеше седмици обаче, решимостта ѝ да започне животът си наново щеше да отстъпи пред слабостта. Тя не си правеше илюзии за себе си. Можеше да се промени. Но ако си

намереше подходящо оправдание, самата тя щеше да се превърне в най-голямото препятствие пред своите планове.

Сега лицето в огледалото ѝ се струваше неприятно, независимо дали беше с грим или не. Изглеждаше добре, но не изпитваше никакво удоволствие от красотата си. Една личност се ценеше според постиженията и авторитета си в обществото, а не заради образа си в огледалото. Освен това се боеше, че преди да успее да постигне каквото и да е, отново ще потърси утеха в мисълта, че е хубава, и ще се успокои.

Което ще означава отново да тръгне по мъже.

Нямаше нищо против мъжете. Тези, които разрушиха детството ѝ, не бяха нормални. Тя не държеше отговорен целия мъжки род за перверзиите на неколцина. Както не можеше да съди за всички жени по постъпките на Синсемила... или по собствените си постъпки.

Всъщност харесваше мъжете въпреки всичко, което беше преживяла. Надяваше се някой ден да има пълноценна връзка с „добър“ мъж и може дори да се омъжи за него.

Цялата работа беше в думата добър. Вкусът ѝ към мъжете не беше по-изтънчен от този на майка ѝ. Непрекъснатото отдаване на „лоши“ мъже беше довело до определени обстоятелства, в които тя виждаше първопричината за проваления си живот.

След като се облече за интервюто в три часа — единственото за днес, на което щеше да успее да отиде, и единственото, свързано с компютърните ѝ умения — Мики закуси в единайсет, застанала право до кухненската маса. Глътна витамини В-комплекс и аспирин с кока-кола, след което изяде две шоколадови понички. Махмурлукът никога не беше съпроводен от гадене. От друга страна пък, сладкото премахна и последния остатък от депресивното алкохолно настроение.

Лейлъни беше права, когато каза, че Мики има метаболизъм точен като жироскопа в космическа совалка. Теглото ѝ сега беше само с половин килограм повече от това на шестнайсетия ѝ рожден ден.

Докато стоеше до мивката, Мики наблюдаваше Дженива през прозореца. Леля Джен поливаше лехата. На главата си носеше сламена шапка с широка периферия, за да я пази от безмилостното августовско слънце. От време на време тялото ѝ се полюшваше, докато движеше маркуча напред-назад. Сякаш мислено танцуваше и се връщаше в младостта си. Когато Мики започна да яде втората си поничка,

Дженива тихо запя мелодията от „Любов през деня“ — един от любимите ѝ филми.

Сигурно си мислеше за Върнън, съпругът, когото беше загубила твърде рано. Или може би си спомняше за любовната си връзка с Гари Купър, когато е била млада и обожавана францужойка — роля, изпълнявана от Одри Хепбърн.

Удивително какъв шарен и непредсказуем става светът за теб, когато стрелят с пистолет в главата ти.

Тези думи бяха на Дженива, а не на Мики. Един солиден аргумент за оптимизъм, когато племенницата биваше обладана от песимизъм. „Удивително какъв шарен и непредсказуем става светът за теб, Мики, когато стрелят с пистолет в главата ти. Въпреки моментното объркване, което настъпва от време на време, е много приятно да имаш толкова много красиви и романтични спомени на преклонна възраст като моята! Разбира се, не препоръчвам като рецепта увреждане на мозъка, но ако не беше то, никога нямаше да обичам и да бъда обичана от Кари Грант или от Джими Стюарт. И със сигурност никога нямаше да съм имала онова страхотно преживяване в Ирландия с Джин Уейн!“

Мики остави леля си насаме със скъпите ѝ спомени за Джон Уейн, Хъмфри Богарт или може би дори за чичо ѝ Върнън, и излезе на предната врата. Не я поздрави с „Добро утро“, защото се притесняваше да я погледне в очите. Макар Дженива да знаеше, че племенницата ѝ е пропуснала две интервюта за работа, никога нямаше да го спомене. Толерантността на Джен само засили вината на Мики.

Макар че беше оставила стъклата на колата леко смъкнати, вътре не се дишаше. Климатикът не работеше и тя подкара шевролета със затворени стъкла.

Включи радиото точно когато говорителят четеше новините и оживено описваше правителствена блокада на една трета от щата Юта заради издирването на някакви наркотрафиканти и техните тежковъоръжени телохранители. Трийсет много влиятелни фигури в незаконния наркобизнес се бяха събрали на тайна среща в Юта, за да преразпределят териториите си, както фамилията от мафията бяха правили многократно преди десетилетия. Смятали са да планират война срещу по-дребните риби и да разработят стратегии за преодоляване на проблемите при контрабандата, създадени при

последното затягане на граничния контрол. Научило за този таен заговор, ФБР се опитало да ги арестува. Само че федералните агенти били посрещнати от необичайно ожесточена съпротива и брутално насилие, а не както винаги от адвокатите на престъпниците. Битката била упорита и приличала на военно сражение. Вероятно около дузина от наркособовете успели да избягат, въоръжени с високотехнологично и модерно оръжие. Те нямало какво да губят и представлявали сериозна заплаха за обикновените граждани. Повечето от тези подробности били от неофициален източник, защото ФБР отказало да разкрие детайли от операцията. „Криза“, каза говорителят и повтори многократно думата, сякаш тези две срички му бяха свидни и скъпи като женска гръд.

Когато имаше природни бедствия и откачени мании, стрелящи напосоки в обществени сгради, новините представляваха безкрайна поредица от кризи, повечето от които или бяха преувеличени, или напълно измислени и въображаеми. Ако десет процента от кризите, за които медиите тръбят, бяха истински, цивилизацията отдавна щеше да е загинала, планетата щеше да бъде едно сметище със замърсен въздух, а на Мики нямаше да ѝ се налага да си търси работа или да се притеснява за Лейлъни Клонк.

Тя смени станцията, но навсякъде говореха за тази история. Отново смени и попадна на „Бек Стрийт Бойс“. Това не беше любимата ѝ музика, но групата беше забавна и можеше да премахне махмурлука ѝ.

„Липсата на новини е добра новина.“ Независимо от интерпретацията му това твърдение беше вярно.

Докато караше по магистралата, си спомни разговора с Лейлъни от предишната вечер и си каза: „Гордея се, че съм от онези двайсет процента.“ И тогава за пръв път за деня се усмихна.

До интервюто оставаха три часа и половина и тя възнамеряваше да използва това време, за да уведоми Службите за социални грижи за случая на момичето. Снощи, когато двете с Дженива разговаряха за Лейлъни, предсказанието на момичето им се струваше неизбежно. Тази сутрин обаче дали защото времето подсказа ново решение, или защото водката и шоколадовите понички ѝ вдъхнаха оптимизъм, ситуацията изглеждаше трудна, но не и безизходна.

ГЛАВА 34

Лейлъни Клонк, опасната невръстна мутантка, си каза, че са малко нещата, които вдъхновяват повече отколкото едно американско семейство, събрало се на масата за закуска. Само преди вечер мама, татко и дъщерята може би са се карали кой е оставил капака на буркана с фъстъчено масло отворен. Спорили са за това, дали да гледат сапунен сериал, екшън или документална поредица за животните. Може би дори са пускали змии едни срещу други и да са убивали. Но тук, преди да започне новият ден в единайсет часа — различията са загърбени и на мястото на старите препирни може да бъде изградена една нова хармония. Тук те могат да обсъждат и да планират общото си бъдеще, да споделят сънищата си и да скрепят семейния дух.

Старата Синсемила си направи закуска от двайсет и седем таблетки и капсули с витамини, бутилка газирана вода, полуфабрикати от соя с кокосово масло и един банан. След като нарязва на кръгчета необеления банан, тя ги изяде така, защото смяташе, че доброто здраве се постига като плодовете се ядат цели. Пак поради тази причина не се докосваше до месо. Ако си приготвеше сандвич, тогава трябваше да си сервира в отделна чиния рогата, кожата, копитата и така нататък.

Доктор Смърт пи чай и изяде две рохки яйца и английски кифлички, намазани с портокалов мармалад. Тъй като не споделяше вижданията на жена си, той не изяде пакетчето от чая и черупките от яйцата, както и картонената кутия от кифличките. Беше толкова внимателен и чистоплътен, че от кифличките на масата не падна нито една троха. Ядеше на малки хапки и прилежно сдъвкваше храната. Така нямаше опасност да се задави с по-голямо парче и да пукне, докато закусва — най-доброто, на което оптимистично настроената му дъщеря можеше да се надява, беше отравяне от салмонела от полусуровите яйца.

Лейлъни хапна мляно жито с нарязан банан (обелен) и пи мляко с шоколад. Докторът на смъртта беше купил напитката без знанието на любителката на соята и целите храни. Макар че Лейлъни би

предпочела само мляко, искаше да провери дали майка ѝ ще получи нервен пристъп, когато види как дъщеря ѝ пие от ужасната отрова.

Напразно. Със зачервени очи и посивяло лице, в момента тя се възстановяваше от тежка сутрин. Какъвто и наркотик да беше взела на разсъмване, той още не я беше изпратил в състоянието на Мери Попинз, което тя желаше. Сигурно поне до вечерта нямаше да е в състояние да лети с вълшебния чадър и да припява.

Междувременно, докато се хранеше, майка ѝ четеше книгата на Ричард Браутиган „В захарта от пълеш“. От петнайсетгодишна всеки месец я четеше по два пъти. С всеки прочит книгата придобиваше ново значение за нея, макар че до ден-днешен никое от тези значения не беше логично. Синсемила обаче вярваше, че авторът е представил нова стъпка в еволюцията на човечеството, че е пророк с важно послание към най-далновидните представители на обществото. Старата Синсемила смяташе, че тя е една от тези далновидни личности, но с цялата си скромност не беше готова да го потвърди, докато не разбере напълно посланието на Браутиган. И след като го разбере, щеше да извлече своя свръхчовешки потенциал.

Погълната от книгата, Синсемила не обръщаше внимание на никого и човек със същия успех можеше да води разговор със соята в чиния. Въпреки това доктор Смърт неколкократно се обръщаше към нея. Не очакваше отговор, но, изглежда, беше убеден, че думите му са достигнали до жена му на някакво подсъзнателно равнище.

От време на време той говореше за Тетси, младата жена, чието сърце се е пръснало от инжектирането на голяма доза дигитоксин преди по-малко от дванайсет часа и чиято съдба той беше разкрил на Лейлъни, когато се прибра късно през нощта. Понякога съобщаваше на Синсемила и Лейлъни най-новите клюки и жълтите новини от различни Интернет сайтове, поддържани от хора, вярващи в съществуването на НЛО. Той ги следеше редовно на лаптопа, който лежеше на масата до чинията със закуската му.

Подробностите за кончината на Тетси бяха детска приказка в сравнение с някои други негови убийства от миналото. А и последните истории за летящи чинии бяха както винаги зловещи. Затова гнусния характер на разговора — а всички разговори в семейството бяха гнусни и отвратителни — се дължеше на разказа на доктор Смърт за това как е излял страстта си пред Синсемила нощес.

По време на вечерята с Мики и госпожа Ди от предната вечер Лейлъни беше казала, че докторът е много чувствен и полов атлет. Това не е съвсем вярно.

Той не тичаше след жените, не ги сваляше и не ги засипваше с комплименти, както правеха повечето мъже. Даже и не показваше особен интерес към противоположния пол. Ако най-съвършената красавица с тесни бикини минеше пред Престън, той нямаше да я забележи, освен ако тя случайно не беше жертва на отвличане от НЛО и носеше в утробата си хибриден човешко-извънземен плод, заченат по време на знойния уикенд на борда на летяща чиния.

При определени обстоятелства обаче смъртоносният доктор изпитваше страстни чувства към Синсемила, които той — именно това беше точната дума — „изливаше върху“ нея. В една каравана, макар и голяма, когато едно семейство е на път по цяла година, между хората се поражда много тясна близост и интимност, която трудно би понесъл и един светец. А в семейство Мадок такива нямаше. Дори и да не видиш нещата, които не искаш да гледаш, невинаги можеш и да не чуваш. Дори и да си запушиш ушите с дебели възглавници през нощта, не можеш да избегнеш нещата, които щещ-нещещ научаваш. Включително и факта, че Престън Мадок се възбужда само когато Синсемила е като мъртва.

Лейлъни беше разказала на Мики и госпожа Ди за какви ли не перверзии и ужасии, но не можеше да спомене за подобно извращение. Разбира се, Престън си беше абсолютна откачалка. Но също така беше строен, красив и добре поддържан, финансово самостоятелен. Това бяха точно трите качества, които повече от всичко друго привличаха много по-млади и красиви от Синсемила жени. Финансовата самостоятелност беше достатъчна, за да не се свързва с постоянно надрусана, прекарала шокова терапия, обсебена от пътните катастрофи, танцуваща лунатичка, която имаше богато минало и едновременно с това не си спомняше нищо. И която имаше две недъгави деца. Но очевидно най-важното нещо, което плени сърцето на Престън, бяха предизвиканите от дрогата чести коматозни състояния у Синсемила и желанието ѝ той да я обладава, докато самата тя лежи безжизнена и безчувствена като дърво. Кое не беше никак странно за доктора, имайки предвид неговото благоговееене пред смъртта.

Но имаше нещо друго, което привличаше Престън към Синсемила. Качество, което никоя друга жена не можеше — или не искаше — да му предложи. Макар Лейлъни да усещаше тази загадъчност в странните им взаимоотношения, тя не искаше да мисли за това, защото много добре знаеше какво ги свързва и ги обединява. И се страхуваше да научи повече.

Та, докато Синсемила четеше в захар от пъпеш и докато доктор Смърт сърфираше из Интернет за последните истории с летящи чинии, докато и тримата закусуваха и докато никой от тях още не беше споменал нищо за змията, Лейлъни си отбеляза нещо в дневника си, като използва собствена усъвършенствана система от стенографски знаци, които само тя разбираше. Искеше да довърши описанието на инцидента със змията. В същото време обаче си записваше и наблюдения за семейната закуска, включително и за казаното от Престън.

Напоследък си мечтаеше да стане писателка. Ако, разбира се, в навечерието на десетгодишния си рожден ден успееше да избегне подаръка за вечния живот. Не се беше отказала от плана си да има страхотни гърди, с които да омайва красиви мъже. Но едно момиче не може да разчита само на бюста си, на лицето си и на стройния си прав крак. Да пишеш художествени романи си беше престижна професия. Беше чела, че една от трудностите на писателския занаят е да намериш материал, и си беше дала сметка, че майка ѝ и баща ѝ са златна мина за писателя, ако успее да преживее и да оцелее край тях.

— Тази случка в Юта — каза Престън и се вторачи в екрана на лаптопа — е доста подозрителна.

След което продължи на дълго и широко да им говори за барикадите по всички магистрали, водещи към Южна Юта и за преследването на бандата наркособове, за които се говореше, че са въоръжени като държавни армии.

— Да не забравяме как в „Близки срещи от третия вид“ правителството държеше хората настрана от зоната на контакт с извънземни, като им предостави фалшивата версия, че има разпръскване на нервнопаралитичен газ във въздуха.

За Престън „Близки срещи от третия вид“ не беше научна фантастика, а зле прикрит документален филм. Той вярваше, че Стивън Спилбърг е бил отвлечен от извънземни като дете и бил

използван като инструмент, който да подготви човешката раса за скорошното пристигане на пратеници от Галактическият конгрес.

След като смъртоносния доктор продължи да си мърмори за това как правителството прикривало инцидентите с НЛО, което също обяснявало и войната във Виетнам, Лейлъни предположи, че когато ремонтират караваната им, ще се отправят към Юта. Изследователите на НЛО и почитателите на извънземни вече бяха започнали да се събират в една местност в Невада близо до границата с Юта в очакване на едно толкова забележително пришествие на зелени човечета, че правителството с всичките си възможности и средства да не може да прикрие случващото се с някакви измислици за газове, за метеорологични балони или за тикове на тютюневата индустрия.

Поради тази причина тя много се изненада, когато няколко минути по-късно Престън вдигна поглед от лаптопа и сияещ от вълнение, обяви:

— Айдахо. Ето къде се случва, Лани. Имало е изцеление в Айдахо. Чу ли ме, Синсемила? Имало е изцеление в Айдахо.

Старата Синсемила или не чуваше, или не беше заинтригувана. „В захарта от пъпеш“ я беше погълнал напълно. Устните ѝ изобщо не помръдваха, докато четеше, а само нежните ѝ ноздри потрепваха, сякаш беше подушила просветлението. В същото време мускулите на скулите ѝ се стягаха и отпускаха, когато стиснеше зъби, попаднала на някоя мъдрост, която се нуждаеше от предъвкване.

На Лейлъни не ѝ хареса перспективата да ходи в Айдахо. Беше близо до Монтана, където Лукипела беше „заминал при звездите“.

Беше очаквала Престън да ги замъкне отново към Монтана, когато през февруари следващата година наближи рожденият ѝ ден. В края на краищата, ако извънземните бяха изстреляли Луки към славата в Монтана, логично беше пак да отидат там в навечерието на десетия ѝ рожден ден, ако не се случеше преди това някакво чудо и не оздравееше напълно.

Освен това Престън трябваше да се сети за тази симетрия: Лейлъни и Луки заедно в смъртта, както и в живота, Луцифер и Райското цвете, превърнали се в храна на едни и същи червеи. Един гроб за брат и сестра, обвързани навеки в една гробница. В края на краищата доктор Смърт беше сантиментален човек.

Ако до Монтана оставаха шест месеца, тя можеше да подготви някакво бягство или начин да се защити. Но ако следващата седмица пристигнеха в Айдахо и асо старата Синсемила пожелаеше да прескочат до Монтана, за да види дали Луки е срещнал извънземните, Престън можеше да се изкуши да събере заедно брата и сестрата по-рано от предвиденото. Тя още нямаше план за бягство. Или стратегия да се отбранява. Но и още не беше готова да умре.

ГЛАВА 35

Приемната не беше много комфортна. Дори паркингът изглеждаше по-гостоприемен и светъл. Петима души чакаха да ги повикат, но столовете бяха само четири. Тъй като останалите четири жени бяха или по-стари от Мики, или бременни, тя предпочете да постои права. Заради енергийната криза въздухът се охлаждаше само до двайсетина градуса. С изключение на миризмата тук всичко ѝ напомняше на затвор.

Секретарката направи физиономия и обясни на Мики, че оплакванията обикновено се заявяват по телефона и че не е много разумно да идва без насрочен час, тъй като това означава да чака дълго. Мики отговори, че е готова да чака колкото е необходимо — и увери в това секретарката отново, когато през следващите четирийсет минути тя отново се върна на тази тема.

За разлика от лекарските кабинети на това място нямаше стари списания. Печатните материали се ограничаваха само с правителствени брошури, написани на неразбираем за обикновения човек език.

Първата служителка се представи като госпожа Ф. Бронсън. Това с инициала беше странно. Табелата в кабинета не беше многословна: Ф. БРОНСЪН.

Около четирийсетгодишна привлекателна жена, Ф. Бронсън носеше черен широк панталон и черна блуза въпреки летния сезон и горещината. Беше прибрала набързо косата си с шноли и няколко кичура се бяха измъкнали.

Плакатите в кабинета ѝ сякаш правеха малкото помещение още по-тясно и задушно: фотографии на котки, черни и бели, сиамски и ангорски, и такива с неясен произход. Тези космати образи придаваха клаустрофобичен характер на стаята и като че вкарваха някаква котешка топлина във въздуха.

Щом видя, че събеседничката ѝ проявява интерес към плакатите, госпожа Ф. Бронсън каза:

— Тук ми се налага да има работа с толкова много груби, невежи, жестоки и глупави хора... понякога има нужда да ми се напомни, че светът е пълен с по-добри създания от нас.

— Разбирам ви — отвърна Мики, макар че изобщо нямаше понятие за какво говори — самата бих си закачила плакати с кучета.

— Баща ми обичаше кучетата. — Жената посочи на Мики да седне на единия от двата стола за клиенти пред бюрото. — Той беше един гръмогласен и самовлюбен женкар. На мен котките повече ми харесват.

Щом кучетата пораждаха у служителката недоверие само защото нейният старец ги е харесвал, тогава беше много лесно да сгреша, като направиш дори и най-безобиден и незначителен коментар. Мики зае безпристрастна позиция, която си беше изработила — не без трудности — в случай, че има вземане-даване с властите.

Служителката се настани в стола зад бюрото и каза:

— Щом сте имали насрочен час, не е било необходимо да чакате толкова дълго.

Мики се престори, че е доловила любезна загриженост в забележката на жената.

— Няма проблем. Има интервю за работа в три, а дотогава и без това няма какво да правя. Има достатъчно време.

— С какво се занимавате?

— С проектиране на компютърен софтуер.

— Днес компютрите управляват света. — В тона ѝ имаше недоволство и неодобрение. — Хората прекарват повече време с машините, отколкото със себеподобните си. С всяка следваща година все повече губим от човечността си.

Тъй като усети, че е най-добре винаги и за всичко да се съгласява с другата жена, която щеше да изисква от Мики да ѝ обясни работата с демоничните машини, тя въздъхна, изобрази съжаление и кимна, след което отвърна:

— Да, но само там има работа.

Служителката се намръщи.

Мики прочете в това подтекста: и обвиняемите на Нюрнбергския процес са имали подобно извинение, че са работили в газовите камери в Дахау и Аушвиц.

— Загрижена сте за някое дете ли?

— А, да. За едно момиче, което живее в съседство с леля ми. То е попаднало в ужасна ситуация. То...

— Защо леля ви не дойде да се оплаче?

— Ами аз дойдох от нейно име. Леля Джен не е...

— Не мога да започна разследване от името на някого, който не е дошъл лично — отвърна служителката почти със съжаление. — Ако леля ви е видяла нещо, което поражда у нея загриженост за това момиче, тя трябва лично да говори с мен.

— Да, разбира се, ясно. Но, вижте, аз живея с леля ми и също познавам момичето.

— Видели ли сте да го малтретират — да го удрят или да го бият?

— Не. Не съм видяла да е било малтретирано физически. Аз...

— Но сте видели нещо, някакво доказателства? Белези, синини?

— Не, не. Случаят не е такъв. Никой не я е бил. Просто...

— Сексуално малтретиране?

— Не, слава Богу, не. Лейлъни не е преживяла подобно нещо.

— Лейлъни?

— Така се казва момичето.

— Обикновено казват, че случаят не е такъв. Срамуват се. Истината излиза най-аве само след беседа със специалист.

— Знам, че често става така. Но тя е по-различна. Хлапето е много красиво и умно. Щеше да ми каже, ако имаше сексуално малтретиране. Казва, че няма... и аз ѝ вярвам.

— Редовно ли се виждате с нея? Говорите ли с нея?

— Снощи дойде у нас на вечеря. Беше...

— Значи не я държат затворена? Значи не говорим за брутално задържане насила?

— Задържане? Е, може би, до известна степен.

— До каква степен?

В стаята беше нетърпимо горещо. Като в повечето съвременни административни високи сгради заради климатика или заради пестенето на енергия прозорците не се отваряха. Климатикът беше включен, но той издаваше повече шум, отколкото да я охлажда.

— Не иска да живее в това семейство. Никой не би искал на нейно място.

— Никой от нас не може да избира семейството си, госпожо Белсонг. В противен случай работата ми щеше да нарасне поне четирикратно. Като казвам грубо задържане, имам предвид да е била оковавана, заключвана в стая, заключвана в килера, завързвана за леглото.

— Не, нищо подобно. Но...

— Престъпна небрежност? Например момичето страда ли от хронично заболяване, което родителите му отказват да лекуват? Слабо ли е, теглото му под нормата ли е, страда ли от недохранване?

— Не, тя не гладува, но се съмнявам, че се храни добре. Майка ѝ определено не умее да готви.

Бронсън се наведе напред и повдигна вежди.

— Не умее да готви? Нещо не разбирам за какво сте дошли, госпожо Белсонг?

Мики се приближи до бюрото, сякаш се опитваше да продаде историята си на някой редактор на вестник.

— Вижте, госпожо Бронсън, извинете ме, но ви уверявам, че не съм дошла тук да ви губя времето. Случаят е много особен и не може да се определи, като ви отговоря на стандартните въпроси.

Докато Мики още говореше, жената разсеяно се обърна към монитора на компютъра на бюрото ѝ, явно станала нетърпелива, и започна да пише нещо на клавиатурата. Съдейки по скоростта, с която пръстите ѝ летяха по клавишите, тя определено беше запозната с машините и дяволската технология.

— Добре, нека регистрираме случая и изредим основните факти. После ще ми разкажете историята с ваши думи, ако това ще помогне, и аз ще ги приготвя към доклада. Името ви беше Мики Белсонг, нали?

— Белсонг, Мишелина Тереза.

Служителката попита за адреса и телефона.

— Пазим в тайна информацията за тъжителя — тоест за вас — и за семейството, което разследваме, но трябва да ги имаме в нашата база данни.

Служителката от социалните служби поиска личната ѝ карта и Мики ѝ я подаде.

След като въведе номера от картата, тя продължи да пише на компютъра още няколко минути, като спираше само за да прочете

написаното на екрана. Беше напълно погълната от данните, сякаш забравила за събеседничката си.

Ето това беше обезчовечаващото въздействие на технологията, която самата Ф. беше осъдила преди малко.

Мики не виждаше какво пише на екрана. Затова се изненада, когато Ф., все още съсредоточена върху компютъра, изрече:

— Била сте обвиняема за притежание на крадена собственост, съучастничество в документна измама и притежание на подправени документи с намерение да ги продадете — включително и фалшива шофьорска книжка, лични карти...

Думите ѝ сториха това, което огромното количество водка с лимон и шоколадови понички не можаха: предизвикаха гадене у Мики.

— Аз... Аз... Извинете, но мисля, че нямате право да ме питате подобни неща.

Все още загледана в монитора, служителката отговори:

— Не ви питам. Само проверявам самоличността ви. Тук пише, че сте били осъдена на осемнайсет месеца.

— Това няма нищо общо с Лейлъни.

Ф. нищо не каза. Тънките ѝ пръсти натиснаха, но вече леко, няколко клавиша. Като че изтегляше фино информация от системата.

— Не съм направила нищо — продължи Мики, като веднага се намрази за отбранителния си тон и за слабостта си. — Момчето, с което ходех тогава, се занимаваше с неща, за които аз не знаех.

Ф. очевидно беше по-заинтригувана от това, което пишеше в компютъра за Мики, отколкото от нейния разказ.

Мики се чувстваше задължена да обясни на служителката:

— Случи се така, че бях заедно с него в колата, когато ченгетата го арестуваха. Не знаех какво има в багажника — нито за фалшивите документи, нито за крадената колекция от монети. За нищо не знаех.

Ф. обаче явно не слушаше какво ѝ говорят.

— Били сте изпратена в женско поправително заведение в Северна Каролина. То се намира на юг от Стоктън, нали? Веднъж ходих на един фестивал на аспержите в Стоктън. В един от павилионите предлагаша ястия, стотвени от жени от заведението, участващи в програмата за кулинарна преквалификация. Доколкото си спомням, никое от тези ястия не беше вкусно. Тук пише, че още се намирате там.

— Да, ами, има грешка. Никога не съм ходила на фестивала на аспержите. — Когато Мики видя как жената се напруга, забрави всякакви любезности и се постара да говори колкото се може по-сбито и рязко: — Пуснаха ме миналата седмица. Дойдох да живея при леля ми, докато си стъпя на краката.

— Пише, че ви остават още два месеца до освобождаването ви.

— Освободиха ме по-рано.

— Тук не пише, че сте пусната под гаранция.

— Не съм под гаранция. Пуснаха ме за добро поведение.

— Ей сега се връщам. — Ф. стана и отиде до вратата.

ГЛАВА 36

Напред, сред непознати земи, сред мрака на нощта, докато облаци изчезват на изток и небето се изяснява, момчето кара на запад, насочван от кучето.

Постепенно пустинята остава отзад и гумите нагазват в тревисти прерийни храсталаци.

Изгревът е розов и тюркоазен. Оцветява небето, което вече е станало чисто като сълза. Един ястреб се рее във висините. Отражението му на земята е ясно и отчетливо.

Двигателят изгасва, защото бензинът е свършил. Тогава ще трябва да продължат пеша. Земята е плодородна, не са виждали такава, откакто са тръгнали от Колорадо. В моментът, в който джипът се движи с последните капки бензин в резервоара, вече свършва и прерията. Стигат до плитка долина, където тече рекичка, очертана от двете страни от дървета. Бреговете ѝ са покрити със зелена трева.

По време на дългото пътуване никой не стреля по тях и пред тях не се изпречиха никакви овъглени трупове. Километри назад единствените светлини бяха тези на звездите на небето. На сутринта ярките точки отстъпиха място на най-близката до Земята звезда.

Сега, когато Къртис излиза от джипа, единствените звуци са на заглъхващия двигател.

Стария Жълтъо е изморен, което е нормално. Оказа се добър разузнавач и навигатор. Отива до потока и започва шумно да пие. Къртис коленичи до животното и също утолява жаждата си.

Не вижда никаква риба, но е сигурен, че трябва да има.

Ако беше Хъкълбери Фин, щеше да знае как да лови риба. Разбира се, ако беше мечок, щеше да хване дори повече риба и от Хък.

Не може да бъде Хък, защото той е просто измислен герой. Не може да бъде и мечок, защото е Къртис Хамънд. Дори и наоколо да се навърташе мечок, който да му даде подробни данни за строежа на мечешкия организъм и поведение, не би дръзнал да остане гол и да се опита да бъде мечок, да лови с лапи риба от реката, защото, когато по-

късно отново се превърне в Къртис и си облече дрехите, ще трябва да започне от нулата с изграждането на новата си самоличност. А тази самоличност е най-голямата му надежда за оцеляване и затова лошите ще го забележат по-лесно, ако се появят с техните проследяващи бинокли.

— Сигурно съм глупав — казва той на кучето. — Сигурно Габи беше прав. Той определено ми изглеждаше умен. Знаеше всичко за правителството и ни измъкна от опасността. Сигурно и за мен беше прав.

Кучето не мисли така. С типичната си кучешка преданост, то го поглежда и помахва с опашка.

— Добро пале. Обещах да се погрижа за теб, а сега сме дори без храна.

Осланяйки се на обучението си по оцеляване, момчето може да събере ядливи корени, гъби и зърна. Кучето обаче няма да иска да яде подобни неща.

Стария Жълтъо привлича вниманието му към джипа, като дотичва до колата и застава до затворената предна врата.

Когато Къртис отваря, кучето скача на седалката и слага лапи на жабката.

Къртис отваря жабката и вижда три пакета със сандвичи, пакет с нарязано телешко месо, пуешко, два плика фъстъци и шоколад.

В жабката също така намира талона на колата, от който разбира, че собственикът на колата се казва Клиф Мууни. Очевидно ако той има роднинска връзка с безсмъртния Габи Хейс, сигурно е по майчина линия. Къртис запомня адреса на Клиф, на който ще пише някой ден, за да му се извини и да му изпрати пари като компенсация за неудобството.

С находките от жабката момчето и кучето се настаняват до потока под широко разперените клони на дърветата, известни като онтарийски тополи.

От филмите Къртис знае за местните ботанически видове, както и за местната фауна. Знае местната физика, химия, висша математика, двайсет и пет местни езика, как да приготви вкусен ябълков пай и много други неща.

Ала независимо колко обширни са познанията ти, невъзможно е да знаеш абсолютно всичко. Къртис е наясно с ограниченията на

своите познания и за бездната на непознатото.

Седнал и облегнал се на дънера на дървото, той къса телешката пастърма на парчета и дава на кучето.

Така или иначе знанието не е мъдрост, а ние не сме дошли на този свят само за да се тъпчем с факти и цифри. Този живот ни е даден, за да можем да си спечелим следващ. Безценният дар е шанс за извисяване на духа, а знанието е едно от многото предпоставки за израстването на духа. Мъдростта на мама.

Докато слънцето изгрява все по-високо и постепенно измества нощта, над поляната пада лека мъгла, сякаш земята издишва сънищата на погребаните в недрата ѝ поколения.

Кучето гледа мъглата с голям интерес. С наострени уши и вдигната глава то гледа не към храната, а към загадъчната пелена върху поляната.

Животинският му вид е надарен с ограничен, но значителен интелект, а също с чувства и надежда. Това, което най-много го различава от човека и от другите по-висши форми на живот, не е умственият му капацитет, а неговата невинност. Кучето проявява егоизъм само когато от това зависи оцеляването му. Никога не проявява излишна самовлюбеност. Тази невинност носи със себе си яснота на възприятието, благодарение на която животното може искрено да се радва на чудесата на сътворението дори и при най-незначителни случаи и мигове, да забелязва тези чудеса и да си дава непрекъснато сметка за тях, докато повечето хора прекарват дни, седмици, а често и целия си живот в егоистично чувство на възхищение и удивление пред сътворението.

Разопакованата пастърма, естествено, е по-важна от поляната и мъглата. Докато яде, кучето продължава да се диви и в същото време да се наслаждава на вкуса на месото.

Къртис отваря единия от пликите със сандвичи. Дава на Жълтъо два от шестте с фъстъчено масло. Сега вече то има всичко необходимо.

По-късно ще му осигури по-балансирано хранене, но здравословната храна ще почака, докато не изчезне реалната опасност да бъдат изкормени, обезглавени, нарязани на парчета, накъсани и смачкани, смлени. Когато животът ти виси на косъм и бягаш, за да се спасиш, това е достатъчно оправдание да ядеш полуфабрикати.

Стария Жълтъо отпива отново от потока, после се връща при Къртис и ляга, долепил гръб до бедрото му. Докато се храни, той го погалва бавно и нежно. Кучето скоро ще заспи.

Движението спомага за прикритието, а преместването в пространството е движение. Ще бъде в по-голяма безопасност, ако продължи да се движи и ако стигне до оживена местност и се смеси с хората.

Кучето обаче няма неговата издръжливост. Не може да го накара насила да тича до изтощение и без сън, да бяга, докато не падне мъртво на земята.

Изяжда и последния от четирите сандвича в първия плик, всичките шест от втория, после и шоколада, след което приключва със закуската си с фъстъците. Животът е хубаво нещо.

Докато се храни, мислено се връща към момента, в който Габи избяга от тях. Поведението на пазача беше най-малкото ексцентрично.

Личността и държанието на Габи бяха най-странното нещо за Къртис за цялото му приключение. Макар че много неща за избухливия пустинен плъх не са му ясни и го озадачават, внезапното бягство от джипа, съчетано с мръсния език и падането върху солта са най-необясними. Не може да се съгласи, че добронамерената му критична забележка за произношението на думата „кохонес“ би могла да предизвика у стареца подобна бурна реакция.

Едно друго обяснение се върти в главата на Къртис, но той още не може да го формулира ясно. Докато умува по въпроса, кучето започва да сънува.

Животното от време на време леко скимти. Предните лапи потръпват, а по движението на задните Къртис отгатва, че Жълтъо сънува, че бяга.

Слага длан върху тялото му, което се вдига и спада с дишането. Усеца пулса — силен и бърз.

За разлика от момчето, чието име взе, сегашният Къртис никога не спи. Затова и не сънува. Любопитството го кара да се съсредоточи в специалната връзка момче-куче, която синхронизира неговото съзнание с това на духовната му сестра. Тока той навлиза в тайния свят на сънищата.

„Легнал между няколко полета, самата тя пале, бозае от цицката на майка си, обгърната от майчината топлина и обич.

Сърцето на майка ѝ пулсира през гръдното зърно в устата ѝ. После палето с удоволствие се оставя майка му да го оближе с топлия голям език и с влажния черен нос... Тромаво, но упорито, се изкачва по косматия хълбок на майка си, сякаш от другата страна се намира някаква тайна, която непременно трябва да разкрие. Трябва да види, трябва да види... Но след козината следва зелена трева, свирещи щурчета. Музиката им трепти в кръвта на малкото пале... И ето, вече е по-голямо куче, което тича през гъстата трева и гони оранжева пеперуда, ярка като пламък, горящ мистериозно във въздуха... от поляната навлиза в гората. Сенки и мирис на бучиниш, на гниеци листа и елхови иглички. Пеперудата пърха, ярка като слънцето, но ето, че в един миг залязва и сенките я закриват... Около кучето крякат дървесни жаби, долавя се миризма на елен и то тръгва по нея. Не се страхува от все по-плътните сенки, защото игривото Присъствие е с него и никога не го е напускало...“

Единият сън плавно премина в следващ, като между двата няма никаква връзка. Единственото общо нещо между тях е удоволствието и насладата: насладата е връвта, спомените са като светли маниста, нанизани на нея.

Къртис потрепва от вълнение и екстаз.

Тази поляна за него става по-малко реална, отколкото полята в съзнанието на кучето. Ромонът на поточето е някак по-далечен от квакащите жаби в ясните и реалистични сънища на животното.

Къртис започва да изживява по-отчетливо съня и тръпките зачестяват. Това не е просто удоволствие от свободата да си сто процента жив и енергичен. Удоволствие и наслада, които обаче са съпътствани от мисълта, че свещеното игриво Присъствие е винаги до теб.

Тичайки с Жълтъо в сънищата му, Къртис търси да види постоянния им спътник. Очаква в един миг да зърне божествено лице, гледащо го зад клоните. Тогава кучето споделя с Къртис върховната си мъдрост, идваща от неговата свършена невинност и чистота. Така той опознава истината, което е едновременно и разкритие, и нова мистерия; и радостна еуфория, и дълбока депресия. Момчето разпознава присъствието навсякъде около него. То не е ограничено от клоните или от дънерите на дърветата, То е вездесъщо. Къртис успява да почувства това, което до този момент е знаел само от вярата и

здравия разум. Успява да го почувства за един опустошителен миг — това, което само едно невинно и вътрешно чисто създание може да почувства: изключителна правота на сътворението от бряг до бряг сред морето от звезди. Ясен звън в сърцето, който прогонва всички страхове и целия му гняв. Чувство за принадлежност, за цел и надежда, за насладата да си обичан.

Чистата наслада се сменя от пълно всепоглъщащо блаженство и благоговееенето на момчето става още по-силно. Благоговееене и боготворене, в които няма и следа от ужас. Чувство, изпълнено с любопитство към чудесата на природата; чувство, освобождаващо го от всякакъв егоцентризъм и мания за значимост. И тъкмо преди блаженството да достигне кулминационната си точка, по-силното потреперване на момчето събужда кучето.

Сънят свършва, а с него и връзката с вечността, блажената близост с игривото Присъствие. Къртис е обзет от чувство за празнота и загуба.

В своята невинност, будно или спящо, животното винаги живее с мисълта и усещането за присъствието на неговия Създател. Но когато е будно, духовната му връзка с Къртис не е толкова пълна и дълбока както когато спи.

Преливащото в различни нюанси синьо на лятното небе постепенно се превръща в златисто. Огрява зелените ливади и блести във водите на потока.

Никога преди природата не е била толкова жива и пълнокръвна. Накъдето и да погледне, денят е наелектризиран, изпълнен с енергия, направо шокиращ със своята хубост и разнообразие.

Избърсва лицето си, а през това време кучето лиже пръстите му, отчасти за утеха, отчасти от любов и привързаност, но и защото харесва соления вкус на сълзите му.

Момчето остава със спомените за вечността. Но само със спомените — вече не може да я почувства. Въпреки това не тъгува за рязкото прекъсване на божественото преживяване. Да, животът щеше да е непоносим ако по всяко време чувстваше и усещаше духовната близост със своя Създател.

Още с раждането си кучето е било дарено с тази способност. Свикнало е с нея и се чувства добре, защото невинността не му позволява да осмисля ставащото и да се съмнява.

За Къртис, както и за цялото човечество, подобна духовна близост с твореца трябва да бъде запазена за отвъдния живот или за един от многото животи в отвъдното, когато настане дълбок покой и когато невинността се възроди.

Когато иска да стои, стои. Когато иска да се движи, се движи.

Сълзите по бузите му са изсъхнали. Избърсва лицето с ръкавите на ризата си и дълбоко си поема дъх.

Най-връхната точка на слънцето се намира на изток от сегашното му положение на небето. Докато са почивали под дървото, е минало пладне.

Възстановен и отдъхнал, Стария Жълтъ тръгва по брега и души цветята. Над поляната духа лек ветрец.

Изведнъж сцената започва да се струва на Къртис опасна и омайваща. В края на краищата този ден не е обикновен — трети ден от преследването. И поляната не е обикновена. Като всички полета между раждането и смъртта тя заплашва да се превърне в бойно поле.

Както и преди опасността ще дойде от изток, следвайки слънцето. Ако изобщо някъде може да се намери убежище, то ще е на запад. И те трябва веднага да пресекат потока и да продължат нататък.

Свирва на кучето и то се приближава до него. Тръгват един до друг. Кучето не е вече негова сестра по дух, то е част от неговия дух.

ГЛАВА 37

Без да даде никакво обяснение, Ф. Бронсън излезе и затвори след себе си вратата.

От всички стени към Мики се насочиха вторачените котешки погледи. Стори ѝ се, че Ф. продължава да я наблюдава чрез вперените очи на плакатите.

Сега не опасността за Лейлъни се беше превърнала в главен въпрос, а законопослушността на Мики, нейната опасност за обществото или липсата на такава.

Сега топлината не беше просто физическо състояние, а присъствие. Като на тромав човек с потни длани и нагорещен дъх.

Би се заклела, че знойният въздух мирише на гъста козина и мускус. Сигурно Ф. имаше вкъщи котки, истински котки, не само плакати. Сигурно по дрехите ѝ имаше косми, по косата ѝ — също.

Мики седеше на стола, стиснала силно дамската си чанта. Когато мина една минута, тя затвори очи, за да не гледа как се блещят в нея котките. А също и защото ѝ се стори, че кабинетът се смалява бързо и се превръща в затворническа килия, стерилна и с размери, които те карат или да се разкаеш, или да се самоубиеш.

Клаустрофобия, гадене и унижение изпълваха Мики. Ефектът им беше по-съкрушителен от този на горещината, влажния въздух и котешката миризма. Но повече и от всички тези неща я смущаваше гневът, който я обземаше. Гняв, горчив и едновременно лют.

Гневът беше надеждна защита, но едва ли щеше да ѝ позволи да надделее и да удържи окончателна победа. Гневът беше лекарство, но не и чудотворен лек. Той само за кратко притъпяваше болката, без да премахне първопричината за агонията.

Точно сега гневът ѝ беше по-вреден и пагубен от всякога. Ако отвърнеше на бюрократичната арогантност на Ф. и я нападнеше със сарказъм и присмех, щеше да получи удовлетворение, но за сметка на Лейлъни и нейната съдба.

Ф. беше излязла от стаята най-вероятно за да помоли секретарката да провери дали наистина са я пуснали по-рано от затвора. В края на краищата тя може да е опасен беглец, дошла тук, облечена в розов костюм и обувки на високи токове, за да открадне парите от кафе-машината или да задигне цял кашон с написаните на китайски език правителствени брошури и листовки за връзката между тютюнопушенето и нарасналия брой на децата-върколаци.

Опитвайки се да потисне гнева си, Мики си припомни, че беше попаднала в затвора по собствена вина и заради своя избор. Не Ф. Бронсън я беше запознала с фалшификатора на документи, който я беше повел със себе си. Нито пък Ф. беше виновна, че Мики беше отказала да сътрудничи на властите. Тя сама беше взела решение да не изпее копелето и да не се представя пред съда като объркана и подведена невинна млада жена, каквато на практика беше.

Вратата се отвори и служителката отново влезе.

Мики веднага вдигна глава и отвори очи. Не искаше да я виждат примирена и отчаяна.

Ф. не даде никакво обяснение за временното си отсъствие и се върна зад бюрото, без да я погледне. Хвърли поглед към чантичката на Мики, сякаш се питаше дали в нея няма скрит пистолет, резервни пълнители и достатъчно патрони, за да се съпротивлява на полицията.

— Как се казва детето? — попита.

— Лейлъни Клонк. — Мики произнесе буква по буква и двете имена. Реши да не обяснява, че фамилията явно е измислена от побърканата майка на момичето. Историята на Лейлъни беше достатъчно сложна и объркана дори само като човек прочетеше името ѝ.

— Знаете ли на колко е години?

— На девет.

— Имената на родителите?

— Живее с майка си и пастрока си. Майката се нарича Синсемила.

— Какво искате да кажете с това „се нарича“?

— Ами, едва ли е истинското ѝ име.

— Защо не? — Ф. забодя поглед в клавиатурата.

— Така се казва един много силен вид трева.

Служителката се озадачи.

— Трева?

— Нали знаете — трева, коноп, марихуана.

— Не. — Ф. извади хартиена кърпичка от една кутия и избърса шията си. — Не, не знам. Няма как да знам. Най-лошият ми порок е кафето.

Мики почувства, че пак я критикуват и унижават. Постара се да запази спокойствие и отвърна:

— Не употребявам наркотици. Никога не съм го правила.

Това беше вярно.

— Не съм полицай, госпожо Белсонг. Няма защо да се притеснявате от мен. Просто съм загрижена за бъдещето на момичето.

За да се заеме Ф. със случая, и то да подеме истински кръстоносен поход, тя трябваше да повярва на Мики. А за да повярва на Мики, трябваше да почувства някаква близост с нея. До момента двете като че нямаха нищо общо, освен че бяха жени. Но само полът не е достатъчен да породи у тях сестрински чувства.

В затвора тя беше разбрала, че темата, по която и най-различните една от друга жени намират общ език, е тази за мъжете. Някои жени можеха да бъдат спечелени по-лесно и бързо, когато им заговориш за мъже. Затова Мики сподели:

— Много мъже са ми казвали, че дрогата те прави по-умен. Но да им вярваш, имайки предвид какъв е техният умствен багаж, си е чиста глупост.

И ето най-накрая Ф. вдигна поглед от компютъра.

— Лейлъни сигурно знае истинското име на майка си.

Лицето и очите на служителката бяха безизразни като на пластмасов манекен. Тази овладяна студенина и безличност съдържаха повече омраза и недоволство и от най-изразителната физиономия.

— Не. Лейлъни винаги я нарича Синсемила. Тази жена разчита само на имена. Мисли си, че ако знаеш истинското има на някого, ще имаш власт над него.

— Сама ли ви го каза?

— Да, Лейлъни ми го каза.

— Имах предвид майката.

— Никога не съм разговаряла с нея.

— Тъй като сте тук, за да предупредите за опасност, грозяща дъщеря ѝ, мога ли поне да допусна, че се познавате лично.

Мики бързо потисна гнева си и отвърна:

— Веднъж я видях. Беше доста странна, дрогирана до козирката. Но мисля, че също...

— Знаете ли фамилията на майката? — попита Ф. и отново насочи вниманието си към компютъра. — Или е само Синсемила?

— Фамилията на мъжа ѝ е Мадок. М-А-Д-О-К.

— Имате ли връзка с нея?

— Моля? Връзка?

— Имате ли роднинска връзка с нея? Може би по линията на съпруга?

Капка пот се спусна по челото на Мики. Тя я избърса с длан.

— Както казах, виждала съм я само веднъж.

— Имала ли сте връзка с мъж, с когото и тя е ходила? Били ли сте се за приятел, имали ли сте връзка с неин бивш съпруг? Всичко излиза наяве рано или късно, уверявам ви, госпожо Белсонг.

Котките гледаха Мики, а Мики беше вперила поглед във Ф. Тя пък сигурно можеше с часове да не откъсва поглед от компютъра.

Към невежите и груби хора, които служителката беше споменала по-рано, тълпата, която беше накарала да облепи стените си с котешки плакати, сега се присъедини и Мики. Сигурно затворническото досие я беше причислило към тази категория. Сигурно неволно я беше обидила с нещо. Сигурно просто флуидите им не съвпадаха. Каквато и да беше причината, сега тя беше в черния списък на Ф.

Най-накрая Мики отговори:

— Не. Няма нищо лично между мен и майката на Лейлъни. Просто съм разтревожена за момичето. Това е всичко.

— Името на бащата?

— Престън.

Лицето на служителката най-накрая показва някакви признаци на живот и тя отново погледна към Мики.

— Нали не искате да кажете Престън Мадок?

— Мисля, че е той. До вчера дори не бях чувала за него.

С повдигнати вежди Ф. попита:

— Не сте чували никога за Престън Мадок?

— Не съм имала възможност да прочета за него. Според Лейлъни... е, аз не знам, но тя казва, че е бил обвинен в убийството на няколко души, но все някак си успявал да се измъкне.

Леките бръчки на изненада по лицето на Ф. отново се изгладиха и отстъпиха пред бюрократичната безизразност. Тя обаче не успя да се сдържи и рязко изрече:

— Той беше оправдан, госпожо Белсонг. Обявиха го за невинен за два отделни случая. Това не означава „да се измъкне някак си“.

Мики се усети, че отново е седнала на ръба на стола, свита в унизителна поза. Въпреки това не изправи рамене и не се облегна назад. Облиза устните си и откри, че са солени от пот.

— Госпожо Бронсън, не знам дали той е бил оневинен, но знам, че има едно момиченце, преминало през много перипетии в живота си и сега е попаднало в ужасна ситуация. Някой трябва да му помогне. Мадок може и да не е извършил това, в което го обвиняват. Но Лейлъни е имала по-голям брат и той е изчезнал. И ако е права, ако Престън Мадок е убил брат ѝ, тогава и нейният живот е в опасност. Аз ѝ вярвам, госпожо Бронсън. Трябва и вие да ѝ повярвате.

— Убил е брат ѝ?

— Да, госпожо. Така казва тя.

— Значи е свидетел на убийството?

— Не, тя всъщност не го е видяла. Тя...

— Ако тя не го е видяла, откъде тогава знае, че е станало?

Мики се помоли търпението да не я напусне.

— Мадок отвел момчето и после се върнал без него. Той...

— Къде го е отвел?

— В гората. Били са...

— Гората? Тук няма много гори.

— Лейлъни казва, че е било в Монтана. Някаква местност за срещи с НЛО...

— НЛО? — Ф. беше решила късче по късче да събере в едно цялата история на Мики. Подобно на птица, която гради ново гнездо. Тя обаче нямаше намерение да гради нищо, а го вършеше от чистото удоволствие да разбие после всичко на пух и прах. Именно заради целите на нейното занятие Ф. я прекъсна при споменаването на думата „НЛО“. Зениците ѝ се стесниха като на ястреб, готвец се да се хвърли върху мишка от височина триста метра. Ако не беше запазила самообладание и самоконтрол, следващите ѝ думи щяха да са: „Летящи чинии?“

— Господин Мадок е маниак на тема НЛО. Контакти с извънземни и все такива откачени неща...

— Откога? Ако това е вярно, медиите щяха да изкарат всичко за него. Не мислите ли? Журналистите нямат милост.

— Според Лейлъни той се занимава с подобни неща поне откакто се е оженил за майка ѝ. Лейлъни казва...

— Вие попитахте ли господин Мадок за момичето?

— Не. Какъв е смисълът?

— Значи оплакването ви се базира изцяло въз основа на думите на детето, така ли?

— Вие не правите ли често същото във вашата работа? Добре де, никога не съм го срещала.

— Не сте срещали господин Мадок? Нито него, нито майката...

— Както ви казах, виждала съм майка ѝ само веднъж. Беше така дрогирана, че нищо не разбираше. Сигурно изобщо няма да си спомни, че сме се срещали.

— Видели ли сте я как взема наркотици?

— Не беше необходимо. Тя беше тъпкана с наркотици. Дрогата буквално струеше от всяка нейна пора. Трябва да преместите Лейлъни от този дом само защото майка ѝ не знае на кой свят се намира през по-голямата част от времето.

Интеркомът на бюрото на Ф. извънтя, но секретарката не каза нищо. Още един звън. Като датчик за температурата във фурната: гъската е опечена.

— Сега се връщам — обеща служителката и отново излезе.

На Мики ѝ се искаше да скъса плакатите с котките.

Вместо това издърпа деколтето на блузката си и духна на гърдите си. Искеше ѝ се да свали сакото на костюма, но нещо ѝ подсказваше, че това ще раздразни Ф. Бронсън. Черният тоалет на служителката в тази горещина, изглежда, беше предизвикателство за издръжливостта на посетителите.

Този път Ф. не се бави много. Върна се зад бюрото и попита:

— Кажете ми за изчезналия брат.

Мики си напомни да внимава с гнева си, но не беше в състояние да се контролира напълно.

— Полицията ли извикахте?

— Моля?

— Проверихте, за да видите дали не съм избягала от затвора.

Ф. я погледна право в очите.

— И вие на мое място щяхте да сторите същото. Нямах намерение да ви обидя.

— На мен не ми изглежда така.

— С цялото ми уважение, госпожо Белсонг, мен не ме интересува как ви изглежда.

Плесница в лицето нямаше да има такъв ефект. Мики изгаряше от унижение.

Ако Ф. не я беше погледнала в очите, а си гледаше компютъра, Мики щеше да реагира и да ѝ отвърне. Но в очите на тази жена тя видя такова смразяващо пренебрежение и високомерие, че то беше равно по сила на нейната вътрешна ярост. Непоклатима като студена скала.

Падна ѝ се да дойде точно при тази служителка. Сякаш съдбата искаше двете жени да се сбият.

Лейлъни. Имаше задължение към Лейлъни.

След като преглътна достатъчно гняв и гордост (едва ли щеше да има апетит за вечеря), Мики се примоли:

— Нека ви разкажа за положението на момичето. И за брат му. От началото до края, без въпроси и отговори.

— Опитайте — великодушно отвърна Ф.

Мики представи накратко случая, но пропусна някои скандални подробности, които щяха да дадат повод на служителката да сметне цялата история за измислица.

Въпреки това Ф. се отегчи. Тя изразяваше нетърпението си, като непрекъснато се наместваше на стола си, взимаше бележника от бюрото, сякаш имаше намерение да запише нещо в него, но после го оставяше.

Всеки път, когато се споменаваше за Престън Мадок, тя повдигаше вежди, а устата ѝ се превръщаше в черта. Очевидно не беше съгласна с твърдението на Мики, че Мадок е убиец.

Ф. не харесваше Мики, но това не обясняваше изцяло поведението ѝ. Сякаш изпитваше нещо към този Мадок и макар че не дръзна да спори от негово име, нейното мнение беше желязно и не подлежеше на обсъждане.

Когато Мики свърши, тя каза:

— Щом сте убедена, че е имало убийство, защо дойдохте тук, а не в полицията?

Истината беше трудно и сложна за обяснение. Първо, две ченгета бяха изопачили фактите за нейния арест, като твърдяха, че е била не само спътничка, а и съучастничка на фалшификатора на документи. Служебният защитник, назначен ѝ от съда, беше или прекалено претрупан от работа, или прекалено некомпетентен, за да коригира това недоразумение, преди случаят да се гледа в съдебната зала. За момента ѝ стигаше толкова полиция. А и не се доверяваше напълно на системата. Нещо повече, знаеше, че местните власти няма да горят от ентузиазъм да разследват един убиец, веднъж вече оневинен, когато си имаха достатъчно битова престъпност, с която да се занимават. Не можеше да потвърди, че е познавала Лукипела. Обвинението ѝ се основаваше на вярата ѝ в Лейлъни и макар да беше убедена, че ченгетата също ще са склонни да повярват на момичето, собствените ѝ показания бяха изцяло по разказите на Лейлъни.

Отговорът ѝ беше кратък:

— Изчезването на Луки определено трябва да бъде разследвано, но в момента въпросът е какво да се прави с Лейлъни и как да се гарантира нейната безопасност. Не е необходимо да чакате ченгетата да докажат, че Луки е бил убит, за да предприемете нещо за Лейлъни. Сега е жива, но е в опасност и, изглежда, разумно първо да се заемете с нейния случай.

Ф. премисли казаното, отново се обърна към компютъра и писа нещо в продължение на две-три минути. Може би записваше разказа на Мики или пък съставяше официален доклад и приключваше случая без по-нататъшно обсъждане.

Зад прозореца денят беше огненогорещ. Листата на близкото палмово дърво бяха изсъхнали и тъмнокафяви. Калифорния гореше.

Ф. се обърна към Мики:

— Още един въпрос, ако не възразявате. Може да ви се стори прекалено личен и, разбира се, не сте длъжна да ми отговоряте.

Мики уморено се усмихна. Най-накрая се появи надежда, че Службата за детска защита ще се заеме със случая, колкото и зле да беше минало интервюто.

— Да, какъв е той?

— Открихте ли Исус в затвора?

— Исус?

— Исус, Аллах, Буда. Много хора откриват религията за себе си в затвора.

— Надявах се да открия напътствие, госпожо Бронсън. И повече здрав разум.

— Хората обикновено възприемат доста неща в затвора, които на пръв поглед нямат много общо с религията. Крайни политически възгледи, леви и десни, расистки. Повечето от тези идеологии ги привличат, защото проповядват недоволство и несъгласие и защото са обидени на целия свят.

— Аз не съм обидена на никого.

— Сигурно ме разбирате защо съм толкова любопитна.

— Честно казано, не.

— И двете знаем, че Престън Мадок предизвиква омразата от най-различни страни. От религиозни и политически среди.

— Всъщност не знаех. Наистина не знам кой е той.

Ф. не обърна внимание на думите ѝ.

— Много хора, които иначе имат разногласия, се обединяват срещу Мадок. Искат да го унищожат само защото не са съгласни с неговата философия.

Дори и да призовеше целия си гняв и ярост, Мики не беше в състояние да реагира бурно на подобен намек — че философски мотиви са я накарали да злосторничи. Едва не се изсмя.

— Моята философия е да не разклащам вълните, да преживея деня и може би да намеря малко щастие в нещо, което няма да ми навлече неприятности. Това е моята философия.

— Добре тогава. Благодаря ви, че дойдохте.

Служителката се обърна към компютъра.

Измина цяла вечност, преди Мики да осъзнае, че са я поканили да си върви. Тя не стана.

— Ще изпратите ли някого на място?

— Случаят сега е заведен и регистриран с номер. Вероятно ще има продължение и по него ще се работи.

— Днес ли?

Ф. вдигна глава от компютъра, но погледна не към Мики, а към единия от плакатите, на който беше снимана пухкава бяла котка в снега с шапка на Дядо Коледа.

— Днес не. Няма никакво физическо или сексуално насилие. Няма реална опасност за детето.

Мики осъзна, че са я разбрали напълно погрешно.

— Но той ще я убие.

Ф. остана със замечтан поглед, вперен в котката. Сякаш искаше да може да влезе там при нея и да замени калифорнийския летен ад със зимната Коледа.

— Ако допуснем, че разказът на момичето не е измислен, тогава той ще я убие на рождения ѝ ден, който е едва през февруари.

— До рождения ѝ ден — поправи я Мики. — Може да е през февруари, а може и да е следващата седмица. Утре е петък. Вие не работите през почивните дни и ако не отидете там днес или утре, те може да си тръгнат с караваната.

Погледът на Ф. беше така съсредоточен в една точка, а в очите ѝ имаше блясък, че изглеждаше като медитиращ йога пред образа на котката.

Служителката беше една душевна черна дупка. Тази черна дупка изсмукваше жизнената енергия на всички намиращи се близо до нея.

— Двигателят на караваната им беше даден за ремонт — настоя Мики, макар че вече нямаше сили. — Механикът може да я поправи съвсем скоро.

Ф. въздъхна, взе две кърпички от кутията и избърса лицето си внимателно, за да не размаже грима си. Когато хвърли кърпичките в кошчето за боклук, тя явно беше изненадана, че Мики още не си е тръгнала.

— В колко часа казахте, че имате интервю за работа?

Тъй като не искаше да повикат охраната и да я изгонят, Мики нямаше друг избор, освен да стане и да тръгне към вратата.

— В три часа. Ще успея.

— В затвора ли се научихте да работите със софтуерните приложения.

Макар че служителката изглеждаше безобидна с любезната си усмивка, тя усети, че това е прелюдия към следваща нападка и унижение.

— Да. Хубава програма имаха.

— Как ви се струва пазарът на труда напоследък?

От влизането на Мики в кабинета това, изглежда, бяха първите реплики като жена на жена.

— Всички казват, че икономиката е в криза.

— Хората непрекъснато се оплакват и хленчат.

Мики не знаеше какво да отговори.

— В този пазар — продължи Ф. с тон, в който прозвуча загриженост — трябва да си перфектен, когато отиваш на интервю за работа. Да имаш само плюсове и никакви минуси. Ако бях на ваше място, щях да променя начина си на обличане. Дрехите често вършат това, което ние не успяваме.

Коралово-розовият костюм беше най-хубавият тоалет на Мики.

Ф. сякаш прочете мислите ѝ.

— Не е важно откъде е купен костюмът и каква марка е. Това няма значение. Но полата ви е прекалено къса и тясна, я с бюста, който имате, не носете блузи с дълбоки деколтета. Скъпа, тази страна е пълна с алчни за пари адвокати. А вие изглеждате така, сякаш целта ви е да разорите фирмата работодател, като примамите някой от собствениците и после го осъдите да ви плати обезщетение за сексуален тормоз. Когато служителите за подбор на персонала ви видят, без значение дали са мъже или жени, те си казват, че бихте им създали само неприятности, и веднага ще ви отхвърлят. Напоследък има достатъчно неприятности и нови не им трябва. Ако намерите малко време да се преоблечете преди интервюто, няма да сгрешите. Такъв е моят съвет. Не трябва да изглеждате толкова... фрапантно.

Притеглянето от черната дупка на Ф. докара Мики до забрава.

Може би съветът за дрехите беше наистина добронамерен. А може и да не беше. Дали благодари на Ф. за препоръката, или не ѝ благодари? Не усети кога излезе от кабинета. Вратата зад нея беше затворена, но тя не помнеше да е прекрачвала прага на стаята.

Каквото и да беше казала, беше сигурна, че не е сторила нищо, за да отчужди още повече Ф. или да попречи на Лейлъни да получи помощ. Нищо друго нямаше значение. Нито нейните мечти, нито гордостта ѝ. Не и сега.

Както и преди да влезе, в приемната имаше само четири стола. Вече седем, а не пет души чакаха да ги приемат.

В коридора като че беше по-горещо отколкото в кабинета.

Още по-горещо беше в асансьора, който само леко подрънкваше, докато се спускаше надолу. При слизането налягането се увеличи, сякаш Мики се намираще на борда на някакъв дълбоководен батискаф и се спускаше в океанска падина. Долепи ръка до стената. Очакваше всеки момент металният панел под дланта ѝ да се изкриви. Пожела си усмиреният ѝ гняв сега да можеше отново да избухне, горещ и зноен, за да балансира лятната горещина с телесната ѝ температура. Защото иначе оставаше само едно тихо разочарование, близко до пълното обезверяване.

Намери тоалетните на първия етаж. Гадеше ѝ се и се боеше, че всеки момент може да повърне.

Вратите бяха отворени. Помещението беше празно. Тишина и спокойствие.

Пусна студената вода на една от мивките и напълни шепите си. Затвори очи. Бавно си пое дъх и издиша. Водата не беше много студена, но ѝ помогна.

Когато накрая си изсуши ръцете, се обърна към огледалото в цял ръст на стената до машината за тоалетна хартия. Когато тръгваше, си мислеше, че е облечена подходящо, за да направи необходимото впечатление. Смяташе, че изглежда делова и енергична. Мислеше си, че изглежда добре, страхотно.

Сега отражението от огледалото ѝ се присмиваше. Полата беше твърде къса и твърде тясна. Макар че не беше с огромно деколте, блузата все пак не беше подходяща за интервю за работа. Токчетата на обувките ѝ може би също бяха прекалено високи.

Изглеждаше наистина фрапантно. Евтино. Изглеждаше като жената, каквато всъщност си беше. Не като жената, каквато искаше да бъде. Не се обличаше заради себе си или заради работата, а заради мъжете, и то заради този тип мъже, които никога не се отнасяха към нея с уважение. За онзи тип мъже, които съсипаха живота ѝ. Странно, но огледалото у дома досега не ѝ беше показвало това, което искаше да види.

Хапчето беше горчиво, но по-горчив беше начинът, по който Ф. Бронсън се държа с нея през цялото време.

Макар и да беше трудно да се вслушаш в подобен съвет от някого, който те уважава и е загрижен за теб. Все пак беше като да глътнеш хапчето с лъжица мед. На нея обаче ѝ се наложи да преглътне

с оцет. А ако Ф. Бронсън си мислеше, че ѝ дава лекарство, а не отрова, едва ли щеше да ѝ го даде.

Години наред Мики беше изглеждала добре и сексуално привлекателна. Можеше да получи всичко, което пожелаеше. Но сега, след като вече това не ѝ беше необходимо, сега, когато вече не я влечаха купоните и тръпката с „лоши“ мъже, когато имаше по-големи очаквания и амбиции, огледалото разкри един евтин блясък, вдървеност и наивност. И отчаяние, от което ѝ се гадеше.

Каза си, че може би просто е пораснала и вече не ѝ се налага да използва красотата си като оръжие или средство за постигане на цели. Но на практика се беше случило нещо много по-дълбоко. Виждането ѝ за красота се беше променило напълно. И когато се погледна в огледалото, видя, че изображението изобщо не отговаря на новите ѝ критерии. Можеше да е от зрелостта, но я уплаши. Предишната ѝ увереност я нямаше.

Искаше ѝ се да счупи огледалото. Но миналото не можеше да бъде счупено така лесно както стъклото. Това минало стоеше сега пред нея, упорито минало, безмилостно.

ГЛАВА 38

Момче и куче — първото е по-подготвено да издържи на августовското слънце. Второто има по-добро обоняние от първото. Първото още си мисли за истеричното бягство на Гари, а второто си мисли за сандвичи. Момчето се прехласва пред красотата на една небесносиня птица, кацнала върху ръждясала и полусчупена метална ограда с решетки, кучето подушва птичите изпражнения и така разбира историята на птицата в детайли. Двамата са благодарни за взаимната си компания, докато търсят своето бъдеще. Първо след откритите полета, а после по един самотен селски път. Но след завоя пътят вече не е самотен.

Трийсет или четирийсет моторни каравани, около двайсетина пикапа с палатки и много джипове са събрани от едната страна на двулентовата асфалтова настилка и в близката трева. Към някои от караваните са монтирани брезентови навеси, под които са създадени сенчести местенца за общуване. Разпръснати са поне десетина ярко цветни палатки.

Единствените масивни постройки се виждат в далечината: ранчо, хамбар и конюшня.

Един зелен трактор с прикачен фургон за сено служи като бюро за даване под наем. В него вероятно седи собственикът на ранчото с джинси, тениска и сламено сомбреро. Една изписана на ръка табела гласи, че място за къмпинг на поляната струва двайсет долара на ден. Но веднага отдолу има две условия:

НЕ СЕ ОСИГУРЯВА НИКАКВО ОБСЛУЖВАНЕ

НАЕМОДАТЕЛЯТ НЕ НОСИ НИКАКВА ОТГОВОРНОСТ

Къртис решава да премине бързо и предпазливо през многолюдния къмпинг. Толкова много каравани на едно място го тревожат. Сигурно това е сборище на серийни убийци.

Сигурно тук са и двамата манияци, колекционери на човешки зъби. Онази двойка с побелели коси може да е някъде наблизо и с

гордост да демонстрира зъбните си трофеи, докато се възхищава на още по-зловещи колекции на други психопати-убийци.

Стария Жълтъ обаче не подушва никаква опасност. Естествената общителност на кучето се обажда и то иска да огледа мястото.

Къртис се доверява на инстинктите му. Освен това тълпата може да му послужи като прикритие, ако негодниците дойдат да търсят с електрониката си източник на топлинна енергия.

Поляната е очертана с ограда от белосани дъски, които се нуждаят от ремонтиране и боядисване. Тракторът пази на отворената порта.

Един навес на четири дълги стълба пази фургона за сено от слънцето, а под навеса стоката чака да бъде разпродадена. Собственикът на ранчото и един тийнейджър вадят от няколко хладилни чанти, пълни с лед, кутии бира и безалкохолно. Предлагат пържени картофи, както и домашно приготвени сладки, бисквити и буркани със „Знаменития бабин“ лютив сос, който, предупреждава етикетът, „е толкова горещ и лют, че може да ви отнесе главата“.

Къртис не може да си представи как главата на човек ще бъде отнесена.

Ясно му е защо „смъртоносният“ бабин сос е знаменит, но не може да разбере защо хората ще го купуват. Въпреки това няколко буркана от подредените вече липсват и докато гледа, са продадени още два.

Това трябва да означава, че част от събралите се тук са самоубийци. Кучето отхвърли версията за сбирка на серийни убийци, тъй като не улавя издайническите феромони на умопомрачението. Къртис обаче еднакво се притеснява и от самоубийци, независимо защо са избрали да се самоунищожат.

Освен напитките, чипса и печално известния сос фургонът за сено предлага и тениски със странни надписи. РАНЧО НИЪРИ, пише на едната, на друга — ЗВЕЗДНО ПРИСТАНИЩЕ САЩ. Трета пък е с рисунка на крава и думите КЛАРА, ПЪРВАТА КРАВА В КОСМОСА. Четвърта пък твърди НИЕ НЕ СМЕ САМИ — РАНЧО НИЪРИ. Пета е с надпис ДЕНЯТ НАБЛИЖАВА и на нея също фигурира името на ранчото.

На Къртис му е интересно коя е тази Клара. Макар че познава цялата история на НАСА и космическата програма на бившия Съветски съюз, не е чувал нищо за опити да бъде изпратена крава в орбита или на Луната. Никоя друга страна не разполага с възможности да изстреля в Космоса крава и да я върне обратно на Земята жива. Нещо повече, причината да се изпрати говежди астронавт в орбита напълно убягва на момчето.

До тениските е сложена книга за продажба: „Нощта в ранчо «Ниъри»: близки срещи от четвъртия вид“. От заглавието и от илюстрацията на корицата — летяща чиния, надвиснала над ферма — Къртис започва да разбира, че ранчо „Ниъри“ е източник на легенди и митове, също като тези в Розуел, Ню Мексико.

Заинтригуван, но все още притеснен от склонните към самоубийство типове, той отново се доверява на преценката на Стария Жълтъ. Кучето не подушва никакви пръскаци се глави и напират да се смеси с тълпата.

Момчето и кучето стъпват на поляната, без никой да ги спира на портата. Очевидно са сметнали, че караваната им е вътре.

Хората са в празнично настроение, носят напитки, ядат сладки, облечени са леко заради жегата. Движат се напред и назад, наляво и надясно из тревата, в проходите между колите и караваните, печелят нови приятели, поздравяват се със старите. Други се събират на сянка под навесите, играят карти и шах, слушат радио — и говорят ли говорят.

Навсякъде хората разговарят, някои по-тихо и смирено, други по-шумно и ентусиазирано. От откъслечните думи, които Къртис чува, докато заедно със Стария Жълтъ се движат по поляната, заключава, че тези хора са побъркани на тема НЛО. Събират се тук два пъти годишно, около датите на известни посещения на летящи чинии. Това събиране обаче е свързано с някакво ново и скорошно събитие, което ги е развълнувало.

Палатките и караваните са подредени като спици на колело. В центъра е сложен един кръгъл знак на земното кълбо с диаметър около четири метра.

Един висок и пълен мъж е застанал в центъра на този знак. Той е с тропически обувки, бели чорапи и шорти в цвят какви. Голите му крака са космати като кокосови орехи. Облечен е в риза с пагони и

изглежда така, сякаш всеки момент ще се отправи на експедиция в Африка.

Около него са се събрали двайсетина души. Те обаче, изглежда, нямат желание да стъпят в опасната зона, в която той стои.

Когато Къртис се присъединява към групата, един от новодошлите обяснява на друг:

— Това е самият старец Ниъри. Той е бил горе.

Господин Ниъри говори за Клара, първата крава в Космоса:

— Тя беше добра крава, добрата стара Клара. Даваше по една цистерна мляко с нискомаслено съдържание и никога не ми създаваше проблеми.

Мисълта за крави, които създават проблеми, е нова за Къртис, но той потиска у себе си изкушението да попита какви неприятности могат да причинят крави, които не са добродушни като Клара. Майка му винаги казваше, че никога няма да научиш нещо, ако не питаш. А Къртис непрекъснато иска да научава нови неща.

— Кравите от породата холщайн по принцип са глупави — продължава господин Ниъри. — Това е моето мнение. Някои ще кажат, че има и по-глупави породи и че те са умни като Джърси или Херефордската. Който го твърди, значи не познава кравите.

— Олдърни и Галоуей са най-умните породи — обажда се един от събралите се.

— Можем да спорим тук цял ден за породите крави — отговаря господин Ниъри. — Но няма да се приближим нито на педя до Рая. Както и да е, моята Клара не беше типичен представител на своята порода, тя беше умна. Не толкова умна като мен и вас, дори не толкова умна и като това куче — при тези думи той посочва Стария Жълтъ — но тя винаги водеше другите крави до пасището и ги връщаше във фермата.

— Червената линкълнширска порода също е умна — казва набита жена с лула, чиято коса е вързана на две опашки с жълти панделки.

Господин Ниъри поглежда с досада към внушителната дама.

— Е, извънземните не хванаха линкълнширска червена, нали? Те дойдоха да вземат моята Клара. Моята теория е — те са знаели, че тя е най-умната крава от стадото. Та, както казах, оная чиния като трептящ

течен метал надвисна над моята Клара, докато стоеше точно тук, където стоя сега аз.

Повечето от застаналите в кръг поглеждат нагоре към небето. Някои уплашени, други — с любопитство.

Млада жена, бледа като нискомасленото мляко на Клара, се обажда:

— Чуха ли се някакви звуци? Някакви хармонични тонове?

— Ако ме питате дали те са играли на орган като във филма, не, госпожо. Отвлечането беше извършено в мъртва тишина. Червеният светлинен лъч излезе от летящата чиния като прожектор, но той беше някакъв левитационен лъч. Клара се вдигна във въздуха в сноп от червена светлина с диаметър четири метра.

— Та това е доста голям левитационен лъч — възкликна дългокос младеж с джинси и тениска, на която пишеше ФРОДО Е ЖИВ.

— Моето старо момиче само изненадано измуча — продължава господин Ниъри, — но после се изкачи горе без никакви протести повече. Леко се завъртя като че беше перце. — Той поглежда тържествуващо към жената с луната. — Ако беше от линкълнширската порода, сигурно щеше да се побърка да рита и да се задави с тревата.

Жената изпусна кълбо от дим и отвърна:

— Почти невъзможно е едно животно да се задави с храна.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил — признава господин Ниъри, — но когато говорим за линкълнширската червена порода, не бих се изненадал, ако извършат и някоя по-голяма глупост.

Докато ги слуша, Къртис научава доста неща за кравите, макар че и сам не знае за какво му е.

— Защо ще им е крава на тях? — пита поклонникът на Фродо.

— Заради млякото — предполага бледата млада жена. — Сигурно тяхната планета е претърпяла сериозна екологична катастрофа и някои от звената в хранителната верига са били напълно унищожени.

— Не, не, те сигурно са достатъчно технологично напреднали, за да могат да клонират собствените си животни — казва един мъж с вид на професор и с по-голяма лула от тази на жената. — Какъвто и биологичен вид от тяхната планета да съответства на нашите крави,

сигурно по този начин поддържат популациите на стадата. Никога не биха довели екземпляр от друга планета.

— Може би просто много им се ядат хубави хамбургери — смята мъж с румено лице и с кутия бира и наполовина изяден хотдог в ръцете.

Неколцина от присъстващите се засмиват. Бледата жена обаче, която е красива по особен, трагично-комичен начин, приема сериозно обидата и хвърля такъв поглед към мъжа, че усмивката му моментално изчезва.

— Щом могат да пътуват през галактиките, значи са достатъчно напреднали интелектуално, което означава, че са вегетарианци.

Къртис събира куража си и всичките си комуникативни умения и също се обажда:

— Или пък могат да използват кравата като носител на биологични оръжия. Могат да имплантират осем или десет ембриона в телесните кухини на кравата, да я върнат на поляната и докато ембрионите съзряват и се превръщат във възрастни екземпляри, никой няма да разбере какво се крие вътре в Клара. После кравата ще се разболеє от вирус от типа ебола и организмът ѝ буквално ще бъде разграден. От разпадащото се тяло ще излязат осем или десет инсекти-войници, всеки с големината на немска овчарка. Този размер ще е достатъчен, за да се унищожи град с население хиляда души за по-малко от дванайсет часа.

Всички се втренчиха в Къртис.

Той веднага разбира, че се е отклонил от посоката на разговора или пък е нарушил протокола на поведение на НЛО манаците. Само че не разбира с какво точно ги е обидил. Опитвайки се да излезе от конфузното положение, той продължава:

— Е, добре, може и да са с формата на рептилии, а не на инсекти. В този случай ще им трябват шестнайсет часа, за да унищожат град с хиляда души, защото формата на рептилиите не е толкова ефикасна машина за убиване като тази на инсектите.

Това уточнение не успява да му спечели много приятели сред събралите се около кръга. На лицата на хората около него все още е изписана смесица от учудване и раздразнение.

Всъщност бледата жена му отправя такъв поглед, с който преди това погледна мъжа с бирата и ходдога.

— Напредналите разумни същества не страдат от нашите пороци. Те не унищожават собствените си екологични системи. Не разпалват войни с плътоядни микроби. — Тя насочва леденостудения си азотен поглед към пушачите на лули. — Те не използват продукти като тютюна. — После отново се съсредоточава върху Къртис. Очите ѝ са толкова студени, та му се струва, че ако задържи малко по-дълго погледа си върху него, той ще се превърне в леден блок. — Те нямат расови и полови предразсъдъци. Никога не биха развалили телата си с храни с високо съдържание на мазнини, рафинирана захар и кофеин. Те не лъжат и не мамят, както казах, не разпалват войни и със сигурност не отглеждат огромни насекоми-убийци във вътрешността на крави.

— Е, вселената е голяма — отговаря Къртис с примирителен тон. Или поне така му се струва на него. — И за щастие повечето от най-опасните типове, за които говоря, още не са стигнали до този ѝ край.

Лицето на младата жена става още по-бледо, а очите ѝ — още по-ледени, сякаш в главата ѝ са се включили някакви допълнителни охладители.

— Разбира се, говоря само хипотетично — добавя бързо Къртис. — В интерес на истината не знам по този въпрос повече от вас.

Преди момчето да се превърне в ледена буца от погледа на Медузата Горгона, се намесва господин Ниъри:

— Синко, ти сигурно прекарваш по цели часове в игри на ония жестоки научнофантастични видеоигри. Наблъскали са ти главата с пълни глупости. Ние тук говорим за реални неща, не за онези кървави фантазии, които Холивуд бълва, за да помрачи мозъците на такива като теб.

Събралите се около кръга изразяват съгласие и един от тях попита:

— Господин Ниъри, вие изплашихте ли се, когато извънземните се върнаха за вас?

— Господине, аз бях угрижен, но не и уплашен. Това беше шест месеца, след като отнесоха Клара — причината да имаме два бдения всяка година на тези дати. Между другото, някои казват, че биха идвали тук и само заради домашно приготвените сладки на жена ми, затова не пропускайте да ги опитате. Разбира се, тази година имаме три бдения. Сегашното не беше предвидено и е организирано поради

ставащото в момента. — Извисяващ се над тях, с шапка на африкански пътешественик-изследовател и със също толкова вдъхващи авторитет дрехи, той посочва на изток към земите, които се простират зад дърветата. — Ние знаем, че шумът отвъд границата с Юта няма нищо общо с наркобосове, независимо какво твърди правителството.

Думите на Ниъри предизвикват негодувание по адрес на правителството.

Къртис използва момента, за да се сближи отново с хората и да поправи грешката си. Той стъпва върху кръга и се провиква:

— Правителството! Шайка алчни за власт невежи смотаняци с бели ризи!

Усеща, че с това изявление се проваля в опита си да спечели симпатиите на тълпата.

Думите му карат хората да замлъкнат.

Къртис предполага, че се дължи на необходимостта да проумеят казаните от него думи, а не на несъгласие. Затова продължава:

— Наречете ме негодник, ако искате, но не са ли тези в правителството алчни тирани, които само ни крадат земята?

Стария Жълтъо ляга на земята по гръб. Мисли, че за да се социализират, трябва да покажат примирение, а не агресивност.

Къртис е убеден, че Жълтъо е разбрал погрешно нагласата на хората. Вярно, сетивата на кучето и възприятията му в много отношения бяха надеждни, но социалното взаимодействие между хората е много по-сложно за анализиране и това не може да стане само със сетивата или животинските инстинкти. В интерес на истината обаче, докато лицето на бледата жена става по-сурово при споменаването на месо, другите са затихнали и слушат с отворена уста истината.

Следователно, макар че Стария Жълтъо все още лежи на земята, Къртис продължава да дава на хората това, което искат да чуят, докато имитира движенията на Габи:

— Правителството ли! Бирници, крадци на земя, умници, които се правят на по католици от папата! Копелета!

Кучето скимти.

Наблюдавайки струпалите се уфолози, Къртис вижда, че никой от тях не се усмихва, но неколцина гледат потресени, а повечето са се намръщили. Някои дори изразяват съжаление.

— Синко — намесва се отново господин Ниъри, — предполагам, че твоите родители не са тук в групата. В противен случай щяха да ти посинят задника заради това изпълнение. Сега иди и стой при тях, докато си тръгнете. Или ще настоявам ти и семейството ти да напуснете поляната.

Господи, сигурно никога няма да успее да бъде като истинския Къртис Хамънд. Потиска сълзите си, отчасти защото е ядосал духовната си сестра, отчасти защото е излязъл глупак пред тълпата.

— Господин Ниъри, сър — изрича той жалостиво, — аз не съм някой нафукан лигльо.

Това твърдение, макар и да е казано искрено и добронамерено, необяснимо защо кара лицето на Ниъри да почервенее.

— Достатъчно с твоите номера, господинчо.

В последен отчаян опит да се поправи, Къртис отвърща:

— Господин Ниъри, сър, аз не съм съвсем наред. Една огромна красива госпожа ми каза, че съм прекалено сладък за този свят. Ако ме бяхте попитали дали не съм глупак или нещо подобно, бих ви отговорил, че да, глупак съм. Аз съм един прекалено сладък глупак, който не е съвсем наред. Това съм аз.

Стария Жълтъо веднага се обръща и застава на лапи. Усеща, че ситуацията става твърде опасна, за да излага беззащитния си корем. Впуска се в бяг, по-далеч от зловещия кръг, докато господин Ниъри пристъпва към Къртис.

Доверявайки се най-накрая на инстинктите на кучето, момчето си плюе на петите и се стрелва след него. И отново се превръща в беглец.

ГЛАВА 39

Ако библиотеките в Южна Калифорния някога са изглеждали като тези в книгите и филмите — с тъмни махагонови мебели и с пълни рафтове до тавана, то е било в миналото. Всички повърхности тук бяха боядисани с латекс или бяха от ламинирани плоскости. Рафтовете не се издигаха до тавана, защото той представляваше окачена решетка с акустични плочки и панели с луминесцентни лампи, които светеха прекалено ярко, за да остане някаква романтика от книгите. Рафтовете бяха метални, не дървени, не многобройни, и бяха закрепени за пода със здрави болтове в случай на земетресение.

Според Мики атмосферата наподобяваше на тази в медицинско заведение: мрачна въпреки цялата яркост, антисептична и стерилна, белязана не от тишината на съсредоточено четене, а от тишината на стоически болки и страдания.

Значително пространство беше отделено за компютрите. Всичките имаха достъп до Интернет.

Столовете бяха неудобни. Неприятната светлина блестеше върху полираната повърхност на бюрото. Чувстваше се като у дома: не в караваната, която делеше с Дженива, а в дома, даден ѝ насила от Калифорнийския отдел за изтърпяване на наказания.

На половината компютри седяха други читатели, но Мики не им обърна внимание. Даваше си сметка как изглежда в розовото костюмче, което до скоро я беше карало да се чувства делова и самоуверена. Освен това след посещението на Ф. Бронсън не искаше да контактува за днес с повече хора. Машините щяха да са ѝ полезни и да ѝ бъдат по-добра компания.

Влезе в Интернет. Подобно на детектив започна да търси информация за Престън Мадок. Не ѝ беше трудно. Името на злодея излезе в толкова много посочени сайтове, че компютърът направо я затрупа с информация.

Беше се обадила от един уличен автомат и беше отменила интервюто за работа. Затова прекара целия следобед в проучване на

доктор Смърт. Откритото показва, че Лейлъни се намира в много по-голяма опасност, отколкото Мики предполагаше.

Историята на Мадок беше проста, а подробностите потресаващи. Всеки жив човек би се уплашил, не само Лейлъни.

Престън Мадок имаше докторат по философия. Преди десет години се провъзгласил за „биоетик“. Приел предложение на престижен университет от Бръшляновата лига и започнал да преподава етика на бъдещите доктори по философия.

Онези биоетици, наричащи се „утилитаристи“ се стремяха към етично разпределение на ограничените медицински ресурси. Това според тях трябваше да стане, като се определи кой трябва да получава лечение и кой не. Осъждаха разпространеното виждане на западната медицина още от времето на Хипократ за човешкия живот като върховна ценност и настояваха, че някои хора притежават по-голяма морална и социална стойност от други. Следователно представителите на елита трябваше да получават повече с оглед на тяхната стойност.

Веднъж една малка, но авторитетна група от учени-биоетици беше отхвърлила хладния и безнравствен подход на утилитаристите. Но те спечелиха битката и сега ръководеха катедрите по биоетика в академичната общност.

Както много други биоетици Престън Мадок проповядваше на престарелите — тези над шейсет години — хора да им се отказва медицинско лечение, ако болестта им се отрази на качеството на живота им. Дори и самите пациенти да искаха да продължават да живеят. Ако не можеха да бъдат излекувани напълно, много биоетици бяха единодушни, че старците трябва да умрат, без да бъдат лекувани. Защото според утилитаристката философия обществото щеше да има много по-малка полза от тях, отколкото те от него.

Колкото и невероятно да звучеше прочетеното от Мики, почти всички биоетици бяха убедени, че децата с недъзи, дори и тези с незначителни недъзи, трябва да бъдат оставени на произвола на съдбата, докато умрат. Ако едно бебе получи инфекция, то не трябваше да бъде лекувано. Ако пък имаше временни усложнения на дихателната система, не биваше да му се помага, а да се остави само да се задуши. Ако бебе с недъг има проблеми с храненето — оставете го да умре от глад. Смяташе, че инвалидите и другите хора в

неравностойно положение са бремене за обществото дори и да могат сами да се грижат за себе си.

Мики почувства, че у нея се надига гняв, различен от досегашния ѝ. Това тук нямаше нищо общо с малтретирането. Егото ѝ не беше засегнато.

Прочете откъс от книгата „Практична етика“, в която Питър Сингър от Принстънския университет оправдаваше убийството на новородени с недъзи и болести като хемофилията: „Когато смъртта на недъгаво дете доведе до раждането на друго дете с по-добри перспективи за щастлив живот, общото количество щастие ще бъде по-голямо, ако недъгавото дете бъде убито. Загубата на щастлив живот за първото дете се компенсира многократно от осигуряването на щастлив за второто. Затова, ако убийството на болно от хемофилия дете няма противоположен ефект върху други, ще бъде по-добре... то да се убие.“

Мики трябваше да стане и да отвърне очи от всичко това. Яростта ѝ даваше сили. Не можеше да стои спокойно на едно място. Започна да ходи напред-назад, за да изразходва енергията и да се успокои.

Като дете, уплашени от разказите за чудовища и злодеи, но в същото време привлечено от тях, тя скоро се върна при компютъра.

Веднъж Сингър беше казал, че ако детеубийството по желание на родителите предизвика интерес от страна на семействата и обществото като цяло, тогава то е етично. Нещо повече, той твърдеше, че едно дете не може да бъде смятано за личност поне до първата година от живота му. Така постепенно той беше проправил път на идеята, че убийството на дете може да бъде смятано за етично дълго след раждането му.

Престъпник Мадок вярваше, че убийството на деца е етично до времето, когато те проговарят. До момента, в който кажат „мама“ или умрат.

Повечето биоетици подкрепяха контролираните медицински опити върху душевно недоразвити индивиди, хора в кома и дори се обявяваха за използването на изоставени деца вместо опитни животни. Те се аргументираха, че нормалните животни изпитвали страх и гняв, докато ненормалните хора и новородените бебета не изпитват и не съзнават нищо.

Според тази философия не е необходимо да се питат самите душевноболни какво мислят по въпроса, защото те също като

новородените и някои други „хора с минимални умствени способности“ са „неличности“ и нямат моралното право да твърдят, че са значими за този свят.

У Мики напираше желание да подеме кръстоносен поход срещу биоетиците и да извоюва обявяването им за „хора с минимални умствени“ способности. Ясно беше, че по-скоро те не бяха нормални и „неличности“, отколкото малките, слабите и възрастните, които искаха да убиват.

Мадок беше един от водачите на движението, което искаше с помощта на научни изследвания и обширни обществени дебати да установи минимален коефициент на интелигентност, при който човек води пълноценен живот и е полезен за обществото. Според него това прагово равнище щяло да бъде много под коефициента при синдрома на Даун, но Мадок бързаше да уточни, че установяването на подобно ниво на интелигентност не означава непременно, че обществото ще трябва да се отърве от по-глупавите си и неинтелигентни членове. По-скоро целта била „да се избистри нашето разбиране за понятието пълноценен живот“. И така, докато науката не напреднеше достатъчно, че интелигентността да може да бъде определяна веднага след раждането.

Да, бе, сигурно. По същия начин някои биха казали, че и лагерите на смъртта в Дахау и Аушвиц не са били създадени, за да изтребят толкова хора, а просто да се провери дали е възможно да се създадат такива „учреждения“.

Първоначално, докато преравяше сайтовете за биоетика, Мики не взе насериозно тази култура на смъртта. Сигурно беше някаква игра, в която участниците се състезават по скандалност. Игра, в която състезателите демонстрират нечовешките си качества. „Със сигурност — каза си тя — това не може да е друго, освен ексцентрична игра.“

Когато научи, че тези хора живеят и се ръководят от тяхната чудовищна философия, си каза, че едва ли има някой извън техния кръг от умопобъркани, който да ги възприема насериозно. Но скоро разбра, че едва ли не са уважавани учени. В повечето медицински университети имаше курс лекции по биоетика. Над трийсет от най-големите университети пък предлагаха образователна степен по биоетика. В страната действаха многобройни щатски и федерални закони, създадени не без участието на биоетици. Целта беше

съвременната биоетика да се превърне в морален и правен съдник за това чий живот колко струва в обществото.

Недъгавите изискват толкова много разходи и струват скъпо, съгласни ли сте? И престарелите също. И слабите и немощните. И тъпите и глупавите. Струват скъпо и тревожат по-чувствителните хора само с вида си — те не са като нас. Тия бедни създания ще са много по-добре, ако просто се гътнат. Така е, щом са имали дързостта да се родят или пък неблагоприятието да пострадат в тежка катастрофа, тогава да умрат е най-доброто, което могат да сторят, ако имат правилно обществено съзнание.

Кога светът успя да се побърка до такава степен?

Мики започваше да разбира врага си.

Престън Мадок досега за нея беше наполовина опасен и наполовина смешен като клоун.

Вече не. Сега си даде сметка какво зло е този човек. Страшен, зловещ, чужд, извънземен.

Нацистка Германия (освен че се опита да изтреби евреите), Съветския съюз и Китай на Мао и преди бяха решавали „социални проблеми“, породени от слабите и несъвършените. Когато обаче питаха утилитаристите, дали им стиска и те да приемат мерки за подобни окончателни решения, те обръщаха въпроса, като твърдяха, че нацистите и сродните им елементи са убивали слабите и недъгавите поради, както Престън беше посочил в едно интервю, „грешни причини“.

„Не че убийството само по себе си е дълбоко неправилно и осъдително деяние. Просто нацистите и болшевиките не са разсъждавали правилно. Ние искаме да ги убиваме не от омраза или предразсъдъци, а защото убийството на едно недъгаво дете освобождава място за друго, което е здраво и което повече ще радва семейството си, ще бъде по-щастливо, ще бъде по-полезно за обществото и ще увеличи «общото количество щастие». Не е същото, казват те, като да убиеш дете, за да освободиш място за друго, което е от по-привилегирована раса, което е по-русо и което ще накара нацията и фюрера да се гордеят повече с него.“

— Дайте ми микроскоп и след няколко века ще мога да кажа разликата — промърмори Мики.

Тези хора се смятаха за сериозни, защото действаха в името на състраданието и съчувствието, в името на екологичната отговорност и дори в името на защитата на животните. Кой би могъл да спори със състраданието на засегнатите, с мъдрата идея да се използват разумно природните източници, а светът е нашият Фатерланд, нашата родина, и ако този крехък свят е един-единствен във вселената, тогава болнавите деца и възрастните баби трябва да бъдат пожертвани, за да не загубим нашата планета. А ти тогава къде си тръгнала да се бориш за едно малко недъгаво момиченце?

Мадок и другите известни американски и британски биоетици — представители на двете страни, в които тази лудост беше пуснала най-дълбоки корени — бяха канени като специалисти в телевизионни предавания, получаваха одобрение в печата и съветваха политици по въпросите на прогресивното здравно законодателство. Никой от тях обаче не можеше спокойно да изнася лекциите си в Германия, където хората ги освиркваха и ги заплашваха. Холокостът беше най-добрата ваксина за имунизирание на обществото от подобна дивотия.

Мики си зададе мрачния въпрос, дали отново трябваше да се стига до холокост, за да възтържествува в крайна сметка здравия разум. С всяка следваща минута, докато изследваше света на биоетиката и конкретните възгледи на Престън Мадок, тя започна да изпитва все по-засилваща се боязън за своята страна и за бъдещето.

Но ѝ предстояха още по-фрапиращи открития.

Докато правеше проучването си, библиотеката остана обляна в ярка луминесцентна светлина, но на нея ѝ се стори, че над тази светлина е надвиснал много по-дълбок и непрогледен мрак.

ГЛАВА 40

Избягвайки дългите пътеки между колите, кучето повежда момчето между една каравана и палатка, пресича бегом друга пътека, шмугва се между две каравани, заобикаля редиците с разпръснати палатки, стряскайки хората. Когато Къртис накрая поглежда назад, той вижда, че преследвачите им, ако изобщо е имало такива, са се отказали. Това за пореден път доказва, че е по-добър в бягствата, отколкото в общуването.

Все пак остава смъртно уплашен и разтреперан.

Не му се иска да напусне това стълпотворение и прикритието на тълпата. Довечера или утре може и да пътува на автостоп с някого, който отива в населено място, тоест по-добро прикритие. Но в момента и тук не е толкова зле. Във всеки случай е по-добре от пустия провинциален път. Докато избягва нови срещи с господин Ниъри, ще бъде в безопасност. Разбира се, ако Клара, умната крава, не падне изневиделица от небето и не го премаже.

Стария Жълтъо изскимтява, сяда до огромна каравана „Флийтууд“ и навирва муцуна като куче, което вие към луната, макар че още е ден и няма никаква луна. Нито пък вие. Просто търси из небесата падаща крава. Къртис коленичи до кучето, почесва го зад ушите и му обяснява търпеливо, че няма опасност някое чифтокопитно да ги размаже.

— Къртис?

Момчето вдига глава и вижда една ослепителна жена, надвесила се над него.

Педикюрът ѝ е небесносин, сякаш небето се отразява в ноктите на краката ѝ. Да, наистина, тя е вълшебен човек, а цветът на педикюра ѝ е толкова бистър и дълбок, че Къртис си представя десет малки прохода към небесата на друг, паралелен свят. Почти е убеден, че ако пусне малко камъче над един от пръстите ѝ, то няма да отскочи, а ще изчезне в синевата, в онова другото небе.

Тя носи на краката си бели сандали с високи токове от прозрачна пластмаса, което я прави да изглежда като балерина.

В тесните бели панталони краката ѝ му се струват невероятно дълги. Къртис е сигурен, че това е илюзия, подхранвана от бляскавия външен вид на жената и от ъгъла, под който я гледа. Когато се изправя обаче, открива, че няма никаква измама. Дори доктор Моро, героят на Хърбърт Уелс, постигнал успехи в генетичните си експерименти на своя тайнствен остров, не би могъл да създаде хибрид от човек и газела с по-елегантни крака от тези.

Пъпът ѝ е открит, украсен с овален опал със същия син цвят като лака на краката ѝ.

Гърдите ѝ са пищни и приятно закръглени, стегнати от бяло боди. То е от много тънка еластична материя и е с тънки презрамки.

Златистите коси очертават закръглено лице. Очите ѝ са с цвета на опала. Устните ѝ, достойни за реклама на червило, са яркочервени като листенцата на последната роза от ноемврийски храст.

Ако момчето беше имало възможност да бъде Къртис Хамънд повече от два дни, например четири седмици или два месеца, сигурно щеше до такава степен да се е адаптирало към човешката биология, че сега щеше да демонстрира мъжки интерес към жената. Сигурно подобен интерес е накарал истинския Къртис да залепи на стената си плаката на Бритни Спийрс. Както и да е, макар че адаптирането все още не е свършило, той без съмнение чувства нещо — сухота в устата, която не се дължи на жажда, особена тръпка в крайниците и подкосяване на коленете.

— Къртис? — отново се обръща тя към него.

— Да, госпожо? — отвръща той и си спомня, че не е казвал името си на никого, след като си бърбри с Донела в ресторанта предната вечер.

Тя предпазливо оглежда мястото около тях, сякаш не иска да ги чуят и видят. В далечината се виждат неколцина мъже, които я гледат. Когато се обръща към тях, те отвръщат погледи настрана. Сигурно е забелязала подозрителното поведение, защото се навежда и повтаря:

— Къртис Хамънд?

Освен Донела и бедния глупак Бърт Хупър, шофьорът, който ядеше гофрети, никой друг, освен враговете му не знае името му.

Беззащитен като всеки обикновен смъртен, застанал пред сияещия ангел на смъртта, Къртис е парализиран в очакване да го изкормят, да го обезглавят, да го накъсат на парчета и да го изгорят. Но никога не си е представял, че Смъртта ще му се яви със сребърни обици, сребърни верижки на врата, три диамантени пръстена, гривна от тюркоаз и сребро на всяка от китките и бижу на пъпа.

Може да отрече, че е Къртис Хамънд, но ако тя е един от ловците, които унищожиха семейството му и семейството на Къртис в Колорадо преди две нощи, значи вече е бил разпознат само по топлинната му енергия. Тогава всеки опит да я заблуди, е безсмислен.

— Да, госпожо, аз съм Къртис — отвръща той любезно и застава в очакване да бъде убит, сигурно за голямо удоволствие на господин Ниъри и на другите, които неволно засегна.

Тя шепне още по-тихо:

— Ти трябваше да си мъртъв.

Съпротивата, както и заблудата, е безполезна. Ако тя е една от негодниците, тогава има силата на десет мъже и бързината на Ферари Тестароса.

С треперещ глас той отговаря:

— Мъртъв. Да, госпожо, сигурно е така.

— Бедно дете. — В тона ѝ липсва сарказъм, какъвто би очаквал от убиец, възнамеряващ да обезглави жертвата си. Напротив показва искрена загриженост.

Изненадан от подобен израз на състрадание, той веднага гледа да се възползва от проявената милост:

— Госпожо, признавам, че моето куче знае прекалено много, тъй като между него и мен има духовна връзка. Но то не може да говори и няма да каже на никого какво знае. Правете каквото искате с мен — извадете костите от тялото ми и ги счукайте на прах, ако искате, но много ви моля не убивайте и него.

Изражението на жената вече е познато на Къртис. Виждал го е и на лицето на усмихнатата Донела и на мрънкация Габи. То означава дълбоко изумление, силна изненада и озадачаване.

— Сладък мой — прошепва тя, — защо имам чувството, че те преследват едни много лоши хора?

Стария Жълтъо се е изправил на задните си лапи. Гледа жената в бяло и маха с опашка. Приятно му е да се запознае с нов приятел.

— По-добре да те преместим оттук — шепне ангелът, който вече е почти ясно, че не принадлежи към ескадрона на смъртта. — Да отидем на някое по-сигурно място, за да се разберем за какво става дума. Хайде, ела с мен.

— Добре. — Къртис се съгласява, защото Стария Жълтъо е одобрил жената на своя език от животински жестове.

Тя ги повежда към вратата на паркирана наблизко каравана „Флийтууд Америкън Херитидж“. Дълга тринайсет метра и половина, висока три и половина и широка два, караваната е толкова огромна и внушителна на външен вид, че ако не са бялата, сребрилата и червената бои по нея, спокойно можеше да е военна командна машина.

С русата си коса и прозрачните сандали жената напомни на Къртис Пепеляшка. Макар че Пепеляшка едва ли би се облякла така. А пък и ако гърдите на Пепеляшка бяха толкова големи, тя нямаше да ги показва така щедро, защото е живяла в една много по-скромна и пуританска епоха. Но ако в наше време феята трябваше да превърне тиквата в стилна карета за кралския бал, героинята сигурно би пожелала да не ѝ дават плъхове за кочияши, а тиквата да се превърне в нов „Флийтууд Америкън Херитидж“, който е много по-люксов, от която ѝ да е карета.

В мига, в който вратата се отваря, кучето скача вътре, сякаш винаги е живяло тук. Поканен от домакинята, Къртис влиза след Стария Жълтъо.

Вратата води направо в кабината. Докато пристъпва между седалката на шофьора и тези на пътниците и влиза в дневната с канапета, той чува как вратата зад него се затваря.

Изведнъж хубавата приказка се превръща в история на ужасите. Поглежда в кухнята и вижда до мивката последния човек, който очаква да е там в този момент. Пепеляшка.

Обръща се шокиран назад и Пепеляшка е и там, застанала между седалките и усмихната. В това затворено пространство изглежда още по-впечатляващо.

Пепеляшка до мивката е абсолютно еднаква с първата пепеляшка. Като се започне с русата коса и сините очи и се свърши с опала на пъпа, дългите крака в тесни панталони, прозрачните сандали и синия педикюр.

Клонинги.

Господи, клонинги.

Обикновено клонингите причиняват неприятности. Това е доказано, тъй като повечето клонинги биват създадени, за да творят злини.

— Клонинги — промърморва Къртис.

Първата Пепеляшка се усмихва.

— Какво каза, мило?

ГЛАВА 41

Седнала в огряна от луминесцентна светлина тухлена библиотека и в същото време пътешестваща из виртуалното пространство, ровеща се в електронните библиотеки, които винаги са отворени и светли, Мики откриваше примитивен егоизъм и черен материализъм навсякъде, където се излагаше спорната философия.

Биоетиците отричат съществуването на обективните истини. Престън Мадок беше писал: „Няма правилно или неправилно, морално или аморално поведение. Биоетиката се занимава с ефикасността, с дефинирането на система от правила, които ще бъдат полезни за мнозинството от хора.“

Най-напред тази ефикасност означава да се подпомага убийството винаги когато някой страдащ от болест човек пожелае смъртта доброволно. И това се отнася не само за неизлечимо и смъртно болните, хронично болните, но и тези, които могат да бъдат излекувани, но в момента са депресирани и обезсърчени.

Всъщност Престън и много други представители на това научно движение смятаха депресираните хора не само за кандидати за подпомагано самоубийство, но и за кандидати „за позитивно съветване за самоубийство“. В края на краищата една депресирана личност не водеше качествен живот и дори и депресията да можеше да бъде лекувана с медикаменти, тази личност не беше „нормална“, щом приемаше въздействащи върху психиката препарати. Затова човекът не беше способен да води пълноценен и качествен живот.

Увеличеният брой на самоубийствата според тях ще е от полза за обществото, тъй като в една добре функционираща здравна система органите на самоубилите се с чужда помощ щели да бъдат употребявани за трансплантации. Много биоетици направо тръпнеха от вълнение, когато пишеха за справянето с недостатъка на живи органи за присаждане чрез програма за подпомагани самоубийства. По ентузиазма им беше видно, че те няма да се спрат пред нищо, за да

увеличат броя на самоубийците, ако съответните закони, за които толкова много настоявах, бъдеха приети.

Ако всички ние сме само плът без душа, тогава защо едни да не колят другите, за да извлекат полза от тях? От това ще има само полза, а дългосрочните последици ще са сведени до минимум.

Мики рязко отмести дясната си длан от мишката. Лявата лежеше върху клавиатурата. За да пести електричество, библиотеката беше пуснала климатика да работи съвсем слабо. Вътре беше почти толкова горещо, колкото и навън. Но от Интернет лъхаше студенина, сякаш някой злодей седеше пред компютър в замъка на доктор Франкенщайн, беше попаднал на нея във виртуалното пространство и от докосването му по гърба я полазиха ледени тръпки.

Огледа другите посетители. Колко ли от тях щяха да се шокират, ако прочетяха подобни неща? Колко щяха да проявят безразличие? И колко ли щяха да се съгласят с Престън Мадок и колегите му. Често се замисляше колко е крехък и незащитен човешкият живот, но сега за пръв път осъзна с мрачна трезвост, че цялата цивилизация е крехка и незащитна. Всеки от много пъкъли, които човечеството беше създало през вековете, в една или друга част от света, можеше да бъде пресъздаден тук. Или да бъде изграден нов пъкъл — много по-ефикасен и с много по-смислени аргументи и оправдания.

Обратно към мишката, клавишите и електронната мрежа, и отново към Престън Мадок — паякът, който плетеше злоещата си паяжина...

Органите на самоубийците и на недъгавите бяха ценни придобивки, но Мадок и другите биоетици пламенно говореха и за взимането на органи от здравите и нещастните.

В „Премахването на моралността“ от Ан Маклийн Мики прочете една програма, предложена от Джон Харис, британски биоетик, според която на всеки човек трябвало да бъде дадено лотариен номер. После „винаги когато лекарите имат двама или повече умиращи пациенти, които могат да бъдат спасени чрез трансплантация, а няма подходящи органи от «естествена смърт», те ще могат да се допитат до централен компютър да им даде името на подходящ донор. След това компютърът ще избере номера на донора чрез разиграване на числата. Нещастният носител на въпросния орган ще бъде убит, за да бъде спасен животът на тези двама или повече нуждаещи се.“

Да убиеш хиляда, за да спасиш три хиляди. Да убиеш милион, за да спасиш три милиона. Да убиеш слабите, за да спасиш силните. Да убиеш недъгавите и инвалидите, за да осигуриш по-добро качество на живот на здравите. Да убиеш тези, които имат нисък коефициент на интелигентност, за да подпомогнеш онези, смятани за по-умни.

Големите престижни университети като Харвард, Йейл и Принстън, някога крепости на знанието и истината, се бяха превърнали в добре смазани машини за смърт. В тях на бъдещите лекари се преподаваше, че убийството трябва да се разглежда като форма на лечение, че само подбрани хора, които отговарят на определени критерии, имат правото да съществуват, че няма правилно и неправилно, добро и лошо, че смъртта е живот. Всички сме се превърнали в последователи на дарвинизма, не е ли така? Силният изяждат по-слабия. Силният живее по-дълго от слабия и тъй като такава е волята на природата, не сме ли длъжни да я подпомагаме? Вземи си скъпата диплома, хвърли тогата и шапката във въздуха от радост, след което отивай да убиваш слабите и немощните в името на майката Природа.

Хитлер сигурно се подсмихва отнякъде. Те казват, че убивал недъгавите и болните (без да споменаваме евреите) поради грешни причини, но щом няма грешно и правилно, няма обективна истина, тогава единственото важно нещо е, че ги е убивал. Кое то според съвременната етика е равносилно на благородно дело и прави фюрера велик далновиден мислител.

Фотографиите на Престън Мадок, докато се появяваха на екрана на компютъра, показваха един добре изглеждащ човек, дори красив и привлекателен, с дълга кестенява коса, мустаци и пленителна усмивка. Противно на очакванията на Мики на челото му не беше изписано сатанинското число 666.

От кратката му биография личеше, че съдбата винаги е била благосклонна към него. Беше единствен наследник на значително богатство. Не беше необходимо да работи, за да пътува непрекъснато от единия край на страната до другия в търсене на извънземни, които може би притежаваха целебни способности.

Мики не можа да намери никъде в пресата материал, в който да пише за убеждението, а Мадок, че НЛО съществуват и че

извънземните са сред нас. Дори и да беше ревностен привърженик на тази идея, това не беше отразено никъде в публичното пространство.

Преди четири и половина години той се отказал от работата си в университета, за да „посвети повече време на биоетичната философия, отколкото на преподаването“ и на неуточнени лични занимания.

Известно беше, че е подпомагал осем самоубийства.

Лейлъни твърдеше, че е убил единайсет души. Явно тя знаеше за трима, които не бяха регистрирани официално.

Няколко престарели жени, една трийсетгодишна майка с рак, седемнайсетгодишен младеж, футболна звезда, който имал травма на гръбначния стълб... Докато четеше списъка, в главата ѝ прозвуча гласът на Лейлъни, която ѝ беше изброила същите жертви.

Мадок два пъти беше съден за убийство, в два различни случая и от различни съдебни инстанции. И двата пъти съдиите го бяха оправдали, защото смятали, че намеренията му са били благородни и че състраданието му било достойно за възхищение.

Съпругът на трийсетгодишната болна от рак, макар и да присъствал по време на самоубийството, завел граждански иск за компенсация на щети, след като аутопсията показала, че на жената не била поставена правилна диагноза, че нямала рак и че можела да бъде излекувана. Съдебните заседатели обаче защитили Мадок заради добрите му намерения и защото според тях истинската вина била на лекаря, който поставил погрешната диагноза.

Година след смъртта на сина ѝ майката на шестнайсетгодишното момче в инвалидна количка също завела дело с аргумента, че Мадок тайно от нея в заговор с мъжа ѝ я подложил на непрекъснати душевни и емоционални заплахи, като използвал техники от психологическата война и промиването на мозъци, докато в състояние на физическо и психическо изтощение тя се съгласила животът на сина ѝ да бъде прекратен. Малко преди процеса оттеглила жалбата си, сигурно защото нямала куража да участва в медийния цирк, или защото Мадок тайно уредил спора с нея.

Късметът определено беше на страната на Престън Мадок. Но не биваше да се пренебрегва и значението на първокласния адвокатски екип, който той беше събрал благодарение на парите си, или ефекта на кампанията, разработена от фирма за пбблик рилейшънс, която за двайсет хиляди долара месечно от години работеше за имиджа му.

Напоследък за него не се чуваше много. След като беше станал предан съпруг на Синсемила, той се беше оттеглил още повече от публичната сцена. Беше дал път на други ревностни последователи да държат фронта от името на неговата идеология за напълно нов свят с много повече щастие чрез ползотворно убийство.

Любопитно, но Мики не можа да намери нищо за женитбата на Мадок. Според всичките му биографии в Интернет той беше ерген.

Когато противоречива фигура като Престън Мадок се жени, това се смята за сензационна новина. Независимо дали се венчава в оживения Манхатън или в провинциален Канзас, медиите щяха да научат за събитието и да правят обширни репортажи за него. Дори и при свършен факт журналистите щяха да нахлуят с техните камери, фотоапарати и микрофони. Но... нито дума.

Лейлъни беше споменала, че сватбата била внушителна. Мики вече беше уверена, че колкото и невероятни да бяха историите на момичето, то никога не беше лъгало. Сватбата е била организирана все някъде, но без да привлече вниманието на медиите.

Разбираемо е, когато имаш за съпруга жена като Синсемила, да не желаш никаква публичност. По-вероятно обаче причината за тази дискретност беше намерението на младоженеца да убие доведените си син и дъщеря, ако надеждата му за извънземни лечители не се оправдае. Никой няма да ти задава въпроси къде са децата ти, ако просто не знае за съществуването им.

Мики си спомни как Лейлъни ѝ беше казала, че Мадок не разкрива истинското си име, когато пътуват и отсядат по къмпингите, и че в последно време променил външния си вид. Съдейки по датите на сайтовете, последните негови фотографии бяха направени преди четири години.

Вперила поглед в жизнерадостното лице на доктор Смърт, тя стигна до извода, че подлите му намерения към Лукипела и Лейлъни не бяха единствената причина да пази в тайна, че е женен. Една нова мистерия чакаше да бъде разплетена.

Тя излезе от Интернет. Информацията беше много, но Мики едва ли щеше да научи нещо ново. Реалният свят винаги беше по-пълнен от виртуалния и винаги щеше да е така. Следващата стъпка беше да се срещне с Престън Мадок и да го прецени сама.

Когато излезе от библиотеката, тя вече беше забравила, че полата ѝ е твърде къса и тясна. Ако не беше отложила интервюто си за работа, щеше да се яви на него уверено.

През последните няколко часа се промени радикално. И дълбоко чувстваше разликата, но все още не можеше явно да я определи за себе си.

Разсъждавайки наум за биоетиката, Мики не усети кога е стигнала до паркинга и своя шевролет. Сякаш се беше телепортирала от библиотеката направо пред колата.

Когато се настани зад волана, тя не пусна радиото. Винаги караше с включено радио. Тишината я изнервяше, а музиката запълваше всички пукнатини в нейното душевно спокойствие. Но не и днес.

Реалният свят беше по-пълнен от виртуалния...

Биоетиците бяха опасни, защото те бяха създали правила и схеми, които бяха по-подходящи не за реалния, а за виртуалния свят. В техния свят хората нямаша сърца, не можеха да обичат и всички бяха убедени в безсмислието на живота. Свят, в който всички вярваха, че човекът е само плът.

По пътя ѝ за вкъщи магистралите гъмжаха от коли. Обикновено тя се дразнеше от продължителните задръствания, но не и днес.

Мадок и неговите приятели биоетици щяха да престанат да бъдат просто опасни и да се превърнат в кървави тирани, когато завземат властта, за да се опитат да пригледат света към техния абстрактен модел. Модел, който противоречеше на човешката природа и съответстваше на реалността колкото приказките на идиот-малоумник.

Спри, тръгвай. Спри, тръгвай.

Някъде беше чела, че в Калифорния строителството на голямата магистрала се забавило с осем години през 70-те и 80-те години. Тогавашният губернатор на щата смятал, че автомобилите ще престанат за се използват широко до 1995 година. Общественият транспорт щял да ги измести. Алтернативни технологии. Чудеса.

През всичките години, в които беше попадала в дълги задръствания и натоварено движение, по време на огромния брой изнервящи двучасови шофираня, които иначе трябваше да отнемат само трийсет минути, тя никога не се беше сетила да свърже сегашната бъркотия по пътищата с идиотската политика на властите. Изведнъж

почувства, че по собствен избор беше живяла винаги за мига, в един мехур, който я отделяше от миналото и бъдещето, от първопричината и следствието.

Спри, тръгвай. Спри, тръгвай.

Колко ли милиона литри бензин бяха изразходвани в пътно движение като това, колко вредни изпарения замърсяваха въздуха в резултат на неоправдания мораториум за строеж на голямата магистрала? И въпреки това сегашният губернатор беше обявил, че прекратява строежа.

Ако оставеше Лейлъни да умре, как щеше да продължи да живее с тази мисъл? Значи ли това, че щеше да се примири с философията на Мадок и неговата шайка „ние сме само плът и кръв“? По свой собствен начин тя беше водена от тази празна идеология години наред — и виж докъде я беше докарала тя.

Всяка нова мисъл пораждаше друга. Спри, тръгвай. Спри, тръгвай.

На Мики й се стори, че се пробужда от двайсет и осем годишен сън.

ГЛАВА 42

С лекотата и плавността на дух, излизащ от лампата, сладкият ванилов аромат изпълни влажния въздух във всяко кътче в кухнята на госпожа Ди, веднага щом тя отвори бутилката.

— М-м-м. Това е най-приятната миризма на света. — Лейлъни сложи кубчета лед в две високи чаши и дълбоко вдиша от вълшебния аромат. — Чудесно. За нещастие ми напомня за водата за къпане на старата Синсемила.

— О, небеса! Майка ти с ванилия ли се къпе? — Дженива започна да налива от ваниловия екстракт върху леда в чашите на масата, след което извади кутии кока-кола. Лейлъни ѝ обясни страстта на Синсемила да се прочиства от токсините чрез обратна осмоза в горещи вани.

— Сигурно е като да сложиш звънче на котка — отвърна госпожа Ди и подаде на Лейлъни кола.

— Госпожо Ди, отново не ме разбрахте. Боя се, че при разговор изпитвам крана необходимост всички реплики да са свързани логично.

— Много жалко за теб, скъпа. Искрах да кажа, че винаги знаеш кога пристига майка ти, защото е обкръжена от силни ухания.

— Не е толкова приятно, когато си прави вана с чесън, кондензиран зелен сок и екстракт от смрадлика.

Седнаха на масата и отпиха от колата с ванилия.

— Страхотно е! — възкликна Лейлъни.

— Не мога да повярвам, че не си го правила досега.

— Е, ние рядко имаме кола в хладилника. Старата Синсемила казва, че кофеинът пречатства развитието на телепатични способности.

— Тогава трябва да си най-страхотният — малък медиум, който чете мисли.

— Ужасно добра. В момента се опитваш да си спомниш имената на всичките певци, които са участвали в групата „Дестинис Чайлд“, но се сещаш само за четири.

— Не е смешно. В момента си мисля как тази ванилова кола ще върви добре с един голям захарен сладкиш.

— Харесва ми вашият ход на мисли, госпожо Ди, макар и умът ви да е прекалено сложен и заплетен, за да бъде разчетен правилно.

— Лейлъни, искаш ли голям захарен сладкиш?

— Да, благодаря.

— Аз също. И то много. За нещастие обаче нямаме. Но и бисквитите ще свършат работа. Какво ще кажеш за бисквити с ванилова кола?

— Уговорихте ме вече.

— Боя се, че и от тях нямаме. — Дженива отпи от питието и се замисли. — А дали шоколадови сладки с бадеми ще станат?

— Не смея да изкажа мнение.

— Сериозно? И защо?

— Някак ми се струва безсмислено.

— Много лошо. Не искам да се хваля, но моите шоколадови сладки с бадеми са доста добри.

— Имате ли от тях?

— Шейсет броя.

— Достатъчно.

Дженива сложи чинията със сладките на масата.

Лейлъни си взе една, за да я опита.

— Феноменално. И много добре вървят с ванилова кола. Но не са с бадеми, а с орехи.

— Да, знам. Не обичам много бадеми. Затова когато правя шоколадови сладки с бадеми, вместо тях слагам орехи.

— Много искам да ви питам нещо, госпожи Ди, но се боя да не си помислите, че проявявам неуважение към вас.

Дженива широко отвори очи.

— Опитай. Ти си абсолютен стопроцентов... — Тя сбърчи вежди. — Как беше думата?

— Абсолютен стопроцентов малък мутант.

— Щом казваш.

— Правите ли нещо, за да изглеждате като чаровен хахо или поведението ви е напълно естествено?

Дженива е приятно изненадана.

— Аз чаровен хахо ли съм?

— Според мен да.

— Сладка моя, за мен е удоволствие да бъда такава! Що се отнася до твоя въпрос... нека помисля. Е, аз съм си чаровен хахо. Не знам дали винаги съм била или съм откакто бях улучена в главата. Така или иначе, не се старая особено. Не знам как.

— Доктор Смърт ще ни замъкне в Айдахо — каза Лейлъни, докато дъвчеше.

Дженива трепна разтревожено.

— Айдахо? Кога?

— Не знам. Когато монтьорът свърши с двигателя. Предполагам следващата седмица.

— Защо точно в Айдахо? Вярно там хората не са лоши, но дотам има ужасно много път.

— Някакъв човек живее близо до Нънс Лейк и твърди, че е бил отвлечен на борда на извънземен космически кораб и излекуван.

— Излекуван от какво?

— От желанието да живее в Нънс Лейк, предполагам. Този сигурно си мисли, че един фантастичен разказ ще му позволи да напише книга, да продаде правата си за заснемането на телевизионен филм и ще му спечели достатъчно пари, за да се премести в Малибу.

— Не можем да те пуснем в Айдахо.

— Какво толкова, госпожо Ди, била съм в Северна Дакота.

— Ще те задържим тук, ще те скрием в стаята на Мики.

— Това е отвличане.

— Не и ако е доброволно.

— Напротив, дори и да е доброволно, и да съм съгласна. Такъв е законът.

— Тогава законът е глупав.

— Ако тръгнеш да се оправдаваш в съда, че законът е глупав, никога няма да спечелиш делото, госпожо Ди. Накрая ще свършите в газовата камера, вдишвайки от смъртоносната субстанция. Специално за вас от щата Калифорния. Може ли да си взема още една сладка?

— Разбира се, скъпа. Но това с Айдахо ме притеснява.

— Яжте, яжте — посъветва я Лейлъни. — Сладките ви са толкова хубави, че биха накарали и инквизиторите в килиите на Торкемада да затанцуват.

— Трябва да им пратя малко.

— Торкемада е живял през средните векове, госпожо Ди — през четиринайсети век.

— Тогава още не съм правила сладки. Но винаги ми доставя удоволствие, когато хората се радват на моите сладки. Дори преди, когато имах ресторант, сладкарските изделия жънеха най-много комплименти.

— Имали сте ресторант?

— Първо бях сервитьорка, после имах собствен ресторант и дори създадох малка просперираща верига от ресторанти. О, и се запознах с моя любим Закари Скот. Успех, страст... Всичко щеше да е чудесно, ако дъщеря ми не започна да го напада.

— Не знаех, че сте имали дъщеря.

Дженива отхапа бавно и замислено от сладката.

— Всъщност тя беше дъщеря на Джоан Крофърд.

— Дъщерята на Джоан Крофърд е обидила приятеля ви?

— Всъщност ресторантите също принадлежаха на Джоан Крафоръд. Май че всичко това се случи в „Милдред Пиърс“, а не в моя живот. Но това не означава, че Закари Скот не беше страхотен мъж.

— Утре пак може да намина и ще опечем сладки за затворниците на Торкемада.

Дженива се засмя.

— Обзалагам се, че на Джордж Вашингтон също много ще му харесат. Ти си голяма многознайка, Лейлъни. Много искам да видя каква ще си, когато пораснеш.

— Най-напред ще имам цици. По един или друг начин. Не че те са смисълът на моя живот.

— Аз много си харесвах гърдите, когато бях София Лорен.

— Вие самата сте много забавна, госпожо Ди. И вече сте пораснала. Не съм виждала много пораснали забавни хора като вас.

— Защо не ми викаш леля Джен като Мики.

Този жест на внимание и привързаност свари Лейлъни неподготвена. Тя за миг остана безмълвна и се опита да прикрие объркването си, като бързо отпи от колата с ванилия.

Дженива обаче отгатна поведението на момичето и очите ѝ се насълзиха. За да отвлече вниманието на Лейлъни, тя пък взе една сладка, но така не можеше да прикрие сълзите си.

За Лейлъни най-лошото беше и двете да зациврят като в предаване на Опра Уинфри със заглавие „Малките недъгави момичета, набелязани за убийство, и чаровните откачени лели с простреляни глави, които ги обичат“. Както стилът на нинджите не е подходящ за Клонк, така и плачът не беше характерен за тях. Поне не и за тази Клонк.

Време е за пингвина.

Тя го извади от джоба на шортите си и го сложи на масата между свещниците, които още стояха подредени от снощната вечеря.

— Питам се дали можете да ми помогнете да върнем това на човека, на който принадлежи.

— Колко мило! — Дженива остави сладката, която и без друго нямаше намерение да яде, и взе статуетката от масата. — Много е красива.

Високият пет сантиметра пингвин — направен от глина, изпечен и ръчно боядисан — наистина беше толкова красив, че Лейлъни би го задържала за себе си, ако не беше зловецият му произход.

— Бил е на едно момиче, което е умряло снощи.

Усмивката на Дженива първо застина на лицето ѝ, след което се стопи.

— Казвала се е Тетси — добави Лейлъни. — Не знам фамилията ѝ. Но мисля, че е местна, от този окръг.

— За какво е всичко това, сладка моя?

— Ако утре или в събота си купите вестник, в него ще има некролог. Там ще е написана и фамилията.

— Започваш да ме плашиш, скъпа.

— Извинете. Не исках. Тетси е колекционирала пингвини и този е бил един от нейните. Престън може да я е помолил да му го даде, но може и да го е взел, без да я пита. Както и да е, аз не го искам.

Двете се вгледаха една в друга. Очите на Дженива вече не бяха замъглени. Лейлъни пак се държеше като истинска Клонк. Нямаше опасност да започне да лее реки от сълзи.

— Лейлъни, да се обадя ли в полицията — попита Дженива.

— Няма да има никаква полза. Вкарали са ѝ голяма доза дигитоксин, който причинил силен сърдечен пристъп. Престън е използвал този номер и преди. Дигитоксинът може да бъде установен при аутопсия, затова сигурно вече са я кремирали.

Дженива погледна към пингвина. После пак към Лейлъни. После — колата с ванилия.

— Много странна работа.

— Престън ми даде този пингвин, защото каза, че му напомнял за Лукипела.

Гласът на Дженива се изпълни със злъч, за каквато момичето изобщо не беше подозирала:

— Ах, този гаден негодник!

— Симпатичен е. Луки също беше симпатичен. Наклонен е настрани, също като Луки. Но не прилича на него, защото, естествено, е пингвин.

— Имам етърва, която живее в Хемет.

Макар че на пръв поглед това нямаше нищо общо с мъртвото момиче и пингвина, на Лейлъни ѝ стана интересно.

— Истинска етърва или може би Гуинет Полтроу?

— Истинска. Казва се Клариса и е добър човек — ако можеш да търпиш папагали.

— Аз обичам папагалите. Нейните говорят ли?

— Непрекъснато. Има над шейсет.

— Аз бих предпочела един.

— Мисля си, че когато ти изчезнеш, полицията ще дойде да те търси тук, но за Клариса в Хемет сигурно няма да се сетят.

Лейлъни се престори, че обмисля предложението:

— От шейсет папагала поне един ще се окаже предател и ще ни издаде.

— Много ще ти се зарадва. А и там непрекъснато има работа — пълнене на купите със семена и смяна на водата.

— Прилича ми на филм на Хичкок. Нямам предвид само „Птиците“. Подозирам, че има и мъж, който се облича като майка му, и има мания по големите ножове. Няма значение. Ако Клариса отиде в затвора за отвличане, какво ще стане с папагалите ѝ?

Дженива се огледа наоколо, сякаш търсеше място къде да настани птиците.

— Предполагам, че ще ги взема при мен.

— О небеса, много бих искала да го видя!

— Но Клариса никога не е била в затвора. Тя е на шейсет и седем години, тежи сто и трийсет килограма, макар че е висока само метър и

петдесет и седем. А има и гуша. По-точно не е гуша, а тумор. И понеже е доброкачествен, не иска да се оперира и да си го махне. Клариса не вярва на лекарите, а и кой би могъл да я вини, имайки предвид премеждията ѝ. И си го държи така, а той се уголемява. Дори и да можеха да се оправят с възрастта и теглото ѝ, затворническите власти едва ли щяха да се съгласят тя да плаши с гушата си другите затворници.

Лейлъни допи ваниловата си кола.

— Добре, когато се появи некрологът, ще ви помоля да прочетете адреса и да изпратите по пощата пингвина на родителите на Тетси. Бих го сторила и сама, но Престън не ми дава пари и не мога да си купя марки. Купува ми всичко, което поискам. Сигурно си мисли, че ако ми дава пари, ще ги пестя, докато един ден не наема убиец да го очисти.

— В кутията ти има още кола, скъпа. Искаш ли да ѝ сложа малко лед и ванилия?

— Да, благодаря.

Дженива наля и на двете още кола и отново седна срещу Лейлъни. Луничавото ѝ лице се сбърчи от угриженост, а зелените ѝ очи помътняха.

— Мики ще измисли нещо.

— Няма да ми се случи нещо, лельо Джен.

— Скъпа, ти няма да ходиш в Айдахо.

— Колко голяма е гушата?

— Можеш ли да дойдеш за вечеря?

— Страхотно! Доктор Смърт най-вероятно пак няма да е вкъщи и няма да разбере. Иначе би ме спрял. А Синсемила е прекалено вгълбена в себе си, за да забележи липсата ми.

— Сигурна съм, че Мики ще измисли някакъв план.

— Та значи, по-голяма ли е от слива?

— Довечера ще включа климатика, за да можем да мислим ясно. Обзалагам се, че губернаторът никога не го спира.

— По-голяма от портокал?

ГЛАВА 43

Сияещи с прозрачните си сандали и опали на пъповете, тези две Пепеляшки не се нуждаят от фея, защото те самите са вълшебни. Смехът им е звънлив, заразителен и Къртис не може да се сдържи и се усмихва, въпреки че те му се присмиват, задето ги е помислил за клонинги.

Те, разбира се, са еднотайчни близначки. Първата, с която се запозна, се казва Кастория, а другата — Полуксия.

— Викай ми Кас.

— А на мен Поли.

Поли оставя големия нож, с който реже зеленчуци. Коленичи на пода, почесва Стария Жълтъо по ушите и му се радва като на дете. Кучето е във възторг и започва да я лиже и да маха с опашка.

Кас нежно поставя ръка на рамото на Къртис и го повежда в кухнята.

— В гръцката митология — казва Къртис — Кастор и Полукс били синове на Леда от Зевс, който се бил преобразил като лебед. Те са богове на моряците и на пътешествениците. Също са и славни войни.

Подобно познание учудва жените. Те се оглеждат с явно любопитство.

Стария Жълтъо се обръща към него, защото Поли е спряла да го гали и да го чеше.

— А твърдят, че половината от завършващите гимназия ученици не могат да четат — казва Каси. — Ти в училище ли си научил толкова много за митологията?

— Майка ми беше много добра в органичното подобряване на мозъка и прякото прехвърляне на големи масиви с данни — обяснява им той.

Изражението им кара Къртис да се замисли какво толкова е казал. Хваща се, че им е разкрил повече за истинската си природа и произхода си, отколкото изобщо е възнамерявал да стори пред някого.

Двете го гледат изумени. Както с Донела и Габи, изумлението най-вероятно ще го обърка и ще го накара да си глътне езика.

За да ги заблуди, Къртис продължава с откровената лъжа:

— Освен това разни търговски агенти ни преподаваха библии и различни енциклопедии.

Кас взима вестник от масата и го подава на Поли.

Поли ококорва очи. Сините пламъчета в очите ѝ сякаш блестят като огньовете, докато казва на Къртис:

— Не те познах, сладък.

Тя обръща вестника към Къртис, за да види той три фотографии под голямо заглавие с големи букви: ЖЕСТОКИ УБИЙЦИ ОТ КОЛОРАДО, СВЪРЗАНИ С НАРКОБОСОВЕ — БЕГЪЛЦИ В ЮТА.

Фотографиите са на членовете на семейство Хамънд. Господин и госпожа Хамънд, снимани на страницата, определено са хората, които спяха в леглата си в тихата ферма, когато момчето-беглец засрамено взе от нощното шкафче двацет и четири долара.

Третата снимка е на Къртис Хамънд.

— Ти не си мъртъв — казва Кас.

— Не — отвръща Къртис, което поне на пръв поглед е самата истина.

— Избягал си.

— Не още.

— С кого си тук?

— С никого, само с кучето. Доста пътувахме на автостоп из Юта.

— Убийството на родителите ти в Колорадо свързано ли е с шума в Юта? — пита го Поли.

Той кимва.

— Да.

Кастория и Полуксия се споглеждат, след което едновременно задават следващия въпрос:

— Значи не само...

— ... шайка...

— ... наркостовове...

— ... както твърди правителството...

— ... така ли, Къртис?

— Не, не.

Близначките отново многозначително се споглеждат. Изглежда, не просто си разменят някаква важна мисъл, а цели реплики, чувства и мнения. В утробата на майка си, захранвани от една и съща кръв, успокоявани с една и съща приспивна песен, гледащи се в очите една друга в очакване да се появят на белия свят, двете сигурно многократно са упражнявали този телепатичен поглед.

— Там в Юта...

— ... правителството...

— ... опитва ли се да прикрие...

— ... контакт с...

— ... извънземни?

— Да — отговаря Къртис, защото те очакват да чуят този отговор и само в него са убедени. Ако излъже и каже, че няма извънземни, или ще решат, че ги будалка, или че просто е глупак и че правителството му е промило мозъка като на повечето хора.

Нещо го привлича към Кас и Поли. Харесва ги, отчасти защото и Стария Жълтъо ги харесва, отчасти защото гените на Къртис Хамънд са програмирани да ги харесва. Но и защото в тях има някаква особена нежност, отделно от ослепителната им женска красота, която той намира за много привлекателна. Не иска да си помислят, че е глупак или че ги лъже.

— Да, извънземни.

Кас и Поли за пореден път обменят с очи информация. Тогава Поли казва:

— Ама сериозно, къде са родителите ти?

— Те са мъртви, сериозно. — Очите му се насълзяват. Плаче от вина и от жал. Рано или късно ще бъде принуден да се спре някъде, ако не във фермата на Хамънд, то в някоя друга, за да намери дрехи, пари и нова подходяща самоличност. Но ако знаеше колко близо до него са преследвачите, щеше да избере да се предаде още в къщата на Хамънд. — Мъртви. Във вестника пише.

Плаче, а сестрите започват да го утешават. Чувства, че ще припадне. Не разбира кога и как Каси и Поли го завеждат до масата и пред него се изправя нещо, равностойно на чудното явяване на светец — висока чаша със студена бира, в която плува топка ванилов сладолед.

Стария Жълтъо също не е забравен. Сервират му чиния с пилешко и купа с вода и лед. След като омиа пилешките мръвки като прахосмукачка, кучето благодарно задъвка леда.

Като някакво чудо и неговото вълшебно отражение Кас и Поли сядат срещу него на масата. Блестят четири сребърни обици, четири сребърни верижки, четири сребърни гривни... и четири пищни гърди, гладки като сметана, изпълнени със съчувствие и загриженост.

На масата са подредени карти за игра. Поли ги събира и казва:

— Не искам да те натъжавам повече, скъпи, но ако ще помагаме, трябва точно да знаем каква е ситуацията. Твоите родители бяха убити, защото са видели прекалено много, а властите се опитват да покрият случая, така ли?

— Да, госпожо, нещо такова.

Поли цепи картите.

— И очевидно ти също си видял прекалено много.

— Да, госпожо, нещо такова, госпожо.

— Викай ми Поли, моля те.

— Добре, го... Добре, Поли.

Докато Къртис шумно пие от бирата със сламка, Кас се навежда заговорнически напред и тайнствено прошепва:

— Видя ли извънземен космически кораб, Къртис?

Той облизва устните си и също прошепва:

— И не само един, госпожо.

— Викай ми Кас — отвръща шепнешком тя. — Кастория звучи повече като лекарство за запек.

— Според мен е красиво, Кас.

— Къртис ли да те наричам?

— Да. Това е името на... Това съм аз.

— Значи си видял няколко извънземни кораба. А видя ли... извънземни?

— Много.

Развълнувана от това разкритие, тя се навежда над масата и с конспираторски тон прошепва:

— Видял си извънземни и затова правителството иска да те убие, за да не проговориш.

Къртис е напълно омаян от примигващия поглед. Не иска да я разочарова.

— Правителството сигурно ще ме затвори, за да ме изследва, което може да е по-лошо от убийство.

— Защото си имал контакт с извънземни?

— Нещо такова.

Поли гледа притеснено през прозореца. Тя се протяга над главата на сестра си и спуска капаците.

— Къртис, родителите ти също ли имаха контакт с извънземни? — пита тя.

— Да, имаха.

— От трети вид ли? — шепне Каси.

— От най-лошия вид.

— Защо правителството не поиска да изследва и тях? — пита Поли. — Защо ги убиха?

— Не ги уби правителството — обяснява им той.

— Кой тогава? — пита Кас.

— Извънземни убийци — просъсква Къртис. — Извънземните убиха всички в къщата.

Очите на Кас са станали по-сини и по-големи от всякога. Тя е затаила дъх.

— Значи... те не идват с мир да помагат на човечеството.

— Някои да. Но не и тези негодници.

— И те още са по петите ти, нали? — попита Поли.

— Преследват ме още от Колорадо и прекосиха цяла Юта. Те и ФБР. Но е трудно да ме открият, защото винаги успявам да им избягам.

— Бедното дете — прошепва Кас. — Само, принудено да бяга и да се спасява.

— Имам си куче.

— Сега имаш и нас — казва Поли. — Хайде, Кас, да потегляме на път.

— Не сме изслушали цялата му история още. Той говори за извънземни и за всякакви други страхотии.

— Страхотии — потвърждава той.

Поли е непреклонна:

— Гонят го из два щата. Скоро ще дойдат и тук. Трябва да тръгваме веднага.

— Тя е по-голямата близначка — прошепва тъжно Кас. — Трябва да я слушаме или лошо ни се пише.

— Не съм по-голямата близначка — не е съгласна Поли. — Просто съм по-практична. Къртис, докато се приготвим да тръгваме, ти си вземи един душ. Малко си се вмирисал. Ще сложим дрехите ти в пералнята.

Той не иска да излага на опасност сестрите, но приема гостоприемството им поради три причини. Първо, движението е маскировка и затруднява враговете му. Второ, като се изключи голямото предно стъкло, караваната е доста по-закрита от другите подобни коли — другите прозорци са малки, а металният корпус закрива специалната му биологична енергия за електронните уреди, които могат до го локализират. Трето, беше Къртис Хамънд в продължение само на няма и две дни и колкото по-дълго се задържаше в новата си идентичност, толкова по-малък щеше да е рискът за тях.

— Кучето ми също може да се изкъпе.

— Ние ще я изкъпем по-късно — обещава Поли.

Вратата на тясната душкабина се намира след кухнята вдясно и е отделна от банята. Вляво е монтирана пералнята със сушилня.

Право пред него е вратата на банята. В единствената спалня се влиза през нея.

Стария Жълтъ застана зад Поли и Кас показва на Къртис как работи душът. Тя му дава сапун и чисти хавлии.

— След като се съблечеш, хвърли дрехите отвън и аз ще ги изпера.

— Много мило, госпожо. Искам да кажа, Кас.

— Не бъди глупав, мили. Ти ни даваш това, което най-много обичаме. Ние двете обичаме приключенията, а ти си видял истински извънземни.

Очите ѝ блясват при думата „приключения“, за да блеснат още по-силно на думата „извънземни“. Лицето ѝ сияе от вълнение. Цялата трепери от очакване и нетърпение.

Останал сам в банята, Къртис изважда малкото си имане от джобовете и слага банкнотите на шкафчето. После поотваря вратата колкото да хвърли дрехите в коридора и я затваря плътно.

Досуц като Къртис Хамънд той се изчервява от голото си тяло в банята на двете сестри. Това иде да покаже, че е свикнал с новата си идентичност и вече е повече Къртис, отколкото самия себе си. И непрекъснато все повече се вживява в идентичността на Къртис.

В огледалото обаче вижда, че лицето му ярко почервява, което не е забелязал досега при другите хора. Внезапно се задава въпроса, дали наистина напълно контролира себе си. Толкова силно изчервяване със сигурност не може да бъде обяснено като нормална човешка психологическа реакция. Червен е като печен рак и е убеден, че всеки, който го види в момента, ще заподозре нещо. Нещо повече, изглежда толкова глуповато, че само физиономията му би предизвикала подозрение у всеки полицай и би накарала съдиите да го осъдят.

Сърцето му бие бързо и силно. Внушава си да запази спокойствие и да влиза под душа, след което веднага пуска водата. Каси го посъветва да не прави така. В началото водата е толкова гореща, че той извиква от болка. Сподавя вика, но по погрешка прави водата още по-гореща. После пък струята от душа става ледена. Ярочервен е като рак, а зъбите му тракат толкова силно, че би могъл да троши орехи с тях. Удивен е, че е успял да оцелее в продължение на толкова дълго време. За пореден път си казва да остане спокоен — не че последния път това му беше от голяма полза.

Спомня си, че Каси го е посъветвала да си вземе набързо душ, защото караваната не била заредена и резервоарите са на изчерпване. Определено вече е използвал повече вода от разумното и затова се насапунисва много бързо, изплаква се, слага си шампоан на главата си, осъзнава, че е прекалил с него и отново се изплаква.

Междувременно водата беше станала толкова студена, че когато свършва с къпането, зъбите му тракат като електрическа лешникотрошачка. Убеден е, че до такава степен е изразходвал водните запаси на караваната, че машината едва ли не ще се преобърне от смяна на центъра на тежестта. Или пък ще доведе до тежка катастрофа с човешки жертви.

Докато трескаво се суши, той осъзнава, че личната хигиена е свързана с общуването и запознанството. Той за пореден път доказва, че не е много общителен, но все пак може да продължи, без да се къпе, защото мръсният и миризлив човек е избягван от хората.

Освен тези притеснения него все още го вълнува мисълта, че е гол в банята на сестрите. И сега разбира се, ще трябва да се прикрива само с голямата хавлия, докато дрехите му не бъдат изпрани. Обръща се към огледалото, за да види дали лицето му все още е червено, но открива нещо много по-лошо.

Той вече не е Къртис Хамънд.

— Света Дево Богородице.

Шокиран, той изпуска хавлията.

Ако трябва да сме точни, той е Къртис Хамънд, но не напълно, не съвсем. Със сигурност не е достатъчно, за да мине за човек.

Господи!

Лицето в огледалото не е страшно, но е по-странно и от карнавална маска.

Във фермата в Колорадо, в спалнята, не чиято врата беше изписано КОМАНДЕН ЦЕНТЪР НА КОСМИЧЕСКИЯ КОРАБ, момчето без майка беше намерило на шкафчето използван лейкопласт и изсъхналата кръв върху него му предостави прекрасна възможност за маскировка. Докосвайки кръвта и абсорбирайки я, той беше въвел ДНК на Къртис Хамънд към своя репертоар. Докато истинският Къртис продължава да пи, неговият двойник избяга през прозореца на спалнята — върху покрива на верандата и оттам, та чак дотук в банята на Кастория и Полуксия.

Да бъдеш Къртис Хамънд — в интерес на истината да бъдеш, когото и да било друго — изисква непрекъснато биологично напрежение, което на свой ред произвежда уникален енергиен сигнал, по който онези с подходящото оборудване могат да го открият. С всеки изминал ден обаче, докато той се нагажда към новата си идентичност, поддържането на приетата физическа форма става по-лесно и след няколко седмици или месеци енергийният му сигнал е буквално неразличим от тези на другите представители на биологичния вид. В случая биологичния вид са хората, човешките същества.

Пристъпва към огледалото и налага волята си да бъде Къртис Хамънд, не чучелото, което е сега.

Вижда как по лицето му настъпват някои значителни промени, но като цяло плътта се съпротивлява на командите му.

Недоглеждане като това може да бъде пагубно за него. Ако Кас и Поли го видят в това състояние, ще разберат, че не е Къртис Хамънд, че изобщо не е от тази Земя. Тогава сигурно ще трябва да се прости с техните грижи и вкусната им бира.

Колкото и да са положителни мотивите му, накрая може да се окаже в ролята на сглобеното чудовище, което избягало от лабораторията на Франкенщайн само за да бъде преследвано от селяни

с факли, решени да го убият. Не може да си представи как Кас и Поли биха го гонили с факли в ръце, жадуващи за кръвта му. Но и без тях такива няма да липсват.

Нещо по-лошо, дори и най-краткото прекъсване в поддържането на новата му идентичност възобновява първоначалното биологично напрежение и прави уникалния му енергиен сигнал силен и лесно откриваем за враговете му. С една дума, с това прекъсване той е върнал часовника назад. Затова остава силно уязвим от разкриване, ако свирепите преследвачи отново попаднат на следите му през следващите няколко дни.

Той разтревожено огледа лицето си. Приятните черти на Къртис Хамънд се възвръщат, но бавно и с определени неточности в пропорциите.

Както майка му винаги му е казвала, увереността е ключът към успешното поддържане на нова идентичност. Несигурността и съмнението отслабват маскировката.

Загадката на паническото бягство на Габи от джипа е разкрита. Докато препускаха през солните полета, разстроено от неспособността си да ускори непрекъснато разпалващия се пазач, момчето е претърпяло криза на увереността и за миг не е било Къртис Хамънд.

Физическата опасност не може да наруши спокойния му нрав. Докато пътешества и се впуска в различни приключения, той се чувства комфортно в новата си кожа. Способен е да бъде перфектният Къртис Хамънд дори и когато се намира в смъртна опасност.

Но макар да умее да запазва спокойствие в рискови и опасни моменти, той много се изнервя при общуване и запознанство с нови хора. Самото вземане на душ, с всички съпътстващи усложнения, го доведоха до сегашното му състояние на едни несъвършен Къртис.

Дълбоко разстроен и огорчен, той си казва, че е като неуспял артист-имитатор: физически гъвкав, решителен и безстрашен по време на преследване — но неспособен да забавлява публиката.

Добре. Отново е Къртис Хамънд.

Оглежда тялото си за странности, но не открива такива.

Хавлиената кърпа служи като саронг. Той се увива в нея, но въпреки това се срамува.

Докато дрехите му не бъдат изпрани и изсушени, той трябва да остане при Кас и Поли. Но веднага щом се облече отново, ще се

измъкне със Стария Жълтъ. Сега, когато лесно може да бъде локализиран от убийците на неговото семейство — и може би също от ФБР, ако и те разполагат с достатъчно съвършена технология за проследяване — не може да оправдае с нищо излагането на двете сестри на опасност.

Никой друг човек не трябва да умира само защото е имал нещастното съдбата да го свърже с него.

Ловците със сигурност приближават. Те са тежковъоръжени. Изпълнени с решимост и са много ядосани.

ГЛАВА 44

Слънцето грееше до късно и дългият летен ден продължаваше много по до късно. В шест следобед небето все още беше синьо, а Южна Калифорния направо се пържеше.

Заплашена от икономически фалит, леля Джен нагласи термостата на климатика на двайсет и пет градуса, което пак си беше доста горещо. Сравнена обаче с горещината навън, кухнята си беше истинско райско място.

Докато Мики слагаше лед в една голяма кана и подреждаше масата за вечеря, тя разказа на Дженива за Престън Мадок, за биоетиците, убийството като форма на лечение, убийството като състрадание, като начин да се увеличи „общото количество щастие“, убийството в името на екологичното равновесие.

— Добре, че бях простреляна в главата преди осемнайсет години. В наши дни сигурно щяха да ме пуснат в разход, за да се запази екологията.

— Не, първо щяха да ти оберат органите, да направят абажури за лампи от кожата ти и да нахранят с останките ти животните, за да не замърсяват земята с нов гроб. Чай с лед?

Когато Лейлъни не дойде в шест и петнайсет, Мики се разтревожи. Дженива обаче я накара да запази търпение. В шест и трийсет се притесни и Дженива. Мики сложи в една чиния шоколадови сладки с бадеми — с орехи вместо бадеми — за да си намери оправдание да отиде до семейство Мадок.

Дневната светлина придаваше на земята чудат светлинен ореол, сякаш изпод земните недра излизаха духове. Във въздуха миришеше на изгоряло.

Кацнали на оградата на задния двор на Дженива, близо до изсъхналия розов храст, гарвани заграчиха срещу Мики. Сигурно бяха някакви помощници на черната вещица Синсемила, поставени, за да я предупреждават, когато някой неканен гост се приближи до покоите ѝ.

При падналата ограда между двата имота зелената трева на Дженива отстъпваше място на изпотъпканата кафява повърхност, върху която Синсемила беше танцувала. Мики се напрегна при мисълта да се окаже лице в лице или с лунната танцьорка, или с убиеца-философ.

Всъщност тя не очакваше да срещне Престън Мадок. Лейлъни беше казала на леля Джен, че доктор Смърт ще се забави тази вечер.

Пердетата бяха спуснати, върху прозорците се отразяваха отблясъците на залязващото слънце.

Застана на бетонните стъпала и почука. Почака малко и тъкмо понечи отново да почука, когато вратата се отвори.

Пред нея стоеше Престън Мадок, усмихнат, почти неузнаваем. Дългата му коса беше подстригана и сега имаше прическа подобна на канадска ливада. Това обаче не го правеше да изглежда агресивен, напротив, с новата прическа Престън приличаше на момченце. Беше обръснал и мустаците си.

— Мога ли да ви помогна? — попита любезно той.

— Ъ-ъ, здравейте, ние сме съседни. Аз и леля Джен. Дженива. Дженива Дейвис. Аз съм Мики Белсонг. Просто исках да ви видя, да ви донеса малко домашни сладки, да ви приветствам в нашия квартал.

— Много мило от ваша страна. — Той взе чинията. — Изглеждат много вкусни. Майка ми, Бог да я прости, правеше най-различни орехови сладки. Моминското ѝ име беше Орехова и тя хранеше интерес към тези плодове.

Мики не очакваше да чуе такъв изключителен глас, изпълнен със спокойна самоувереност, каквато само един финансово обезпечен човек може да има. Но в тембъра му също така имаше нещо мъжествено и привлекателно, топло като сладък сироп върху гофрети. Този глас и приятният му външен вид я обезоръжиха. Сега разбра как човек като него може да придаде идеалистична окраска и на най-голямата жестокост, да очарова слабите, да превърне най-нормални и добри хора в поклонници, аплодиращи езекутора и усмихващи се при падането на ножа на гилотината.

— Аз се казвам Джордан Банкс — излъга той, както я беше предупредила Лейлъни. — Викам ми Джори.

Мадок протегна ръка, за да се ръкуват. Мики едва не припадна.

Беше дошла тук с ясното съзнание, че не може да спомене за поканата за вечеря за Лейлъни. Интересите на момичето щяха да бъдат накърнени, ако той разбереше, че дъщеря му има верни приятели в съседната къща.

Мики се беше надявала да види Лейлъни, да ѝ намекне по един или друг начин, че няма да се успокои, докато момичето не се измъкне от къщи, след като Мадок и Синсемила заспят.

— Простете, не е много възпитано от моя страна да ви държа тук на стълбите — каза Мадок, — бих ви поканил вътре, но жена ми има мигрена и най-лекият шум в къщата пронизва черепа ѝ като копие. Когато тя страда от пристъп на мигрена, ние трябва да шепнем и да ходим на пръсти, като че подът е барабан.

— Не се притеснявайте. Няма нищо. Просто исках да се запозная с вас и да ви поздравя. Пожелавам ѝ бързо да се оправи.

— Когато има мигрена не може да се храни, но щом ѝ мине, има вълчи апетит. Много ще хареса сладките. Много мило. До скоро.

Мики се отдръпна назад. Вратата се затвори. Стъпила върху мъртвата трева, тя се поколеба и се опита да измисли нов план, за да разбере Лейлъни, че е дошла при нея. Тогава си даде сметка, че Мадок може да я наблюдава.

Гарваните отново се разграчиха. Мики си припомни думите на Мадок: „Майка ми, Бог да я прости, правеше най-различни орехови сладки.“

Колко гладко бяха излезли от устата му думите „Бог да я прости“, колко естествено и убедително прозвучаха — като на практика той не вярваше нито в Бог, нито в опрощаването на душата и нейното съществуване.

С чаша чай в ръце Дженива я чакаше на кухненската маса.

Мики седна, наля си чай и ѝ разказа за Мадок:

— Лейлъни няма да дойде за вечеря. Но съм сигурна, че ще дойде да ме види, след като родителите ѝ си легнат да спят. Ще я чакам колкото и късно да стане.

— Чудех се... дали не може да отиде да живее при Клариса?

— А папагалите?

— Нали не са крокодили.

— Ако открия документите за граждански брак на Мадок, ще накарам журналистите да се заинтересуват от него. От четири години

се е притаил и за него не се говори и не се пише много, но медиите ще се заинтригуват. Мистерията ще ги привлече. Защо крие женитбата си? Дали заради нея гледа да е в сянка?

— Синсемила — тя самата е цял цирк за медиите.

— Ако пресата се разшуми, все ще се намери някой, който е знаел за съществуването на Лукипела. Момчето не е стояло скрито от света през целия си живот. Дори и откачената му майка никога да не се е застоявала на едно място за дълго, такива като нея се помнят. Хората, които са я познавали макар и бегло, със сигурност ще си спомнят за нея. Някои ще си спомнят и за Луки. Тогава Мадок ще трябва да обяснява къде е момчето.

— Как ще намериш документи за брака му?

— Мисля по въпроса.

— Ами, ако много от репортерите уважават Мадок и мислят, че ти имаш лични сметки за уреждане с него? Като онази Бронсън?

— Със сигурност ще има такива. Той като цяло получава повече положителни отзиви. Но любопитството на репортерите трябва да се разпали. Такава им е работата — да се ровят в мръсотията.

Мики взе фигурката на пингвин, чийто произход леля Джен ѝ беше обяснила.

— Няма да му дам да нарани Лейлъни. За нищо на света.

— Никога не съм те виждала такава преди, мишленце.

Мики погледна леля си в очите.

— Каква?

— Толкова решителна.

— От това зависи не само съдбата на Лейлъни, но и моята, лельо Джен.

— Знам.

ГЛАВА 45

Поли кара с отворен плик пуканки в едната ръка и студена кутия бира в поставката за чаши в седалката ѝ.

Да държиш отворена бутилка или друг съд с алкохол в превозното си средство, докато караш, е нарушение на закона, но Къртис се въздържа от забележка. Не иска да повтаря грешките от контакта си с Габи, който много се обиди, когато момчето му напомни, че трябва да слагат предпазните колани.

Двулентовата асфалтова настилка на шосето очертава прерията като молив на северозапад от ранчото „Ниъри“. Според близначките пътят на юг води към дива пустиня и в крайна сметка към още по-дивите хазартни игри в Лас Вегас.

Още не са уточнили посоката си, нямат план, с който да постигнат справедливост и възмездие за семейство Хамънд. Нямат никаква идея как да постъпят с Къртис и къде да го настанят. Докато ситуацията не се изясни и те седнат сериозно да помислят, близначките са загрижени единствено той да е свободен и жив.

Къртис одобрява тази схема. Гъвкавостта е най-силното предимство на един беглец. Беглецът с точен и ясен план се превръща в лесна плячка и жертва на собствените си действия. Мъдрост на мама. Така или иначе скоро ще трябва да изостави сестрите и затова всяко планиране, надхвърлящо рамките на следващите два часа, е безсмислено.

Поли кара бързо. Караваната се носи из прерията като ядрен боен всъдеход по повърхността на далечна луна.

В дневната Кас си почива на един диван, който се намира точно зад седалката на шофьора. Кучето е легнало до нея и също почива. Блажено се наслаждава на галенето и чесането.

По настояване на сестрите Къртис заема седалката до шофьора, която разполага с доста екстри, включително и възможност за завъртане във всички посоки. Обърна седалката към шофьора и към дневната, той може да вижда едновременно и двете жени.

Макар че е само със саронга хавлия, той вече не го притеснява. Чувства се като полинезиец, като Бинг Кросби в „Пътя към Бали“.

Дават му и на него плик с пуканки и кутия портокалов сок, макар че е поискал бира.

Това е по-добре. Щастлив е, че е попаднал в компанията на сестрите Кастория и Полуксия Спелкънфелтър. Намира подробностите за живота им невероятни, такива, каквито не е гледал и по филмите и не е чел по книгите.

Родени са и са отгледани в едно провинциално градче в Индиана, което Поли нарича „една дълга дупка от тухли и дъски“. Според Кас най-вълнуващите развлечения, които градчето предлага, са да гледаш как пасат кравите, как билетата кълват, а свинете спят. Къртис обаче не може да си представи какво забавно може да има в подобни занимания.

Баща им Сидни Спелкънфелтър е преподавател по гръцка и римска история в един частен колеж, а жена му Имогена преподава история на изкуството. Сидни и Имогена са мили и любящи родители, но в същото време са и, както казва Кас „наивни като рибки, които мислят, че светът се ограничава само с техния аквариум“. И понеже и техните родители били академици, Сидни и Имогена години наред обяснявали на другите философията на живота, а самите те водели жалко съществуване.

Въпреки че били сред учениците им гимназисти, Кас и Поли зарязали колежа и заминали за Лас Вегас. След около месец се превърнали в гвоздеа на програмата на един от големите хотели в столицата на хазарта. Започнали да танцуват в едно вариететно шоу в труппа от седемдесет и четири танцьори, дванайсет изпълнителки на еротични танци, два слона, четири шимпанзета, шест кучета и един питон.

Поради силния интерес към акробатиката и жонгльорството след една година работа те се издигнали до небосклона на Лас Вегас — участвали в атрактивен шоуспектакъл за десет милиона долара, чийто основен сюжет бил контактите с извънземни. Те играели извънземни кралици-акробатки, които заговорничели да превърнат всички мъже на земята в сексуални роби.

— Тогава за пръв път се заинтересувахме от НЛО — разкрива Кас.

— В откриващия танцов номер — припомня си Поли — ние слязохме по стълбичка от една огромна летяща чиния. Беше невероятно.

— И не трябваше да сме голи през цялото време — добавя Кас. — Е, от летящата чиния излязохме голи, разбира се.

— Както биха сторили едни извънземни кралици на любовта — допълва Поли. Двете се усмихват сладко, което напомня на Къртис за безсмъртната Голди Хорн.

Къртис също се засмива, развеселен от тяхната самоирония.

— След първите две минути обличахме страхотни костюми, подходящи за акробатика на трапец и за жонглиране — казва Кас.

— Ако жонглираш с плодове, когато си гол, рискуваш да сграбчиш тези пъпешки, дето не трябва — обяснява Поли.

Двете отново се изкискват, но този път Къртис не разбира шегата.

— Последният път бяхме — разказва Поли — само с шапките с пера, с оскъдни костюми и ботуши на високи токчета. Продуцентът настояваше, че това било автентично облекло на една кралица на любовта.

— Кажи ми, Къртис, колко извънземни кралици на любовта си видял със златисти ботуши с високи остри токчета? — пита го Кас.

— Нито една — отговаря той.

— Така му казахме и ние. С тези дрехи изглеждаш глупаво. Така не би се облякла нито една кралица, в което и да е кътче на вселената. Нямахме нищо лично против шапката с пера, но колко извънземни биха носили такава?

— Николко.

— Частно казано, и продуцентът беше прав за себе си — обажда се Поли. — В края на краищата колко извънземни кралици на любовта си видял изобщо?

— Само две — признава Къртис, — но никоя от тях не беше жонгльор.

Поради някаква причина близначките доста се развеселяват.

— Но едната от тях можеше да мине за нещо като акробат — продължава Къртис, — защото можеше да се огъва на кълбо и да оближе петите на краката си.

Това твърдение само предизвика още кискане от страна на момичетата Спелкънфелтър.

— Но в това няма нищо еротично — бърза да уточни той. — Тя се прегъва, както змията се свива. От тази си поза тя може да скочи шест метра и да откъсне главата ти с челюсти.

— Я се опитай да направиш от това музикален номер за Лас Вегас! — предлага Кас и двете със сестра ѝ започват да се смеят още по-силно.

— Е, аз още не знам нищо за представленията в Лас Вегас — отговаря Къртис, — но със сигурност е по-добре да се изпусне тази част, в която тя инжектира яйцата си в откъснатата глава.

Поли казва през смях:

— Не и ако го направиш с достатъчно блясък, скъпи.

— Ти си голяма скица, Къртис Хамънд.

— Вярно е, много си забавен и си шегаджия — съгласява се Поли.

Докато слуша как близначките си кискат, като Поли в същото време управлява волана с една ръка и бърше сълзите си от смях с другата. Къртис решава, че е постигнал по-голям успех при обуването.

Летят на северозапад по сякаш безкрайната асфалтова лента, красива и тайнствена като всяко едно шосе в американските филми. Носят се към залязващото слънце, което огрява прерията и ѝ придава огнен червено-жълт блясък. Мощният двигател на флийтууда ръмжи уверено. В компанията на великолепните Кастория и Полуксия и свързания с Бог Жълтъ, с плик пуканки и портокалов сок, изкъпан и напълно контролиращ биологичната си идентичност, Кърти се чувства много по-уверен от преди. И смята, че сигурно е момчето с най-голям късмет.

Когато Кас отива да вземе дрехите му от сушилнята, кучето тръгва с нея, а момчето обръща седалката си към пътя отпред. Втори пилот само по място, въпреки това той се чувства изпълнен със сила и енергия от бързото и внимателно каране на Поли.

Говорят си за флийтууда. Поли знае всичко за голямото превозно средство, за конструкцията и работата му. Това е дващестотонен гигант, дълъг трийсет метра и половина, с дизелов двигател, автоматична скоростна кутия, шестстотин и осемдесет литров резервоар за гориво, седемстотин и трийсет литров резервоар за вода, система за

спътникова навигация GPS. Говори за караваната както младежите говорят за техните спортни коли във филмите.

Изненадва се да чуе, че тази модификация по поръчка струва седемстотин хиляди долара. Като ги пита дали богатството им се дължи на кариерата в Лас Вегас, Поли отговаря отрицателно. Били забогатели — но не много — като се омъжили за братята Флъкбърг.

— Но това е една трагична история, скъпи, а аз не съм в настроение да я разправам.

Тъй като винаги са се увличали по механичните устройства и поправянето на коли, Поли и Кас са добре подготвени за продължителното пътуване. Каквото и да се счупи или износи, те могат да го поправят, ако имат резервни части. А те винаги носят със себе си резервен комплект.

— Няма нищо по-хубаво от това да се поизцапаш с машинно масло и грес и да се изпотиш, докато работиш по колелата — отсича Поли. — И в крайна сметка, да поправиш нещо със собствените си ръце.

Тези жени му изглеждат изключително чисти и добре поддържани, направо сияещи от чистота и миришещи приятно. И макар да е направо влюбен в тях, любопитно му е да ги види мръсни, потни, боравещи с ключове и отвертки, сновящи около техния механичен мастодонт.

Наистина, мисълта за Кастория и Полуксия, суетящи се около двигателя, толкова настойчиво се върти в главата му, че се пита какво му е толкова привлекателното на това. Странно.

Следвана по петите от Стария Жълтъ, Кас се връща на мястото си и докладва, че е изгладила дрехите на Къртис.

Той се връща в банята, за да свали саронга и да се облече. Тъжно му е, времето му, прекарано със сестрите Спълкънфелтър, е към своя край. Заради тяхната безопасност трябва да избяга при първа възможност.

Когато се връща напълно облечен на мястото на втория пилот, слънцето вече почти е залязло и последните червени лъчи образуват тънка дъга на хоризонта на запад. Прилича на притворено око на свиреп гигант, който ги гледа от Космоса. Къртис се настанява на седалката по-удобно, когато дъгата се преобразява от яркочервена в

бледопурпурна. Скоро и пурпурното изчезва, сякаш окото се затваря. Но нощта продължава да ги наблюдава.

Ако наоколо има ферми и имения-ранчо, те са построени толкова далеч от шосето, че дори от високата кабина на караваната не могат да се видят, закрити от буйната трева, от дърветата и най-вече от далечното разстояние.

Рядко срещат коли, запътили се на юг. Те прелитат покрай тях с огромна скорост, сякаш бягат от някъде. Още по-малко коли, тръгнали на север, ги задминават, защото Поли непрекъснато държи педала на газта натиснат и само най-големите куражлии могат да я изпреварят, включително и един сребрист шевролет корвет модел 1970, чиито обитатели подсвирват на сестрите от възхищение.

Поради повишения си интерес към ските, парашутизма, криминалетата, родеото, призраците, полтъргайстите, джаза, техниките за оцеляване в негостоприемна среда и резбата върху кост (сред много други неща), близначките са много общителни и приказливи. Еднакво приятно е както да им говориш, така и да ги слушаш.

Къртис обаче проявява най-голям интерес към богатството на техния НЛО фолклор, теориите им за живот в други светове и подозренията им за намеренията на извънземните, които идват на Земята. Опитът му сочи, че човешката раса е единствената, чиито фантазии за това какво има в непознатата вселена, са много по-странни от действителността.

В далечината нещо блести. Не са фаровете на приближаваща ги кола, а по-скоро е неподвижна светлина някъде до шосето.

Пристигат на един кръстопът, на който има комплекс от бензиностанция и супермаркет. Те обаче не са онези лъскави стандартни сгради, каквито могат да се видят из цялата страна, а се помещават в дървена сграда, обслужвана само от двама-трима души.

Във филмите места като това често са обитавани от психари. В подобни безлюдни райони лесно могат да се прикрият и най-ужасните престъпления.

И тъй като движението е маскировка, Къртис иска да продължи да се движи, докато стигнат многолюден град. Близначките обаче предпочитат първо да заредят с гориво.

Поли отбива от шосето върху неасфалтирана площадка пред сградата. Камъчета отскачат от колелата на флийтууда.

Има три колонки: на две от тях се зарежда бензин, а на третата — дизелово гориво. Над тях има навес, който да пази от дъжд и слънце, както при съвременните бензиностанции. По средата между два пилон — червена и жълта светлина, се помещава будката с гишето. Тези колонки са по-високи от нормалните, сигурно са поне два метра. Върху всяка от тях има нещо като стъклена топка.

— Фантастично. Тези са сигурно още от трийсетте години — казва Поли. — Рядко можеш да ги видиш в наши дни. Когато зареждаш гориво, можеш да видиш как то минава през кълбото.

— Защо? — пита Къртис.

Тя свива рамене.

— Просто така работят.

Лек ветрец поклаща светлините на пилоните и те започват да мигат, отразявайки се в сферите на колонките.

Омагьосан от машините, Къртис се пита:

— Те могат ли да предсказват бъдещето или нещо такова?

— Не. Просто е супер да ги гледаш.

— Направили са си труда да монтират тези стъклени топки само защото е супер да ги гледаш? — Той поклаща глава от възхищение към съществата, които превръщат в изкуство дори всекидневните предмети. — Тази планета е чудесна.

Близначките слизат първи — Кс с голяма чанта, праметната през рамо. Двете имат програма, която по прецизност съперничи с военните планове: всичките десет гуми трябва да се огледат с фенерче, маслото и течността в скоростната кутия да се проверят, резервоарът на чистачките трябва да се напълни...

Мисията на Стария Жълтъо е по-прозаична: трябва му тоалетна. И Къртис тръгва с кучето, за да му прави компания.

Застават до стъпалата и се вслушват в шепота на ветреца, който идва от огрените от луната равнини на северозапад. Нощният въздух е изпълнен с някаква миризма, която кара Жълтъо да впрегне сетивата си и да разбере какъв е произходът ѝ.

Колонките са разположени до единия край на дългата каравана. Близначките изчезват зад завоя, за да търсят продавача. Душещото куче се насочва към задната част на караваната. Не с обичайното

животинско любопитство, а целенасочено, съсредоточено. Къртис тръгва след духовната си сестра.

Завиват откъм задната част и минават покрай лявата страна на флийтууда. Пред тях, от колонките изниква овехтелият магазин. Вратата е полуотворена.

Кучето спира и отстъпва крачка назад. Сигурно защото омагьосаните колонки го разсейват.

Отблизо Къртис вижда, че в тях няма нещо кой знае колко магическо. Докато гледа към кълбата, които в момента са празни и през тях не минава гориво, отраженията на червената и жълтата сигнални светлини проблясват на стъклената повърхност. Но тези проблясъци са някак зловещи. Нещо недоброжелателно обитава сферите.

До караваната висок плешив мъж разговаря с близначките. Той е с гръб към Къртис и на разстояние десет метра, но в него има нещо много нередно.

Козината на кучето настръхва и момчето подозира, че така то изразява недоверие към непознатия. Недоверие, предадено му чрез специалната им телепатична връзка.

Макар че Стария Жълтъо изръмжава тихо и очевидно не изпитва добри чувства към служителя от бензиностанцията, погледът на животното е насочен другаде. То се втурва към западната част на сградата, а Къртис забързва след него.

Сигурен е, че на кучето вече не му е до тоалетна.

Отстрани има слабо осветен паркинг. В мрака се вижда един форд експлорър, едва забележим на лунната светлина. Къртис предполага, че джипът е на мъжа, който говори с близначките отпред.

Сребристият корвет, който ги задмина също ги чака тук. Старият Жълтъо напрегнато оглежда колата и тихо изскимтява.

Луната огрява по-ясно спортната кола от джипа, но кучето се затичва към задната част на експлоръра. Изправя се на задните лапи и опира предните в задната броня, вторачило се в задното стъкло. То обаче е прекалено високо, за да може да види нещо през него.

Поглежда към Къртис.

Момчето се поколебава, но кучето настойчиво стои отзад.

В мрака не може да види как кучето потреперва, но чрез духовната връзка усеща колко е притеснено.

Страхът като прокрадваща се котка си пробива път до сърцето на Къртис, а оттам из цялото му тяло.

Отива до кучето и също се вторачва в задния прозорец. Не може да различи дали джипът превозна нещо, или това са само сенки.

Кучето продължава да потупва с лапи по бронята.

Къртис се опитва да отвори. Задният капак се вдига.

С отварянето автоматично се включва вътрешната светлина. В багажника има два трупа. Те са завързани като чували.

Сърцето му прескача като лудо.

Щеше да избяга ако не беше син на майка си. По-скоро обаче би умрял, отколкото да посрами паметта ѝ с действията си.

Би се отвратил от погнуса и жалост, ако не беше обучен да реагира на всеки ужас като част от оцеляването, като на тест, който трябва да бъде разчетен бързо, за да може да спаси себе си и другите.

„Другите“ в случая означава Кас и Поли.

Висок, плешив и мъжки, първият от трупите е пълно копие на служителя на бензиностанцията, който говореше преди малко с близначките. Къртис не видя лицето на човека, но е убеден, че то е идентично на това в колата, само че не е изкривено от ужас.

Буйна и лъскава кестенява коса обрамчва и смекчава чертите на лицето на мъртвата жена. Нейните широко отворени кафяви очи са втренчени изненадано — сигурно от първите впечатления от вечността, които тя е усетила в мига, в който душата ѝ е напуснала този свят.

По никоя от двете жертви не се забелязват видими рани, но и двамата явно са със счупени вратове. Главите им са под такива неестествени ъгли, че гръбначните им стълбове сигурно са прекършени. За ловците, които трепнат пред ужаса и убийствата, подобен почерк е необичайно чист и жалостив.

По-скоро нуждата, а не жалостта, са причината за тези травми. Трупите са без обувки и горни дрехи. За да се маскират като жертвите си, убийците са се нуждаели от костюми без дупки и кървави петна.

Ако комплексът на бензиностанцията и магазинът се управляват само от неколцина членове на семейството, тогава тук в багажника лежат майката и бащата. Техният бизнес и техните самоличности са им били отнети насилствено.

Вниманието на кучето е насочено отново към корвета. Интересът му не е чак толкова силен, че да отиде до спортната кола, към която проявява явен страх. Изглежда, е колкото объркано, толкова и притеснено. Накланя глава първо наляво, после надясно, примигва, обръща се наполовина с гръб към колата, но после отново рязко се обръща напред, сякаш е забелязало нещо да мърда.

Може би в корвета ги чака нещо по-лошо от находката в експлоръра. Тогава той ще запази дистанция и също няма да се приближава. Вместо това, използвайки сетивата на кучето, Къртис се отваря по-пълно за тяхната духовна връзка и поглежда към корвета с неговите очи.

Отначало духовната му сестра, изглежда, не вижда нищо повече от него. Но после само за секунда осветената от луната кола мерзелее като мираж. Кола-мечка с вътрешно запалване, корвет от 1970. Изглежда, формата на колата маскира нещо много страховито и ужасно. Кучето примигва един-два пъти, но спортната кола не помръдва и си остава на мястото. Жълтъ обръща глава настрани и в продължение на две-три секунди с крайчеца на околото си, наблюдава това, което Къртис не може да улови: транспортно средство не от тази Земя, по-гладко дори от подобния на акула корвет. Като звяр, роден да се нахвърля с ярост върху акули. Тази машина изглежда толкова могъща, че не може да бъде възприета просто като някакво творение на дизайнери и инженери. За да я опишеш, ти е необходим езикът на военната терминология, защото въпреки нейната гладка повърхност тя прилича на крепост на колела: с компактни подпори, валове, бойници, апарели, аеродинамични кули, умалени и пригодени за превозното средство.

Имайки пред себе си тези разкрития, той не може да стои тук нито секунда повече. По-лошите негодници са пристигнали.

Нервите му са опънати като струни на цигулка, а мрачното му въображение ги опъва още повече, рисувайки бъдещето.

Смъртта е тук. Тя никога не е била толкова пълнокръвна и реална, колкото е в момента, и чака да пирува с кости и плът.

Ловците сигурно подозират, че Къртис се намира в караваната. Разумната съдба и неговата сестра по дух го изведоха от флийтууда и го накараха да завие зад сградата, за да се озове на това осветено от

луната убийствено място, без да го забележат. Но няма да остане неразкрит за дълго: може би две минути, с повече късмет три.

В мига, в който се покаже, ще го разпознаят.

Затова изпраща кучето при поли.

Уплашено, но вярно до гроб, то се отдалечава с лек тръс.

Къртис не храни илюзии, че може да оцелее при подобна среща със смъртта. Врагът е твърде близо, той е силен и безпощаден. Едва ли едно малко и беззащитно момче-сирак без майка би могло да го победи.

Но таи все пак някаква надежда, че би могъл да предупреди Кас и Поли, че те биха могли да избягат с кучето и да не ги убият заради него.

Стария Жълтъо изчезва зад ъгъла на сградата. Обичан, познат, приятелски дух, то винаги помни за присъствието на своя Създател — и сигурно той ще му потрябва сега повече от всякога.

ГЛАВА 46

Стените на затвора се срутиха, но тя подреди отново камъните около себе си и когато решетките паднаха от прозорците, ги поправи и ги зазида отново.

След този сън на саморъчно изграден затвор — не беше кошмар, но беше страшен, защото тя толкова жизнерадостно отново си изгради килия — Мики се събуди и веднага осъзна, че нещо не е наред.

Животът я беше научил да разпознава от разстояние опасността. И сега дори в съня си усети заплахата в реалния свят. Тази заплахата я накара да се събуди и да излезе от удобния си затвор.

Остана напълно неподвижна на дивана в хола и се послуша.

В къщата беше тихо като в погребална зала, след като са си тръгнали опечалените.

Макар и да не я чуваше, тя усещаше заплахата. Чувстваше я, както би почувствала промяна в атмосферното налягане преди буря.

Мики се беше разположила на дивана да чете списание, докато чака Лейлъни. Вечерта мина и накрая Дженива се оттегли в стаята си, като заръча да я събуди, щом момичето дойде. След като леля Джен се прибра, тя изчете цялото списание, протегна се и притвори очи колкото да почине, но не и да се унася. Натрупалата се умора от тежкия ден, горещината и нарастващото отчаяние я пратиха право в затвора от нейните сънища.

Тя не отвори очи веднага след като се събуди. И сега още ги държеше затворени, осланяйки се на теорията — толкова позната на децата, но и на някои възрастни — че Торбалан няма да ѝ стори нищо, ако тя не го гледа в очите и с това не признае съществуването му.

В затвора беше разбрала, че да се преструваш на заспал, глупав, наивен, отваян, безразличен, глух за прелъстителните покани и сляп за обидите винаги е по-умно отколкото открито да се противопоставяш. Забележително е как понякога детството много прилича на затвор. Теорията за очите на Торбалан е еднакво актуална за децата и за затворниците.

В стаята ѝ имаше някой. Някой се беше навел над нея и я наблюдаваше, докато тя се преструваше на заспала.

Не беше Дженива. Дори и когато се пренасяше в своя въображаем свят, тя никога не се държеше толкова потайно. Джен си спомняше как е била Карол Ломбард в „Моят Годфри“, Ингрид Бергман в „Казабланка“, Голди Хоун в „Нечестна игра“, но в спомените ѝ нямаше по-мрачни преживявания от тези в „Милдред Пиърс“. Въображеният ѝ свят обикновено беше романтичен, понякога дори трагичен, поне Мики не трябваше да се притеснява, че леля ѝ ще изпита психозата на Бети Дейвис в „Какво се случи на Бейби Джейн“ или пък ще откачи като Глен Клоуз във „Фатално привлечане“.

Обонянето на Мики сякаш се беше изострило от нейната неподвижност и защитна слепота. Тя улови миризмата на странен сапун. Свеж афтършейв.

Той се завъртя и отново беше издаден от скърцането на дъските. Дори и оглушена от биещото си като тъпан сърце, Мики разбра, че той се отдалечава.

Отвори леко клепачи и го видя. Той мина покрай бюфета, който разделяше хола от кухнята.

В хола светеше една лампа, а в кухнята беше тъмно.

Макар и видян само в гръб, а после зърнат за миг в профил, когато се озова в кухненския полумрак, за да излезе през задната врата, той не можеше да бъде сбъркан с никой друг. Престън Мадок беше направил неочаквано посещение.

Мики беше оставила задната врата притворена, за да може Лейлъни да влезе. Когато Мадок си тръгна, той я остави широко отворена.

Тя веднага стана от дивана и отиде до кухнята. Очакваше едва ли не той да я дебне зад ъгъла, доволен, че я е хванал да се преструва.

Нямаше го.

Тя се осмели да пристъпи навън. Никой не се спотайваше в двора. Мадок се беше прибрал вкъщи.

Върна се в кухнята и здраво залости вратата.

Страхът си отиде, оставяйки само чувството за нежелано нахлуване. Преди у нея да се надигнат гняв и ярост обаче, тя се сети за Дженива и страхът отново се върна.

Нямаше представа колко време Мадок се е намирал в къщата. Можеше да е обиколил всички помещения, преди да влезе в хола и да я гледа как спи.

Мики забърза към късия коридор. Докато минаваше покрай стаята си, забеляза, че вътре свети. Помнеше, че не е оставяла лампата включена.

Крайт на коридора. Последната врата беше леко отворена.

Светецките кварцови числа на часовника бяха единствените утешителни светлини на фона на всепоглъщащата тъмнина. Когато Мики стигна до леглото, призрачният мрак показва това, което искаше да види: леля Джен, заровила лице във възглавницата, със затворени очи и кротко заспала.

Мики доближи треперещата си ръка до лицето на Дженива и почувства дъха ѝ.

Това я накара да задиша по-свободно.

Излезе в коридора, тихо затвори вратата на Дженива и отиде в своята стая.

На леглото ѝ беше разпиляно съдържанието на дамската ѝ чантичка. Портфейлът ѝ беше изпразнен, от него не бяха откраднати никакви пари. Банкнотите бяха хвърлени на чаршафа заедно с личната ѝ карта, шофьорската книжка, червилото, пудрата, гребена, ключовете от колата...

Гардеробът зееше отворен. Шкафът също беше претърсен и съдържанието на всяко от чекмеджетата беше разбъркано.

На пода лежаха документите ѝ за освобождаване от затвора. Беше ги оставила на нощното шкафче до Библията, която леля Джен ѝ беше дала.

Независимо каква е била целта на посещенията на Мадок, той смело се е възползвал от случая, когато е видял вратата на кухнята отворена и Мики заспала на дивана. От това, което беше научила в библиотеката, тя знаеше, че е пресметлив човек. Затова предположи, че бъркотията не се дължи на някаква спонтанност, а на арогантност и нахалство.

Очевидно той знаеше повече за отношенията ѝ с Лейлони, отколкото тя си мислеше. Може би повече, отколкото и момичето предполагаше. Планът с подноса със сладките или не беше успял да го заблуди, или беше засилил подозренията му.

Сега беше научил достатъчно за Мики, за нейното минало и за слабите ѝ места.

Тя се запитат как ли би постъпил, ако се беше събудила и го беше открила в спалнята си.

Библията лежеше разтворена на нощното шкафче близо до запалената нощна лампа. Може би беше използвал химикалката от чантичката ѝ, за да ограда един пасаж. Йоел, глава 1, ред 5: „Пробудете се, о, опиянени, и плачете.“

Тя се почувства неловко, че той познава Библията толкова добре, за да посочи толкова подходящ и многозначителен пасаж. Подобна ерудиция означаваше, че той ще бъде по-умен и интелигентен противник, отколкото го е смятала. Също така беше оставила впечатлението, че е толкова незначителна заплаха за него и че той може да я заблуди и да си тръгне безнаказано.

Изчервена от унижение, Мики отиде до шкафа за дрехи. Мадок беше извадил маскиращия жълт пуловер и беше открил скритите две бутилки водка с вкус на лимон.

Тя извади бутилките от чекмеджето. Едната беше неразпечатана. Видът ѝ даде усещане за сила, за контрол. За обеднелия и злополучен дух неотворената бутилка беше като безценно съкровище, но на практика беше път към разрухата. След напиването ѝ предишната вечер във втората бутилка не беше останало почти нищо.

Мики отиде в кухнята, запали лампата и изля и двете бутилки в мивката. Изпаренията — не от лимоновия аромат, а от алкохола — предизвика у нея желание за пиене, за забрава, за самоунищожение.

След като изхвърли празните бутилки в кофата за боклук, ръцете ѝ се разтрепериха неконтролируемо. Те бяха влажни от водка.

Помириса изпаренията, идващи от дланите ѝ, и хвана пламналото си лице със студените си ръце.

Сети се за брандита, което леля Джен пазеше в кухненския шкаф.

Не!

Тя прекалено добре разбираше, че не брандита е това, което иска, нито водката. Търсеше най-вече извинение, че не е успяла да помогне на Лейлъни, причина да се затвори в себе си, да се оттегли в своята крепост, зад кулите на своя емоционален бастион, където би могла да продължи да живее спокойно в относително комфортна самота и

уединение. Брендито би ѝ дало това извинение и би ѝ спестило болката от загрижеността за друг човек.

Когато се върна от кухненския шкаф, където я чакаше брендито, тя отиде при хладилника с надеждата да утоли жаждата си с кока-кола. Но не я мъчеше толкова жажда, колкото глад. Вълчи глад и бунт в стомаха ѝ. Взе си сладка от керамичния мечок, чиято глава беше капак и чието издуто тяло беше буркан. Размисли още малко и занесе мечока на масата.

Чувстваше се като осемгодишно момиче, беше объркана и уплашена като много пъти преди. Търсейки утеха в захарния демон, тя най-напред забеляза чинията зад свещниците, което ѝ се стори странно. Това беше чинията, която беше напълнила със сладки и бе занесла до съседната къща по-рано вечерта. Мадок я беше върнал празна и измита.

Поредната проява на арогантност. Ако Мики не се беше събудила навреме, за да го види как си тръгва, щеше да се сети кой може да е претърсвал чекмеджетата и чантата ѝ, но нямаше да е сигурна. Като остави чинията, Мадок ясно даде да разбере кой е бил неканения гост. Това беше едновременно предизвикателство и заплаха.

Но повече я шокира изчезването на пингвина. Петсантиметровата фигурка от колекцията на мъртвата девойка беше на кухненската маса след малките поставки за свещи. Мадок явно я е видял, като е оставял чинията.

Каквито и подозрения да е имал за отношенията между Лейлъни и Мики и леля Джен, сега те бяха потвърдени след откриването на пингвина.

Неприятното присвиване на стомаха, стягането в гърдите ѝ, виенето на свят, подобни на това при рязко спускане с влакче на ужасите — всички тези усещания я връхлетяха наведнъж, докато тя седеше неподвижно на стола в кухнята.

ГЛАВА 47

Поли харесваше повечето хора, с които се запознаваше, лесно се сприятеляваше и нямаше почти никакви врагове. Но когато служителят от бензиностанцията се приближи до нея, усмихна ѝ се угоднически и ѝ каза: „Здрасти, аз се казвам Ърл Бокман, а жена ми е Морийн. Ние сме собственици на това място и сме тук от двайсет години“, тя веднага прецени, че този няма да ѝ хареса.

Беше висок и с приятна външност. От устата му лъхаше на ментова дъвка, беше чист, спретнат и гладко обръснат. С една дума, той притежаваше основните качества, за да направи добро впечатление. И макар леко изкривената усмивка да му придаваше меланхоличен вид, тази усмивка беше класическа, трийсет и два карата.

— Родом съм от Уайоминг — каза Ърл, — но Морийн е от тези краища. А аз живея тук от толкова дълго време, че също се чувствам кореняк. Всички в окръга знаят кои са Ърл и Морийн Бокман. — Изглежда той се стараеше на всяка цена да им внуши своите добри намерения. — Само споменете името ни и всеки ще ви каже, че сме собственици на малката бензиностанция и супермаркет на пресечката на двете федерални шосета. И сигурно ще ви кажат, че Морийн е сладка като праскова и че аз съм най-щастливият съпруг на света.

Той дърдореше невероятната си тирада, а широката усмивка не слизаше от лицето му. Поли беше готова да се обзаложи на десет хиляди долара, че бедната Морийн вече лежи мъртва в магазина, може би удушена от Ърл, пребита или може би маринована и консервирана с пикантен сос.

Вездесъщата усмивка и непрекъснатото бърборене бяха достатъчни Поли да го сложи в личния си списък на хората, на които в никакъв случай не трябва да се доверява. Но имаше и нещо странно в ръчния му часовник. Циферблатът беше черен и празен: нямаше нито цифри, нито стрелки. Сигурно беше от онези неудобни електронни часовници, които изписваха времето само когато натиснеш някакъв бутон. Тя обаче подозираше, че това изобщо не е часовник. От мига, в

който се беше появил, Ърл непрекъснато сочеше ръката с празния черен циферблат ту към Кас, ту към Поли. В същото време тайно хвърляше поглед към червената и жълтата светлина при колонките за зареждане. Ако си мислеше, че я е заблудил, излъгал се е. Отначало Поли си помисли, че онова нещо на китката му сигурно е портативен фотоапарат и че той е някакъв перверзник, който тайно снима жените. Но макар че на челото му сякаш беше изписано ПЕРВЕРЗЕН ТИП, тя беше убедена, че още никой не е изобретил фотоапарат, който може да вижда през дамското бельо.

Кас харесваше хората повече от Поли. По време на двайсет и седемте години обаче, през които близначките бяха живели заедно, оптимизмът ѝ беше балансиран от по-разумния подход на Поли към непознатите и съдбата. И наистина, Кас до такава степен беше развила шестото си чувство, че когато Ърл произнесе първото изречение, тя повдигна едва забележимо вежда и сякаш безмълвно изрече: „Внимание, изрод!“ Изражение, което Поли лесно разчете.

Ърл можеше да си бърбори с тях цяла вечност, като в същото време вече открито насочваше странния си часовник към тях. Това изведнъж им напомни за служителите от охраната на летището, които използваша метални детектори, за да проверяват пътниците. Но докато Ърл дърдореше, Кас внимателно огледа колонката с надпис „ДИЗЕЛ“ и когато откри, че съоръжението работи доста странно, тя потърси помощ от сестра си.

Когато Ърл се обърна към колонката, на Поли ѝ се стори, че той е някак озадачен, сякаш и на него това съоръжение му се струва странно. Сбърчил вежди, той се приближи до колонката, сложи ръка върху нея и остана дълбоко замислен. Сякаш по някакъв телепатичен път се опитваше да разкрие механизма на действие на тази машина. Но скоро отново се усмихна широко и весело каза:

— Да ви напълня ли резервоара?

След като му отвърнаха положително, той натисна една ръчка на колонката, извади маркуча от държателя и се обърна към флийтууда. И там той и усмивката му замръзнаха.

След като стана ясно, че собственикът на бензиностанцията не знае откъде да зареди караваната, Кас попита с поглед сестра си: Какво му става на този? Тя взе маркуча от Ърл, като любезно се извини, че

много държи на колата и не иска някой случайно да я издраска. Затова предпочита сама да зареди гориво.

Поли отвори капака на резервоара, отвъртя капачката, отстъпи назад и остави сестра си да зареди. През цялото време обаче тя държеше под око Ърл, който, беден, че клиентката му е твърде заета, смело насочваше хитрия уред с форма на часовник към двата прозореца на караваната. Заедно с това поглеждаше циферблата, сякаш разчиташе някакви данни върху него. Това го правеше още по-странен в очите на Поли, защото дори обратните мъже понякога хвърляха похотлив поглед към задника ѝ, а този не го стори нито веднъж.

Можеше да мине и за безобиден хахо, откачил от необятната пустош на Невада и от липсата на достатъчно контакти с хора. Но дори и хаховците, ексцентриците и напълно лудите мъже се заглеждат в задните ѝ части, когато имаха тази възможност. Колкото по-често се вираше в трийсет и два каратовата му усмивка, толкова по-малко ѝ напомняше на клоун или психопат. И толкова повече ѝ приличаше на един от онези динозаври с озъбени челюсти от „Джурасик парк“. Неочаквано си помисли, че никога не е срещала такива като Ърл.

От мрака изникна кучето, което тичаше и беше страшно развълнувано. Насочи се към левия сандал на Поли и го ухапа. Поли изруга. Изненадана, Кас повика кучето, а сестра ѝ се опита да освободи крака си, без да нарани животното. Кучето обаче всячески се увърташе и продължаваше енергично да дъвче сандала, без дори да изръмжи. Усмехнатият Ърл Бокман, сметнал, че в суматоката никой не го наблюдава, насочи часовника си към кучето и трескаво се вторачи в циферблата, сякаш електронното устройство можеше да определи дали животното е бясно или не.

В опита си да освободи крака си от Стария Жълтъо, Поли изхлузи сандала си. Кучето веднага избяга с плячката, като се спря при предната врата на караваната, за да се огледа назад и за да ухапе по-здраво сандала.

— Тя иска да си играем — каза Кас.

Поли добави:

— Доколкото разбирам, иска да се гоним. Ей там при жълтата и червената светлина, дето приличат на коледни.

И отново маниакалната усмивка на Ърл се стори на близначките доста неуместна.

Маркучът на колонката беше пъхнат в резервоара и бяха необходими поне пет минути, за да се зареди караваната. Ръцете на Касяха свободни, а Поли беше уверена, че сестра ѝ спокойно би могла да се справи с тип като Ърл Бокман дори непознатият да беше влязъл в книгата на рекордите „Гинес“ за най-много отрязани глави, държани във фризера. Накуцвайки, тя тръгна след Стария Жълтъ и зави зад караваната. Кучето се качи по стъпалата и влезе през отворената врата на флийтууда.

Когато Поли влезе вътре, сандалът лежеше на пода на дневната, точно под единствената лампа, която беше оставена да свети. В същото време в кухнята кучето скочи върху масичката, проточи врат и ухапа кутията с карти за игра. Докато Поли си взимаше сандала, Стария Жълтъ се върна в дневната и разтърси кутията, в резултат на което картите се разпиляха на пода.

Като човек, израснал на село, където кравите, прасетата и кокошките служеха като пример за добро поведение, каквото често липсваше у хората, като акробатка, участвала в струващ милиони долари шоуспектакъл, в който двата слона, четирите шимпанзета, шестте кучета и дори питонът често бяха по-дружелюбни от седемдесет и четирите танцьори, Поли обичаше животните. Затова бързо усети, че кучето се държи доста странно и че иска да ѝ каже нещо. Поради тази причина тя не му се скара и не се зае да подрежда, както би постъпила обикновено, а остави Жълтъ на мира и коленичи на пода.

Половината от картите бяха разпръснати с лицето надолу. Стария Жълтъ започна трескаво да ги придърпва с лапи и сякаш съзнателно извади две карти спатии, две купи и една пика. Избраните карти нямаха никаква последователност, но номерата върху тях криеха някакво значение, защото с помощта на носа и лапите си кучето ги подреди в правилен възходящ ред — тройка пика, четворка спатия, петица купа, шестица спатия, седмица купа — и погледна Поли в очакване.

Кучета-акробати, балансиращи върху плажни топки и ходещи по възета, кучета, скачащи през огнени обръчи, малки кучета, яздещи поголеми, смешно облечени в рокли кучета, танцуващи на задните си лапи — във Вегас Поли беше виждала обучени кучета да изпълняват впечатляващи трикове, но никога досега не беше срещала четириноги с

подобни математически способности. Затова дори когато гледаше как Стария Жълтъо подрежда картите, тя не повярва на очите си и потръпна от странно усещане. След което изрече думите, които Ласи сигурно беше чувала милион пъти до втръсване от устата на Тими:

— Опитваше са да ми кажеш ли нещо, момичето ми?

* * *

Без да иска да обижда Ромул, Тарзан и ХАЛ 9000, на Кас ѝ се стори, че уменията за общуване на Ърл Бокман са по-слаби и от тези на дете, отгледано от вълци, осиновено от племе маймуни и по-късно образовано от машини.

Той се държеше странно. Лицевите му изражения рядко отговаряха на това, което казваше. Всеки път, когато усещаше своята неуместност, той прибягваше до познатата вече усмивка на анимационен герой, която явно смяташе за непринудена и приятелска.

Нещо по-лошо, Ърл непрекъснато дърдореше. Всяка пауза в разговора по-дълга от две секунди го изнервяше. Той бързаше да запълни и най-малкото мълчание с първото нещо, което му дойдеше наум. А това се оказа много досадно.

Кас реши, че Морийн, набедената за праскова съпругата Ърл, или е светица, или е тъпа като пън. Някоя жена не би издържала този мъж, освен ако по този начин тя не целеше да пречисти душата си чрез страдание или нямаше нищо в главата си.

Подпряла се на караваната и чакаща резервоарът да се напълни, Кас се почувства като осъдена на смърт затворничка, изправена пред стената за разстрел. Ърл беше като картеница — думите бяха неговите куршуми, а скуката и досадата — начинът на екзекуция.

И какъв беше номерът с този часовник? Не по-ловък в потайните действия, Ърл насочваше устройството към най-различни посоки около тях. Дори коленичи да завърже обувката си, която обаче изобщо не се беше развързала. Очевидно търсеше извинение, за да насочи циферблата към пространството под Флийтууда.

Сигурно страдаше от някаква налудничава обсебеност. Вероятно непрекъснато насочваше часовника си към хора и предмети, също както някои вманиачени луди мият ръцете си по стотици пъти на ден, а

други броят през час чорапите в чекмеджетата си или чиниите в кухненските шкафове.

Отначало ѝ се стори жалък, но постепенно я побиха ледени тръпки.

През трите години, докато беше омъжена за Дон Флекбърг — филмов продуцент и по-малък брат на Джулиан — Кас се движеше сред висшите кръгове на холивудското общество, където разбра, че от всички успели актьори, режисьори, продуценти и други хора от филмовия бизнес шест и половина процента бяха луди и добри, четири и половина — нормални и зловни, а останалите осемдесет и девет — луди и зловни. Докато трупаше опит, тя се научи да разпознава най-различни мимики на лицето, жестове на тялото, както и други физически и невербални знаци, които ѝ помагаша безпогрешно да разкрива лудите и перверзниците. Три минути наблюдение ѝ бяха достатъчни, за да разбере, че Ърл Бокман, обикновен бензинджия и продавач, беше по-луд и зъл и от най-богатите и известните членове на филмовото общество.

* * *

В мрака зад магазина между облятия от лунна светлина фалшив корвет и експлорър, натоварен с трупове, Къртис наблюдава задната врата на сградата и двата ъгъла, зад които всеки момент може да го връхлети сериозна опасност.

По-голямата част от вниманието му обаче е запазена за връзката момче-куче. Сух ветрец шепне сред прерийната трева зад гърба му. Той е тук, но също — и по-пълноценно — с духовната си сестра в караваната. Изумява Поли с кучешка аритметика, но и с инструмент по-сложен от карти за игра.

Когато се уверява, че Поли разбира посланието, че е уловила сигнала „тревога“ и ще направи всичко, за да спаси себе си и сестра си, Къртис се оттегля от кучето и от караваната. Сега духом се намира само тук, пред топлия дъх на прерията, в студената светлина на луната.

Ловците винаги се движат на двойки или на групи, никога не са сами. Фактът, че и двата трупа в джипа са със свалени дрехи, показва,

че освен мъжа при бензиностанцията в магазина чака и убиец, маскиран като жена му.

Този корвет е по-широк от спортната кола, за която се опитва да мине. Машината може спокойно да побере четирима.

Без да губи надежда, както винаги са го учили, Къртис ще действа с предположението, че наблизо има само двама убийци. Така или иначе, ако има четирима, той няма никакви шансове да оцелее в сблъсък с тях. А и ако се стигне до там, той не знае как да се бие с четирима свирепи хищници. Следователно в този случай единствената разумна стратегия ще бъде да побегне към прерията в търсене на високи скали или дълбока река. Или да избере някаква друга смърт, по-лека от тази, която убийците му готвят.

Макар че обикновено той би избягнал стълкновение дори само с двама от тези ловци — или дори само с един! — сега не може да си позволи да бяга, защото има дълг пред Кас и Поли. Предупреди ги да бягат, но ако негодниците са сметнали, че те го укриват, сигурно са ги заловили. Тогава той може да отвлече вниманието на врага и да го отклони от близнаките само като им се покаже.

„Бързо, между форда експлорър с мъртвите тела и извънземния звяр на четири колела, към задната врата на сградата. Завърти дръжката внимателно, тихо.“

Заклучено.

Къртис натисна вратата по-силно, волята срещу материята. На теория би трябвало да победи — както победи вратата във фермата на Хамънд в Колорадо, както победи вратата на джипа върху автовоза в Юта...

Той няма шесто чувство, нито свръхсили като тези на супергероите от комиксите. Неговата основна разлика се крие в разбирането му на квантовата механика. Не така половинчато както в този свят, а по-пълно изследвана и систематизирана като в другите.

На фундаменталното структурно ниво на вселената материята е енергия. Всичко е енергия, изразена в най-различни форми. Съзнанието е движеща сила, която изгражда всички неща от това необятно море от енергия. Най-вече всеобхващащото съзнание на Създателя, игривото Присъствие в сънищата на кучето. Но дори един простосмъртен, дарен с интелект и съзнание, притежава силата да влияе върху формата и функцията на материята само като упражни

волята си. Това не е великата сила на игривото Присъствие, която създава светове и галактики, а една по-низша сила, с чиято помощ можем да постигнем само ограничен ефект.

Дори на този свят, в неговия ранен стадий на развитие, учените, занимаващи се с квантова механика, знаят, че на атомно микроравнище вселената прилича повече на мисъл, отколкото на материя. Те също така знаят, че очакванията и мислите им могат да повлияят на резултата от някои експерименти с елементарни частици като електрони и фотони. Те разбират, че Вселената не е само механично понятие, както са смятали до скоро, и вече са започнали да подозират, че тя съществува и като форма на волята. Че тази сила на волята — божествено съзидателното съзнание на игривото Присъствие — е организиращата сила във физическата Вселена и че тази сила намира отражение в свободата на всеки смъртен да формира и определя съдбата си чрез силата на своята воля.

На Къртис тази теория му е до болка позната.

Въпреки това той остава уплашен.

Страхът е неотменен елемент от смъртоносното състояние. Творението в цялото си великолепиe и красота, с безкрайния си чар и оригиналност, с всичките си чудеса, както на Създателя, така и на създадените, с цялата си пленителна загадъчност и с цялата радост и щастие, които получаваме от тези, които обичаме, до такава степен ни омайва, че на нас ни липсва въображение да си представим какъв много по-изумителен и великолепен свят ни чака отвъд. И затова, ако вярваме, упорито се придържаме към познатото и тривиалното, уплашени, че въображаемият рай може да се окаже само илюзия.

Заклучено. Задната врата на магазина е заключена.

Но не е.

Вътре има малък склад, осветяван не от голата крушка на стената, а от светлината, идваща от другата стая.

Къртис пристъпва навътре. Тихо затваря външната врата след себе си, за да не я блъсне вятърът.

Тишината по принцип успокоява, но тази изнервя. Това е тишината на студената стомана на острието на гилотината, надвиснало на върха, а вратът на жертвата вече е вкаран в отвора отдолу. Плетеният кош чака главата да тупне в него.

Без да губи никога надежда, дори и в страха си, Къртис тръгва към притворената врата, от която се процежда светлина.

* * *

В спалнята на караваната Поли грабна едрокалибрената дванайсетзарядна пушка-помпа с пистолетна дръжка от гардероба, където оръжието седеше зад дрехите.

Кучето гледаше.

Поли отвори едно от чекмеджетата и извади кутия с патрони. Вкара един в цевта и още три в пълнителя.

Кучето изгуби интерес към оръжията и започна любопитно да души обувките на пода в гардероба.

Панталоните ѝ нямаха никакви джобове. Поли пхна три резервни патрона в сутиена, между гърдите, благодарна на природата, че ѝ е дала достатъчно пищни форми.

Кучето я последва от спалнята през банята към кухнята, но се разсея от миризмата на някаква вкусна храна в шкафа.

Докато Стария Жълтъо душеше трескаво процепа между вратичките на шкафа, Поли пристъпи в дневната и се втренчи в лаптопа на пода.

Компютърът беше прибран в шкафа под телевизора. След трика с картите кучето се изправи на задните си лапи и задраска с предните по шкафа, докато Поли не извади лаптопа, сложи го на пода и го включи.

Изумена, но готова да се подчини на животното, Поли бързо стартира компютъра, а в това време Жълтъо отиде до банята. След малко кучето се върна с четката за зъби на Кас. Използвайки четката като писец, Стария Жълтъо изписа някакво съобщение на клавиатурата.

Минута след като кучето свърши да пише, Поли стоеше онемяла, вперила поглед в монитора на лаптопа, на който пишеше:

БЯГАЙ!
МЪЖ ЗЛО.
ИЗВЪНЗЕМЕН.

ЗЪЛ ИЗВЪНЗЕМЕН. БЯГАЙ!

Думите бяха абсурдни, несвързани. Ако те бяха написани от някое невръстно дете, Поли нямаше да им обърне такова внимание и нямаше да грабне веднага пушката. Но това, което я накара да предприеме незабавни и драстични мерки, беше фактът, че ги беше написало куче с помощта на четка в зъбите си! Тя не беше ходила в колеж и без съмнение беше изгубила доста мозъчни клетки през трите години в Холивуд, но знаеше какво е истинско чудо. А ако пишещо с четка за зъби куче не е чудо, тогава не е чудо нито отдръпването на Червено море пред Моисей, нито възкръсването на Лазар.

Освен това с неговите странности Ърл Бокман приличаше повече на зъл извънземец, отколкото на прост бензинджия и продавач на дъвки от Невада. Това беше едно от онези неща, които човек усеща интуитивно още от самото начало.

Тя не възнамеряваше да изтича навън и да пръсне главата на Ърл. Сегашното ѝ състояние нямаше да е достатъчно, за да оправдае лед това постъпката си пред съда. Всъщност тя не знаеше какво да прави с пушката, но се чувстваше по-сигурно в компанията на мощното оръжие.

Някакво изпукване я накара рязко да се обърне и да насочи по посока на шума дванайсет зарядната пушка. Слава Богу, източник на звука беше Стария Жълтъ. Кучето си беше заклецило главата в плика от пуканки, който Къртис остави до пътническата седалка.

Поли издърпа целофановия плик. Кучето гледаше глупаво. Не би и предположила, че това създание ще изпише съобщението за извънземната заплаха. Обърна се отново към компютъра в очакване да види празен екран, но думата БЯГАЙ! Все още гореше с бели букви на син фон, а надолу следваха още четири реда тревожна информация.

Стария Жълтъ облиза муцунката си с език. Поли реши да не поставя под съмнение чудесата, нито да пренебрегва съобщението заради глуповатия вид на неговия автор, а с Божия помощ да действа според ситуацията.

И тогава изведнъж се сети:

— Къде е Къртис?

Кучето наостри уши и изскимтя.

Поли отиде с пушката до вратата, пое си дълбоко дъх, както правеше, преди да изскочи гола от летящата чиния и да слезе по неоновите стъпала по време на спектакъла в Лас Вегас, и излезе навън в прерийната вечер.

* * *

Подобно на командос Къртис Хамънд се е съсредоточил в тишината, докато безшумно се опитва да отвори вратата на магазина. Дава си сметка, че е повече поет, отколкото воин, но се концентрира върху незабележимото движение. Влиза вътре и си налага волята да не изкрещи от ужас и да не избяга. Върви приведен в търсене на фалшивата Морийн.

Рафтовете със стока са подредени успоредно на стените на магазина и затова редовете са дълги, а витрините не му позволяват да гледа през предните прозорци на магазина.

Очевидно хората от прерията не държат много на здравословната храна, защото тук не се продават никакви пресни плодове и зеленчуци, а само най-различни пакетирани храни. До задната стена са подредени хладилни шкафове с бира, безалкохолно, мляко и натурални сокове.

В края на първия ред Къртис се поколебава, заслушан за звук, който да издаде позицията на Морийн. Но явно убиецът се е съсредоточил в тишината също толкова старателно, колкото и Къртис.

Накрая се навежда напред и надзърва зад ъгъла към витрината с батерии и газови запалки. Този ред с рафтове е по-къс от другите и води направо към предната част на магазина. А там има само три дълги реда високи рафтове.

Оттук има изглед само към част от покритото с прах стъкло, но не може да види дали Кас и Поли са се качили на флийтууда. За тази цел ще трябва да стане. Рафтовете са по-високи от него, което означава, че ако лошата Морийн се върти някъде отпред, тя няма да го забележи. Въпреки това той остава приведен.

Скоро ще обяви открито присъствието си, за да отвлече вниманието на двойката ловци от близначките. Успехът обаче зависи от избора на най-подходящия момент да се разкрие.

Придвижва се покрай батериите и запалките и внимателно надниква към средния ред. Чисто е.

Продължава към следващия ред витрини — бръснарски ножчета, нокторезачки, джобни ножчета, за съжаление няма никакви сериозни оръжия. Отново спира, за да се послуша.

Тишината е дълбока, необятна. От това мъртвило на Къртис му се иска да извика само за да докаже, че още е жив.

Внезапно го побиват ледени тръпки. Оглежда се назад, тръпнещ в очакване на дебнещ го убиец. Едва не извиква, когато вижда, че зад него няма никого. Засега.

Протяга се и оглежда реда, който се намира най-близо до предната част на магазина. Веднага забелязва лошата Морийн. Тя стои на около метър от отворената врата и прилича на единия от труповете в джиपा.

По-вероятно е тези ловци да се част от глутницата, която го преследва още от Колорадо. Макар че е възможно и да са други. Защото те не пътуват в крадена кола, не използват местен транспорт. Съмнява се, че това са двамата, които, маскирани като каубои, го преследваха на паркинга за камиони в сряда вечер.

Нови или не, ловците са също толкова свирепи и опасни като останалите. Те не са просто някакви отделни типове, а членове на смъртоносен рояк. Цял легион.

Привлечена от движението при бензиновите колонки, Морийн се приближава до отворената врата, след което се показва на прага. В момента тя не може да види Къртис.

Между Къртис и предната врата, върху щанда близо до касата лежи пистолет. Сигурно или мъжът, или жената, които сега са мъртви в джиपा, са имали време да извадят оръжието, но не са успели да го употребят. А лошият Ърл го е оставил, когато е излязъл да посрещне караваната.

Въпреки че ловецът отиде при близначките невъоръжен, опасността за тях не е по-малка. Тези убийци са жестоки, бързи като змийско ухапване, по-свирепи и от изгладнели крокодили. Те предпочитат да убиват без подръчни средства, затова често го правят само с голи ръце. Нито красотата на сестрите, нито любезността, нито интелигентността и жизнерадостното настроение ще ги спрат, ако решат да ги унищожат.

Загледат в пистолета, който се намира на около четири метра от него, Къртис решава да използва дадената му възможност. Дори не е необходимо да си припомня предупрежденията на майка си за издебването на подходящия миг. Стрелва се покрай витрините към касата, все още приведен, като белязан от смъртта войник на фронта, покрай който свирят куршуми. Стигнал е наполовина до крайната цел, когато си помисля дали не са му устроили капан.

Лошата жена би могла да се обърне, да се нахвърли срещу него и да го обели като кора на портокал, преди да е успял да изохка.

Къртис обаче не се отказва. Защото той е Рой Роджърс, без да пее, Индиана Джоунс без шапката си, Джеймс Бонд без разбитото мартини, изпълнен с целия героизъм от девет хиляди шестстотин петдесет и осемте филма, които с удоволствие е гледал през двата дни на интензивно триседмично директно пренасяне на данни в мозъка му, преди да пристигне на тази планета. Всъщност голяма част от филмите той още не може да проумее и невинаги може да отличи истината от измислицата от видяното върху сребристия екран в мозъка му. Но понеже филмите го вдъхновиха за свобода и силна страст по този странен свят, той с готовност приема последиците от временния умствен дисбаланс като цената на двудневния, с нищо несравним период на развлечение, обучение и попиване на данни.

Наистина, примерите от филмовите герои са точно това, което му е необходимо в момента, защото стига до мястото на касата и се изправя в цял ръст, без да го забележи Морийн. Тя продължава да стои на вратата, облечена в дрехите на мъртвата жена, обърната към колонките.

Прозорецът зад мястото на касиера е покрито с прах, но Къртис вижда флийтууда. Кас се е подпряла на него и гледа към лошия. Изглежда, не съзнава опасността.

Минали са две минути откакто Поли получи съобщението чрез кучето. Без съмнение тя скоро ще предприеме нещо. Дойде време Къртис да отвлече вниманието.

Когато взема пистолета от щанда, забелязва роман на любимата писателка на Габи Нора Робъртс. Явно всички я четат. Предполага обаче, че книгата е принадлежала на един от двамата мъртъвци, а не на убийците. Едва ли популярността на госпожа Робъртс е стигнала и до другите планети.

Хваща оръжието с дясната и ръка и се навежда напред, за да е готов за отката. Поколебава се обаче, защото мишената до вратата изглежда досущ като обикновена уязвима жена. Къртис е сигурен деветдесет и девет процента, че не е по-уязвима от брониран танк и че изобщо не е жена, нито пък обикновена. Но въпреки това не може да си наложи волята да натисне спусъка.

Този един процент съмнение го измъчва, макар че майка му винаги е повтаряла, че нищо в този живот не може да бъде напълно сигурно. И че когато отказваш да действаш, защото нямаш сто процента гаранция, просто проявяваш морален страх — оправдание, което никога не издържа проверката на времето. Сега се за Кас и Поли и си задава въпроса, дали мъртвата жена в джипа има еднояична близначка, която в момента стои с гръб към него. Смешно притеснение, като се има предвид извънземната машина, маскирана като корвет, като се имат предвид жертвите с пречупени вратове. И все пак момчето е обзето от нерешителност, защото макар да е син на майка си и макар заедно с нея да е участвал в тежки битки и да е виждал много насилие, никога не е убивал досега, не се е обучават да борави с оръжие и никога не е стрелял по живо същество. И тук, в този малък магазин на кръстопътя, той разбира, че убийството, дори и в името на героична цел, е трудно, много по-трудно, отколкото майка му го предупреждаваше. И много по-трудно отколкото във филмите.

Дали благодарение на интуицията или усетила нещо, жената при вратата обръща главата си назад толкова бързо и рязко, че вратът и едва не изпуква. И веднага разпознава Къртис. Очите ѝ са отворени широко като на всяка нормална изненадана жена. Тя вдига ръка, сякаш за да се предпази от куршумите, но в същия миг усмивката ѝ я издава. Усмивката тук е неуместна: усмивка на хищник или на влечуго, което отваря паст, за да погълне жертвата си. Или на леопард, пригответил се за смъртоносен скок.

И в този миг решителността на Къртис се връща, а съмненията се разсейват. Той натиска спусъка веднъж, два пъти, разтърсен от откатите. Вместо да се изплаши от ужасните писъци на убиеца и да падне назад, той не само че се задържа на крака, но тръгва напред. Върви и стреля — отново и отново.

Страхът, че тази жена е злокобна близначка на мъртвата, се изпарява, когато първият куршум се забива в гърдите ѝ. Макар че

човешкото тяло добре се представя във войните на този свят, то не е най-идеалната физиология за воин от извънземния биологичен вид. И преди първият куршум да излезе от цевта, лошата жена започва да се превръща в нещо, което Къртис не е виждал досега.

В първият миг убиецът се хвърля срещу него, но той е смъртен, не е свръхестествен. И макар да е изпълнено с ярост, разумът на съществото надделява и то променя траекторията си, стрелва се към високите рафтове с пакетирани храни.

От трите следващи изстреля три улучват крещящия убиец, който се катери нагоре по рафтовете като акробат. Съществото се опитва да се закрепил за купчина консерви, бутилки и пакети, но бута част от тях и отгоре му връхлита лавина. И въпреки това убиецът прави всичко възможно да преодолее препятствията, за да стигне до върха, дори когато четвъртият куршум го улучва.

Докато светкавично се изкачва нагоре, убиецът мутира в повече от една форми, като едновременно от него се раждат рояк убийствени създания, настръхнали от нокти и рога, заби и други остри образувания. Ръце ръкомахат, пипала потръпват, хоботи се протягат, щипци щракат като ножици. Всякакви стърчащи израстъци поникват и в миг изчезват в най-различни сменящи се форми. В сравнение с този биологичен хаос, объркването на Къртис и деформациите му в банята изглеждат като детска шега.

Макар и да е смъртен, звярът няма да умре така лесно, като би умрял Къртис. Духът на всяко зло същество е издръжлив, а в този случай — и плътта му. Раните му няма да зараснат като по чудо, но те не са достатъчни, за да го унищожат.

Къртис не смее да остави зад себе си осакатения, но опасен противник. Само че Кас и Поли са отвън с втория убиец и безпомощни срещу неговата жестокост. В пистолета са останали най-много пет патрона. Той е решен да продължи да отвлича вниманието на втория убиец, за да могат близначките да избягат.

Трескаво си проправя път през падналите от рафтовете стоки и отива до предната врата, като се моли двете благородни и добри Пепеляшки, крехки цветя на Индиана, да не получат като отплата за сърдечното си поведение към него смърт.

* * *

Докато дизелът се вливаше в празния търбух на флийтууда, Ърл Бокман продължаваше да дърдори за най-различни пакетирани ястия от макарони, замразени и незамразени, които той и Морийн продавали в магазина. Говореше не като търговец, който се опитва да си продаде стоката, а като някакъв стеснителен жалък социопат, който смята, че разговорът може да се поддържа жив с най-различни теми, включително със списъци от имена от телефонен указател. Сигурно и до тях щеше да стигне, ако зареждането на караваната се проточи повече.

Ако Кас беше някакъв престъпник или яростен активист срещу излишния шум, тя сигурно щеше да застреля Ърл и това да сложи край на мъчението. Но вместо това гледаше количеството дизел на скалата на колонката и благодареше на Бога, че е развила у себе си такава устойчивост към досадата по време на детството си в провинциална Индиана и в семейството си, понеже приятелите на родителите ѝ бяха преподаватели от колежа.

Стрелбата в магазина веднага оживи нощта — не самата стрелба, а ефектът, който тя оказа върху Ърл. Кас не се изненада, когато той реагира с тревога, но действията му бяха съвсем изненадващи. Тя видя как лицето му се промени след изстрелите. Освен ако не беше върколак по време на пълнолуние, това не беше този Ърл, побъркан по пакетирани макарони. По-скоро беше нещо, за което Кас нямаше да е подготвена, ако не бяха осемте ѝ години занимания с уфология.

Беше се подпряла на караваната, пъкнала ръка в широката си чанта. Още при първия изстрел тя рязко се изправи. Когато и петия гърмеж раздра въздуха и отекна във флийтууда, Ърл изведнъж се усети да продължи да играе ролята си на селски глупак и потисна животното у себе си. Но Кас вече знаеше какво да прави.

Лявата ѝ ръка излезе от чантата, стиснала деветмилиметров пистолет, който с ловко движение прехвърли в дясната. Откри огън, а Ърл Бокман стана по-грозен, отколкото беше досаден досега. Тя отново пъкна лявата си ръка в чантата и извади втори пистолет. Започна да стреля с двата с надеждата, че няма да уцели бензиновите

колонки и да избухне пожар, а тя самата да се превърне в танцуваща факла.

* * *

Когато излезе от караваната с дванайсет зарядната едрокалибрена пушка, Поли чу стрелбата и веднага разбра, че идва от магазина.

Поради общия интерес към огнестрелните оръжия, породен от Кастор и Полукс, митологичните древногръцки воители, на които са кръстени, и поради по-скорошния им общ интерес към самоотбраната и бойните изкуства, породен от трите години, прекарани във висшето филмово общество, Поли и Кас браздяха самотните пътища на Америка с увереност, че могат да се справят с всякакви заплахи.

Поли заобиколи караваната отпред и чу една канонада. Разпозна отчетливия звук на двата пистолета на Кас, които беше чувала доста често през годините по стрелбищата-полиголи.

Когато се оказа на сцената, стиснала пушката с готовност, тя с изненада откри, че сестра ѝ е изправена пред заплаха, каквато досега не бяха срещали по пътищата. Злият извънземен, за който Стария Жълтъо писа на лаптопа, изскочил от разкъсаните и смачкани дрехи на Ърл Бокман, отскочи назад между двете бензинови колонки, свиващ се и пищящ от болка и ярост, мятал се като риба на сухо.

— Този е мой — каза Кас спокойно, макар лицето ѝ да беше смъртнобледо дори и на фона на жълтата и червена светлина и въпреки че беше разтворила широко очи, а косата ѝ се нуждаеше от сресване. — Къртис сигурно е вътре — добави, преди да тръгне към непредсказуемия господин Бокман между колонките.

Уплашена за Къртис, Поли забърза към сградата. По пътя огледа по-добре кабинката на бензиностранцията и си каза, че Ърл ѝ харесваше много повече висок, плешив и досаден. Гърчещ се и виещ, съскащ и мятал пипала — а сега и издаващ още по-яроствни писъци, след като Кас отново откри огън по него — той приличаше на нещо (всъщност беше ужасна плаваща маса от няколко неща), за чието ликвидиране човек би повикал фирма за борба с насекомите, чиито служители-терминатори са въоръжени с автоматични оръжия и огнехвъргачки.

Кучето определено знаеше за какво става дума.

* * *

Къртис се претъркулва настрана, за да стигне до предната врата точно навреме, за да види как втория убиец е отблъснат назад към колонките от силен огнестрелен огън. Кас — позна я по голямата чанта, която виси на рамото ѝ — върви след него с два пистолета, чиито дула бълват пламъци. Дори и в спектакъла за десет милиона долара в Лас Вегас тя не е могла да има по-драматично амплоа от това. Дори и да е била гола с шапка от пера. Момчето обаче си пожелава тя да е опитна с оръжията, както с танците и акробатиката. И веднага се изчервява от това си желание — макар и да има проблеми с пълното вживяване като Къртис Хамънд, на дълбоко емоционално равнище той се превръща все повече в човек. Което е добре.

Ето идва Поли с пушка. Изглежда не по-малко драматично от сестра си, макар и да е напълно облечена. Когато вижда Къртис в отворената врата, тя го вика по име, очевидно успокоена.

Може би това за успокоението му се е сторило, защото когато се приближава до него, тя насочва пушката право към главата му и му извиква. Има пълно право да му се сърди и гневи, задето е довел двама убийци в живота ѝ. Не би я винил, ако го застреля направо тук и сега, макар че очакваше тя да прояви малко повече разбиране и макар че ще му е мъчно да си отиде.

Тогава осъзнава, че тя му крещи: „Долу, долу, долу“. Той се просва на пода и тя открива огън по вътрешността на магазина. Стреля четири пъти по мутиралата Морийн, ранена преди това от него. Съществува спира да пици и крещи.

Изправя се на крака. Къртис е толкова изненадан, когато вижда как Поли вади патрони от гърдите си подобно на фокусник гълъби от цилиндър, че без да съзнава надзърта в магазина, за да види какво е станало. Там лежи нещо, което би създало сериозни затруднения на съдебния лекар при описването. Лежи между разпръснатите пликове от снакс и чипс, с които е поръсен и трупът.

— Има ли още от тия проклетии? — пита го Поли, останала без дъх, вече презаредила пушката.

— Още доста — отговаря Къртис. — Но не тук — още не.

Кас най-накрая се е справила с убиеца. Идва насам. Изглежда така отнесена, както Къртис не я е виждал досега.

— Резервоарът сигурно вече е пълен — казва тя, като го гледа странно.

— Сигурно — отговаря той.

— Най-добре е да се махаме оттук веднага — добавя Поли.

— Сигурно — съгласи се Къртис, защото макар че не иска да ги поставя отново в опасност, още по-неприятно му е да продължи сам, пеша и през нощта.

— Щом потеглим, трябва да ни обясниш много неща, Къртис Хамънд — казва Кас.

— Вие също.

ГЛАВА 48

Кофеинът и захарта, взети заедно и в големи количества, причиняват сериозна вреда на човешкото здраве и пречат на съня, но колата и сладките повдигнаха духа на Мики и не й позволяваха да заспи.

Тя седеше на масата в кухнята и редеше пасианс след пасианс в очакване на Лейлъни. Продължаваше да вярва, че момичето ще намери начин да ги посети въпреки риска и трудността на подобна задача. Вече нямаше време за стратегии, само за действие. И ако Хемет трябваше да стане първата спирка по пътя към несигурността и премеждията, Мики беше готова да плати цената.

Когато накрая дори притеснението, гневът, кофеинът и захарта не можаха повече да я държат будна, тя взе възглавничките от дивана в хола и ги сложи на пода. Трябваше да се намира близо до вратата, за да чуе почукването на момичето.

Съмняваше се, че Мадок ще се върне. Въпреки това не смееше да се унесе при отворена врата, защото ако докторът на смъртта все пак я посетеше отново, със сигурност щеше да дойде със спринцовка с дигитоксин или някаква друга отрова, изпълнен със състрадание и намерение да упражни към нея своята милост.

В два и половина през нощна Мики се опъна на възглавничките. Мислеше да лежи будна, но веднага заспа.

Сънят й започна в болница, където лежеше парализирана, сама и страхуваща се от самотата. Очакваше да се появи Престън Мадок и докато лежеше безпомощно, да я убие. Тя повика през отворената врата медицинските сестри, които минаваха по коридора, но всички сякаш бяха глухи за молбите й, а една от сестрите дори беше с лицето на майка й. Повика лекарите, които минаваха да я видят, но те само се усмихваха и си отиваха. Никой от тях не приличаше на другия, но всеки от тях беше един от мъжете на майка й, които в детството й бяха станали по-близки с нея, отколкото й се искаше. Единствените звуци бяха нейния плач и трakanето и изсвирването на преминаващия влак,

който чуваше всяка нощ в затворническата си килия. После внезапно се оказа извън болницата, във влака, парализирана, но седнала сама в дълъг вагон. Потракването на колелата и релсите стана по-силно, а изсвирването вече звучеше не като жална песен, а като изтерзан стон. Влакът набираше скорост. От мрака на нощта влакът влезе в черна бездна. Докараха я до перона на изоставена гара, където най-накрая се появи Престън Мадок. Той носеше огърлица от зъбите на Лейлъни и шал, направен от русите коси на момичето. Когато Мадок сложи този шал на главата на Мики, косите на Лейлъни покриха ушите и лицето ѝ и тя изгуби всичките си сетива. Глуха, няма, сляпа, напълно безчувствена, тя беше оставена напълно изолирана от обкръжаващата я среда. Усещаше само въртенето на колелата на инвалидната количка и неравните места по асфалта. Мадок я караше към съдбата ѝ, докато тя седеше смирена и нямаше кой да я съжали, помилва или спаси.

Мики се събуди, когато навън беше топло утро, но на нея ѝ беше студено от повтарящия се сън. Светлината в прозореца и часовникът показваха, че слънцето е изгряло преди трийсет или четирийсет минути.

Беше спала с глава до вратата и ако някой беше почукал, щеше да го чуе. Лейлъни не беше идвала.

Мики стана от трите възглавнички, подреди ги на купчина и ги избути настрана.

С изгрева дойде и куражът ѝ да отвори вратата, независимо дали зад нея дебне Мадок или не. Тя прекоси прага и застана на бетонните стъпала.

В съседната къща цареше тишина. Никаква побъркана жена не танцуваше в двора. Нямаше и кръжачи летящи чинии, в каквито вярваше Мадок.

Три гарвана летяха на запад. Нито едно пернато обаче не ѝ изграчи от оградата отвъд, както предната вечер.

Там стърчаха изсушените и почернели бодливи стъбла на розовия храст на Дженива. Но сред тях имаше три огромни бели рози, които жизнерадостно посрещаха слънцето и идващия ден.

Мики слезе по стълбите и прекоси двора, крайно изумена.

Години наред розовия храст беше отказвал да цъфти. Предния ден нямаше нито един цъфнал цвят, да не говорим за три.

По-внимателен оглед отблизо обаче показа, че трите рози са били откъснати от друга градина. Всяко от цветята беше прикрепено със зелена панделка към изсъхналия храст.

Лейльни.

Значи момичето все пак беше успяло да се измъкне от къщата. Но тя не почука, което означаваше, че се е отказала от всякакви понататъшни опити за бягство и че не иска да насочва гнева на Мадок към Мики и Дженива.

Тези три рози, грижливо подбрани, не бяха само подарък. Те бяха послание, което казваше „сбогом“.

Почувствала се като пронизана от всеки един от тръните на този храст, Мики се отвърна от посланието, което не беше готова да приеме, и се загледа в съседната къща. Мястото, изглежда, беше пусто.

Без да се усети, беше стигнала до предната ограда. Когато се доближи до задната врата на съседите, тя вече тичаше.

Макар че не беше измислила претекст за посещението, ако отворят Мадок или Синсемила, Мики разтревожено почука на вратата. Чука силно и дълго. Когато спря, за да разтърка кокалчетата на пръстите си, тишината отново се възцари, сякаш тя изобщо не беше чукала на вратата.

Както и преди на прозорците имаше завеси. Мики ги огледа. Надяваше се някое от пердетата поне леко да помръдне, някакъв, какъвто и да е знак, че я наблюдават, че вътре има някой.

Когато отново затропа на вратата и отново никой не отвори, тя завъртя дръжката. Беше отключено. Вратата се отвори.

Утрото още не беше дошло напълно в кухнята на Мадок, в която тежки дебели завеси не позволяваха на дневната светлина да проникне.

Осветеният часовник, най-яркият обект в помещението, сякаш се носеше из стената, движен от някаква свръхестествена сила. Сякаш беше часовникът на съдбата, отброяващ оставащото до смъртта време. Нищо друго, освен работата на мъркация му механизъм не се чуваше.

Извика:

— Ехо? Има ли някой тук? Има ли някой в тази къща? Ехо?

Никой не отговори и тя прекоси прага.

Хрумна ѝ, че може да е капан. Но едва ли Мадок би я примамил по този начин, след което да я халоса с чук по главата. Без съмнение тя беше влязла с взлом и лесно можеха да я арестуват за обир, ако той се

обадеше в полицията. С нейното затворническо досие дори и най-нескопосаното обвинение щеше да мине.

Престана да се преструва, че търси друг, освен момичето, и повика Лейлъни по име, докато нервно се придвижваше във вътрешността на къщата. Мръсните пердета, изтърбушените мебели, мръсният оранжев килим попиха гласа ѝ подобно на тапицирани стени в погребален дом. С всяка следваща стъпка тя все по-силно усещаше в себе си задушавашата я клаустрофобия.

В кухнята и в хола Мики не видя никакви признаци, че семейство Мадок са живели тук. С неговото богатство докторът на смъртта можеше да си позволи да наеме дори президентския апартамент в хотел „Риц-Карлтън“. Фактът, че беше наел тази сграда за една седмица под чуждото име Джордан Банкс, означаваше само едно — той не само не искаше да се разчува за него, но когато свършеше с Лейлъни и с майка ѝ, щеше да остави след себе си малко или никакви доказателства, че изобщо е пътувал в тяхната компания.

Депресиращият характер на тези разкрития и липсата на всякаква загриженост на доктора за съпругата му показваха, че причините му да се ожени нямаха нищо общо с любовта и привързаността, нито с желанието му да създаде семейство. Някакво друго мистериозно желание го движеше и дори всичките цветисти описания и разкази на Лейлъни не бяха в състояние да хвърлят повече светлина върху мотивите му.

Влизането в спалните и в банята изискваше повече смелост — или може би безумна глупост. Нощните сенки сякаш бяха избягали и се скрили тук от изгрева, чакаха слънцето отново да залезе и те отново да владеят света. Те бяха повече на брой тук, отколкото в предишните две стаи. Макар че тя включи лампите, крушките светеха слабо и мракът сякаш дебнеше от всеки ъгъл.

В полющената баня нямаше нито четки за зъби, нито прибори за бръснене, нито аптечки с лекарства, нищо, което да показва, че къщата е обитавана.

В малката спалня дрешникът беше празен, както и нощното шкафче, и шкафът за дрехи. Завивките бяха оставени на леглото.

В голямата спалня гардеробът беше отворен, а вътре имаше само празни закачалки.

На пода имаше бутилка водка с лимон. Пълна и неразпечатана.

При вида на алкохола Мики започна да трепери неконтролируемо, но не от желание да пие.

Видял розите на Лейлъни, Мадок се е сетил, че Мики ще влезе в къщата, щом ги забележи. Оставил е задната врата отключена заради нея.

Купил е и водка. Сигурен е бил, че Мики ще стигне до последната стая и ще открие бутилката. Подигралото ѝ се копеле беше прикрепило към бутилката панделка.

Само от един кратък разговор и след като беше претърсил стаята ѝ за няколко минути, Мадок я беше проучил подробно и сега я познаваше добре.

Тя си каза, че Мадок е един Голиат, който обаче е неуязвим за камъните от прашката на всичките Давиди, взети заедно. Треперенето, което я беше обзело при вида на водката, се засили още повече, щом си помисли за Лейлъни, която пътува заедно с този човек. Пътуващи побързо и винаги изпреварващи правосъдието. Изпреварващи дори надеждата, че момичето може да бъде спасено, пътуващи към смъртта, наречена изцеляване, към гроб без надгробна плоча, в който малкото ѝ телце скоро ще гние, когато душата ѝ излети към звездите.

Когато е оставил бутилката, Мадок е искал да каже, че не се страхува от Мики, че за него тя е слаба, напълно предсказуема и незначителна. Самоназначил се за неин консултант за самоубийство, той смята, че Мики не се нуждае от друга помощ, освен просто да ѝ посочи бутилката и тя сама да се самоунищожи само за няколко години.

Излезе от къщата, без да се докосне до водката.

Отвън прекалено ярката светлина я накара да присвие очи. Всичко в този августовски ден изглеждаше крехко и чупливо — от порцелановото небе до почвата под краката ѝ, която беше застрашена от разрушителни трусове. Разрушителни като водката в бутилката. Не че кой знае колко се страхуваше от смъртта. Просто сега се боеше, че ще си отиде от този свят, без да може да довърши започнатото и да стори това, за което всички се раждаме на тази земя — да внесе надежда и любов в живота на другите.

Това, което двайсет и осемте години на страдания не я бяха научили, което тя самата упорито отказваше да научи дори и от най-тежките удари на съдбата, изведнъж ѝ беше преподадено за по-малко

от три дни от едно недъгаво момиче. Нейните две основни учебни помагала бяха радостта ѝ от съзиданието, несломимата ѝ радост и непоклатимата ѝ вяра, че животът ѝ, колкото и хаотичен да е той, не е лишен от смисъл и целеустременост. Урокът, който Мики беше научила от опасната малка мутантка, макар и прост и ясен, я разтърси сега, когато беше стъпила върху кафявата трева, върху която Синсемила беше танцувала своя танц с луната. Този урок беше: никой от нас не може да спаси сам себе си. Ние сме създадени, за да си помагаме един на друг и да се спасяваме един друг. И само чрез надеждата, която даваме на другите, ние се издигаме над мрака и се приближаваме към светлината.

Леля Джен, облечена в пижама и чехли на краката, я чакаше в задния двор. Тя също беше забелязала розите за сбогом.

Когато погледите им се срещнаха, и двете веднага отвърнаха очи. Леля Джен към белите рози, а Мики — към падналата ограда, после към зелената панделка и най-накрая към треперещите си ръце.

Все пак намери сили в себе си да заговори:

— Как се казваше онзи град?

— Кой град? — попита я леля Джен.

— В Айдахо. Където някакъв твърдеше, че бил излекуван от извънземни.

— Нънс Лейк — отвърна без колебание Джен. — Лейлъни каза, че е там.

ГЛАВА 49

Хавайски танцьорки с поклащащи се бедра развяват поличките си от полиестер. Черните им очи блестят, ръцете им са протегнати подканващо. Биха танцували безспир, ако имаха издръжливи кости и стави. Само че тук не ставаше дума за кости — телата им не бяха изработени от кост, а от изключително удароустойчива и здрава пластмаса.

Масичката за вечеря, а която Лейлъни седеше и четеше фантастичен роман, служеше за танцова сцена на трите хавайски танцьорки, високи между десет и петнайсет сантиметра. Те носеха еднакви полички, но горницата им бяха в различен десет и цвят. Две от танцьорките имаха гърди със скромни размери, но третата беше надарена. Лейлъни възнамеряваше да прилича на нея чрез силата на позитивното мислене. Трите бяха така конструирани, че и при най-лекото поклащане на караваната по пътя и започваха да вибрират.

Още две хавайки танцуваха на малката масичка между двата фотьойла в дневната, а други три имаше на масата до дивана. Имаше още десетина на кухненския плот и още много в банята и в спалнята.

Макар че повечето танцьорки танцуваха на принципа на простата система на баланса на тежестта, другите се задвижваха от батерии, за да може хавайския купон да продължи, когато караваната спре да зареди или когато спрат да пренощуват някъде. Синсемила вярваше, че тези непрекъснато кършещи бедра кукли произвеждат полезни електромагнитни вълни и че тези вълни предпазват колата им от сблъсъци, катастрофи, отвличания и от това да не бъде всмукана от друго измерение в някаква магистрална версия на Бермудския триъгълник. Тя настояваше във всяка от стаите да има поне две танцуващи хавайки.

На дивана в дневната през нощта Лейлъни обикновено се унасяше в сън от слабия ритмичен шепот на бедрата на танцьорките и на малките им полиестерни полички. Но доста често запушваше ушите си с възглавница, за да не чува този шум и за да потисне у себе си

желанието да напъха всичките танцьорки в една тенджерата, да сложи тенджерата на котлона и да ги разтопи.

През онези не толкова редки случаи, когато непрекъснатия звук на танцьорките дразнеше Лейлъни, понякога лицето с диаметър два метра, нарисувано на тавана на дневната, я успокояваше и ѝ помагаше да заспи. Това изображение на хавайския бог на слънцето, което светеше в мрака, я гледаше отгоре със заспалите си очи и каменна усмивка.

Тяхната каравана, в която имаше и други хавайски мотиви, беше последна дума на техниката, модифициран малък автобус. Старата Синсемила я беше кръстила „Маккани’олу’олу“, което на хавайски означаваше „Лек вятър“. Подобно име не беше много подходящо за превозно средство с тегло над двайсет и два тона, със спалня, разделена с плъзгаща преграда, и дневна. Тази каравана винаги се оказваше най-голяма, в който и къмпинг да отиде. Толкова голяма, че децата я заглеждаха в захлас. Разни пенсионери скитници в повечето случаи изпитваха завист, когато огромният левиатан засенчваше с туловището си техните каравани.

Караваната обаче определено се държеше добре на пътя, беше стабилна и сигурна като банков сейф на колела. Хавайките танцуваха непрекъснато, но плавно. И докато пътуваха, Лейлъни можеше да си прочете романа за зли хора-свине от друго измерение, без да ѝ прилошее.

Толкова бе свикнала с куклите, че те не я разсейваха. Платът с хавайските шарки, с който бяха покрити столовете, също не ѝ правеше впечатление. Разсейването и отвличането на вниманието обаче идваше от Синсемила и доктор Смърт, които седяха отпред.

Те замисляха нещо. Разбира се, подобно състояние за тях беше нещо обичайно, както пчелите се раждат да произвеждат мед, а бобрите да строят диги от дървета.

Те говореха заговорнически. Тъй като Лейлъни беше единственият човек, освен тях на борда на „Лек вятър“, тя беше склонна да подозира, че родителите ѝ заговорничат срещу нея.

Едва ли замисляха проста игра от типа на „намери си шината“ или нещо подобно. Такива забавления ставаха спонтанно и в зависимост от това с какви медикаменти се беше дрогирала майка ѝ.

Освен това доктор Смърт не се вълнуваше от такива обикновени жестокости. Неговият интерес беше към по-изтънчените изпълнения.

От време на време Синсемила хвърляше крадешком поглед към Лейлъни. Момичето се преструваше, че не забелязва това. Майка ѝ можеше да търси повод да я подложи на някое малко издевателство.

Най-много я изнервяше хихикането. Синсемила често се хилеше и се кискаше и може би в петдесет-седемдесет процента от времето това показваше, че тя е в настроение за забавление. Понякога обаче смехът по-скоро беше предупреждение за нападение. Нещо по-лошо, по време на дългия разговор доктор Смърт също се изкиска неведнъж, което се случваше за пръв път. Кикотът му караше кръвта ти да замръзне.

Пътуваха на изток по междущатско шосе № 15 и приближаваха границата с Невада. Движеха се все по-навътре из горещата като пещ пустиня Мохаве, когато Синсемила дойде при Лейлъни и седна на масата.

— Какво четеш, бибчо?

— Фантастика — отвърна тя, без да вдига поглед.

— За какво е?

— За зли хора-свине.

— Прасчовците не са зли — поправи я Синсемила. — Прасчовците са сладки и нежни създания.

— Е, тези не са обикновени свине, а от друго измерение.

— Хората са зли, я не свинчетата.

— Не всички хора са зли — възрази Лейлъни, като накрая вдигна поглед от книгата. — Майка Тереза не беше зла.

— Зли са — настоя Синсемила.

— Хейли Джоъл Озмънд не е зъл. Симпатичен е.

— Онова хлапе-актьор ли? Зъл е. Всички сме зли, бибчо. Ние сме Ра за тази планета — каза с усмивка Синсемила. Такава усмивка би ѝ подходдала, когато лекарите са разтърсили с мегавати ток мозъка ѝ по време на шоквата терапия.

— Да, но тези са хора-свине, не само свине.

— Бибчо, Лейни, повярвай ми. Ако кръстосаш прасе с човек, природната доброта на прасето ще надделее над злобата на човека. Хората-свине не могат да бъдат зли. Те са добри.

— Да, ама точно тези хора-свине са злодеи — отвърна Лейлъни. Запита се дали изобщо някой досега в историята на човечеството е водил философски дискусии като тези с майка ѝ. Доколкото знаеше, Платон и Сократ не са водили диалози за морала и качествата на хората-свине от други измерения.

— Тези хора-свине тук — тя потупа книгата — биха те изкормили с глигите си, без да им мигне окото.

— Глиги ли? Те да не са глигани?

— Свине са. Хора-свине. Зли, свирепи, жестоки, мръсни и гадни свине.

— Хората глигани също не биха могли да бъдат зли — отвърна Синсемила с тон, който другите хора използваша, за да съобщят трагична вест. — Хората-свине и глиганите-свине трябва да са добри. Също като хората-маймуни, хората-пилета, хората-кучета и всякакви други кръстоски между животни и хора.

— В тази книга няма хора-пилета, майко. Това е художествена литература.

— Умно момиче като теб трябва да четеш нещо по-просветляващо, а не книги за хора-свине. Вече си достатъчно голяма да започнеш да четеш Браутиган.

— Вече съм го чела.

Синсемила я погледна изненадано.

— Така ли? Кога?

— Преди да се родя. Ти ми го четеше още тогава, непрекъснато, а аз още тогава попивах чутото през плацентата.

Синсемила прие напълно сериозно думите ѝ и беше доволна. Лицето ѝ се проясни.

— Супер. Това е супер. — После я погледна лукаво. Наведе се над масата и прошепна: — Искаш ли да ти кажа една тайна?

Въпросът разтревожи Лейлъни. Разкритието със сигурност засягаше заговорниченето на майка ѝ и псевдобаща ѝ през цялото време от Санта Ана до Сан Бернардино, Барстоу, Брейкър и така нататък. Каквото и да беше то, едва ли щеше да е добра новина за Лейлъни.

— В момента правя едно малко прасенце — прошепна Синсемила.

На някакво подсъзнателно ниво Лейльни, разбира се, веднага разбра какво имаше предвид майка ѝ, но просто не искаше да приеме чутото за вярно.

Разгадала празния поглед на дъщеря си, Синсемила престана да шепне и високо добави, като че Лейльни беше глуха или бавноразвиваща се:

— В момента... си правя... едно... малко прасенце.

Лейльни не можа да скрие отвращението си:

— О, Боже!

— Този път ще го направя добре — увери я Синсемила.

— Бременна си.

— Преди два дни си направих домашен тест за бременност. Затова си купих сладкото нещо, змийчето. — Тя показа лявата си длан, върху която белегът от ухапването беше покрит с лейкопласт. — То беше моят подарък за самата мен по случай бременността ми.

Лейльни знаеше, че рано или късно ще е мъртва, не на рождения си ден през февруари, а много по-рано. Не можеше да си обясни защо е точно така, защо бременността на майка ѝ означаваше по-скорошна екзекуция, но не биваше да пренебрегва инстинкта си.

— Когато се държа като бебе с бедното змийче, си казах, че си ми донесла лош късмет и че не съм заченала. Но вчера пак си направих теста и — Синсемила потупа корема си — свинчето вече е на път.

На Лейльни ѝ се догади и устата ѝ се напълни със слюнка, която тя тежко преглътна.

— Татко ти Престън отдавна го искаше, но аз не бях готова.

Лейльни погледна към седалката на шофьора, където седеше Престън Мадок.

— Виж, бибчо, трябваше ми време да разбера защо ти и Луки не можахте да развиете телепатичните свръхестествени способности, които ви дадох.

На гърба на сенника над шофьора имаше огледалце. Дори от пет метра Лейльни забеляза как Мадок често отклоняваше поглед от пътя към огледалцето и хвърляше по едно око на нея и Синсемила.

— И тогава ме осени — трябва да остана естествена! Вярно, приготвих разни неща от гъбите. Приемах ДМТ и доста ЛСД, тия лайна са синтетични, Лейни, правени са изкуствено.

Болка обзе деформираната ръка на Лейлъни. Тя осъзна, че стиска с всички сили книгата, която четеше.

— Телепатичните свръхестествени способности идват от Гея, от самата Земя. Тя е жива и ако ти си в хармония с нея, тя ти дава дар.

Лейлъни несъзнателно беше смачкала ръба на книгата и корицата, беше разпокъсала някои от страниците. Остави книгата настрана и хвана болящата я лява ръка с дясната.

— Но, бебчо, как можеш да си в хармония, когато се тъпчеш не само с халюциногенни гъби, но и с боклуци като ЛСД? Ето къде съм сгрешила.

Мадок искаше да направи дете на Синсемила. Той прекрасно знаеше, че по време на бременността си тя ще взема халюциногени в големи количества, което най-вероятно ще доведе до раждането на още едно дете със сериозни дефекти.

— Да, сбъркала съм със синтетичните боклуци. Сега вече знам истината и съм просветлена. Този път ще използвам естествени неща. И този път ще си имам дете-чудо.

Доктор Смърт не беше от най-сентименталните и чувствителните. Той не плачеше по време на годишнини или докато гледа тъжни филми. Човек не можеше да си го представи да си играе с децата, да им чете приказки. Желанието му да има дете от някого, да не говорим, че ставаше дума за жена като тази, не беше характерно за него. Мотивите му бяха загадъчни също като очите му, които надзъртаха от огледалото на сенника.

Синсемила взе измачканата книга и започна да я изглажда, докато говореше:

— Та значи, ако Гея ми се усмихне, ще имам повече от едно дете-чудо. Две, три, а може би повече. — Тя се усмихна и намигна. — Нищо чудно да се пръкне цяло котило.

Лейлъни беше живяла още от раждането си в прегръдките на приливите на това студено и странно море, наречено Синсемила. Беше се борила с вълните, които се опитваха да я потопят и да я удавят, всекидневно оцеляваше от силните бури и урагани, подобно на корабокрушенец, хванал се само за една дъска от разбилия се кораб. Този корабокрушенец прекрасно си даваше сметка за смъртните опасности, които криеха дълбините под него. През тези девет години, още откакто се помнеше, тя се беше изправяла срещу всякакви

изненади и ужаси, които морето ѝ поднасяше. Въпреки това още изпитваше респект към смъртоносната сила и мощ на морето, наречено Синсемила, беше нащрек и винаги беше готова за всякакви урагани. Но способността ѝ да се справя с критичните ситуации с времето значително беше намалила страха ѝ. Когато странността те съпътства навсякъде, тя губи страшната си сила и когато девет години ненормалното те следва като собствената ти сянка, ти придобиваш увереност и си готов да посрещнеш неочакваното и непознатото със спокойствие.

Сега обаче за втори път (първият път беше, когато Престън откара Лукипела с дурангото в планините на Монтана). Лейлъни беше обзета от страх, от който не можеше да се отърси. Не някакъв мимолетен ужас като със змията, а страх, който я беше стиснал за гърлото, за сърцето, за стомаха. Тази нова странност, ирационална и побъркана схема за правенето на деца-чудо, разколеба увереността ѝ, че този път ще успее да разбере майка си, да предскаже налудничавото поведение на Синсемила и да се справи с него така, както се е справяла винаги досега.

— Котило? За какво говориш?

Синсемила продължаваше да гледа към книгата и да пригладда страниците.

— Взимам лекарства против безплодие. Не че са ми необходими... — Тя се усмихна. — Плодовита съм като заек. Но понякога с тези лекарства много клетки падат в кошницата отведнъж. Получавах близнаци, тризнаци. Като се хармонизирам с майката Земя чрез халюциногенните гъби и кактуси, плюс други здравословни дроги, ще мога да убедя старата Гея да ми помогне да си родя три или четири бебета-чудо наведнъж. Цяло гнездо с малки розови плачещи супербебета.

Макар Лейлъни да познаваше тази жена, досега не можеше да се сети за една-единствена дума, която най-пълно да я опише. Беше я наричала „слаба и егоистична“, „пристрастена“, „наркоманка“, „болна“, „увредена“, дори „побъркана“. Безспорно Синсемила беше всички тези неща, взети заедно, но и нещо по-лошо. Заслужаваше много по-малко състрадание от един обикновен наркоман или душевноболен. Красива, благословена с ясни сини ангелски очи, топла

усмивка, способна да очарова и най-суровия човек, тя можеше да бъде определена най-точно с една дума: „зло“.

По много причини до този момент на Лейлъни ѝ беше трудно да признае, че майка ѝ не е просто заблудена, но също така зла и прогнила в душата. През всичките години тя копнееше Синсемила да изкупи греховете си и да се промени, за деня, в който щяха да бъдат нормална майка и дъщеря, но чистото зло не можеше да се промени. Ако признаеш, че си произлязъл от зло, че си бил част и си поникнал от него, тогава как ще погледнеш на себе си, какво ще си помислиш за твоята природа и характер, за шансовете ти някой ден да водиш честен, достоен и полезен живот? Какво изобщо ще си помислиш?

Също както когато изгуби Луки, Лейлъни седеше неподвижно, заклещена в двойната хватка на страха и гнева. Трепереше от мисълта на колко крехък косъм виси животът ѝ, но в същото време се мъчеше да потисне сълзите и тъгата. В този момент тя се раздели завинаги и с последната си надежда, че майка ѝ някой ден може да се пречисти и да се поправи, че старата Синсемила може да ѝ предложи майчина любов. Чувстваше се глупаво, че така наивно е вярвала в тази малка невъзможна мечта. Самотата започна бързо да разяжда сърцето на Лейлъни подобно на някакъв термит и то опустя, стана кухо и празно момичето трепереше не само от страх, но и от тази тотална отчужденост. Чувстваше се изоставено, самотно, прокълнато.

Намрази се за това, че не можа да скрие слабостта в треперещия си глас:

— Но защо? Защо точно бебета? Само защото той иска ли?

Майка ѝ вдигна поглед от книгата, побутна я към Лейлъни и повтори безсмисленото си заклинание, което сама беше съчинила и което произнасяше, когато беше в добро настроение:

— Аз съм пъргава котка, аз съм летен вятър, аз съм птица в полет, аз съм слънцето и морето, аз съм аз!

— Какво означава това?

— Означава, че кой друг, освен собствената ти майка е подходящ да положи началото на нова човешка раса на този свят, човечество със свръхестествени способности, неразривно свързано с Гея? Аз ще съм майката на бъдещето, Лейни, новата Ева.

И Синсемила наистина вярваше в тези безсмислици. Вярата ѝ осветли лицето ѝ с красиво сияние и запали пламъчета в очите ѝ.

Мадок със сигурност не би повярвал на подобни глупости. Макар и да беше доктор Смърт, той не беше глупак. Зъл — да. Той си беше извоювал правото тази дума да бъде изписана на фамилия му герб. Той беше не по-малко самовлюбен, отколкото Синсемила. Но не беше глупав. Не вярваше, че едно бебе родено с непрекъснат приток на халюциногени в кръвта на майката, ще бъде първият свръхчовешки предшественик на новата подобрена раса. Той имаше свои мотиви да иска бебето. Мистериозни подбуди, които нямаха нищо общо с желанието да бъде новият Адам или пък просто да бъде баща.

— Бебета-вълшебници до края на април и началото на май — продължи Синсемила. — Бременна съм вече почти месец. Аз съм заченала кучка, пълни с вълшебни бебета, които ще променят света. Тяхното време ще дойде скоро, но първо си ти.

— Какво аз?

— Ще се излекуваш, скъпа — отвърна Синсемила и стана. — Ще бъдеш хубава, добра, свършена, красива. Иначе за какво пътуваме от Тексас до Мейн и обикаляме из порутените градчета на Арканзас вече четири години.

— Да бе, излекувана като Луки.

Синсемила не долови сарказма. Тя се усмихна и кимна сякаш очакваше Луки, напълно обновен и излекуван, да се появи на следващото място, където спрат.

— Татко ти казва, че ще стане скоро, бебчо. Има чувството, че в Айдахо сигурно ще срещнем извънземни, които да те изцелят.

Заченалата кучка отиде до хладилника и си взе бира, за да прокара дрогата, каквато и да беше тя, която беше взела за закуска, за да нахрани с нея бъдещите бебета-чудо.

Но връщане към кабинката, тя разроши косата на Лейлъни.

— Скоро, бебчо, ще се превърнеш от тиква в принцеса.

Както винаги в главата на Синсемила цареше пълен хаос. Тиквата беше превърната в каретата на Пепеляшка, а жабата, която целунаха, се превърна в принцеса.

Хавайските танцьорки танцуват, полюшват полички.

Богът на слънцето гледа от тавана.

Синсемила се киска на седалката до шофьора.

Огледалото. Изпитателният поглед на Престън.

Зад широкото предно стъкло се е разпростряла горящата като пещ пустиня Мохаве. Слънцето сякаш излива жегата си отгоре подобно на разтопена лава.

В Нънс Лейк, Айдао, някакъв мъж твърди, че имал контакт с извънземни лечители.

В горите на Монтана Лукипела чака сестра си под земята. Той вече не е скъпоценният ѝ брат, а само храна за червеите. Не се е принесъл при звездите, а си е отишъл завинаги.

Когато с Престън останат сами в дълбоката гора, както са останали с Луки, когато никой не ги наблюдава и бъдат далеч от ръката на закона, дали ще я убие милостиво? Дори ще долепи към лицето ѝ парцал, напоен с хлороформ, за да я приспи, и после бързо ще довърши започнатото, като ѝ бие смъртоносна инжекция и по този начин ще ѝ спести страха и болката? Или в девствената тишина на дълбокия лес, където слънцето и цивилизацията почти не проникват, Престън ще бъде по-различен мъж от този, който пред публиката се представя за добър и хуманен. Може би ще бъде повече звяр, отколкото човек, ще даде воля на удоволствието, което изпитва не от „прилагането на милост“, както го нарича, а от самия акт на убиването?

Лейлъни веднага разчете отговорите на тези въпроси в очите на хищника, докато той продължаваше да я гледа. Тихата смърт, която биваше причинявана чрез префинени ритуали, сложни като при чайна церемония — като при колекциониращата фигурки на пингвини Тетси — явно не беше в състояние да утоли жаждата на Престън за насилие. Но сред дебелите и вековни дървета в дълбините на гората той щеше да задоволи този свой нагон. Лейлъни разбра, че веднага щом се озове насаме с псевдобаща си в някое отдалечено място, смъртта ѝ, подобно на тази на Луки, ще бъде мъчителна, брутална и продължителна.

Той се беше оженил за Синсемила отчасти заради дълбоките ѝ коматозни състояния от наркотиците, по време на които тя изглеждаше като мъртва. А смъртта възбуждаше Престън, тъй както женската красота нормалните мъже. Нещо повече, тя имаше две деца, които според неговата философия имаха нужда да умрат. И той беше привлечен от нея, защото имаше желание да изпълни тази нужда. Та какво загадъчно имаше толкова в стремежа му да направи нови деца? Престън обичаше да казва, че на смъртта не трябва да се гледа като на

трагедия, а като на естествено събитие, защото ние всички се раждаме, за да умрем. От негова гледна точка имаше ли изобщо някаква разлика между деца, родени да умрат, и деца, зачената, за да умрат?

ГЛАВА 50

Някъде другаде калифорнийската мечта би имала блестящ и лъскав вид, но не и тук. Тук тя беше овехтяла, олющена и напукана. Някога бил приятен квартал за живеене, сега от общината му бяха определили друга съдба. Дървените бунгала от времето на Голямата депресия и двуетажните къщи в испански стил — не особено големи, но в миналото красиви и добре поддържани — сега се нуждаеха от боядисване, измазване и ремонтиране. Някои от овехтелите жилища бяха разрушени още преди десетилетия и заменени с магазини за полуготова храна и минисупермаркети. Тези търговски обекти обаче също бяха виждали и по-добри дни. Човек не можеше да види по телевизията реклами за хамбургерите, които се продаваха тук. Паянтовите салони за красота сами се нуждаеха от разкрасяване, а в един магазин за стоки втора употреба се продаваха какви ли не неща.

Мики паркира на ъгъла и заключи колата си. Обикновено тя не би се притеснявала, че някой ще задигне раздрънканото ѝ камаро, но след като видя окаяното състояние на таратайката от другата страна на улицата, си каза, че в сравнение с тази нейната кола би била доста апетитна плячка за крадците.

На един от прозорците на тясната къща грееше син неонов надпис ГАДАТЕЛКА НА РЪЦЕ, а отдясно на него с оранжев цвят беше изобразена длан, която светеше ярко дори и на фона на сутрешното слънце. Напукана пътечка водеше към синя врата с нарисувано на нея загадъчно око. Пътечката обаче се разклоняваше и към едни външни стълби в южната част на постройката, където дискретен знак показваше, че агенцията на детектива се намира на втория етаж.

Около къщата имаше огромни финикови палми. Те не бяха поддържани — гъстите им шестметрови листа отдавна бяха мъртви и създаваха сериозна опасност от пожар. В същото време бяха идеално убежище за дървесните плъхове.

Мики се качи на площадката пред вратата. От дърветата се дочу шумоленето на гризачите, които сигурно се катереха по вертикалните

тунели вътре в стъблата на палмите и се криеха сред кафявите листа.

Когато никой не отговори на позвъняването ѝ, тя почука, но отново без резултат. Тогава понечи отново да натисне звънеца.

Мъжът, който най-накрая ѝ отвори вратата, беше едър, малко грубоват, с меланхолични очи. Той беше с шорти, куртка в цвят каки и хавайска риза отдолу. Беше обул маратонки. Очевидно тази сутрин не се беше бръснал.

— Вие — започна той без обичайните любезности — сигурно имате някакви проблеми, но аз вече не се занимавам с този бизнес.

— Може да съм от общинските служби и да съм дошла да ви направя забележка за развъдника на плъхове, който имате отпред.

— Определено би било само загуба на способности.

Мики се приготви за мрачен разговор на събитията като при Ф. Бронсън.

— Така ли? И какво трябва да означава това?

— Не исках да ви обидя, ако така сте го приели.

— Не искахте ли? Способности значи? Вие какво си мислите, че съм дошла да правя някакви фокуси или номера?

— Едва ли такива са проблемите ви. Просто исках да кажа, че ако сте от общината, бихте могли да отидете при някоя по-голяма клечка от мен.

— Вие сте частния детектив, нали?

— Бях. Както вече каза, пуснах кепенците.

Не му се беше обадила предварително, защото се боеше, че той ще проучи финансовото му състояние. Сега, след като видя работното му място, разбра, че неговите клиенти определено не са от тези, на които „Американ Експрес“ предлага да им извади платинени кредитни карти.

— Казвам се Мики Белсонг. Не съм от общинските служби, но вие все пак имате проблем с плъховете.

— Всички имат — отвърна той, като по някакъв начин успя да ѝ внуши, че не става дума за дългопашатите гризачи.

Понечи да ѝ затвори вратата.

Тя обаче я подпря с крак.

— Няма да си тръгна, докато не ме изслушате. Или ще трябва да ме хванете за врата и да ме изхвърлите по стълбите.

Той като че ли обмисли втория вариант, защото се загледа в нея.

— Трябва да продавате библии по домовете. Тогава целият свят ще е спасил душите си до вторник.

— Свършили сте добра работа за една моя позната. Тя била отчаяна и не могла да ви плати много, но въпреки това сте изпълнили добре задачата.

— Разбирам, че и вие не можете да платите много.

— Една част ще ви платя в брой, а останалото ще ви изплащам после. Може да ми отнеме много време, но ако не успея да ви върна всичките пари, ще си счупя краката и ще ви спестя неприятностите.

— Няма да ми е неприятно. Напротив, дори може да ми хареса. Но въпросът е все пак в това, че вече не се занимавам с този бизнес.

— Жената, на която сте помогнали, се казва Уайнет Дженкинс. Лежа в затвора за тогава. Там се запознах с нея.

— Да, спомням си я.

Уайнет беше уредила шестгодишният ѝ син Дани да живее при нейните родители, докато тя излежава присъдата си. Беше минала по-малко от седмица след като я затвориха, когато бившият ѝ съпруг Вин взе детето при себе си. Законът не можеше да се намеси, защото Вин беше баща на детето. Но той също така беше алкохолик и побойник. Често пребиваше Дани до несвяст и Уайнет си даваше сметка, че той ще тероризира момчето всеки ден и накрая ще го остави с белези за цял живот, ако не го убие. Беше чула за Фаръл от друга затворничка и убеди родителите си да го потърсят. Само за два месеца Фаръл беше събрал достатъчно доказателства, уличаващи Вин в престъпление, и полицията арестува пияницата. Вин беше осъден и му беше забранено да се доближава до сина си. Дани беше поставен под попечителството на родителите на Уайнет. Те подозираха, че Фаръл се е заел със случая, макар и на загуба, защото има слабост към децата.

Все още твърдо поставила крака си между вратата и рамката, Мики каза:

— Едно малко момиче може да умре, ако не ѝ помогна. А аз не мога да сторя нищо сама.

Думите ѝ имаха обратен на очаквания ефект. Досадата и безразличието на детектива се замениха с гняв. Гневът обаче не беше насочен към нея.

— Госпожо, аз съм този, който не ви трябва. Трябва да се обърнете към истинските ченгета.

— Те няма да ми повярват. Случаят е много странен. А и това момиче... то също е особено и специално.

— Всички са специални. — Гласът му беше равен, почти студен. На Мики ѝ се стори, че улови в думите му известно примирение. Но очите му бяха изпълнени с болка, а не с гняв. Блясъкът в тях като че прикриваше именно гнева, който той дълго беше крил в себе си. — На вас ви трябва ченгетата. Знам, защото и аз бях такъв.

— Аз съм бивша затворничка. Бащата на момичето, кучият му син, е богат и има много връзки. Освен това е уважаван, главно от една шепа глупаци, но тези глупаци оформят общественото мнение. Дори и да накарам ченгетата сериозно да се заемат със случая, те едва ли ще се разбързат и може да стане твърде късно.

— Не мога да сторя нищо за вас — настоя той.

— Вече ви казах — отвърна упорито Мики. — Или ще ме изслушате, или ще трябва да ме изхвърлите по стълбите. А ако се опитате да ме изхвърлите, ще ви трябва бинтове, йод и леден компрес за топките ви.

Той въздъхна:

— Подобна агресивност няма нищо общо с отчаянието, госпожо.

— Никога не съм казвала, че съм отчаяна. Но се радвам, че ме приемате сериозно и ме наричате госпожа.

— Защо ли отворих вратата — горчиво изрече той.

— Да не би да очаквахте да ви поднесат рози?

Фаръл отстъпи назад.

— Каквато и да е вашата история, ако обичате, говорете просто и ясно. Не ме занимавайте с глупости и не се опитвайте да засягате емоционални струни.

Холът му служеше за кабинет. Отляво имаше бюро, два стола за клиенти и един шкаф за папки. Отдясно беше фотьойлът, обърнат към телевизора. До фотьойла имаше малка масичка и една лампа. Голи стени. Натрупани по ъглите книги.

Старите мебели сигурно бяха купени от магазина за стоки втора употреба на ъгъла. Килимът явно беше от най-евтините. Всичко в помещението обаче беше чисто и лъснато до блясък, а въздухът миришеше на лимон и препарати за чистене с боров аромат. Тук живееше монах аскет, обсебен от мисълта вечно да поддържа всичко в идеална чистота.

Отвъд две от вратите се виждаше тясна кухня. Третата врата сигурно водеше към спалнята и банята.

Фаръл седна на бюрото, а Мики се настани на твърдия стол за клиенти. Столът беше толкова неудобен, че спокойно можеше да се използва като затворническа мебел.

Преди тя да дойде, детективът беше работил на компютъра на бюрото си. Вентилаторът на принтера бучеше монотонно. От мястото си тя не можеше да види монитора.

В девет часа сутринта Фаръл си беше отворил и кутия бира „Будвайзър“. Взе я и отпи от нея.

— Рано обядвате или късно закусвате? — поинтересува се Мики.

— Закусвам. Ако така ще се издигна в очите ви като отговорен гражданин, изядох и една суха паста.

— Запозната съм с подобен тип диети.

— Ако нямате нищо против, да приключим с празните приказки. Просто ми разкажете историята и ме оставете да се върна към почивката си.

Мики се поколеба в началото, защото искаше разказът ѝ да направи силно впечатление. Тя си спомни пророческите слова на леля Джен от понеделник вечерта. Не бяха минали и четири дни оттогава.

— Понякога животът на един човек може да се подобри и коренно да се промени само в един миг, като по чудо. Някакъв човек може да се появи неочаквано и да те преобърне в противоположна посока, да те промени завинаги. Чували ли сте подобно нещо, господин Фаръл?

Той направи гримаса.

— Вие май продължавате да се опитвате да ми продадете Библия?

Тогава възможно най-сбито тя му разказа за Лейлъни Клонк, за старата Синсемила, за пастрока, който преследва извънземни лечители. Разказа му и за Лукипела, пренесъл се при звездите.

Не му спомена обаче името Престън Мадок, защото се побоя, че и той като Ф. Бронсън може да изпитва възхищение към убиеца. Ако му кажеше името, можеше напълно да го загуби за каузата.

Докато Мики говореше, Фаръл често поглеждаше към компютъра, сякаш написаното на екрана, каквото и да беше то, привличаше повече вниманието му от разказа.

Не зададе никакви въпроси и не показа никакъв интерес. От време на време се облягаше назад в стола си, затваряше очи и сякаш се унасяше в сън. В други моменти чертите на лицето му отново придобиваха суровия вид и той я поглеждаше в очите с такава изпитателна настойчивост, че Мики си мислеше, да не би да е загубил търпение и да я изхвърли по стълбите, независимо от нейните предупреждения, че ще се съпротивлява.

Той отмести поглед и рязко стана.

— Колкото повече чувам, толкова повече се убеждавам, че не съм подходящ за случая. Дори и още да се занимавах с частни разследвания, пак нямаше да съм подходящ. Не разбирам какво изобщо искате от мен.

— Още не съм стигнала до това.

— Да, гледам, че настоявате да стигнете дотам. За да понеса по-лесно срещата, ми трябва още една бира. Вие искате ли?

— Не, благодаря.

— Не казахте ли, че ви е познат този вид диета?

— Вече скъсах с нея.

— Браво на вас.

— Вече пропилях достатъчно години от живота си.

— Хубаво, но не и аз.

Фаръл отиде в кухнята. Куражът внезапно напусна Мики, докато го гледаше как излиза. След като взе бира от хладилника, той отвори кутията и на един дъх изпи половината. После я сложи на масата и разреши останалото в нея количество бира с уиски.

Върна се на бюрото, но не седна на стола. Фаръл сякаш трепереше от ярост, но Мики не каза нищо, за да не му противоречи. Остана прав, вперил поглед в нея. Гласът му беше тих и спокоен, по-скоро морен, отколкото ядосан, но също така и изпълнен с напрежение, което не можеше да прикрие:

— Губите ми времето, госпожо Белсонг, а и вашето. Моето не е толкова скъпо. Така че ако искате, ме изчакайте да отида до тоалетната. Или вече решихте да си вървите?

Тя беше готова да си върви. Ноа Фаръл не прояви никакъв интерес към проблема ѝ.

Все пак продължи да седи на коравия стол, защото гневът в очите му до известна степен надделя на безразличието. Явно думите ѝ бяха

подействали на някакво подсъзнателно равнище, макар че той изобщо не искаше да се заема.

— Още не сте ме изслушали докрай.

— Докато стигнем до края, ушите ми сигурно ще са изтръпнали.

Той отиде в тоалетната, като затвори вратата след себе си. Взе и кутията с бира.

Сигурно изобщо не му се ходеше по нужда и определено не му трябваше втора кутия за закуска. Това бяха все оправдания, за да прекъсва разказа на Мики и така да намали въздействието. Тъжната участ на Лейлъни го беше разчувствала. Фаръл обаче беше решен да не се поддава на емоциите си и да не се ангажира.

От горчивия си опит Мики знаеше колко помага алкохолът, когато трябва да се вземе трудно морално решение и че е необходимо да заглушиш съвестта си, за да си затвориш очите пред несправедливостта. Тя много добре познаваше тази стратегия.

Фаръл нямаше да се върне, докато не изпие коктейла си. Повероятно беше да отиде в кухнята за трета кутия, преди да се върне на бюрото отново. Тогава щеше да му е по-лесно да не слуша Мики и щеше да убеди себе си, че бездействието е най-разумно.

Ако не знаеше колко благородно е постъпил с Уайнет, едва ли щеше да остане толкова дълго тук.

Но тя все още изпитваше надежда, защото Ноа Фаръл още не се беше превърнал в алкохолик и очевидно пиеше сутрин отскоро. Доказателство за това беше притеснението, с което той държеше кутията с бира. Първо я избутваше настрана, сякаш за да забрави за нея, но миг по-късно я взимаше с треперещи ръце, галеше я с пръсти и я потупваше, за да разбере колко бира е останала вътре. Определено му липсваше рутината на стар пияница.

Опитът ѝ я убеди да не притиска Фаръл сега. Едва ли щеше да постигне успех. Често при подобни случаи временното тактическо отстъпление вършеше повече работа от безразсъдната атака. Той ѝ беше необходим заради квалификацията и уменията си и защото тя не можеше да си позволи да наеме друг детектив. Разчиташе на добротата и благородството, с които беше откликнал на молбата на Уайнет и на предполагаемата му слабост към децата в опасност.

На бюрото на детектива имаше жълт бележник и химикалка. Още щом Фаръл излезе от стаята, Мики грабна химикалката и написа

следното съобщение в бележника:

„Вторият баща на Лейлъни се казва Престън Мадок. Проучете го. Убил е единайсет души. Сега се подвизава под името Джордан Банкс, но се е оженил под истинското си име. Къде са се оженили? Какви доказателства има? Коя в действителност е Синсемила? Как ще докажем, че е имала недъгав син? Времето безпощадно лети. Интуицията ми подсказва, че до една седмица момичето ще е мъртво. Потърсете ме чрез леля ми Дженива Дейвис“.

Тя написа номера на телефона на леля си Джен и върна бележника на бюрото.

Извади триста долара в дващсетдоларови банкноти. Не можеше да си позволи да му плати повече, но беше пресметнала, че са достатъчно да го накарат да се чувства задължен.

Поколеба се. Можеше да похарчи тези пари за бира, разбира се. Средствата ѝ бяха твърде оскъдни, за да си позволи да рискува и десет долара, да не говорим за триста.

Но едно нещо в него я убеди да остави парите върху бележника. Започнал да пие или не, той очевидно беше преживял някаква трагедия. Мики не знаеше какво точно го измъчва, каква загуба е преживял, но животът я беше научил, че хората с трудно минало не са безнадеждно пропаднали. И че те ще положат всички усилия да прогонят демоните от душата си, ако им се подаде ръка в подходящия момент.

Преди да си тръгне, тя заобиколи бюрото, за да хвърли поглед върху екрана на компютъра. След като погледна текста, разбра, че Ноа е чел статия за все по-ширещото се убийство от състрадание — евтаназия — извършено от медицински сестри, самовнушили си, че са ангели на смъртта.

Тя потрепери, а по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Усети, че в запознаването ѝ с Фаръл има някакъв тайнствен синхрон и хармония и че им е писано да вървят заедно. Джен често казваше, че събитията, които смятаме за случайни съвпадения, всъщност са внимателно поставени парчета от мозайката, чиято цялост ние не можем да

възприемем. Сега Мики почувства с душата си тази сложна и заплетена мозайка, огромна и панорамна, тайнствена и мистериозна.

На излизане тя тихо затвори вратата след себе си, сякаш беше крадец, който бяга с откраднатите бижута, докато жертвата спи и нищо не подозира.

Тя бързо слезе по външните стъпала.

Надигащата се горещина на късното утро сигурно беше накарало плъховете да изпаднат в летаргичен сън. Тихи и невидими, те висяха като плодове сред изсушените кафяви палмови листа.

ГЛАВА 51

Благодарение на директното прехвърляне на огромни масиви от данни в мозъка Къртис знае, че докато Ню Джърси има гъстота на населението от близо единайсет хиляди души на квадратен километър, в Невада те са по-малко от петнайсет души, като повечето от тях живеят около двете меки на хазарта — Лас Вегас и Рино. Десетки хиляди от около двеста и петдесетте хиляди квадратни километра на щата са пусти и безлюдни, от пустинята на юг до планините на север. Тук се произвеждат основно игрални автомати, други устройства за хазарт, има авиационна и космическа промишленост, злато, сребро, картофи, лук и полуголи танцьорки. В „Хлапето от Карлсън Сити“ Рой Роджърс — с помощта и куража на незаменимия Габи Хейс — успешно преследва един комарджия убиец от Невада, макар и филмът да е от 1940 година и в него да няма жени с голи гърди. Ако Роджърс и Хейс още участваха в героични подвизи, те без съмнение щяха да се заемат с разкриването на потайната дейност в район 51, знаменития военен обект в Невада, в който мнозина вярват, че се държат извънземни същества, живи или мъртви, или и двете, както и космически кораби от други светове. В действителност в обекта се работи върху нещо много по-странно и опасно. Така или иначе огромните райони на Невада са безлюдни, загадъчни и определено страшни през нощта.

От магазина на кръстопътя на двете магистрали — където истинските Ърл и Морийн лежах мъртви в джипа и където две изкривени и странни, надупчени с куршуми маси плът се бяха проснали на земята и чакаха да изплашат този, който пръв ги зърнеше — магистрала № 93 продължава на север и върви направо, без други пресечки, докато стигне магистрала № 50. Това става на петдесетина километра южно от Ели.

Управлявайки флийтууда с уменията на самолетен пилот, и то с невероятна скорост, Поли решава да завие на изток по магистрала № 50, която води към щатското шосе на Юта.

С население над сто и петдесет хиляди на запад от тях се простира Рино. В града има много движение. Но между тях и него магистрала № 50 минава през петстотин и трийсет километра полуизсъхнали планини — точно този вид ландшафт, в който момчето и двете шоу гърли (макар и въоръжени), могат да изчезнат завинаги.

Докато изгрява луната, постепенно се стъмнява. Поли продължава на север по магистрала № 93 още двеста и двайсет километра, докато стигнат пресечката с междуцатско шосе № 80. На още двеста и осемдесет километра на запад оттук лежи Уинемука, където през 1900 година Бъч Касиди и Сънданс Кид обират Първа национална банка. Близко триста километра на изток се намира Солт Лейк Сити, където Къртис с удоволствие би изслушал изпълнението на мормонския хор под най-големия купол на църква.

Кас, която сменя Поли зад волана, продължава на север по магистрала № 93, защото нито тя, нито сестра ѝ имат настроение за туристически обиколки на споменатите градове. На сто и десет километра се намира Джакпот, Невада — точно на границата с щата Айдахо.

— Когато стигнем там, ще заредим отново и ще продължим — казва Кас.

От мястото си до шофьора Къртис си признава за пропуск в неговата подготовка за мисията:

— Не разполагам с никаква информация за град Джакпот.

— Не е голямо градче — обясни му Кас. — Просто място на пътя, където хората си изхарчват всичките пари.

— Това има ли някакво религиозно значение?

— Само ако се кланяш на рулетката — отвръща му Поли от дневната, където си почива на дивана заедно със Стария Жълтъо. Макар и да не получава никакви отговори, тя непрекъснато нашепва въпроси на кучето. Към Къртис се обръща с нормален тон: — В Джакпот има около петстотин хотелски стаи и две казина, няколко първокласни бюфета за по шест долара. А мястото е заобиколено от хиляди декари пуста земя. След като се навечеряш добре и бъдеш разорен в казината, можеш да отидеш с колата в дивата пустош, да си пообщуваш с природата и да си пръснеш мозъка.

— Явно затова толкова много хора в ранчо „Ниъри“ си купуваха от знаменития местен сос на баба. Сигурно са искали да го използват в

Джакпот — разсъждава Къртис.

Поли и Кас мълчат. После Кас казва:

— Къртис, рядко ми се случва, но в момента изобщо не те разбирам за какво говориш.

— Аз също — признава Поли. — Изобщо не мога да схвана.

— Там в ония фургони продаваха студени напитки, тениски и други неща — отговаря момчето. — На етикета за бабиния сос пишеше, че е достатъчно лют, за да ти отнесе главата.

Близначките отново мълчат, този път в продължение на половин километър.

Тогава Поли заключава:

— Странно момче си ти, Къртис Хамънд.

— Вече ми казаха, че не съм съвсем наред, прекалено съм сладък за този свят и че съм глупак. Но много бих искал някой ден да се оправя.

— На мен ми приличаш на „Рейнман“ — казва Кас.

— Хубав филм! — възкликва Къртис. — Дъстин Хофман и Том Круз. Знаете ли, че Том Круз е приятел със сериен убиец?

— Не знаех — отговаря Поли.

— Един мъж на име Върн Тъгъл, достатъчно стар да ви е дядо, колекционера зъбите на жертвите си. Чух го да говори на Том Круз в огледалото. Много се уплаших. Не знаех, че огледалото може да служи като средство за комуникация между господин Круз и него. Като огледалото на злата кралица в „Снежанка и седемте джуджета“. Сигурен съм, че Том Круз не знае, че Върн Тъгъл е сериен убиец, защото ако знаеше, щеше да го предаде на правосъдието. Кой е любимият ви филм с Том Круз?

— „Джери Макгуайър“ — отвърща Кас.

— „Топ Гън“ — казва Поли.

— А с Хъмфри Богарт?

— „Казабланка“ — отговарят едновременно близначките.

— И на мен. А с Катрин Хепбърн?

— „Жена на годината“, „Филаделфийска история“ — изброява Кас, след което и двете изричат: — „Да родиш дете“.

И така те продължават в мрака на север, общувайки си като стари приятели. Изобщо не говорят за престрелката при

бензиностанцията, за убийците мутанти или за странните способности на кучето и за предупреждението на лаптопа.

Къртис не се залъгва, че бързо усъвършенстващото му се умение да завързва запознанства и да общува ще накарат сестрите да забравят завинаги случилото се. Кастория и Полуксия никак не са глупави и рано или късно ще поискат обяснение.

Всъщност, като си припомнят бързината и хладнокръвието, с което се справиха със ситуацията, те със сигурност ще поискат обяснение от него, когато отново се върнат към темата. Тогава ще трябва да реши до каква степен да им разкрие истината. Те са негови приятели, а той мрази да лъже приятелите си. Колкото повече обаче те знаят, в толкова по-голяма опасност ще са.

След като зареждат догоре резервоара в Джакпот, без да починат и да хапнат в някой от бюфетите, те прекосяват границата на щата Айдахо и продължават на север към град Туин Фолс, който е обграден от два милиона декара обработваема плодородна земя, напоявана от водите на Снейк Ривър. Къртис знае много неща за геологическата и човешката история на града, за района на „Вълшебната долина“ и за обширните плата от застинала лава на север от Снейк Ривър. Сестрите направо са изумени и шашнати от осведомеността му.

С население над двайсет и седем хиляди души Туин Фолс предлага известно прикритие. Там момчето няма да е така лесно откриваемо, както когато пристигна в Колорадо и се превърна в Къртис Хамънд. Тук е в по-голяма безопасност, но не напълно.

Още не са минали и два часа от изгрева, когато Кас паркира флийтууда в един къмпинг. Безсънието и продължителното шофиране си казват своето, макар че сестрите все още изглеждат ослепителни и привлекателни. Служителят на къмпинга, който им помага да се настанят, е изплезил език.

Къртис не се нуждае от сън, но престорено се прозява, докато близначките разтягат дивана в дневната и постилат бели чаршафи. Стария Жълтъо наскоро е научил повече за тъмната страна на вселената, отколкото е необходимо на едно куче да знае, и е малко изнервен след престрелката. На него сънят ще му дойде добре, а Къртис ще сънува заедно с него известно време, след което през останалата част от деня ще планира бъдещето си.

Докато сестрите приготвят леглото, те включват телевизора. Всеки по-голям телевизионен канал предава надълго и нашироко за преследването на наркобосовете, които може да са въоръжени с тежки оръжия. Най-накрая властите признават, че трима агенти на ФБР са загинали при престрелка в паркинга за камиони в Юта, а други трима са ранени.

Съобщава се и за по-ожесточен сблъсък в един реставриран исторически град на запад от този паркинг. Но говорителите на ФБР и на военните отказват да коментират подобни слухове.

Всъщност правителството дава толкова малко информация за кризата, че телевизионните репортери не могат да запълнят времето на навините. Те се интервюират едно други и обменят мнения, опасения и версии.

Властите дори е са дали снимки или компютърни фотороботи на издирваните. Това кара някои от репортерите да мислят, че властите изобщо не знаят самоличността на престъпниците.

— Идиоти — казва Поли. — Изобщо няма никакви наркобосове, само зли извънземни. Нали, Къртис?

— Да.

— Федералните само теб ли търсят... — пита Кас.

— Да.

— ... защото си видял извънземните и знаеш твърде много...

— Точно така.

— ... или те преследват и извънземните?

— Ами, и едните и другите, предполагам.

— Ако знаят, че си жив, защо ще пишат тогава, че си бил убит от наркобосовете в Колорадо? — чуди се Поли.

— Не знам. — Мама го съветваше, че в крайна сметка във всяка история-легенда за прикритие се появяват противоречия и че вместо да измисля сложни подробности, за да запуши пробойните, което ще доведе до нови противоречия, той трябва само да изразява учудване и объркване винаги, когато е възможно. От лъжците се очаква да се държат уверено и спокойно, докато объркването обикновено е поубедително. — Изобщо не знам. Не изглежда смислено, нали?

— Ако кажат, че си оцелял, ще разпространят навсякъде физиономията ти и хората ще им помогнат да те открият — казва Кас.

— Направо съм озадачен и объркан. — Къртис е горд със себе си и с лекотата, с която прилага съвета на майка си. Успява да овладее ситуация, при която има опасност да възникне подозрение. — Наистина съм объркан. Не знам защо не са направили така. Странно, не мислите ли?

Сестрите си отправят един от онези подобни на сини лазери погледи, чрез които сякаш могат да си предават тонове информация за отрицателно време.

Те отново се впускат в хипнотизиращ диалог, който кара очите на Къртис да се местят с ритъма на метроном ту към едните яркочервени устни, ту към другите. Докато оправя завивките, Поли казва:

— Е, сега не е...

— ... време — продължава Кас.

— ... да се занимаваме с тия...

— ... истории за НЛО...

— ... и за това, което се случи...

— ... при бензиностанцията. — Кас слага чиста калъфка на възглавницата. — Много сме уморени.

— ... и отвеяни...

— ... за да мислим ясно...

— ... но когато седнем, за да си поговорим...

— ... искаме да сме с бистър ум...

— ... защото имаме много...

— ... въпроси. Цялата тази работа е...

— ... много странна — завършва изречението Поли, а Кас продължава:

— Не искахме...

— ... да говорим за това...

— ... докато карахме...

— ... защото трябва да помислим...

— ... за да проумеем добре случилото се.

Сестрите си предават една на друга цели масиви информация с помощта на телеметричните погледи, след което двата чифта сини очи се съсредоточават върху Къртис. Чувства се така, сякаш го сканират с такъв електронен лъч, който не само може да разкрие състоянието на органите и артериите му, но също така дава пълна картина на неговите тайни и на истинското състояние на душата му.

— Ще поспим осем часа — казва Поли, — а на вечеря ще обсъдим положението.

— Може би тогава — добавя Кас — някои неща няма да звучат толкова объркващо колкото сега.

— Може би — съгласен е Къртис, — но може би не. Когато нещата са объркващи, те обикновено си остават такива докрай. Има неща, които винаги ни озадачават и звучат объркващо. Аз открих за себе си, че е най-добре да приемеш объркването и да си продължиш по-нататък.

Парализиран от двойния изпитателен поглед на сестрите, Къртис се стреми да обясни това, което току-що е казал. Когато възпроизвежда думите си наум, те не му се струват толкова логични и убедителни, колкото преди няколко секунди. Усмивка се, защото според мама усмивката може да постигне това, което думите не могат.

Но не е толкова лесно да заблудиш Кастория и Полуксия. Усмивката му не предизвиква аналогична реакция от тяхна страна.

— По-добре поспи, Къртис — казва Поли. — Бог знае какво ни предстои. Каквото и да е то, ще трябва да сме отпочинали, за да се оправим с него.

— И не отваряй вратата — предупреждава го Кас. — Алармата няма да познае дали някой влиза, или излиза от караваната.

Те са прекалено уморени да обсъждат последните събития с него в момента, но са се погрижили да не може да се измъкне, преди да го разпитат хубаво.

Сестрите се оттеглят в спалнята.

В дневната Къртис се пъхва под завивките. Кучето е доста мръсно, но момчето му разрешава да се качи при него на дивана, където животното се свива на кълбо върху одеялото.

Като използва воля срещу материята, на микроравнище, където волята може да победи, той може и да успее да изключи алармата. Но чувства, че дължи на близначките някои отговори, и не иска да ги оставя в пълно неведение.

Освен това той най-накрая е открил истински приятели. Уменията му за общуване може и да не са така изтънчени, както смята, но в лицето на сестрите Спелкънфелтър е спечелил страхотни спътници, а никак не му се иска да се изправя сам срещу света отново, само с духовната си сестра до себе си. Кучето също е желан е ценен

спътник, но само неговата компания не е достатъчна. Макар и търсена и обичана от поетите, самотата е изолация и разяжда душата както червея — ябълката. Унищожава надеждата и оставя празнота след себе си.

Още повече, че сестрите му напомнят за майка му. Не на външен вид. Въпреки всичките ѝ добродетели мама никога не е била танцьорка в Лас Вегас. Духът на близначките, техният висок интелект, твърдост и решителност, тяхната нежност — всички тези качества притежаваше и майка му. В компанията на Кас и Поли той е обладан от блаженото чувство, че принадлежи към едно семейство, към тяхното семейство.

Умореното куче спи.

Къртис усеща тупкането на благородното му сърце. Влиза в сънищата му и отново съзира игривото Присъствие, от което простите същества като кучето никога не се дистанцират. На разстояние светове далеч от родния си дом осиротялото момче тихо плаче, по-малко от тъга за загубата и повече от радост за майка си. Тя е прекрачила великия праг и е отишла при светлината. И сега в присъствието на Бог тя е познала радостта, подобна на тази, която синът ѝ винаги е изпитвал в нейно присъствие. Той не може да спи, но за известно време открива малко покой на тази страна от Рая.

ГЛАВА 52

Слънцето гореше като ярко петно в небето на запад. Лекият вятър сякаш идваше от това петно, горещ и сух, смесен с миризмата на разтопен метал.

Петък следобед, само пет часа след като Мики се срещна с Ноа Фаръл, тя натовари само един куфар в багажника на камарото си.

Беше заредила с бензин, беше сменила филтрите, ремъците, маслото и беше сложила четири нови гуми. Като смяташе и парите, дадени на детектива, повече от половината ѝ банков кредитен лимит беше изхарчен.

Взе дръзко решение да потърси Лейлъни в Нънс Лейк, Айдахо. Дори да откриеше накъде е тръгнал Мадок оттам, едва ли щяха да ѝ стигнат парите да го преследва обратно до Калифорния.

Когато Мики се върна вкъщи, леля Джен беше в кухнята и слагаше два плика с лед в хладилната чанта за пикници, вече пълна със сандвичи, сладки, ябълки и кутии с диетична кола. С тези провизии Мики нямаше да си губи времето да спира, за да хапне, а освен това щеше да спести и средства.

— И не се опитвай да шофираш цяла нощ — предупреди я леля Джен.

— Не се притеснявай.

— Преднината им е по-малко от ден. Бързо ще ги настигнеш.

— Ще трябва да съм минала през Сакраменто до полунощ. Там ще пренощувам в мотел за шест часа, след което ще се опитам да стигна до Сиатъл до утре вечер. После, късно в неделя — в Нънс Лейк, Айдахо.

— На сами жени на път могат да им се случат неприятни неща — тревожи се Дженива.

— Вярно е, но на сами жени могат да им се случат неприятни неща и в собствения им дом.

Дженива затвори капака на хладилната чанта и каза:

— Скъпа, ако служителят от мотела прилича на Антъни Пъркинс или пък човекът на бензиностанцията прилича на Антъни Хопкинс, или ако срещнеш мъж, който изглежда като Алек Болдуин, направо го ритни в слабините и бягай.

— Мислех, че си застреляла Алек Болдуин в Ню Орлийнс.

— Да ти кажа, този човек е бил бутан от висока сграда, давили са го, наръгвали са го, мечка го е осакатила, застрелвали са го — но той все продължава да се връща здрав и невредим.

— Непременно ще го чакам да дойде — обеща Мики и взе хладилната чанта от масата. — Що се отнася до Антъни Хопкинс, бил той Ханибал Лектър или не, той ми изглежда добродушен.

— Може би трябва да дойда с теб, скъпа, с пушка в скута. — Дженива придружи племенницата си до вратата.

— Може би идеята би била добра, ако имахме пушка. — Присви очи заради ярката слънчева светлина, която се отразяваше в бялото камаро. — Както и да е, все пак трябва да останеш тук, в случай че се обади Ноа Фаръл.

— Ами ако изобщо не се обади?

— Ще се обади — отвърна Мики и сложи чантата на предната седалка. — Къде отиде моята леля Слънце изведнъж?

— Може би трябва да се обадим в полицията.

Мики затвори вратата на колата.

— В коя полиция да се обадим? Тукашната или тази в Санта Ана? Мадок вече не попада под тяхната юрисдикция. Да повикаме ченгетата във всеки град в Калифорния, Орегон или Невада, през който минава той? Дори и да беше Хитлер, ако само минаваше през градовете, полицията нямаше да даде и пет пари. Да повикаме ФБР? Аз, бившата затворничка, да им се обадя, докато те са заети с преследването на наркособове?

— Може би докато стигнеш до Айдахо, този господин Фаръл ще има доказателства и ти ще можеш да се обърнеш към тамошната полиция.

— Може би. Но светът е по-различен от този, който виждаш в старите черно-бели филми, лельо Джен. В онези дни ченгетата са били по-отдадени на службата на закона. Хората са били по-добри. Нещо се е случило. Всичко се е променило. Целият свят е като... разбит. Хората все повече се отчуждават един от друг и остават самотни.

— И мислиш, че съм изгубила слънчевата си жизнерадост?

Мики се усмихна.

— Ами аз никога не съм била напълно весела и щастлива. Но знаеш ли, дори и да ми предстои трудна задача, се чувствам по-добре, отколкото когато... мисля, че се чувствам по-добре от всякога.

През зелените очи на Дженива сякаш премина сянка и погледът ѝ се помрачи.

— Страх ме е.

— Мен също. Но ще ме е страх повече, ако не сторя нищо.

Лиля ѝ кимна.

— Приготвих ти един буркан със сладки.

— Обичам сладки.

— И едно бурканче със зелени маслини.

— Ти си страхотна.

— Нямах люти чушки.

— Е, нищо, тогава значи съм готова за път.

Прегърнаха се. На Мики ѝ се стори, че Джен не иска да я пусне от прегръдката си и че на нея самата не ѝ се тръгва.

Джен прошепна като молитва:

— Върни я обратно.

— Ще я върна — също прошепна Мики, убедена, че ако обещанието беше изречено на висок глас, щеше да е прекалено дръзко и щеше да предизвика съдбата.

След като Мики се качи в колата и запали двигателя, Джен се хвана за отворения прозорец.

— Сложих ти и три пакета с M&M.

— След пътуването непременно ще мина на диета със салата.

— И, скъпа, в малкия зелен буркан има нещо много вкусно.

Задължително го опитай довечера.

— Обичам те, лельо Джен.

Дженива попи сълзите си с кърпичка и отстъпи назад.

После, докато шевролетът започна да се отдалечава, старата жена се затича след колата и помахаше с мократа кърпичка.

Мики спря и Джен отново се наведе към прозореца на колата.

— Помниш ли, малка мишчице, гатанката, която ти задавах като малка?

Мики поклати глава.

— Гатанка ли?

— Какво ще откриеш зад вратата...

— ... която се намира на една врата от Рая — довърши Мики.

— Значи помниш. А помниш ли как ми даваше отговор след отговор и нито един не беше правилният?

Мики замълча и само кимна.

В зелените очи на Дженива горяха пламъци.

— Още тогава трябваше да разбере от отговорите, че нещо в живота ти не е наред.

— Добре съм, Джен — успя да каже само Мики. — Вече не че притесняват подобни проблеми.

— Какво ще откриеш зад вратата, която е на една врата от Рая? Помниш ли верния отговор?

— Да.

— И мислиш ли, че наистина е верен?

— Ти ми каза верния отговор, лельо Джен. Значи трябва да е истина. Ти никога не лъжеш.

На следобедното слънце сянката на Дженива беше по-дълга и потънка от обикновено, по-черна от асфалта под нея. Нежният ветрец разроши златисто-посребрената ѝ коса и от нея се образува ореол. Сякаш някаква свръхестествена сила се всели в нея.

— Спомни си, скъпа, поуката от гатанката. Това, с което си се заела, е много хубаво и благородно. Но ако не се получи нищо, винаги съществува онази врата и това, което се намира зад нея.

— Ще се получи, лельо Джен.

— Върни се у дома.

— Че къде другаде ще намеря жилище без наем и такава добра храна?

— Върни се у дома — настоя Дженива.

— Непременно ще се върна.

Дженива сияеше на слънцето, сякаш и тя излъчваше светлина. Протегна ръка към бузата на Мики и я погали. После с неохота се отдръпна. В този момент никой весел филмов спомен не можеше да промени тъжните ѝ чувства. И ето, Дженива маха за сбогом отзад. Сияе на слънцето и маха. Маха. Колата завива зад ъгъла и Дженива се скрива. Мики е сама, а Нънс Лейк се намира на повече от две хиляди и петстотин километра от тук.

ГЛАВА 53

Пълна с вълшебни бебета, пчелата-кralица пътува из Невада, седнала до скорпиона, който я е оплодил. Очите им са скрити зад слънчеви очила, както и намеренията им. Две насекоми — знаменитости в кралска карета.

Те продължават да заговорничат почти шепнешком. Разговорът им бива прекъсван само от смях и от възторжените възклицания на кралицата.

Имайки предвид това, което старата Синсемила ѝ е разкрила, Лейлъни изобщо не можеше да отгатне по логически път какво са намислили двамата. Като бъдещ писател тя не страда от липса на въображение, но никой нормален човек не би могъл да си представи ужасите, раждащи се в болните мозъци на майка ѝ и доктор Смърт. Те спряха да обядват в бара на един хотел-казино западно от Лас Вегас, заобиколен от километри горещ пясък и напукани скали. Това кътче беше построена наред пустошта не защото пейзажът беше подходящ за курорт, а защото значителен процент от хората, пътуващи за Вегас, щяха да се отбият първо тук, нетърпеливи да си опитат късмета, който обаче най-вероятно щеше да им изневери.

В този дворец на кича и безвкусицата продаваха евтино пиене на алкохолици, пристрастени комарджии, решени да се разорят на всяка цена, и на почитатели на садистични проститутки с камшици. Но дори тук ресторантът предлагаше омлети с яйца без холестерол и нискомаслено сирене с броколи.

Лейлъни се оказа в капан, седнала между майка си и Престън в полукръглото сепаре със седалки от червена изкуствена кожа. Старата Синсемила поръча две от тези диетични и безвкусни ястия, едно за нея и едно за дъщеря ѝ, с препечени филийки и две чинии с пресни плодове. Докторът на смъртта изяде един чийзбургер и пържени картофи — усмихнат до уши, облизващ устните си, непоклатим. Сервитьорката им беше тийнейджърка с мазна руса коса. На табелката на униформата ѝ пишеше: ЗДРАВЕЙТЕ, КАЗВАМ СЕ ДАРВИ. Сините

очи на Дарви бяха абсолютно празни. Без изобщо да прикрива скуката и досадата си, тя често се прозяваше, докато сервираше на клиентите, мънкаше си под носа, едва се влачеше и бъркаше поръчките. Когато ѝ направеха забележка, тя въздъхваше отегчено.

Лейлъни предположи, че една толкова отегчена душа като Дарви може да се зарадва на колоритни клиенти, които да облекчат скуката ѝ, и може наистина да се вслуша в нейната истинска драма.

Когато сервитьорката дойде със сметката, Лейлъни я заговори:

— Искат да ме заведат в Айдахо, да разбият черепа ми с чук и да ме погребат в гората.

Дарви бавно примигна като гушер, припичащ се на слънце.

Престън Мадок каза на Лейлъни:

— Скъпа, бъди искрена с госпожицата. Двамата с майка ти не сме манияци с чукове. Ние сме манияци с брадви. Няма да ти разбием главата, а ще те насечем на парчета и ще те дадем за храна на мечките.

— Говоря сериозно — продължи Лейлъни към Дарви. — Той уби по-големия ми брат и го зарови в Монтана.

— Нахраних с него мечките — добави уж шеговито Престън. — Винаги постъпваме така с трудни деца.

Синсемила гальовно разроши косата на дъщеря си:

— О, Лейни, бебчо, понякога си толкова мрачно дете.

Бавно мигащата Дарви сякаш чакаше да се появи някоя муха и да я сграбчи с жабешкия си език.

Майката се обърна към русата флегма:

— Брат ѝ всъщност беше отвлечен от извънземни и в момента го лекуват в тяхната секретна база на орбиталната станция на Луната.

— Майка ми наистина вярва в приказките за извънземни — каза Лейлъни. — Тя е побъркана и са ѝ вкарали милиарди волтове ток в мозъка с електрошокова терапия.

Майка ѝ театрално забели очи и имитира електрически звук:

— З-з-з, з-з-з, — засмя се и отново: — з-з-з, з-з-з!

Играещ ролята на строг, но любящ баща, Престън Мадок отново се намеси:

— Лейни, престани. Не е смешно.

Синсемила се намръщи на Престън:

— О, скъпи, всичко е наред. Тя просто упражнява въображението си. Това е хубаво, полезно е. Не съм убедена, че детските фантазии

трябва да се потискат.

— Ако се обадиш на ченгетата и им се закълнеш, че си видяла тази двамата да ме удрят, ще започнат разследване и всичко ще свърши, ще си героиня — каза Лейлъни на сервитьорката. — Ще те дават по телевизията и дори може да те поканят в шоуто на Опра Уинфри.

Дарви остави сметката на масата и отговори:

— Ето защо никога няма да имам деца.

— О, не говори така — разчувствано ѝ възрази Синсемила — Дарви, не се лишавай от майчинството. Толкова е вълнуващо! Раждането на дете те свърза здраво с живата земя.

— Да, бе — отвърна сервитьорката и отново се прозя. — Страшно вълнуващо ми се струва.

Тя се отдалечи от масата, а Престън остави тлъст бакшиш до сметката.

— Лейни, бебчо, това мрачно мислене е резултат от глупавите книги за зли хора-свине — каза Синсемила. — Трябва ти нещо по-сериозно, за да проясниш мозъка си.

— Невероятна си, майко.

Старата Синсемила сложи ръка на гърба на Лейлъни и я придърпа към себе си. Прегърна я силно в изблик на, колкото и странно да беше, майчини чувства.

— Понякога ме притесняваш, малък Клонкинаторе — каза Синсемила и се обърна към Престън: — Мислиш ли, че е кандидат за терапия?

— Когато му дойде времето, те ще излекуват и ума, и тялото ѝ — пророкува той. — За превъзходящия извънземен интелект тялото и умът са едно цяло.

Зовът за помощ към Дарви се оказа напразен. Не защото дебелата глава на сервитьорката не можа да схване казаното, а защото за пръв път Лейлъни показа на Престън, че не вярва в неговата история за Лукипела — как бил засмукан от летяща чиния и бил излекуван от извънземни лечители от Марс и Андромеда. Тя разкри, че го подозира в убийство. Престън може би преди се досещаше, но сега вече знаеше със сигурност.

Когато излизаше от сепарето, Лейлъни дръзна да погледне Престън. Той ѝ намигна.

Можеше да се опита да избяга. Въпреки шината на крака можеше да измине доста бързо поне стотина километра, а след това щеше да запази добро темпо. Ако обаче побегнеше между масите, излезеше от ресторанта и извикаше: „Той ще ме убие“, персоналът на казиното и играещите най-вероятно нямаха изобщо да реагират.

Затова Лейлъни смирено отиде до „Лекия вятър“. Когато Дарви се прозяваше отново, взимаше бакшиша и си мислеше, че побърканото недъгаво хлапе е извадило късмет с такъв щедър баща, караваната вече излизаше на междущатско шосе № 15, заредена и движещата се с пълна скорост на североизток към Вегас.

На седалката на шофьора след сравнително трезво прекарана сутрин, подкрепила се с обяда, старата Синсемила се готвеше да премине към приемането на медикаменти, което всяка една родителка на свръхестествени човеци трябваше да стори. Взе аптекарско порцеланово хаванче между краката си и стри на прах в него три таблетки.

Лейлъни нямаше представа какви са тези вещества. Едва ли обаче бяха таблетки аспирина.

Когато пчелата-кralица свърши със стриването, сложи сребриста тръбичка в едната си ноздра и смръкна от психоактивиращата смес. После смени ноздрите, за да намали вредния ефект върху лигавицата на носа. Това се дължеше на факта, че органът на обонянието ѝ се беше превърнал в прахосмукачка за всякакви токсични субстанции.

Нека купонът да започва и супербебетата да мутират.

Близо до Лас Вегас те отбиха по федералната магистрала № 95, която продължаваше на север по протежение на западната граница на Невада. Близо двеста и петдесет километра покрай националния резерват в долината на смъртта, който се намираще от другата страна на границата, в Калифорния. Пустинният терен не се различаваше много от Долината на смъртта. Той не се промени нито по-късно при град Голдфийлд, нито когато след Тонопа завиха на северозапад.

Маршрутът им минаваше далеч от Източна Невада, където федералните сили бяха блокирали всички магистрали и огромни площи от хиляди квадратни километра в търсене на наркобовете, за които Престън продължаваше да настоява, че са извънземни. „Типична дезинформация на правителството“ — негодуваше той.

Седнала на кухненската масичка, Лейлъни изобщо не се интересуваше от никакви наркособове и извънземни. Вече губеше и интерес към злите хора-прасета от друго измерение това беше първата книга от поредица от шест части. Невъзможността да се концентрира върху романа не се дължеше на обстоятелството, че главните лоши герои са станали по-малко лоши, или че добрите са станали по-малко добри. Тъй като отношенията ѝ с Престън се влошиха толкова драстично, тя вече не се вълнуваше от разни странни истории за животноподобни злодеи. Един реален еквивалент от плът и кръв на човек-прасе седеше зад волана на „Лекия вятър“. Той кроеше болни планове и в сравнение с него дори и най-страховитите фантастични герои изглеждаха като Червената шапчица. Накрая тя заряза романа и отвори дневника си, в който беше описала сцената от ресторанта. По-късно докато караваната се носеше из изсъхналите планини и високите равнини, Лейлъни отрази наблюденията си за поведението на майка си, която напоследък беше доста превъзбудена. Това се дължеше поне на два наркотика в допълнение към стритите на прах таблетки.

Близо до Тонопа на триста и двавет километра от Вегас, Синсемила седна на масата до Лейлъни и се приготви да се обезобразява. Сложи специално за тази цел синя хавлия, която щеше да ѝ е необходима за ръката. В тенекиена кутия от бисквити със снежни човеци на капака беше подредила инструментариума си. Той се състоеше от спирт, памуци, марли, лейкопласт, обезболяващи медикаменти, бръснарски ножчета, три хирургически скалпела с различна форма и четвърти с изключително остро острие от рубин, предназначен за операция на очите.

Синсемила положи лявата си ръка върху хавлията и се усмихна при вида на големия и безформен белег на предмишницата, дълъг петнайсет и широк пет сантиметра. В продължение на минути тя сякаш медитира върху тази илюстрация от изкривена плът.

Лейлъни изобщо не искаше да става свидетел на подобна лудост. Искаше ѝ се да се скрие от майка си, но нямаше къде да избяга от нея в караваната. Не ѝ разрешаваха да влиза в спалнята на Синсемила и Престън, а диванът в дневната беше съвсем близо до масата. Ако се оттеглеше в банята и затвореше вратата, майка ѝ можеше да я последва.

Тя беше разбрала, че ако покажеше и най-малко отвращение или неодобрение, щеше да си навлече гнева на майка си — ураган, на който не се устояваше лесно. Ако пък Лейлъни покажеше интерес към заниманията на Синсемила, майка ѝ можеше да я обвини, че е шумна или че се държи невъзпитано, и отново щеше да последва буря.

Безразличието си оставаше най-сигурната тактика, макар и да беше престорено и да маскираше истинското отвращение. Затова когато Синсемила подреди инструментите за обезобразяване, Лейлъни се съсредоточи върху дневника си и започна да пише задълбочено в него, без да обръща внимание на побърканата жена.

Този път безразличието се оказа неподходящо за защита. Лейлъни се беше научила да пише еднакво добре и с двете ръце. Сега, докато пишеше с лявата, недъгавата ръка, майка ѝ я гледаше със засилен интерес. Лейлъни предположи, че Синсемила любопитства какво пише в дневника, но за голяма нейно съжаление се излъга. Духът на откачен касапин се беше вселил в майка ѝ.

— Мога да я направя красива — каза Синсемила.

Лейлъни реагира, без да спира писането:

— Кое да направиш красиво?

— Изкривената ти китка, свинското копито, което иска да стане човешка ръка. Тази грозна буца на върха на ръката ти — това може да стане красиво. Мога да я направя красива. Не само красива, а направо великолепна, произведение на изкуството, и ти няма да се срамуваш повече.

До този момент Лейлъни си въобразяваше, че е защитена с надеждна броня срещу нападенията на майка си. Ударът обаче беше толкова неочакван, че копието намери уязвимото място между бронята, хлъзна се между ребрата и прониза сърцето ѝ — бързо и болезнено пробождаше.

— Не ме е срам от ръката ми — отвърна тя. Не искаше майка ѝ да разбере, че я е наранила.

— Храбрата Лейни отново излиза с нейния стар номер „нищо не може да ме спре и аз съм невъзмутима“. Отново се прави на принцеса. Аз ѝ говоря сериозно, а тя иска да ми каже, че грозната недъгава ръка е красива. Не се боя да кажа „недъгава“, а ти вземи се събуди, момиче. Трябва да престанеш да си въобразяваш, че като мислиш нормално,

значи си нормална. Много ще се разочароваш. Никога няма да бъдеш нормална, но можеш да се разкрасиш малко. Чуваш ли?

— Да. — Лейлъни пишеше по-бързо, решена да отрази всяка една дума на майка си. Като се отнасяше към този монолог просто както някакво граматическо упражнение-диктовка, тя се абстрахираше от жестокостта. Ако успееше да задържи Синсемила на дистанция, нямаше да позволи да я наранят отново. Можеш да бъдеш наранен само от реални хора. Реални хора, които не са ти били безразлични. Така че наричай си я „старата Синсемила“, „пчелата-кralица“ или „скъпата майчица“, отнасяй се към нея весело, пренебрежително, защото в крайна сметка тя си остава един клоун и думите ѝ нямат никакъв смисъл.

— За да се приближиш до нормалността — каза старата Синсемила, пчелата-кralица, змиеукротителката, преминала шокова терапия, — трябва да погледнеш трезво на това, което ти е объркано. Трябва да погледнеш трезво на подобната ти на щипка на рак ръка. Знаеш ли как да я подобриш?

— Не. — Лейлъни пишеше като бясна.

— Виж.

Лейлъни вдигна поглед от дневника.

Синсемила посочи с пръст белезите на предмишницата си.

— Сложи си ръката тук на хавлията и аз ще я направя красива като моята.

Погълнала обилен омлет със сирене и солидно количество незаконни химически дроги, сега Синсемила изпитваше друг зверски глад.

На Лейлъни ѝ се стори, че погледът на майка ѝ ще ѝ извади очите. Погледна към лявата си китка. Усети, че вниманието на Синсемила също е насочено натам.

Ако само грубо отхвърлеше предложението да направят ръката ѝ „по-красива“, можеше сериозно да разгневи майка си. Тогава имаше риск Синсемила да бъде изцяло обсебена от тъмно желание да твори скулптури от плът и тогава тя щеше да преследва Лейлъни с дни.

Докато пътуваха към Айдахо и вероятно към тихото кътче в Монтана, където я чакаше Луки, Лейлъни трябваше да запази ясно съзнание, да бъде нащрек в случай, че у Престън Мадок се събуди

нагонът да убива, и да се възползва от първата възможност да избяга от кошмара.

Но нищо от това нямаше да бъде възможно, ако майка ѝ непрекъснато ѝ досаждаше. В дома на Мадок мирът и спокойствието не идваха често, но тя трябваше да постигне някакво примирие по въпроса за обезобразяването, ако иска да запази бистър ум и да се спаси.

— Красива е — излъга Лейлъни. — Не боли ли?

Синсемила извади от кутията шишенце с обезболяващо.

— Намажи с това кожата си и ръката ти ще изтръпне. Останалата болка ще е цената за твоята красота. Всички велики писатели и художници знаят, че без болка няма красота.

— Капни малко на пръста ми. — Лейлъни протегна дясната си ръка, като предпочете да държи лявата, деформираната, по-далеч от настървената си майка.

Течността имаше лютива миризма и ѝ се стори студена при допира с пръста ѝ. Кожата ѝ първо я засърбя леко, след което изтръпна и стана като гума.

Докато старата Синсемила я гледеше с кръвясал поглед както лисицата наблюдава нищо неподозиращ заек, Лейлъни остави химикалката и вдигна деформираната си ръка, като се престори, че я оглежда.

— Твоите рисунки са красиви, но аз си харесвам повече моята форма.

— Всяко дете се опитва да се опъва, да се съпротивлява. Дори и бебчето Лийни. Тя не иска да яде кейк с ром, за да не се напие, сбърчва нос, когато майка ѝ се забавлява безобидно. Но дори и Лейлъни, госпожица Целомъдрие, трябва да бъде красива. Но Лейни не харесва моята рисунка. Че кое дете ще иска да има татуировка като майка си? И аз също не искам. Мамка му, тогава да вземем да се обличаме еднакво, да се фризираме еднакво, да ходим заедно на чаени партита, да правим кейкове за някакви глупави църковни благотворителни мероприятия. И най-накрая Престън ще трябва да ни застреля и да ни отърве бързо от мъките. Ти каква форма си измислила?

Все още оглеждаща ръката си, Лейлъни положи всички усилия да накара майка ѝ да повярва, че двете са намерили общ език и се разбират чудесно.

— Не знам. Нещо уникално като изпъстрените крила на водно конче. Нещо изключително красиво, но екстравагантно. Нещо, което казва: „Майната ти, аз съм мутант и се гордея с това“.

Макар че е бясна, старата Синсемила успява да обуздае звяра в себе си, да потисне стихията на лудостта и да се престори на мила и ласкателна:

— Да! Дай да ти украсим пръста! Може би в теб все пак е останало нещо от мен, Лейлъни. Може би в жилите ти тече благородна кръв, макар и на пръв поглед да не се забелязва.

Движеха се със скорост сто километра в час. Слънцето над Невада безмилостно печеше зад планините. Хавайските танцьорки поклащаха бедра. Лейлъни и майка ѝ се бяха свили до масата като палави тийнейджърки, обменящи си клюки за момчетата, грима и модата. Но в действителност обсъждаха как да инкрустират една вече и без това странна ръка.

Майка ѝ беше привърженичка на труден и сложен проект: мръсни думи и фрази, красиво изрязани върху всеки пръст и върху дланта, разклоняващи се на лъчи към гърба на дланта.

Докато се преструваше, че сериозно е заинтересувана от идеята да превърне ръката си в живо табло за демонични рисунки, Лейлъни предлагаше различни алтернативи: сюжети с цветя, листа, египетски йероглифи, поредица от числа с магически свойства, взети от книгите на Синсемила по нумерология...

След близо четирийсет минути зловещ разговор те постигнаха единодушие поне за едно нещо — че уникалното платно, каквото представляваше ръката на Лейлъни, не трябва да се хаби напразно. Следователно беше необходимо подробно обмисляне и проучване. Ако Ричард Браутиган беше измислил и написал „В захарта на пъпеш“ през един летен следобед, Синсемила щеше да разбере словата му само от едно прочитане и нямаше непрекъснато да преоткрива все нови и нови мистерии в творбата. В продължение на няколко дни те щяха да обмислят всички варианти на проекта и да се консултират отново за дизайна.

Лейлъни дори даде име на новото изкуство „биографюра“, което беше по-приятно за ухото от „обезобразяване“. Художникът в Синсемила се пробуди и тръпнеше пред авангардността на подобно занимание.

Опасността от голяма буря от страна на Синсемила беше избегната толкова успешно, че скъпата ѝ родителка си прибра комплекта, без да употреби скалпела нито върху ръката на Лейлъни, нито върху собствения си грозен белег на предмишницата. Поне засега желанието ѝ да реже беше преминало.

Желанието ѝ да витае отново из облаците обаче не беше секнало. Отиде до хладилника и взе оттам един найлонов плик с пакетирани екзотични сушени гъби, които не се препоръчваха за употреба в салата.

Когато паркираха в къмпинга до един мотел-казино в Хоуторн, Невада, пчелата-кralица вече се намираще във фазата на халюцинациите. Тя лежеше на пода на дневната, вперила поглед в усмихнатия бог на слънцето на тавана, и разговаряше с него. Понякога му говореше на английски, понякога — на хавайски. В допълнение към мистичните и духовни проблеми, темите, които тя избираше за разговора, варираха от мнението му за новите музикални момчешки банди, дали приема достатъчно количество селен дневно до каква прическа би ѝ отивала най-много.

Докато изгревът приближаваше, доктор Смърт прекрачи жена си, която дори и да я беше стъпкал, едва ли щеше да разбере, и излезе да вземе вечеря за тримата. Лейлъни остана в компанията на мърморещата, дърдорещата и кискащата се жена, както и с електрическите хавайски танцьорки, които продължаваха неуморно да се поклащат.

ГЛАВА 54

Петък вечер в Туин Фолс, Айдахо, не е по-различен от събота, понеделник или сряда в същото градче. Жителите на Айдахо наричат родния си край „Скъпоценния щат“. Сигурно защото тук се добиват диаманти. Основният продукт на износ обаче са картофите, но никой с чувство на гражданска гордост и малко познания по пъблик рилейшънс не би нарекъл Айдахо „картофения щат“. В Айдахо, макар и далеч от Туин Фолс, се намира може би най-завладяващия планински пейзаж в Съединените щати. Но и дори планинската атмосфера не може да разбуди туристическия интерес, Къртис тази вечер. Той предпочита топлината и уюта на подвижния дом.

Освен това никое творение на природата или на човека не може да се сравнява с гледката на как Кастория и Полуксия приготвят вечеря.

В еднакви червени копринени пижами с широки ръкави и крачоли, със сандали с високи платформи, с червен маникюр и педикюр, със спускащи се нежни къдрици, те умело сноват около кухненската маса и печката. При това демонстрират хореография на балетна трупа.

Интересът им към кулинарното изкуство и атрактивното използване на ножове по подобие на японските готвачи, както и интересът им към цирковите номера с мятане на томахапка и сатъри около асистенти, завързани на въртящо се колело, интересът им към самозащитата с помощта на най-различни хладни оръжия — всичко позволява на близначките да приготвят вечеря с достатъчно елементи на развлечение и забавление, за да могат да ги наемат да водят кулинарно предаване по телевизията. Остриетата бляскат, а стоманените предмети дрънчат, докато те режат лук, целина, пипер, телешко, салата...

Къртис и Стария Жълтъо седят един до друг зад масата, пленени от стила на готвене на сестрите. Скоро става ясно, че вечерята

наистина ще е много вкусна и че в процеса на приготвяне едва ли ще има отрязани пръсти и наранявания.

Духовната сестра получава място на масата поради много причини, включително защото е помогнала за спасяването на живота им, но и защото е къпана. След като спаха седем часа и се събудиха, преди сами да вземат душ, Поли и Кас сложиха кучето във ваната и хубаво го изтъркаха. После направиха на Жълтъо фризура със сешоар, разчесаха го и дори го напръскаха със скъп парфюм. Кучето сега гордо седеше до Къртис.

Като алени пеперуди, като червени пламъци, близначките внасяха толкова много ухаещи приятно и вкусни ястия, че не могат да се поберат на масата. Някои остават на кухненския плот, докато им дойде редът. Сестрите също слагат до масата и дванайсет зарядната едрокалибрена пушка, както и деветмилиметровия пистолет. След премеждията в Невада те не ходят дори до тоалетната без оръжие.

Сестрите отварят по бутилка бира за себе си и една бутилка безалкохолна бира за Къртис, за да може да оцени комбинацията от китайската храна и студената напитка. Чиниите са напълнени догоре. Близначките показват апетит, по-голям дори от този на Къртис, макар че момчето трябва да яде не само за да засища глада си, но и за да контролира биологичната си структура и да продължи да бъде Къртис Хамънд — самоличност, която още не му е станала напълно естествена.

Стария Жълтъо получава телешко и пилешко филе на ленти в чиния, като че също е пълноправен гост като Къртис. Къртис успява да използва връзката момче-куче, за да го накара да се въздържа и да не се нахвърли невъзпитано върху храната, както е програмирано в кучешката му натура. Отначало подобно бавно хранене му се струва странно, но скоро открива, че така е много по-приятно, отколкото да погълне всичко за броени секунди. Дори и да можеше да ползва прибори, да държи порцеланова чаена чаша в лапата си и да разговаря на перфектен английски, Стария Жълтъо не би се държал по-благородно, отколкото сега, по време на пиршеството с китайска храна.

Сестрите ги забавляват непрестанно, като си припомнят своите приключения, свързани с парашутизма, краденето на коне, лова на акули с харпуни, спускането със ски от седемдесет и пет градусов наклон, спускането с парашут от високи сгради в няколко големи града

и защитаването на честта на холивудските партита, посещавани от, както ги нарича Поли, „тълпи алчни и ненаситни, надменни, побъркани от дрогата, мазни филмови звезди и режисьори с празни глави“.

— Някои от тях бяха симпатични — казва Кас.

Поли ѝ опонира:

— С цялото ми уважение, Каси, ти би открила симпатяги и на събрание на нацисти и канибали.

Каси се обръща към Къртис:

— След като напуснахме Холивуд, аз направих изчерпателен анализ на преживяното и изчислих, че шест и половина процента от хората във филмовия бизнес са нормални и добри. Според мен всички останали са лоши, макар че други четири и половина процента от тях са нормални. Не е честно да осъждаме цялата общност, дори и преобладаващото мнозинство от тях да са умопобъркани.

Когато са изяли абсолютно всичко, натъпкали са се и са раздигнали масата, те отварят нови три бири, а на Стария Жълтъо му дават купичка с вода. Запалват свещи, включват лампите и след като Кас отсъжда, че атмосферата е „приятно страшничка“, близначките се връщат на масата, пляскат с ръце по бутилките, навеждат се над масата и се съсредоточават върху гостите си — и върху момчето, и върху кучето.

— Ти си извънземен, нали Къртис? — казва Кас.

— Ти си извънземен, нали Стари Жълтъо? — пита Поли кучето.

А после и двете казват:

— Хайде сега разправяйте всичко.

ГЛАВА 55

В очакване на доктор Смърт да се върне от вечеря, Лейлъни се опитваше да се абстрахира и да не чува дърдоренето на майка си. Тя седеше на предната седалка, пред панорамното стъкло и гледаше залеза. Хоуторн беше истинско пустинно градче, построено върху широка равнина, оградена от планини. Слънцето, подобно на оранжево драконово яйце, беше кацнало върху острите върхове на запад и аленият му жълтък се разливаше по небето. На този фон планините бяха обагрени в златистожълто, след което постепенно свалиха сияещите корони и се преоблякоха в нощно сини одежди.

Престън беше наясно, че Лейлъни знае за убийството на Лукипела. Ако предварително не планираше да се отърве от нея в Айдахо или по-късно в Монтана, то със сигурност след обяда вече кроеше подобни планове.

Аленият залез се движеше на запад, изместван от идващия от изток нощен мрак. Над пустинята се издигаха завеси от кондензирана горещина, които караха пурпурните планини да мержелоят като във фантазиите на Синсемила.

Докато мракът постепенно запълни прозорците на караваната и в превозното средство стана тъмно, с изключение само на светещата в дневната лампа, старата Синсемила спря да мърмори, да се киска и започна да шепне на бога на слънцето или на други божества, които не бяха изобразени на тавана.

Идеята да сътвори биографюра на ръката на дъщеря си се беше загнездила в дълбокото блато на нейния ум. Там семето щеше да поникне и в крайна сметка да се превърне в бурен.

Лейлъни се тревожеше, че майка ѝ ще сложи нещо в млякото или портокаловия сок и ще я приспи. Представяше си как се събужда объркана и замаяна и вижда, че Синсемила е заета с „творението“ върху ръката ѝ.

Потръпна, когато и последното късче светлина изчезна зад хоризонта. Макар че пустинната нощ беше топла, по гърба ѝ полазиха

леденостудени тръпки.

Ако майчиното тяло беше в мрачно настроение, може би породено от халюциногенните гъби или някоя опасна смес от медикаменти, може да реши, че обезчувствяването на ръката на Лейлъни ще намали авангардността на творбата. Или че е много по-интересно да „гравира“ нормалните части на тялото на дъщеря си. Тогава Лейлъни можеше да се събуди в агонизиращи болки, дори с надписи, изрязани върху лицето ѝ.

Точно затова непрекъснато се шегуваше с всичко, правеше забавни подмятания. Както имаше весел и жизнерадостен смях, така имаше и тъмен, мрачен смях, който обаче я утешаваше. Ако тя някога не успее да се присмее на нещо или на някого и не може да намери повод за смях, значи тогава ще е съкрушена от страх и безнадеждност. Тогава няма да е от значение дали формално или физически е жива, защото дълбоко в душата си ще е мъртва.

Вече ставаше все по-трудно да намира повод за смях и ирония.

Налегнатата от наркотични халюцинации пчела-кралица още шепнеше. Шепнеше, но вече не лежеше на пода. Вече не гледаше към бога-слънце, а се беше свила на кълбо и сякаш говореше с два отделни гласа. Единият шепот определено си беше нейният, но вторият звучеше по-дълбоко, по-грубо и сурово, странно, като че ли тя общуваше с демон, който я беше обладал и говореше с нейния глас.

Седнала отпред с гръб към дневната, Лейлъни не можеше да чуе добре какво точно говори старата Синсемила. Само две думи, повтаряни многократно, се открояваха от цялата неясна тирада. Може би Лейлъни само си представяше тези две думи, като превеждаше за себе си дърдоренето през призмата на собствената си параноя. „Момичето“, сякаш шепнеше Синсемила, а после демонът повтаряше гърлено: „Момичето“.

По-скоро думите бяха плод на фантазията ѝ, защото когато Лейлъни се вслушваше или когато се обърнеше към свитата като зародиш Синсемила, чуваше само безсмислено мърморене. Сякаш пчелата-кралица беше проговорила езика на насекомите или под влиянието на бога на гъбите говореше на непознати езици. И все пак, когато отново се обърнеше напред, когато мислите ѝ отново се върнеха към Айдахо и към вариантите за самозащита, когато само

подсъзнателно чуваше майка си, отново се носеха страшните думи: „момичето... момичето...“

Трябваше да си вземе ножа.

Лукипела беше отишъл с Престън Мадок в планините на Монтана по здрач. Никога не се завърна. През първата нощ след изчезването на брат ѝ Лейлъни беше пропълзяла до кухнята на караваната, за да вземе оттам един от касапските ножове. Острието беше дълго девет сантиметра. Като оръжие той беше по-слаб от трийсет и осемкалибров револвер или огнехвъргачка, но беше леснодостъпен и удобен за криене.

Няколко вечери по-късно тя беше разбрала, че скоро Престън няма да я изпрати при звездите, може би не и преди да наближи десетия ѝ рожден ден през февруари. Ако понечеше да крие кухненския нож у себе си в продължение на петнайсет месеца, със сигурност някой път щеше да го изпусне или щяха да я хванат. Така щяха да разберат, че тя възнамерява да се бори за живота си.

Без предимството на изненадата ножът нямаше да ѝ е от полезен от голи ръце.

По едно време мислеше да го върне в кухнята. Но се побоя, че ако възникне криза, ще бъде под засилено подозрение и наблюдение, следователно няма да ѝ дадат да припари до кухнята.

Вместо това тя скри ножа в матрака на дивана, на който спеше всяка нощ. Повдигна единия край на матрака, направи прорез и пъкна оръжието вътре. После залепи прореза с изолирбанд.

Да сменя завивките и да пере беше нейно задължение. Затова никой, освен Лейлъни не можеше да види лепенката.

В мъртвите часове на задаващата се нощ, докато Престън и старата Синсемила спяха, Лейлъни щеше да обърне матрака отново, да отлепи лепенката и да извади ножа. Оттук до Айдахо — и до горите на Монтана, ако стигнеше дотам — тя щеше да носи острието, залепено за тялото си.

Догади ѝ се при мисълта да наръга жив човек, дори и той да е доктор Смърт и дори и съучениците му в училище вероятно да му бяха лепнали етикета „най-подходящ кандидат за наръгване“. Лейлъни можеше да действа твърдо и решително, а ако твърдостта се измерваше по враждебността към жертвата, тогава нямаше равна. Но

твърдостта, която се изискваше при упражняването на насилие, заедно с необходимата доза жестокост, можеше да не бъде по силите ѝ.

Така или иначе щеше да залепи ножа към тялото си.

Когато настъпеше време за действие, Лейлъни щеше да стори всичко необходимо, за да се защити. Нейните недъзи бяха по-малки отколкото на Луки. Тя винаги е била по-силна от брат си. Когато накрая пристигнеше с псевдобаща си на нежеланото място, когато той свалеше маската, зад която се криеше и живееше, и разкриеше истинското си зловещо лице, тя може би щеше да умре в страшни мъки като Луки, но нямаше да се даде без бой. Независимо дали ѝ стискаше да употреби ножа, тя щеше да накара Престън Мадок да я запомни за цял живот.

Един стон, дошъл от старата Синсемила, накара Лейлъни да обърне седалката към дневната.

На фона на меката светлина от лампата Синсемила се обърна по корем. Остана така, просната на пода, с глава изправена нагоре, зареяла празен поглед в кухнята. После, сякаш беше някакво животинче в кутия, тя запълзя по корем към задната част на караваната.

Лейлъни седеше и наблюдаваше, докато майка ѝ отвори вратата на хладилника. Тя нямаше намерение да взима нищо от хладилника, но просто не можеше да се изправи на крака, за да стигне до електрическите ключове и да запали лампата над мивката. Запълзя към шкафа, за който за по-голямо удобство на пода се съхраняваха запасите с алкохол.

Нещо задържа Лейлъни, когато стана от седалката и тръгна към кухнята. Стегнатия ѝ в шина крак не реагира така плавно както обикновено и тя закуцука странно непохватно. Не както когато се опитваше да скрие недъга си и да си намери повод за шега и смях.

Когато Лейлъни стигна до кухнята, хладилникът беше затворен.

Включи лампата над мивката.

Старата Синсемила беше взела бутилка текила. Седеше на пода. Държеше бутилката между бедрата си и се опитваше да я отвори.

Лейлъни взе пластмасова чаша от чекмеджето. Всички съдове за пиене на „Лек вятър“ бяха пластмасови заради опасността Синсемила да се нарани със стъклени.

Сложи лед и резен лимон в чашата.

Макар че майка ѝ спокойно можеше да изпие текилата топла, без чаша и лимони, последствията щяха да са неприятни. Когато гълташе от бутилката, тя винаги пиеше прекалено много и прекалено бързо. Тогава изпитото излизаше навън и Лейлъни винаги трябваше да чисти.

Докато момичето не се надвеси, за да отвори бутилката, Синсемила сякаш не забелязваше, че си има компания. Тя даде бутилката, без да се съпротивлява, но се сви в ъгъла и вдигна ръце пред лицето си, сякаш за да се защити. По страните ѝ изведнъж потекоха сълзи.

— Аз съм — каза Лейлъни и предположи, че майка ѝ все още се намира в отнесеното си състояние, в някакъв измислен и нереален свят.

С изкривено лице и измъчен глас Синсемила се замоли:

— Не, недей, чакай, недей, недей... Аз само исках хляб с масло.

Докато наливаше текилата, ръцете на Лейлъни трепереха нервно и бутилката дрънчеше в чашата. Особено я изнерви думата „хляб“.

В случаите, когато Лейлъни се събуждаше и откриваше, че стоманената шина липсва, когато я принуждаваха да търпи унижителна и трудна игра, майка ѝ страшно много се забавляваше, докато я гледаше как се мъчи. Синсемила обаче твърдеше, че „животът по-често те замерва с камъни, отколкото да ти поднася хляб с масло“. Тази сентенция винаги ѝ се струваше като неотменна част от лудостта на Синсемила.

Свита на пода и вдигнала ръце, очевидно очакваща да я нападнат, Синсемила отново измоли:

— Недей, моля те, недей.

— Аз съм.

— Моля те, недей.

— Майко, аз съм, Лейлъни.

Не искаше да мисли, че майка ѝ не е обзета от наркотични фантазии, че е затънала в капана на собственото си минало. Защото това щеше да означава, че някога тя се е бояла, страхувала се е, молела е за милост, но може би никога не я е получила. Това щеше също да означава, че е заслужавала не само ненавист, а поне малко съчувствие. Лейлъни често съжаляваше майка си. Съжалението ѝ позволяваше да запазва сигурна емоционална дистанция. Но при съчувствието страданието беше еднакво и за едната, и за другата страна. Тя не

можеше да прости на майка си до такава степен, че да изпитва съчувствие към нея.

Тялото на Синсемила трепереше и дори шкафовете тропаха. Тропането сякаш беше в ритъма на дишането ѝ. Дишаше и издишаше рязко, като в същото време на пресекулки изричаше:

— Моля те, моля те, моля те. Само исках хляб. Хляб с масло. Малко хляб намазан с масло.

Лейльни държеше чашата с текила с лед и лимон — точно както скъпата ѝ майка я предпочиташе. Коленичи на здравето си коляно.

— Ето ти това, което искаше. Ето.

Лицето на Синсемила продължаваше да е скрито от пръстите ѝ. Красивите ѝ сини очи бяха замъглени от страх и уязвимост. Това не беше страхът от въображаеми чудовища, които понякога я спохождаха в халюцинациите, а ужас, който миналото не можеше да изтрие от паметта ѝ, който разяждаше сърцето и ума ѝ. Ужасен страх от някой изверг, който действително е съществувал.

— Само хляб с масло.

— Вземи, мамо, ето ти малко текила. — Гласът на Лейльни също трепереше.

— Не ме удряй. Недей, недей.

Лейльни настоятелно бутна чашата в ръцете на майка си.

— Ето ти проклетия хляб, ето го проклетия хляб с масло, мамо, вземи го. За Бога, вземи го!

Тя преди не беше крещяла на майка си. Това уплаши Лейльни, защото разкриваше нейно вътрешно терзание, толкова силно, колкото досега не смееше да признае. Но шокът не беше достатъчен да върне Синсемила в реалността.

Момичето остави чашата между бедрата на майка си до бутилката с текила.

— Ето, вземи. Вземи. Ако повърнеш, ти ще чистиш.

После недъгавият крак на Лейльни изведнъж отказа. Може би паниката блокира съзнанието ѝ, когато чу майка си да плаче. Кухнята сякаш се сви и внезапно се превърна в тясна кутийка, не по-голяма от стаичка за изповеди. Притискащата клаустрофобия сякаш всеки момент щеше да принуди Синсемила да си признае греховете, а Лейльни да приеме вътрешната болка и горчивината, толкова силни, че ако го стореше, щеше да загуби всякаква надежда и жажда за живот.

На момичето страшно много му се прииска да се махне от задушавачата я аура на майка си. Тя се хвана за дръжката на хладилника и се изправи. Завъртя се на недъгавия си крак, отблъсна се от хладилника и се устреми към предната част на „Лек вятър“, като че се намираше на борда на потъващ кораб.

Едва се добра и седна на седалката. Стисна юмруци и зъби. С големи усилия потисна сълзите си. Те можеха да разградят защитата ѝ, която толкова ѝ беше необходима в момента. Дишаше учестено и тежко. После — пак толкова трудно, но вече по-бавно и по-дълбоко, за да се успокои. Накрая успя да се овладее както много пъти преди, независимо от провокацията и разочарованието.

След няколко минути видя, че е седнала на шофьорската седалка. Беше я избрала инстинктивно заради илюзията за контрол, която даваше. В действителност не можеше да запали двигателя и да подкара караваната. Нямаше ключ.

Беше само на девет години и за да вижда през стъклото, трябваше да си подложи възглавница. Макар че освен по възраст във всичко останало не беше дете, макар че никога не ѝ бяха дали възможност да бъде дете, тя избра тази седалка точно като невръстна хлапачка. Ако престореният контрол е единственото, за което се сещаш, ако престорената свобода е единствената ти свобода, тогава е по-добре да имаш богато въображение и да се наслаждаваш на измислените си мечти. Защото това ще е единственото ти удовлетворение. Тя разтвори юмруците си и стисна волана толкова силно, че ръцете я заболяха. Лейлъни обаче не отпусна хватката.

Тя можеше да търпи старата Синсемила, да чисти след нея, да ѝ се подчинява, доколкото подчинението не вредеше на нея и другите, да я съжалява, да изпитва към нея състрадание и дори да се моли за нея, но не можеше да я дари със съчувствието си. Ако изобщо имаше причини да ѝ съчувства, тя не искаше да ги знае. Защото съчувствието би означавало да съкрати дистанцията, която ѝ позволяваше да оцелее в това тясно пространство. Да симпатизира на нея би означавало да рискува да попадне във водовъртежа на хаос и ярост, самовлюбеност и разочарование. Да бъде придърпана и да попадне във водовъртежа Синсемила. Защото, по дяволите, дори и старата ѝ майка да беше страдала като дете или по-късно, дори и страданията ѝ да я бяха принудили да търси бягство и утеха в наркотиците, тя беше човек като

останалите и беше свободна да избира какъв живот да води. Тя или имаше, или нямаше воля да откаже лошите си пороци и да се излекува от болката и страданието. И ако не си даваше сметка, че го дължи на самата себе си, поне трябваше да се чувства задължена пред децата си, които никой не беше питал дали искат да се родят със свръхестествени способности. Никой никога нямаше да види Лейлъни Клонк да прибягва до наркотиците, да се напива и да лежи в собственото си повръщано, в собствената си урина. Никой никога. Тя щеше да си остане мутант, но нямаше да прави представление за другите. Съчувствие към майка ѝ беше твърде много, мили Боже, твърде много беше да се иска от нея. Нямаше да я удостои със съчувствие, щом цената за това беше да се откаже от скъпоценното убежище на сърцето си — това малко спокойно местенце, в което можеше да се уедини в най-трудни моменти, това вътрешно кътче, в което майка ѝ не можеше да проникне и дори изобщо не съществуваше. Само там живееше последната надежда.

Освен това, ако дадеше съчувствието си, едва ли щеше да го изрази в умерени дози. Познаваше се добре — щеше да отвори широко обятията си. Нещо повече, щеше да загуби своята бдителност, ключ за оцеляването ѝ. Щеше да притъпи вниманието си. И тогава нямаше да може да предугади момента, в който Синсемила щеше да се опита да гравира върху ръката ѝ. Щеше да се събуди от дълбок сън, без да усети нищо от „операцията“, и да открие, че ръката или лицето ѝ са покрити от вулгарни и гнусни сцени и думи. Дори и реки от съчувствие не биха могли да отмият порока, илюзиите и халюцинациите на майка ѝ. Макар и едно чудовище да е жалко, то все пак си остава чудовище.

Лейлъни продължаваше да стиска волана на караваната, макар и да стоеше на едно място. Но поне вече не се спускаше надолу към бездната на отчаянието, която допреди малко заплашваше да я погълне.

Ножът ѝ трябваше. Трябваше да бъде силна и готова за всякакви развръзки. По-силна от всякога. Трябваше ѝ Бог, Божията помощ и напътствия. И сега тя се молеше за помощта на Създателя, като в същото време стискаше кормилото.

ГЛАВА 56

И ето, Къртис Хамънд е изправен пред морална дилема, каквато никога не е предполагал, че ще го сполети в караваната „Флийтууд“, в Туин Фолс, Айдахо. Ако се вземат всичките екзотични, забележителни, опасни и невероятни места във Вселената, които е посетил, това изглежда страшно скучно, за да е сцена на може би най-голямата му етична криза в живота. Разбира се, думата „скука“ не се отнася за сестрите Спелкънфелтър, а само за пейзажа.

Майка му му служеше като агент на надеждата със свободата в борбата, обхващаща цели светове и галактики. Тя се беше изправяла срещу много по-жестоки убийци от фалшивите Ърл и Морийн, беше носила светлината на свободата и лелеяната надежда на безброй нуждаещи се души, беше посветила живота си на противостоянието срещу мрака на безразличието и омразата. В момента Къртис най-много желае да продължи нейното дело и знае, че това изисква от него да следва нейните правила и да се придържа към нейната почерпена от горчивия опит мъдрост.

Една от най-често повтаряните аксиоми на майка му препоръчва независимо на кой свят се намира, независимо от степента на развитие на цивилизацията, в никакъв случай да не разкрива извънземната си същност. Иначе няма да постигне нищо. Ако хората знаят, че идваш от друга планета, тогава мълвата за извънземния бързо плъзва и се превръща в сензация. Такава вестникарска сензация, която засенчва твоето истинско послание и ти пречи успешно да изпълниш мисията си.

Трябва да пасваш на средата. Трябва да станеш един от онези, чийто свят се стремиш да спасиш.

Макар и в крайна сметка да настъпи мигът да разкриеш самоличността си, по-голямата част от работата трябва да бъде свършена в анонимност.

Нещо повече, цивилизацията, която спираловидно върви надолу към бездната, понякога променя положително посоката си на развитие

и не вижда нищо нередно в нея. Хората често виждат романтика в мрака, но не са в състояние да различат истинския ужас, който ги чака на дъното, в най-дълбокия и непрогледен мрак. Следователно те отблъсват подадената им за помощ ръка, независимо от добрите намерения, с които тя бива протегната. Дори често убиват доброжелателите на обществото.

В това дело, поне на началния етап, секретността е ключова за успеха.

И когато Кас се навежда над масата на фона на зловещата светлина от свещите и пита Къртис, дори е извънземен, когато Поли задава същия въпрос на Стария Жълтъ и когато и двете близначки произнасят: „Разказвайте всичко, извънземни“, момчето посреща пронизателните сини очи на близначките, отпива от безалкохолната бира, припомня си заръките на майка си — които не е усвоил от директното прехвърляне на мегаданни, а от десет години всекидневно обучение — поема си дълбоко дъх и отговаря:

— Да, аз съм извънземен — след което им разказва цялата истина и нищо не си измисля.

В края на краищата майка му винаги го е учила, че могат да възникнат извънредни обстоятелства, при които е по-разумно да се нарушават правилата. И често му е казвала, че от време на време се появява някой толкова специален, че променя за един миг живота ти и ти самият се променяш за по-добро и завинаги.

Габи, нощният пазач на туристическия призрачен град в Юта, определено не беше носител на позитивни промени.

Близначките Спелкнфелтър обаче, с техните изумителни многообразни общи интереси, с тяхната жажда за живот, с добри и нежни сърца, са именно вълшебните създания, за които майка му е говорила толкова много пъти.

Удоволствието им от неговото разкритие първоначално кара момчето-сирак да потрепери. Детинското вълнение и учудване до такава степен ги обзема, че заприличват на двете невръстни момиченца от Индиана. Сега, макар и по начин по-различен от този със Стария Жълтъ, Кастория и Полуксия също стават негови сестри.

ГЛАВА 57

Сигурно Престън Мадок се е отбил да играе блекджек в малкото казино в Хоуторн или е открил някое добро място да наблюдава звездите из пустинното небе в надеждата си да зърне величествен извънземен космически кораб на път за забравените от Бога малки градчета на Невада. Или може би се бави, защото пътъом е убил някой нещастник с грозни крайници.

Когато най-накрая се прибра, носеше хартиени пликове, от които се разнасяше божествен аромат. Сандвичи с морски деликатеси, с месо и кашкавал, лук и чушки, гарнирани с олио и оцет. Големи количества картофена салата и макарони. Оризов пудинг, ананасов кейк.

Винаги досетливият съпруг беше взел за старата Синсемила вегетариански сандвич с домати, горчица, салата от боб.

Заради дългото пътуване по магистралата през деня, извратените планове и схеми, смърканите и изпушени наркотици, изпитата текила, скъпата ѝ майчица беше изпаднала в прекалено дълбоко безсъзнание, за да вечеря с тях.

Благодарният Престън показва, че освен известен учен и академик е и добър спортист. Той напрегна мускули и пренесе отпуснатата Синсемила в тяхната спалня. През цялото това време майка ѝ не издаде никакъв звук и не показва никакви признаци на живот, сякаш беше чувал с картофи.

Доктор Смърт се задържа известно време в покоите им. Макар че вратата на спалнята беше отворена, Лейлъни не пожела да се приближи, защото знаеше каква гледка ще я чака там. Предположи, че Престън сигурно оправя завивките, запалва свещ с аромат на ягода и киви, съблича изпадналата в дълбоко кома съпруга и подготвя сцената за „романтично“ и вълнуващо преживяване, каквото не е описвано дори и в най-добрите любовни романи.

Лейлъни се възползва от отсъствието на Престън. Разгъна дивана в дневната и си взе сандвич. После си легна заедно с вечерята и с романа за зли хора-свине от друго измерение. Ядеше и се преструваше,

че е погълната от четенето, за да не я накара псевдобаща ѝ да вечеря с него на масата.

Тревогите ѝ, че може да се наложи да вечеря с Престън Мадок по прякор Джордан Банкс, вероятно с черни свещи и оголен череп на масата, се оказаха безпочвени. Той отвори бутилка бира „Гинес“ и тихо седна на масата, без да отправи покана към нея.

Седеше на разстояние около пет метра от нея и я гледаше.

С периферното си зрение Лейлъни разбираше кога той хвърля погледи към нея и дори я гледа продължително. Всъщност не ѝ беше проговорил, откакто бяха в онова бистро западно от Вегас. Понеже открито каза, че той е убил брат ѝ, сега доктор Смърт ѝ се сърдеше.

Човек би си помислил, че манаците-убийци не са чак толкова чувствителни. Имайки предвид техните престъпления срещу подобни на тях човешки същества и срещу човечеството като цяло, редно би било поне да си дават сметка, че хората ще се опитват да оспорват виждането им или дори да ги засегнат и да ги обидят. В съвместния живот с Престън обаче Лейлъни откри, че манаците са много по-раними дори от момичетата в пубертетна възраст. Почти усещаше агресивността и арогантността, които той излъчваше.

Престън, разбира се, знаеше, че е убил Лукипела. Едва ли страдаше от амнезия. А пък и не беше убил и заровил Лукипела, без да съзнава случващото се. И все пак той сякаш мислеше, че Лейлъни е показала лоши обноски, като е споменала за едно от мрачните му деяния по време на обяд, и то пред абсолютно непознат човек. Така беше поставила под съмнение неговата искреност по въпросите на извънземните лечители и техния всмукващ лъч.

Тя беше убедена, че ако вдигне поглед от книгата и се извини, Престън ще се усмихне и ще отговори нещо от типа на: „Няма нищо, тиквичке, всички правят грешки.“

В момента го чакаше неговата любима. Безжизнена и отпусната като пън. Самата мисъл за интимни преживявания с нея го ободряваше и не му позволяваше да бъде намръщен и мрачен. Докторът на смъртта хапна набързо и се върна в спалнята, като този път затвори вратата след себе си. На масата остави пликете, пластмасовите чинийки и мръсните пластмасови лъжички. Знаеше, че Лейлъни ще почисти след него.

Тя веднага скочи от леглото, грабна дистанционното на телевизора и включи една програма, на която даваха не чак толкова смешен комедиен сериал. Усили звука, за да не чува страстните въздишки и пъшкане, които може би щяха да идват от другия край на караваната.

Докато родителката на вълшебни деца лежеше безчувствено, а Престън беше обсебен от любовните си преживявания в тяхното проклето любовно гнезденце, Лейлъни повдигна матрака, отлепи изолирбанда и леко опипа вътрешността. Вътре беше скрит малък найлонов плик, в който преди месеци беше пъхнала ножа, за да не пробие той пълнежа на матрака.

Но найлоновият пакет на пипане не беше същият. Формата, размерът и теглото бяха много по-различни.

Пликът беше празен. Тя го извади и веднага установи, че ножът е изчезнал. На негово място беше сложена фигурката на пингвин, която беше принадлежала на Тетси и която Престън беше взел със себе си, защото му напомняла за Луки. И която Лейлъни беше подарила на Дженива Дейвис.

ГЛАВА 58

Полунощ в Сакраменто: тези три думи не биха могли да послужат никога за име на любовен роман или на известен мюзикъл на Бродуей.

Като всяко друго място и този град притежава особена красота и собствен чар. Но на един притеснен и изморен пътник, който пристига през нощта и търси евтино място да преспи, щатската столица му се струва най-забутаното и забравено от Бога място.

Отбивката от магистралата отведе Мики в зловещо тиха и безлюдна търговска зона: никой не се виждаше наблизо, а камарото ѝ беше единствената кола на улицата. Десетки километри с бетон, разпрострял се хоризонтално или на дължина. Тази атмосфера я потискаше въпреки арките светлинни знаци, появяващи се от време на време. От контраста сенките бяха остри, а обкръжаващата я среда ѝ се струваше като средновековна. Дори в един клон с кафяви листа ѝ се привидяха мъртви плъхове. Очакваше да завари едва ли не всички обитатели на града мъртви или умиращи от чума.

Въпреки самотните улици причината за нейното напрежение беше само вътрешна. По време на дългото шофиране на север тя имаше доста време да обмисли всичките си варианти на действие и вариантите за провал на спасителната мисия.

Откри един мотел, в който нейният оскъден бюджет ѝ позволяваше да наеме стая. Интересно, но служителят на рецепцията хем беше жив, хем от този век. Надпис на тениската му настояваше: ЛЮБОВТА Е ОТГОВОРЪТ! Малко зелено сърце стоеше вместо точка под удивителния знак.

Тя занесе куфара и хладилната чанта в стаята на приземния етаж. Докато караше, беше изяла само една ябълка.

Стаята беше обагрена в най-различни цветове, пример за противоречието между отделните тонове, но мрачна въпреки агресивния опит да създава весело настроение. Мястото не беше чак

толкова мръсно: само толкова, че хлебарките да са любезни с наемателите и да не ги притесняват.

Седна на леглото. Колите в хладилната чанта бяха студени.

Докато ядеше пилешки сандвич и сладка, тя гледаше телевизия, като превключваше от едно късно вечерно шоу на друго. Водещите бяха забавни, но цинизмът в техните шеги скоро я депресираща още повече.

Още от шейсетте години на двайсети век да си модерен в Америка означаваше да си нихилист. Колко ли странно би се сторило това на джаз музикантите от двайсетте и трийсетте години, които бяха въвели за пръв път думата „хип“ — стilen, модерен — от която покъсно беше произлязла и „хипи“? Тогава, по тяхно време, „хипарството“ беше тържество на индивидуалната свобода. А сега това явление се беше предали пред груповото мислене и пред убеждението, че човешкият живот няма смисъл.

Между магистралата и мотела Мики беше минала покрай магазин за алкохол. Сега, затворила очи, все още виждаше блестящите бутилки, подредени по рафтовете на витрините.

Бръкна в чантата за специалния деликатес на Дженива. Половинлитров зелен буркан беше запечатан херметично. Оказа се, че вътре има навити на руло и прикрепени с ластик десет и двайсетдоларови банкноти леля Джен беше скрила парите на дъното на хладилната ѝ чанта и ѝ беше споменала за буркана в последната минута, защото знаеше, че Мики нямаше да ги приеме, ако ѝ ги предложи.

Четиристотин и трийсет долара. Това надхвърляше възможностите на Джен.

След като преброи парите, Мики отново ги нави и ги върна в буркана. После сложи чантата в шкафа.

Докато си миеше лицето, Мики си помисли за друг подарък, който беше поднесен във формата на гатанка: „Какво ще откриеш зад вратата, която се намира на една врата о Рая“?

„Вратата към Ада“ — беше отвърнала Мики, но леля ѝ Джен ѝ каза, че отговорът е неправилен. Макар и отговорът да ѝ се струваше напълно логичен, гатанката все пак беше зададена от Джен.

„Смъртта — каза тогава Мики. — Смъртта е зад вратата, защото първо трябва да умреш, за да отидеш в Рая. Мъртвите хора... те са

студени и миришат странно. Значи Раят сигурно е неприятно място“.

„Телата не отиват в Рая — обясни ѝ тогава Дженива. — Само душите отиват, а те не се разлагат и не гният“.

След още няколко погрешни отговора ден или два по-късно Мики беше казала: „Това, което ще открия зад вратата, е някой, който ме чака, за да ме спре, преди да отида до следващата врата. Някой, който не иска да отида в Рая.“

„Как можеш да говориш така, малка мишчице? Че кой не би искал да не те пусне в Рая“?

„Много хора“.

„Като кои например“?

„Те спират, като те карат да вършиш лоши неща“.

„Е, те няма да успеят. Защото ако се опиташ, ти няма да бъдеш лоша“.

„Мога да съм лоша — увери я преди години Мики. — Мога да бъда много лоша“.

Това твърдение изуми леля Джен:

„Е, скъпа, признавам си, скоро не съм гледала списъка на най-търсените лица от ФБР, но подозирам, че ти не си в него. Посочи ми поне едно нещо, което си сторила и което ще те спре да отидеш в Рая“.

Молбата накара Мики да се разплаче:

„Ако ти кажа, няма да ме обичаш повече“.

„Малка мишчице, ела тук, ела при мен. Ела, прегърни леля си Джен. Спокойно, мишчице, аз винаги ще те обичам. Винаги, винаги“.

Сълзите бяха довели до прегръдки, а те бяха довели до печене на сладки. И когато сладките бяха готови, разговорът беше приел друг обрат и не се стигна до драматични разкрития. Както не се стигна до разкрития и цели двайсет и две години. И така до преди две вечери, когато Мики най-накрая беше проговорила за романтичната привързаност на майка си към „лошите“ момчета.

„Какво ще откриеш зад вратата, която се намира на една врата от Рая?“

Разкритието на леля Джен за правилния отговор превърна въпроса от гатанка в житейска сентенция и съдбовно предсказание.

Докато свършваше с миенето на зъбите си и изучаваше лицето си в огледалото в банята, Мики си припомни правилния отговор — и се

запита дали някога ще повярва в него така искрено, както вярваше леля й Джен.

Върна се до леглото и изключи лампата. Утре в Сиатъл. Нънс Лейк в неделя.

Ами ако не намери Престън Мадок?

Беше толкова изморена, че въпреки всичките си притеснения веднага заспа и дори засънува. Сънува затворнически решетки. Монотонно и погребално изсвирващи влакове в нощта. Изоставена гора, странно осветена. Мадок я чака с инвалидна количка. Безпомощна и неподвижна, тя се оставя да я вземе и не е в състояние да се съпротивлява. „Ние ще ти вземем повечето органи, за да ги дадем на по-нуждаещи се и заслужили хора — каза той. — Но аз ще си взема моето. Ще отворя гръдния ти кош и ще изям сърцето ти, докато още дишаш“.

ГЛАВА 59

Щом откри пингвина на мястото на ножа, Лейлъни скочи на крака. Изведнъж Престън се оказа всевиждащ и всезнаещ. Тя погледна към кухнята. Уплаши се да не я дебне там, да не го види усмихнат и едва ли не да ѝ каже „бау“.

Героите от телевизионната комедия в един миг се превърнаха в скучни мимове, когато Лейлъни натисна бутона на дистанционното за изключване на звука.

В спалнята беше подозрително тихо, сякаш Престън в момента се заслушваше и чакаше тя да намери пингвина. Не, за да я нападне още сега, а просто, за да се позабавлява.

Лейлъни отиде при прехода от кухнята към дневната и предпазливо надникна към задната част на караваната.

Вратата на банята и пералнята беше отворена. Отвъд това сенчесто пространство се намираше вратата на спалнята — тя беше затворена.

Тънка топла янтарна светлина изпълваше процепа между рамката и вратата. Любовникът Престън не се възбуждаше на светлината на лампата или на свещите. Понякога предпочиташе пълната тъмнина за своето перверзно дело. Сигурно така обстановката повече асоциираше стаята с морга, а леглото — с ковчег. А понякога...

Янтарната светлина угасна. После обаче Лейлъни долови издайническото проблясване на екрана на телевизора.

Чу позната музика от „Лицата на смъртта“. Този отвратителен документален филм беше събрал редки сцени на насилствена смърт и последиците ѝ. Основното в него беше човешкото страдание и трупове в най-различни сгърчени пози и места.

Престън гледаше тази откачена продукция толкова често, че бе запомнил всеки кадър подобно на телевизионен маниак, който можеше да рецитира наизуст диалозите на героите от „Стартрек“. Понякога Синсемила се наслаждаваше на покъртителните гледки с него.

Възхищението ѝ от този филм беше движеща сила в увлечението ѝ да снима пътни катастрофи.

След като веднъж я принудеха да гледа няколко минути от „Лицата на смъртта“, Лейлъни се изскубна от ръцете на Синсемила и оттогава отказваше да гледа дори секунда от него. Това, което вълнуваше доктора на смъртта и пчелата-кralица, предизвикваше гадене у момичето. Но освен гаденето видеофилмът предизвикваше и жалост към мъртвите умиращи хора на екрана.

Понякога Престън наричаше „Лицата на смъртта“ „дълбок интелектуален стимулант“. Понякога го определяше като авангардно развлечение и настояваше, че не се възбужда от съдържанието му, а е заинтригуван от високото изкуство, с помощта, на което е показана злоещата тема.

Всъщност човек не трябваше да е гадател, за да разбере, че филмът изпълняваше същите функции за доктора, каквито изпълняваха еротичните филми за повечето мъже. Осъзнаваш го, но не ти се иска да мислиш изобщо за това и не можеш да го приемеш като нормално.

Музиката от филма затихна, след което Престън намали звука. Той обичаше звукът да не е много силен, защото повече беше привлечен от образите, отколкото от виковете и писъците от болка и страдание.

Лейлъни чакаше.

Призрачната светлина зад вратата не изчезваше.

Тя потръпна, когато накрая си даде сметка, че това не е някакъв специално измислен номер. Любовта — или това, което минаваше за любов на борда на „Лек вятър“ — беше в разгара си.

Лейлъни смело отиде в кухнята, включи лампата над мивката и отвори чекмеджето за прибори. След като беше извадил ножа от матрака, той не го беше върнал на мястото му. Липсваха също и касапския нож, ножът за хляб... — всъщност нямаше нито един нож.

Отвори друго чекмедже. Чаени лъжички, супени лъжици, кафени лъжички — бяха подредени както винаги. Ножовете за пържоли също бяха изчезнали. Макар и прекалено тъпи, за да послужат за оръжие, ножовете за мазане на масло също бяха взети. И вилиците липсваха.

Чекмедже след чекмедже, шкаф след шкаф. Лейлъни търсеше нещо, което да ѝ послужи за защита. Вече не я интересуваше дали

Престън ще я хване или не.

О, да, разбира се, малка пила или с друг подръчен предмет, както става в хилядите затворнически филми, можеш да заостриш обикновена лъжица, докато се превърне в нож. Сигурно подобно нещо е възможно да стане тайно в тясното пространство на караваната, и то с помощта на недъгавата ѝ ръка. Но ако нямаш пила, не можеш да го направиш.

Когато отвори и последното чекмедже, провери и последния шкаф и инспектира съдомиялната машина, тя разбра, че Престън е махнал всички предмети, които биха могли да ѝ послужат като оръжие. Беше прочистил кухнята от всеки един предмет, който би помогнал за изработването на смъртоносен инструмент.

Готвеше се за края на играта.

Сигурно ще отидат в Монтана, след като посетят излекувания от извънземни в Нънс Лейк. Или може и Престън ще се откаже да я погрее до Луки и просто ще я убие още в Айдахо.

След години, прекарани в тези тесни пространства, независимо че кухнята ѝ беше позната, тя се чувстваше като загубила се в непроходими гори. Завъртя се бавно в кръг, като че уплашена от страшните черни дървета в търсене на спасителна пътека. Но спасение нямаше.

Още преди зова за помощ на Лейлъни към сервитьорката Престън беше променил графика си. Доказателството бяха липсващите ножове, които сигурно е взел през нощта, преди да закара Лейлъни и Синсемила тази сутрин в гаража и да ги качи на „Лек вятър“.

Тя не беше готова да избяга на свобода. Но по-добре беше да се подготви, преди да стигнат в Нънс Лейк.

Дотогава ѝ оставаше само да заблуждава Престън и да се преструва, че още не е открила замяната на ножа с пингвина или изземването на всички остри прибори от кухнята. Той си играеше с нея само заради удоволствието, а тя беше решена да не му покаже колко е уплашена, да не му позволи да се наслаждава на страха ѝ.

Освен това в мига, в който разбереше, че тя знае за пингвина, той можеше да ускори часа на убийството. Тогава едва ли щеше да чака до Айдахо дори.

И така, те почисти масата както обикновено. Прибра храната в хладилника. Изми пластмасовите прибори — все лъжици — и ги

хвърли в кофата за боклук.

Върна се на дивана, пъкна пингвина в матрака и залепи нови две лепенки на разрязаното място.

Върна звука на телевизора, за да заглуши музиката и гласовете от „Лицето на смъртта“.

Легна си. Независимо че вече нямаше апетит, дояде сандвича си.

По-късно, легнала сама пред телевизора, докато призрачната светлина от кинескопа пробягваше по чертите на бога-слънце на тавана, тя се запита какво ли е станало с госпожа Ди и Мики. Беше им оставила фигурката на пингвина, но по някакъв начин Престън си я беше върнал. Нито госпожа Ди, нито Мики биха му я дали доброволно.

Отчаяно искаше да им се обади по телефона.

Престън имаше мобилен телефон, с който можеше да се свърже с всяко едно кътче на света, но той или го носеше на колана си, или го оставяше в спалнята, където на Лейлъни беше забранено да влиза.

През месеците след смъртта на Луки тя беше скрила на три различни места из караваната три монети от по двайсет и пет цента. Беше ги взела от портмонето на Синсемила, когато двете бяха сами караваната и когато майка ѝ беше дрогирана.

В случай на опасност, ако откриеше телефонен апарат, щеше да се обади на полицията. Можеше да поиска и разговор за сметка на абоната с всеки, който би приел — макар че госпожа Ди и Мики бяха единствените, които биха приели.

В намиращия се наблизо мотел-казино със сигурност имаше телефонни автомати, но не беше лесно да се стигне дотам. Всъщност да стигне до телефон преди сутринта беше невъзможно, защото Престън беше включил алармата на караваната, а само той и Синсемила знаеха кода за дезактивирането ѝ. Ако Лейлъни отвореше вратата, тя щеше да задейства сирената и да се включат всички светлини в колата.

Когато затвори очи, тя си представи госпожа Ди и Мики по време на вечерята у тях преди два дена. Помоли се само да са в безопасност.

Когато имаш ръка и крак на мутант-киборг, очакваш от хората да те забелязват, да те зяпат, да се вторачват в теб, да пребледняват от ужас и да бягат, ако ти им изсъскаш и забелиш очи. Но вместо това дори когато си надянала топлатата усмивка на лицето и си измила косата

си с шампоан (мислиш си, че си с доста приятна външност, дори си красива), те или отвързват поглед от теб, или сякаш не те забелязват. Сякаш смятат, че ти си виновна за своите недъзи и че трябва да се срамуваш. Или пък може би повечето хора сякаш гледат през теб и не те забелязват, защото не им стиска да те погледнат в очите или да говорят с теб, без да кажат нищо обидно. А може би си мислят, че се стесняваш, и затова искаш да бъдеш пренебрегван. Или пък процентът на хората, които по характер са безнадеждни задници, е фантастично висок, а ти не искаш да повярваш в това. Когато говориш с тях, повечето те слушат само с половин ухо. А когато те слушат с половин ухо, разбират, че си умен, след което някои от тях те пренебрегват напълно и ти говорят като на бавноразвиващ се, защото в съзнанието им инвалидите се асоциират с бавноразвиващите се. И ако в допълнение към деформираната ръка и походка на Франкенщайн си дете без корени, винаги си на път и в търсене на Оби Уан Кеноби и на светлата страна на Силата, тогава си абсолютно невидима.

Леля Джен и Мики обаче бяха забелязали Лейлъни. Те се бяха вслушали в нея. За тях тя беше истинска и реална и затова ги обичаше.

Ами ако бяха пострадали заради нея...

Лежа будна, докато таймерът не изключи телевизора. После затвори очи, за да се скрие от усмивката на бога-слънце. Много се боеше за тях, представяше си, че ги е сполетяла страшна и ужасна смърт. Ако Престън беше убил Джен и Мики, тогава Лейлъни щеше да убие него, каквото и да й коства. Тогава ще е без значение дали ще трябва да се жертва, за да се добере до него, защото така или иначе животът ѝ вече нямаше да има смисъл.

ГЛАВА 60

— Работата ви е толкова вълнуваща. Ако можех да повтора живота си, също бих станала частен детектив. Вие се наричате помежду си „пръчове“, нали?

— Някои може би, госпожо — отвърна Ноа Фаръл. — Но аз лично се наричам ЧД. Или поне се наричах доскоро.

Дори сутринта августовската жега беше изпълнила кухнята като някакво реално и осезаемо същество, голяма котка със затоплена от слънцето козина, промъкваща се между краката на масата и столовете. Пот изби по челото на Ноа.

— Когато бях на двацет години — каза Дженива Дейвис, — бях страстно влюбена в един ЧД. Макар че трябва да си призная, не го заслужавах.

— Трудно ми е да повярвам. Трябва да сте била добра партия.

— О, колко сте мил. Но истината е, че в онези дни бях „лошо“ момиче, а той като повечето представители на професията си имаше морален кодекс. Сигурно знаете етиката на ЧД.

— Моята е прибрана в шкафа.

— Съмнявам се. Харесват ли ви сладките ми?

— Много са вкусни. Но това не са бадеми?

— Точно така, орехи са. Как е ваниловата кола?

— Мисля, че е черешова.

— Да, използвах черешов сироп вместо ванилов. Имах ванилова кола до вчера. Промяната ми се струва приятна.

— Не съм пил черешова кола от дете. Бях забравил колко е приятна на вкус.

Усмивната, Джен кимна към чашата му и отвърна:

— Ами ваниловата кола?

Ное седеше в кухнята на Дженива вече петнайсет минути и се беше адаптирал към духа на разговора. Той вдигна чашата си като за тост.

— Божествена е. Казахте, че племенницата ви е телефонирали?

— Да, в седем тази сутрин, от Сакраменто. Притеснявах се за нощуването й там. Едно красиво момиче не е в безопасност в град, в който има толкова много политици. Но сега тя отново е на път, надявам се до довечера да стигне до Сиатъл.

— Защо не взе самолет до Айдахо?

— Сигурно няма да може да вземе Лейлъни веднага. Ще трябва да ги следва, и то може би дни наред. Затова предпочете за целта нейната кола. А пък и бюджетът е прекалено ограничен, за да си позволи самолети или коли под наем.

— Имате ли номера на мобилния й телефон?

— Ние не използваме мобилни телефони, скъпи. Бедни сме като църковни мишки.

— Тогава не бих препоръчвал да постъпва така, госпожо Дейвис.

— Мили Боже, разбира се, че не е препоръчително, скъпи. Но трябваше така да постъпи.

— Престъпник Мадок е опасен противник.

— Той е жесток и болен кучи син, скъпи, и именно затова не можем да оставим Лейлъни при него.

— Дори и племенницата ви да избегне физическия сблъсък, дори и да вземе момичето и да го върне тук, нещата няма да свършат с това. Съзнавате ли в каква опасност се намира тя?

Госпожа Дейвис кимна, отпи от напитката си и отвърна:

— Доколкото разбирам, губернаторът ще я накара да вдиша голяма доза смъртоносен газ. Мен — също. Този губернатор не е много добър човек. Мислите ли, че иначе щеше да ни остави на произвола на съдбата, след като вече ни утрои сметките за електричество?

Ноа попи челото си с хартиена салфетка.

— Госпожо Дейвис...

— Моля ви, викайте ми Дженива. Хавайската ви риза е много хубава.

— Дженива, дори и Мики да има най-добри намерения, отвличането си е отвличане. Федерално углавно престъпление. Ще задействат ФБР.

— Мислим да скрием Лейлъни при папагалите — сподели Дженива. — Там никога няма да я открият.

— Какви папагали?

— Етърва ми Клариса е сладка жена и гледа шейсет папагала. Живее в Хемет. Кой ще я търси в Хемет? Никой. Определено не и ФБР.

— Ще стигнат и до Хемет — мрачно я увери той.

— Един от папагалите знае много мръсни думи и изрази, но и другите не падат по-долу. Птицата, която говори ругатни, преди е била на един полицай. Тъжно, нали? На полицейски служител. Клариса се опита да отучи папагала от тези неща, но не успя.

— Дженива, дори ако момичето не си измисля нищо от разказаното, дори и наистина да е в сериозна опасност, не можете да вземете закона във ваши ръце и сами да раздавате правосъдие...

— В днешно време се навъдиха много закони — прекъсна го тя. — Но няма никаква справедливост. Знаменитости убиват жените си и остават на свобода. Майка убива децата си и журналистите от телевизията казват, че тя била жертва, и те кара да пращаш пари на адвокатите ѝ. Когато всичко се обърне с главата надолу, кой глупак ще седи със скръстени ръце и ще си мисли, че правосъдието ще възтържествува?

Тази жена беше по-различна от онази, която беше говорила преди минута. Зелените ѝ очи горяха. Чертите на миловидното ѝ лице бяха станали по-сурови.

— Ако Мики не го направи — продължи тя, — онова болно копеле ще убие Лейлъни и всичко ще се потули сякаш детето никога не е съществувало. Никой освен мен и Мики няма да знае какво е изгубил светът. И наистина ще е голяма загуба, защото това момиче е като ярка звезда. Напоследък хората си правят кумири и герои от актьори, певци, авторитарни политици. Колко объркан трябва да е станал животът, щом героят изглежда така? Спокойно бих заменила всички тях за това момиче. То притежава повече желязна воля и по-горещо и искрено сърце, отколкото хиляди от тези така наречени герои. Искате ли още сладки?

В последно време Ноа предпочиташе захарта само в течено състояние, предимно в алкохол, но сега почувства необходимост от метаболичен ускорител, за да надделее в спора с тази жена и за да ѝ втълпи разумно поведение. Взе си още една сладка от чинията.

— Открихте ли някакви документи за женитбата на Мадок с майката на Лейлъни? — попита Дженива.

— Не. Дори и в Интернет няма. Страната ни е голяма. В няколко щата, ако имаш убедителна причина и приятели на подходящите постове, можеш да си уредиш лична сватба в присъствието на съдия, която е легитимна, но не се документира никъде. И не е лесно да се проследи. Но по-вероятно е да са се венчали в друга страна, в която са разрешени сватбите на чужденци. Може би в Мексико или в Гватемала. Ще си спестим много средства, ако Лейлъни ни каже къде е станала женитбата.

— Ние щяхме да я попитаме, ако беше дошла втори път за вечеря. Но повече не я видяхме. Предполагам, че истинското име на майка ѝ и фактът, че брат ѝ е съществувал, не са по-лесни за доказване и откриване от сватбата?

— Да, но не е невъзможно. Обаче пак повтарям, по-лесно ще е, ако разговарям с Лейлъни. — Объркан, той остави сладката на масата. — Седя тук и говоря така, сякаш напълно съм се ангажирал със случая, но съвсем не е така, Дженива.

— Знам, че ще е скъпо, а и Мики не ви е дала много...

— Проблемът не е в парите.

— ... но аз мога да заложа тази къща и да взема малък заем. Мики ще си намери работа скоро, убедена съм.

— Трудно е да си намериш работа и да я запазиш, когато по петите ти е ФБР. Това искам да кажа. Ако свърша някаква работа за вас, знаейки, че племенницата ви възнамерява отнеме момичето от законните му родители, значи я подпомагам и ставам съучастник в отвличането.

— Та това е смешно, скъпи.

— Законът е такъв — съучастничество в углавно престъпление.

— Този закон е направо смешен.

— Всъщност, за да се защитя и да не ме осъдят като съучастник, щом ви върна парите, трябва веднага да се обърна към властите и да ги предупредя за това, което племенницата ви възнамерява да стори в Айдахо.

Дженива вдигна предизвикателно глава и го изгледа невярващо.

— Я не ме занасяйте, скъпи.

— Да ви занасям? Адски съм сериозен.

Тя му намигна.

— Не, не сте.

— Напротив, съм.

— Не, не сте. — Тя отново намигна. — Няма да отидете в полицията. И дори и да върнете парите, ще продължите да се занимавате със случая.

— Няма да се занимавам.

— Знам как става, скъпи. Трябва да си изградите — как го наричаха? — стабилно алиби. Ако нещата се влошат, ще твърдите, че не сте работили по случая, защото не сте взели никакви пари.

Той извади от джоба си триста долара и ги остави на масата.

— Не си изграждам нищо. Просто се отказвам.

— Не, не се отказвате.

— Никога не съм казвал, че поемам случая.

Тя му се закани с пръст.

— Не, казахте го.

— Не съм.

— Казахте го, скъпи. В противен случай откъде дойдоха тристата долара?

— Аз — твърдо каза той — се отказвам. О-Т-К-А-З-В-А-М. Оттеглям се от професията. Тръгвам си. Край, финито.

Дженива се усмихна широко и отново му намигна. Този път намигването беше ясно изразено, комично.

— Както решите, господин Фаръл. Ако трябва да свидетелствам в съда по повод смешния закон, разчитайте на мен, че ще потвърдя пред съдията, че сте се О-Т-К-А-З-А-Л-И най-категорично.

Тази жена притежаваше усмивка, която можеше да накара птиците от небето доброволно да влязат в клетка. Една от бабите на Ноа беше починала, преди той да се роди, а другата му баба изобщо не приличаше на Дженива Дейвис. Тя беше лисица със сурови черти и дрезгав от уискито глас. През годините, в които заедно с дядо Фаръл държаха зложна къща и се занимаваха с хазартни залози, тя можеше да изплаши дори и най-коравите нехранимайковци само като ги изгледа и изрече няколко думи на келтски език. Въпреки това му се струваше, че в момента е седнал и яде сладки с баба си, с идеалната и съвършена баба, а не с истинската. И под объркването се издигаше топло и приятно чувство, каквото той никога не беше изпитвал преди. При сегашните обстоятелства това чувство беше опасно.

— Не ми намигайте повече, Дженива. Опитвайте се да заговорничете с мен, но няма да стане.

— О, скъпи, знам. Чух, че сте се О-Т-К-А-З-А-Л-И, оттеглили, финито. Ясно ми е. — Тя отново се усмихна широко. Не му намигна, но му направи знак с вдигнат нагоре палец.

Ноа взе сладката и я изяде. Беше голяма, но той я налапа набързо. Задъвка енергично и в същото време изгледа сърдито Дженива Дейвис.

— Още ванилова кола? — попита го тя.

Опита се да откаже, но устата му беше пълна и не можеше да говори. Улови се, че кима утвърдително.

Тя му наля още сироп и кола в чашата и му сложи две кубчета лед.

Дженива седна отново на масата, а Ноа каза:

— Нека се опитам пак.

— Какво да се опитате?

— Да ви обясня сериозността на ситуацията.

— О, небеса, та аз не съм малоумна, скъпи. Разбирам ситуацията. Вие получавате вашето алиби, а в съда аз свидетелствам, че не сте ни помогнали, макар и да сте го сторили. Или по-точно, ще го сторите. — Тя прибра доларите. — И ако всичко мине добре и изобщо не се стигне до съд, тогава ще ви върна парите и ще платим всичко останало, което ви дължим. Може да ни е необходимо известно време, може дори да правим месечни вноски, но ние сме хора на честта и държим на нея. И никой от нас няма да стигне до съда. Не искам да ви обиждам, скъпи, но си мисля, че не сте много силен в разбирането на закона.

— Бях полицаи преда, да стана частен детектив.

— Тогава е трябвало да го научите по-добре — посъветва го тя и топло се усмихна, от което отново го обзеха приятните топли чувства.

Той се намръщи, наведе се над масата и се опита да призове тъмната си страна, за да я отхвърли грубо.

— Много добре разбирах закона, но въпреки това ми взеха значката, защото пребих един заподозрян. Бих го като чувал с картофи.

Тя изцъка с език.

— Това не е нещо, с което трябва да се гордеете, драги.

— Не се гордея. Имах късмет, че не ме пратиха в затвора.

— Определено тонът ви прозвуча така, сякаш се гордеете.

Той я изгледа изпитателно, докато изяде и последното парче от сладката. После отпи и от колата.

Тя обаче не се уплаши ни най-малко от погледа му. Усмихна му се все едно, че му се радваше как яде от сладките ѝ.

— Всъщност отчасти се гордея. Не би трябвало, но е така. Тогава трябваше да се отзова на едно обаждане за домашно насилие. Онзи беше подул жена си от бой. Когато отидох там, тя беше цялата в кръв, а той се беше заел с дъщеря си. Малко момиче, на около осем години. Беше му избил няколко зъба. Когато ме видя, го пусна и не се съпротивлява при ареста. Но аз се изпуснах. Като видях момичето, ми падна пердето.

Дженива леко стисна ръката му.

— Което говори добре за вас.

— Не, не беше много добре. Можех да продължа, докато го убия — но момичето ме спря. В рапорта си излъгах, написах, че онзи се е съпротивлявал при задържането. При изслушването в съда жена му свидетелства срещу мен... но момичето също излъга в моя полза и те повярваха на детето. Или поне се престориха. Сключих сделка да напусна полицията, а те се съгласиха да ми дадат обезщетение и да ме подкрепят при кандидатстването ми за разрешително за частен детектив.

— Какво се случи с детето?

— Изглежда насилието е било от доста време. Съдът отне родителските права на майка му върху него и го даде на баба му и дядо му. Скоро ще завърши гимназия. Добре е, добро хлапе е.

Дженива отново стисна ръката му и се облегна назад сияеща.

— Вие сте точно като моя Шерлок Хоумс.

— Кой Шерлок Хоумс?

— Този, в който бях влюбена, когато бях на двайсет години. Ако не бях скрила тялото на убития ми съпруг в една нефтена цистерна, Филип сигурно нямаше да ме зарече.

— Убила сте съпруга си?

— Не, сестра ми Кармен го застреля. Скрих трупа, за да я защитя и да спестя на баща ни скандала. Генерал Стърнууд — така се казваше татко ни — не беше в добро здраве. И той...

Изведнъж на лицето на Дженива се изписа изненада.

— И той...? — окуражи я Ноа да продължи.

— Ама, разбира се, това не бях аз, а Лорън Бакол в „Големият сън“. Детективът беше Хъмфри Богарт и играеше Филип Марлоу.

Дженива плесна с ръце и шумно въздъхна.

Макар и да не му беше ясно защо се смее, Ноа стори същото.

— Е, тава са страхотни спомени, макар и да са фалшиви. Честно казано, трябва да призная, че понякога ми хлопа дъската. Ако не ме бяха простреляли в главата, нямаше да имам такива спомени.

Съдържанието на захар в сладките и колата бяха достатъчни, за да помогнат на съзнанието да приеме какви ли не умствени предизвикателства, но за някои неща определено си трябваше бира. Той обаче нямаше бира и затова направи опит да асимилира логически току-що казаното.

— Била сте простреляна в главата?

— Един любезен и добре облечен бандит ограби магазина ми, уби съпруга ми, стреля по мен и изчезна. Няма да ви кажа, че го проследих до Ню Орлийнс и му видях сметката, защото това беше Алек Болдуин и никога не се е случвало в реалния ми живот. Но колкото и да съм откачена, щях да застрелям истинския убиец, ако знаех как да го намеря. Мисля, че бих стреляла няколко пъти в него. По веднъж във всеки крак, за да страда, после два пъти в корема и веднъж в главата. Много жестоко ли звучи, драги?

— Жестоко не, но по-отмъстително, отколкото си ви представях.

— Добър и честен отговор. Впечатлена съм от вас, Ноа.

Тя отново употреби една от разтапящата всякакви ледове усмивка.

Странно, но той се усмихна.

— Много приятно се прекарвам с вас.

— Аз също.

ГЛАВА 61

Събота: от Хоуторн, Невада, до Бойс, Айдахо. Седемстотин и двайсет километра. Предимно пусти земи, ярко слънце, но приятно шофиране.

Ято лешояди кръжаха над някаква мърша в пустинята на час и половина южно от Лъвлок, Невада. Макар и заинтригуван, Престън Мадок реши да ги задмине.

Спряха да обядват в едно бистро в Уинемука.

На тротоара до ресторанта рояци мравки се бяха нахвърлили върху тялото на един дебел и смачкан бръмбар. Сокът на бръмбара имаше интересна окраска, подобна на разлят бензин, смесен с вода.

Да се показва със семейството на публично място напоследък беше рисковано. Изпълнението ѝ в петък, в бистрото западно от Вегас, беше изнервило някои хора. Можеше да получи това, което искаше, ако сервитьорката не се беше оказала глупава.

Повечето хора са глупави. Престън Мадок беше направил това заключение още на единайсет години. През следващите трийсет и четири нито веднъж нямаше причина да промени мнението си.

От бистрото миришеше на хамбургери. Пържени картофи в тиган с горещо олио. Бекон.

Той се запита на какво ли мирише тялото на мъртвия бръмбар.

Няколко мъже седяха един до друг на високи табуретки на бара в бистрото. Повечето от тях бяха доста пълни. Дъвчеха един до друг. Отвратително.

Може би един от тях щеше да получи инфаркт по време на обяда. Шансовете бяха големи.

Ръката ги поведе към едно от сепаретата и седна до прозореца.

Черната дупка се настани до дъщеря си.

Престън седна срещу тях. Неговите приказни дами.

Ръката, разбира се, беше гротескна, но Черната дупка си беше наистина приказна. След толкова много наркотици тя сигурно беше изцедена като парцал.

Когато започне да се състарява, ще погрознее много бързо — може би до две или три години.

Може би ще успее да направи поне две недоносчета, преди тя да стане прекалено отблъскваща.

На перваза на прозореца лежеше мъртва муха. Страхотна атмосфера.

Той се зачете в менюто. Собствениците трябваше да сменят името на заведението. Да го прекръстят на „Двореца на мазнотията“.

Естествено Черната дупка не можа да си хареса много ястия. Поне не мърмореше. Дупката беше във весело настроение. Напълно разбираемо. Тя рядко употребяваше силни химикали преди обяд.

Пристигна сервитьорката. Грозна мизерница. С празни очи и торбести бузи — лице подобно на рибешко.

Беше облечена в прилежно изгладена розова униформа. Фризираната си коса с цвят на козина на плъх беше прибрана с розова панделка, за да отива на униформата. Внимателно сложен грим, очна линия, червило. Нокти с прозрачен маникюр, също толкова грозни като нея.

Доста усилия полагаше да изглежда красива.

Мостовете бяха направени за хора като нея. Мостовете и високите огради. Ауспусите на колите и газовите печки. Ако някога се обадеше на гореща линия за самоубийци и някой от психолозите я разубедеше да не се застрелва, щяха да ѝ направят лоша услуга.

Поръчаха си обяд.

Престън очакваше Ръката да поиска помощ от „Рибешкото лице“. Но тя не го стори. Изглеждаше примирена.

Изпълнението ѝ предишния ден доста го изнерви, но сега остана разочарован, че тя не опита отново. Обичаше предизвикателството, което представляваше напоследък бунтарското ѝ поведение.

Докато чакаха да им сервират храната, Дупката задърдори.

Тя беше Черната дупка отчасти защото психичната ѝ енергия и безумното ѝ дърдорене образуваха мощна гравитация, която би могла да те притегли до забрава, ако нямаш силен характер.

Но той беше силен. Никога не се плашеше и стесняваше от някоя задача, от някое предизвикателство. Никога не трепваше от истината.

Макар че разговаря с Дупката, не ѝ обърна голямо внимание. Винаги беше по-вгълбен в себе си, отколкото отворен към външния

свят.

Мислеше си за Сакатия, брата на Ръката. Доста мислеше за Сакатия напоследък.

Имайки предвид риска, който беше поел, не можа да изпита достатъчно удовлетворение при последното посещение с момчето в горите на Монтана. Всичко стана прекалено бързо. А някои спомени трябваше да бъдат богати на подробности. Именно тези спомени го поддържаха.

Престън имаше много по-разнообразни планове за Ръката.

И като говорим за нея: тя привидно небрежно огледа цялото бистро, очевидно търсеше нещо конкретно.

Видя как погледът ѝ се спря на табелата на тоалетната.

Миг по-късно каза, че трябва да отиде до клозета. Каза „клозета“, защото знаеше, че тази дума отвращава Престън.

Беше израснал в изтънчено семейство, в което никога не се говореха подобни вулгаризми. Той предпочиташе „тоалетната“.

Дупката стана и направи място на дъщеря си да излезе от сепарето.

Когато Ръката тронаво се изправи на крака, тя прошепна: „Наистина ми се пикае“.

Това беше шамар за Престън. Ръката знаеше, че той мрази да се говори за физиологичните нужди.

Не обичаше да я гледа как върви. Деформираните ѝ пръсти бяха достатъчно гнусна и отблъскваща гледка. Продължи да си разменя глупави реплики с Дупката, като в същото време си мислеше за Монтана и следеше с периферното си зрение Ръката.

Изведнъж осъзна, че под надписа ТОАЛЕТНА има и друг — това, което навярно тя търсеше — ТЕЛЕФОН.

Извини се пред дупката, стана и последва момичето.

То беше изчезнало в коридора в края на бистрото.

Когато той влезе в същия коридор, видя, че мъжката тоалетна е в дясно, а дамската — вляво, а телефонният автомат беше в края на коридора.

Тя стоеше до телефона с гръб към него. Когато се пресегна с недъгавата си ръка към слушалката, сякаш го усети и се обърна.

Надвесил се над нея, Престън видя монетата в ръката ѝ.

— Тук ли откри тази монета? — попита я той.

— Да — излъга тя. — Винаги проверявам дали не е оставена някоя.

— Значи е на някой друг. Върни я на касиера, когато си тръгваме. Той протегна длан към нея.

Не ѝ се искаше да даде монетата и се поколеба.

Той рядко я докосваше. От контакта с тялото ѝ го полазваха тръпки.

За щастие тя държеше монетата с нормалната си ръка. Ако беше в лявата, пак щеше да я вземе, но после нямаше да си довърши обяда.

Тя се престори, че е дошла за тоалетната.

Престън също се престори и влезе в мъжката тоалетна. Доволен беше, че нямаше никого. Изчака вътре, до вратата.

Запита се на кого ли е възнамерявала да се обади. На полицията?

Веднага щом я чу да излиза от тоалетната, той също се върна в коридора.

Заведе я обратно в сепарето. Ако беше вървял след нея, щеше да му се наложи да я гледа как се движи.

Обядът дойде веднага след като седнаха.

Рибешкото лице, грозната сервитьорка, имаше тъмно петно на носа. Приличаше на меланома.

Ако наистина беше меланома, а тя не си даваше сметка и оставеше нещата така още една седмица, носът ѝ щеше да се изгние. След операцията щеше да остане с голяма дупка в средата на лицето.

Може би тогава, ако зловредната болест не се промъкнеше в мозъка ѝ и не я убиеше, щеше да постъпи правилно и да прибегне до ауспуха, газовия котлон или пушката.

Храната беше доста добра.

Както обикновено той не гледаше към устните на спътниците си, докато се хранеха. Беше се съсредоточил върху очите им или гледаше леко зад тях. Избягваше да гледа езиците, зъбите, устните и дъвчещите челюсти.

Престън предположи, че някой може да погледне към устата му докато дъвче, или към гърлото му, докато преглъща. Но си наложи да не мисли за това. Ако непрекъснато го вълнуваше тази мисъл, трябваше да се храни сам.

По време на ядене той се вглъбяваше в себе си. Това беше защитна реакция.

Това за него не беше проблем, не изискваше никакви специални усилия. Дипломите му от Йейл, а после и от Харвард, от бакалавърската и магистърската до докторската му степени, бяха по философия. По природа философите бяха по-самовглъбени от обикновените хора.

Интелектуалците и особено философите се нуждаеха по-малко от света, отколкото той от тях.

По време на обяда той продължи да си бърби с Дупката и да си мисли за Монтана.

Звукът на прекършването на врата на момчето...

Начинът, по който ужасеният му поглед помрачня, а после се проясни във вечен покой...

Рядката миризма на последния дъх, който излезе от гърлото на Куция, преди да умре...

Престън остави бакшиш от трийсет процента, но не даде монетата от двайсет и пет цента на касиера. Убеден беше, че Ръката не е открила монетата в телефона. Затова щеше да я запази.

За да избегне правителствената блокада на Източна Невада, където ФБР официално издирваше наркособове, но на практика — според него — прикриваше някакво свързано с НЛО събитие, Престън зави на север от Уинемука към щата Орегон. Използва федерално шосе № 95 — двулентов път без разделителни линии.

Деветдесет километра навътре в Орегон шосе № 95 завиваше на изток към Айдахо. Прекосиха река Оуайхий Ривър, след което и границата с щата.

Към шест часа пристигнаха в един къмпинг на север от Бойс, Айдахо, където се настаниха за по-дълъг престой.

Престън купи вечеря. Китайска, този път средно качество.

Черната дупка много обичаше ориз. И макар че отново беше дрогирана, беше достатъчно адекватна, за да може да се храни.

Както обикновено Дупката насочи разговора към себе си. Винаги искаше да е в центъра на вниманието.

Когато спомена идеите си за нов дизайн и гравирание по деформираната ръка на дъщеря си, той я похвали и насърчи. Стори му се, че разкрасяващото обезобразяване е доста глупаво, но в същото време забавно нещо — поне доколкото избягваше да гледа към изкривения израстък на момичето.

А и знаеше, че подобен разговор ужасява Ръката, макар че тя много добре прикриваше страха си. Добре. Страхът в крайна сметка щеше да премахне илюзиите ѝ, че има надежда да води нормален живот.

Беше избрала да осуети намеренията на майка си, като умело играеше побърканата ѝ игра. Но като слушаше как дупката ентусиазирано обяснява какво ще направи със скалпела по ръката ѝ, може би щеше да осъзнае, че не е родена да печели, която и да било игра, най-малко тази.

Беше се пръкнала на този свят от майка си недъгава, несъвършена. Беше губеща от мига, в който лекарят я беше плеснал по задните части, за да започне да диша, вместо да прояви милост към нея и тихо да я задуши.

Когато дойде мигът да заведе момичето в гората, може би то щеше да стигне до извода, че смъртта е най-доброто решение за него. Че е за предпочитане смъртта, отколкото майка ѝ да реже живата ѝ плът. Защото рано или късно тя щеше да го стори.

Смъртта беше единствено възможно избавление. В противен случай щеше да ѝ се наложи да бъде аутсайдер. На толкова несъвършен човек като нея животът не можеше да даде нищо, освен разочарование.

Разбира се, Престън не искаше тя да бъде напълно примирена и готова да умре. Известна съпротива нямаше да навреди на приятните му спомени.

След като свърши вечерята, остави Ръката да почисти масата. После заедно с дупката си взеха вечерен душ, отделно един от друг, и се оттеглиха в спалнята.

Накрая, след като чете „В захарта на пъпеш“, Дупката се отнесе.

Престън искаше да я използва. Но не можеше да различи дали е в несвоят от наркотиците, или просто спи.

Ако само спеше, можеше да се събуди по средата на акта. Тогава от неговата възбуда нямаше да остане и помен.

Ако се събудеше, тя щеше да приеме ставащото с ентусиазъм. Тя знаеше, че са сключили сделка, според която от нея не се иска активно участие по време на половия акт. И въпреки това щеше да е ентусиазирана.

Сделката беше: Дупката получава всичко, което ѝ е необходимо, а в замяна Престън иска само едно нещо.

Леко му се догади, като си помисли, че тя може да се събуди и да прояви ентузиазъм. Нямаше никакво желание да гледа интимните телесни функции на никого.

А и мразеше да го гледат.

Дори когато имаше настилка, винаги се извиняваше и отиваше да си издуха носа насаме. Не искаше никой да чува как се секне.

Следователно вероятността да получи оргазъм в присъствието на активен и заинтересован партньор беше почти равен на нула.

Дискретността беше доста подценявана в съвременното общество.

Несигурен в сегашното безсъзнателно състояние на Дупката, той изключи лампата и легна на своята част от леглото.

Замисли се за бебетата, които тя щеше да роди. Малки деформирани магьосници. Етични дилеми, чакащи окончателното си решение.

* * *

Неделя: от Бойс до Нънс Лейк. Петстотин и шейсет километра. По-труден терен от този в Невада.

Обикновено той не тръгваше на път преди девет или десет сутринта. Черната дупка още беше в леглото, а Ръката вече беше будна. Макар и да търсеха близка среща с извънземни, пътуването им не беше толкова напрегнато, колкото драматично.

Тази сутрин обаче той изкара караваната от Туин Фолс в шест и петнайсет сутринта.

Ръката вече се беше облякла и ядеше някаква вафла.

Запита се дали е разбрала, че е прибрал от кухнята всички ножове и остри предмети.

По-скоро беше на мнение, че ѝ липса куражът да го наръга в гърба, докато седи зад волана и кара караваната. Всъщност той не вярваше, че Лейлъни ще направи сериозни усилия да се защити, когато двамата се окажат насаме в съдбоносния момент.

Независимо от това той беше предпазлив човек.

На север от широките равнини на Айдахо към по-тесните земи, те минаха през забележителен пейзаж. Планини, големи гори, летящи орли.

Всяка среща с Природата в най-великолепните ѝ форми пробуждаше у него една и съща мисъл: „Човечеството е гибелна чума. Човечеството не заслужава да живее тук.“

Той не минаваше за екозащитник, който мечтае за деня, в който ще бъде създадена смъртоносна зараза, за да изчисти Земята до последния човек. За него беше недопустимо ликвидирането на цял биологичен вид, пък бил той и човешкият.

От друга страна, използването на политиката за намаляване на човешките същества на планетата поне наполовина, беше достойна цел. Само пасивното бездействие към гладуващите страни и региони щеше да заличи милиони души.

Спри износа на животоспасяващи лекарства за страни от третия свят, където СПИН се е превърнал в епидемия, и още няколко милиона ще си отидат.

Остави Природата сама да се изчисти от излишъците. Остави Природата сама да реши колко човешки същества да търпи. Ако не ѝ се пречи, тя съвсем скоро ще реши проблемите си.

Малките войни, при които има опасност да ескалират в световни конфликти, не трябва да се разглеждат като ужаси и да се цели избягването им, а като разумно отсяване.

Ако тоталитарните правителства поискат да премахнат стотици хиляди дисиденти или дори милиони, не трябва да им се пречи. Дисидентите винаги са били хора, които са се бунтували срещу разумното управление на ресурсите.

Освен това въвеждането на санкции може да доведе до подклаждането на бунт, тайни военни акции, които да преминат в големи войни и дори спираловидно да се стигне до ядрен конфликт, който ще унищожи не просто човешката цивилизация, а целия свят.

Никое човешко същество не може да стори нищо, за да подобри съществуващия естествен свят — който без хората е бил съвършен.

Малцина са допринесли нещо позитивно за човешката цивилизация. Ако се ръководим от принципите на утилитаристичната етика, само тези, които са полезни за държавата и ли за обществото,

имат право да живеят. Повечето хора имат прекалено много недостатъци, за да са полезни за когото и да било.

Планини, големи гори, летящи орли.

Отвъд широкото панорамно стъкло — великолепието на природата.

Тук вътре, в главата му, където прекарва повечето си време, го чака бездна, различна, но равна по мащаби на природата. Лична природа, която на него му се струваше безкрайна и вълнуваща.

И все пак Престън Мадок се гордееше със себе си, че е честен и че е способен да си признае недостатъците си. Да, той също имаше много недостатъци, дори повече от останалите, и по този въпрос никога не се е заблуждавал.

Най-сериозният му недостатък без съмнение беше желанието му да убива. И удоволствието, което изпитваше от убийството.

Трябваше да му се признае, че още в ранна възраст беше разбрал за влечението си към убиването. Както и че подобно нещо не можеше да бъде лесно оправдано. Дори като малко момче той се стремеше да анализира убийствените си импулси към по-отговорни занимания.

Първо убиваше и измъчваше насекоми. Мравки, бръмбари, паяци, мухи, скакалци...

По онова време всички бяха на мнение, че насекомите са напаст. Може би върховното постижение е да откриеш удоволствие и наслада в някаква полезна работа. Неговото удоволствие идваше от убиването, а ползата от работата му беше в прочистването на всички инвалиди и недъгави.

В онези дни Престън още не знаеше много за екологията. Образованието обаче му отвори очите и той се потресе при мисълта как е унижавал и изтезавал природата на младини. Бръмбарите са страшно полезни насекоми.

И до днес го измъчваше мисълта, че вероятно се е занимавал с „нечисти“ действия. Иначе защо ще иска да не го гледа никой, когато изпитва удоволствие?

Никога не се гордееше, че е мачкал паяци, че е засипвал със сол скакалците и е горял бръмбарите.

И без да разбере кога точно, постепенно беше преминал от насекоми към малки животни. Мишки, хамстери, морски свинчета, птици, зайци...

Сто и двадесетдекаровото имение на семейството му в Делауер беше пълно с различни животни, които можеха да бъдат уловени за неговите цели. В по-неплодородни сезони щедрата му парична издръжка му позволяваше да си купи необходимото от магазините за домашни любимци.

Сякаш беше прекарал дванайсетата и тринайсетата си година в полутранс. Толкова много тайни убийства. Често, когато се мъчеше да си спомни, тези години му се губеха.

За безпощадното и грубо унищожаване на животни не съществуваше никакво оправдание. Те принадлежаха към този свят повече отколкото хората.

Като се замислеше сега, Престън се чудеше дали тогава е бил на път да загуби контрол над себе си. Не изпитваше почти никаква носталгия по този период от живота си. Предпочиташе да си спомня по-добри времена.

В нощта след четиринайсетия му рожден ден животът за него се промени в положителна посока след посещението на братовчед му Брандън, който пристигна заедно с родителите си на гости.

Инвалид по рождение, Брандън беше зависим от инвалидната си количка.

Във вътрешния свят на Престън той наричаше братовчед си Мръсната торба, защото в продължение на почти две години, между седмата и осмата му година, Брандън се нуждаеше от специална торбичка за уриниране, докато сложните хирургически операции не решиха проблемите му с пикочния мехур.

Тъй като имението си имаше дори асансьор, недъгавото момче можеше да се качи на всеки от трите етажа. То спеше в стаята на Престън, в която много отдавна беше сложено второ легло за приятели и гости.

Доста се забавляваха. Мръсната торба, който беше на тринайсет години, имаше талант да имитира членовете на семейството и прислужниците от имението. Престън никога не се беше смял толкова много, колкото през онази нощ.

Мръсната торба заспа към един през нощта.

В два часа Престън го уби. Задуши момчето с възглавницата.

Само краката на Мръсната торба бяха парализирани, но той страдеше и от други усложнения, резултатът, от които беше слаба

горча част на тялото. Той се опита да се съпротивлява, но без успех.

Тъй като съвсем наскоро беше прекарал тежка бронхиална инфекция, белите дробове на Мръсната торба не бяха във върховата си форма. Умря прекалено бързо и не можа да достави удоволствие на Престън.

Надявайки се да удължи изживяването, Престън беше отпуснал няколкократно възглавницата, като даде на Мръсната торба възможност да вдиша въздух, но не ида извика. Въпреки това краят дойде скоро.

Чаршафите и завивките бяха леко разбъркани от мятането на момчето. Престън ги оправя.

Устата на жертвата беше отворена. Той я затвори и изчака така, докато остана в това положение.

Очите бяха широко отворени, изразяващи нещо като изненада. Той затвори клепачите и сложи отгоре им по две монети за тежест.

След няколко часа махна монетите, а клепачите останаха затворени.

Престън изгаси лампата и се върна в леглото си. После зарови лице в същата възглавница, с която беше задушил братовчед си.

Чувстваше, че е постъпил правилно.

През останалата част от нощта беше прекалено развълнуван, за да спи спокойно. Ту се унасяше, ту се събуждаше.

Беше буден, но се престори, че спи, когато в осем сутринта майката на Мръсната торба, леля му Джанис — която той наричаше „Циците“ — почука на вратата. След като при второто почукване не получи никакъв отговор, тя влезе в стаята. Носеше лекарствата на сина си.

Престън мислеше да изиграе внезапно събуждане и изненада веднага щом Циците изкрещи, но драматичният момент му беше спестен. Джанис само изстена от мъка и заплака до леглото на Мръсната торба така тихо, както беше влязла.

На погребението Престън чу как много от роднините и приятелите на семейството казваха, че може би така е било по-добре, че Брандън се е пренесъл на по-добро място, че дългите му страдания са били облекчени, че може би от плещите на родителите му е било свалено едно тежко бреме.

Това потвърди схващането му, че е извършил добро дело.

Край на преживяванията с насекоми.

Приключенията му с малки животни също бяха дотук.

Той беше открил своето призвание и удоволствието от работата.

Примерен син и ученик, най-добрият в класа, той съвсем естествено се обърна към образованието, за да разбере по-добре специалното си място в този живот. С помощта на училището и книгите намираше отговори на всички въпроси, които го вълнуваха.

Докато учеше, той не пренебрегваше и практиката. Като младеж с голямо богатство и привилегии той получаваше само възхищение за безвъзмездния труд, който полагаше в старчески домове. „Само малко отплата на обществото за всичкият късмет и полза“, обичаше да повтаря той.

Когато започна да следва в университета, реши, че негова област и общност на сходни интереси ще е философията.

Постепенно беше въведен и опозна най-различни философи и философии. Учиха го, че всяко дърво е равно на другите, че всеки заслужава уважение, че никой възглед за живота и цел на живота не са по-важни от другите. Това означаваше, че на света не съществува абсолютизъм, няма стопроцентова сигурност, никакво универсално вярно или невярно, правилно или неправилно. Пред него се откриха милиони нови идеи, от които трябваше да построи дома, който само той да харесва.

Някои философи отдаваха по-голяма стойност на човешкия живот от останалите. Те не бяха за него.

Скоро той откри, че ако философията е неговата общност, тогава съвременната етика беше улицата, на която най-много искаше да живее. В крайна сметка сравнително новата област на биоетиката стана негов уютен дом, в който той се чувстваше съвсем удобно.

И така стигна до днешната си съдба. До това място и до този момент.

Планини, големи гори, летящи орли.

На север, на север към Нънс Лейк.

Черната дупка се беше съживила. Седна на седалката до него.

Престън я заговори, очарова я, накара я да се засмее. Караше професионално както обикновено, отиваха на север към Нънс Лейк. И през цялото време се чувстваше най-добре вгълбен в собствения си вътрешен свят.

Върна се в спомените си към най-красивите си убийства. Имаше много повече спомени, отколкото светът предполагаше. Подпомогнатите убийства, известни на медиите, бяха само върхът на неговата кариера.

Смятан за един от най-противоречивите и в същото време най-уважаваните биоетици на своето време, Престън носеше отговорност пред професията си да не се впуска в прекалено самохвалство. Следователно той никога не се хвалеше с истинския брой на „милостите“, които беше проявил към пожелалите да умрат.

Докато се носеха на север, небето постепенно се заоблачи, всичко беше покрито от тънка сива пелена, която по-късно потъмня и се сгъсти.

Преди да си отиде денят, Престън възнамеряваше да открие и посети Ленард Тилрой — мъжът, който твърдеше, че е бил излекуван от извънземни. Надяваше се времето да е хубаво и да не му попречи на плановете.

Предполагаше, че Тилрой е мошеник. Подозрително голям брой от близките срещи с извънземни в крайна сметка се оказваха евтини номера.

Въпреки това Престън продължаваше да вярва, че извънземните идват и си отиват от Земята от хиляди години. Всъщност той беше убеден, че знае с какво се занимават те тук.

Да предположим, че Ленард Тилрой казва истината. Да допуснем дори, че извънземните продължават да се навъртат около фермата на Тилрой. Дори и да е така, Престън не вярваше, че извънземните могат да излекуват Ръката и тя ще може спокойно да затанцува.

Той сам не вярваше във „визията“ си за Ръката и Куция — че ще могат да бъдат изцелени. Измисли си я, за да обясни на Черната дупка защо обикаля из страната.

Сега, докато още си бърбеше с Дупката, той погледна в огледалото за задно виждане. Ръката седеше на масата и четеше.

Как викаха на затворника, който беше обречен на смърт? „Ходещият мъртъв човек.“ Да, така си беше.

В случая: Четящото мъртво момиче.

Истинските причини, поради които преследваше извънземни, бяха лични и нямаха нищо общо с Ръката. Той обаче знаеше, че Черната дупка изобщо няма да се впечатли от истинските му мотиви.

Всяка дейност по някакъв начин трябва да се пресича с интересите на Дупката. Иначе няма да му помага при преследването на определени цели.

Предварително беше пресметнал, че историята с извънземните лечители ще мине пред нея. По същия начин беше уверен, че когато накрая убие децата ѝ и каже, че са били всмукани от загадъчен лъч към звездите, Дупката ще приеме тяхното изчезване с чувство на вълнение и задоволство — и няма да може да усети навреме опасността, която я дебне.

Именно така и стана. Дори и природата да я беше дарила с остър ум, с течение на времето тя почти го беше унищожила. И сега беше една послушна глупачка.

Ръката беше друго нещо. Доста по-умна.

Престън не можеше да рискува повече и да чака до десетия ѝ рожден ден.

След като посетеше Тилрой и оценеше ситуацията (дали има вероятност от среща с извънземни), щеше да ги закара на изток, в Монтана, още на сутринта на следващия ден. До три следобед ще отведе момичето на отдалеченото и тъмно място в гората, където го чакаше брат му.

После ще отвори гроба и ще го принуди да погледне какво е останало от Куция.

Да, жестоко ще е. Дори той го разбираше.

Какво винаги Престън познаваше добре недостатъците си и не претендираше за съвършенство. Никой човек не можеше да твърди подобно нещо.

Освен страстта му към убиването през годините у него са зароди вкус към жестокостта. Милостивото убийство — бързо и възможно най-безболезнено — отначало напълно го удовлетворяваше, но в един момент се пренасити.

Не се гордееше с този си порок, но не се и срамуваше. Като всяко човешко същество на тази планета той беше такъв, какъвто природата го е създала. И трябваше да се подчинява на желанията и инстинктите си.

Единственото, което обаче имаше значение, беше, че той си оставаше „полезен“ в буквалния смисъл на думата. Че приносят му към изпадналото в криза общество далеч надхвърля ресурсите, които

му бяха необходими, за да поддържа съществуването си. Напълно в духа на най-добрите образци на утилитаристката етика, той беше впрегнал недостатъците си, за да извлече полза за човечеството.

Престъпник стриктно пазеше жестокостта си за онези, които така или иначе трябваше да умрат, и ги измъчваше само непосредствено преди да ги убие.

Иначе удивително добре умееше да контролира жестокостта си. Отнасяше се към всички хора — онези, които не беше набелязал да умрат — любезно, с уважение и щедрост.

На практика трябваше да има повече такива като него — мъже и жени! — които действаха по свой етичен кодекс, за да отърват свръхнаселения свят от ненужните използвачи, от безползните, които ако бъдеха оставени живи, щяха да повлекат надолу не само цялата цивилизация, но и природата.

Безползните бяха толкова много — цели пълчища.

Той искаше да подложи Ръката на изключителната жестокост да види останките на брат си, защото се дразнеше от нейната набожна увереност, че щом Бог я е създал, значи животът ѝ има смисъл и някой ден тя ще го открие.

Нека търси смисъл в биологичната изгнила плът на брат си. Нека безнадеждно търси Божието провидение в зловещия гроб.

На север, към Нънс Лейк, под смрачаващото се небе.

Планини, големи гори. Орлите са отишли да спят.

Мъртвото момиче чете. Четящото мъртво момиче.

ГЛАВА 62

Според една таблица в пътната карта на Мики трябваше да измине разстоянието от Сиатъл до Нънс Лейк — шестстотин и десет километра — за осем часа и десет минути. Тук бяха взети предвид ограниченията на скоростта и почивките, както състоянието на пътищата, по които трябваше да кара, след като слезе от междущатско шосе № 90 на югоизток от Куър д'Ален.

След като тръгна от Сиатъл точно в 5.30 сутринта, тя стигна до крайната цел на пътуването си в 12.20 часа — един час и двамащ минути преди графика. Слабото движение по пътищата, неспазването на ограниченията и пренебрегване местата за почивка ѝ помогнаха за това.

Нънс Лейк — „Езерото на монахините“ — се оказа, че наистина отговаря на името си. На Юг от градчето се простираше голямо езеро, а върху високата планина на север се извисяваше внушителен метох, построен в скалите през трийсетте години на миналия век. Метохът се обитаваше от Ордена на кармелитките, а езерото — от най-различни риби.

Горите от вечнозелени дървета ограждаха градчето от всички посоки. Под застрашителното небе на фона на бушуващата буря се извисяваха стройни величествени борове.

Макар че градчето имаше по-малко от две хиляди жители, тук непрекъснато прииждаха рибари, лодкари, лагеруващи, туристи и любители на водните ски.

Мики научи в един спортен магазин, в който се продаваше всичко — от дъждовни червеи до каси с бира — че в района има три къмпинга, в които биха могли да отседат каравани. В щатския парк предпочитаха повече туристите с палатки и само двамащ процента от местата бяха предназначени за каравани и за свързаните с тях удобства — вода, ток и т.н. Останалите два частни къмпинга бяха по-вероятният избор за тези, които пътуваха с подвижните си домове.

Само за един час тя обиколи трите, като навсякъде питаше дали е отседнал Джордан Банкс със семейството си. Беше сигурно, че Мадок няма да поиска да пътува под истинската си самоличност. Не ги откри никъде.

Икономическата стагнация беше осуетила плановете за почивка на някои хора, а и дори в разгара на сезона тук винаги имаше свободни места за къмпингуване. Затова резервации не бяха необходими.

Тя помоли всеки от служителите на регистрацията да не споменава за нея, когато семейство Банкс се появи. „Аз съм сестра на Джордан. Той не знае, че съм тук. Искам да го изненадам, защото има рожден ден“.

Щом Мадок имаше фалшиви документи на името на Джордан Банкс, не беше изключено да има и за други самоличности. Напълно възможно беше вече да е тук, в някой от къмпингите, но под друго име.

Лейлъни ѝ беше описала караваната като луксозно изпълнение по поръчка, вариант на автобус „Превъст“. „Когато хората го видят на магистралата, си мислят, че Годзила е тръгнала на ваканция.“ Нещо повече, Мики беше виждала доджа в тъмосив цвят паркиран до бараката в съседство с дома на Джен. Тя също така знаеше, че Мадок го закачва зад караваната. Значи, ако беше регистриран под трето име, тя можеше да го открие, като огледа къмпингите.

Проблемът беше, че от обектите искаха да познава някой от регистрираните гости, за да я пуснат вътре. Докато Мадок не се регистрираше като Банкс, или докато не разбере какво друго име той използва, тя не можеше да предприеме подобно претърсване.

Би могла да отседне в някой от трите къмпинга и така щеше спокойно да си оглежда, но нямаше палатка, нито друга екипировка за лагеруване. На подобно място човек можеше да спи в микробус и пак да мине за голяма клечка, но спането в кола беше една степен по-нагоре от бездомниците и клошарите.

Свен това бюджетът ѝ беше страшно ограничен. Ако успееше да открие Мадок тук, но не ѝ се удадеше възможност да отведе Лейлъни, можеше да се наложи да ги следва още дълго. И понеже не знаеше къде ще я отведе пътешествието, трябваше да пести всеки долар.

Мики обикаляше къмпингите едва ли не всеки един-два часа. Вече ставаше досадна сама на себе си. Имаше само един начин, който да я отведе до Мадок, след като той пристигнеше в Нънс Лейк. Той

биеше целия този път, за да говори с мъж, който е имал среща с извънземни. Ако можеше да установи наблюдение над дома на този мъж, щеше да разбере, кога обектът е пристигнал.

В оживения спортен магазин тя също така попита за местната НЛО знаменитост. В отговор продавачът се засмя. Мъжът се казваше Ленард Тилрой и живееше във ферма на пет километра източно от града.

Лесно го намери, а тесният път беше маркиран добре. Когато пристигна, тя откри, че мястото някога е било ферма, а сега е обрасло с бурени.

Оградата беше изпочупена на няколко места. Порутената ферма не беше боядисвана от десетилетия. Вятърът и дъждът, гниенето и термитите, както и немарливостта, бяха унищожили поне една трета от дъските. Мястото приличаше на труп на огромно животно с оголени ребра. Надвисналият покрив подсказваше, че може да се срути всеки момент.

Един стар трактор беше паркиран отстрани, обкръжен от избуялите бурени. Разкаляна пътека водеше към къщата.

В началото Мики нямаше намерение да навестява Тилрой, а само да наблюдава къщата му, докато пристигне Мадок. Тя мина с колата покрай фермата и зави на изток от нея. Пътят повтаряше контурите на релефа. Тя имаше избор от няколко места, на които да паркира колата си сред дърветата и да държи под око сградата.

Преди да е избрала място, я обзе тревожната мисъл да не би Мадок да е бил вече тук и да си е тръгнал. Ако го беше изпуснала, щеше да си седи и да го чака, докато той, Синсемила и Лейлъни се намираха далеч от Нънс Лейк.

Беше избрала да заобиколен на Невада път, защото мислеше, че правителствената блокада може да включва цялата територия на щата. Обаче ако Мадок беше минал през Невада, през пропусквателните пунктове, той най-вероятно е стигнал по-бързо.

Тя беше карала часове наред всеки ден. И беше убедена, че камарото ѝ през цялото време се е движело с много по-висока скорост от тромавата каравана.

И все пак...

При първа възможност тя остави колата и се върна във фирмата на Тилрой. Мина по пътеката покрай преобърнатия трактор. Тогава

огледа по-отблизо. Стори ѝ се, че ще зърне скелета на шофьора, проснат някъде до трактора. Отблизо фермата изглеждаше още по-мрачна и странна.

Ако Норман Бейтс — най-големият психопат, избягаше от лудницата и се боеше да не го открие полицията, това място щеше да му послужи като идеално скривалище. Тези стени не бяха виждали боя сигурно поне двайсет години. Постройката беше поддържана колкото да не се срути и да погребее под руините си бедния Тилрой.

Между камарото и стъпалата на верандата Мики прекоси това, което някога е било поляна: мръсна кал и буци кафява трева. Дървените стъпала пукаха и скърцаха. Подът на верандата изстена.

Тя почука и отстъпи назад. Като стоеше по-близо до прага, сякаш канеше Джак Изкормвача да се появи ненадейно и да се разправи с нея.

Въздухът беше застоял. Небето изглеждаше сърдито, сякаш се канеше всеки момент да отмъсти на всички, които се намираха долу.

Макар не чу никой да се приближава до вратата, но тя рязко се отвори навътре. Пред нея застана внушителен мъж с кръгло червендалесто лице, с гъста брада. Кафявите му очи бяха изпълнени едновременно с подозрение, тъга, надежда и нужда.

— Господин Тилрой? — попита тя.

— Да — кой друг? Само аз съм. — Мъжът имаше приятен глас като на хорист.

— Вие ли сте Ленард Тилрой, който се е срещнал с извънземни?

— От коя организация сте?

— Организация?

— Истинските хора не изглеждат така добре като вас. Опитали сте се да се прикриете с това облекло, но на лицето ви е изписано „Холивуд“.

— Холивуд? Не ви разбирам.

Той хвърли поглед към камарото на автомобилната алея.

— Това с таратайката е много оригинален номер.

— Не е номер, а колата ми.

— Такива коли са за хора като мен. Но жена, която е красива като актриса — тя се ражда с ключа от мерцедеса в ръката си.

Той не ѝ се караше, нито искаше да спори с нея.

Май че очакваше някой друг. Защото явно я беше сбъркал с човека, който трябваше да дойде. Опита се да изясни нещата.

— Господин Тилрой, наскоро чух за вашите преживявания с НЛО и исках да ви попитам...

— Разбира се, че искате да ме питате. Това е една от най-великите истории случвали се някога. Това, което ми се случи, може да ме превърне в хит. И аз съм съгласен да ви дам всичко — след като сключим сделката.

— Сделка?

— Очаквам хората, с които ще правя бизнес, да са чести с мен. Трябваше да дойдете тук с мерцедеса си, облечена в истински дрехи и веднага да ми кажете от кое филмово студио или телевизионен канал сте. Дори не ми казахте името си.

Сега вече разбра. Той вярваше, че преживяването му с НЛО ще бъде следващия филм на Спилбърг, а ролята на Ленард Тилрой ще изпълнява Мел Гибсън.

Тя изобщо не се интересуваше от близката му среща с извънземни, но откри как да използва недоразумението, за да изкопчи повече информация от него:

— Много сте умен, господин Тилрой, човек не може да ви излъже.

Той грейна и сякаш се изду още повече, като чу комплимента. Червендалестото му лице стана още по-ярко, както бойлерът в анимационните филми става яркочервен, преди да гръмне.

— Знам какво значи „честност“. Само това искам от вас — честност.

— Няма как да се свържа с шефа си в неделя. Утре ще му звънна в студиото, ще обсъдим ситуацията и ще се върна с ново предложение.

Той кимна два пъти. Както възпитан джентълмен реагира на любовно предложение на дама.

— Ще ви бъда много признателен.

— Имам един въпрос, господин Тилрой. Има ли конкуренция? — Той вдигна озадачено вежда и Мики поясни: — Идвал ли е вече представител на друга компания тази сутрин?

— Никой не е идвал преди вас. — Изведнъж той се усети, че трябва да създаде впечатлението за много търсена личност, на който

предлагат чували с пари. — Един идва вчера — той се поколеба — от едно от големите студиа.

Бедният Ленард не умееше да лъже. Момчешкият му глас трепна и веднага го издаде.

Дори и някой да беше идвал в събота и да беше питал за НЛО, това със сигурност не е бил Мадок. В най-добрия случай неговата каравана да е пристигнала в Нънс Лейк няколко часа преди Мики.

— Не мога да ви разкрия от кое студио — продължи Тилрой.

— Разбирам.

— А преди няма и час ми се обадиха по телефона. Един мъж каза, че е дошъл тук от Калифорния, за да ме види. Сигурен съм, че и той е от вашите хора. — Колебливостта изчезна от гласа му. — Не ви лъжа. Скоро след това се срещнахме.

— Е, господин Тилрой, сигурна съм, че сте чували за „Парамаунт Пикчърс“, нали?

— О, да, те са голям играч.

— Доста голям. Казвам се Джанет Хичкок — нямам кръвна връзка с режисьора — и съм изпълнителен директор в „Парамаунт Пикчърс“.

Ако се окажеше, че този мъж е бил Мадок, само трябваше Тилрой да спомене за нея на доктора и той да се досети кой го следи. Затова се погрижи да не я опишат като безименна „красива актриса“ в прашно старо камаро. Тилрой веднага ще съобщи името Джанет Хичкок от „Парамаунт Пикчърс“.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Хичкок.

Той протегна ръка за поздрав.

— Ще ви се обадя утре — излъга тя. — Ще се уговорим за среща следобед.

Макар че този човек беше гротескно смешен и се мъчеше да я заблуди, макар и да беше шизофреник и сигурно — опасен луд. Мики го съжали и съжали, че го е излъгала. В очите му се четеше крайна нужда и мизерия. Беше по-скоро жалък, отколкото агресивен.

А света имаше прекалено много хора, които горяха от нетърпение да стелят по ранените. Тя не искаше да бъде от тях.

ГЛАВА 63

Къртис седи в паркирания флийтууд и гледа през стъклото. Пита се дали монахините биха рискували да карат водни ски при бурята, която се задава.

Беше пристигнал тук в Нънс Лейк в събота на обяд заедно със сестрите Спелкънфелтър. Те се настаниха в един къмпинг, който гледаше към езерото.

През последните двайсет и четири часа Къртис не е забелязал нито една монахиня по езерото или по брега. Това го разочарова, защото е виждал толкова много грижовни монахини по филмите — Ингрид Бергман! Одри Хепбърн! — но още не беше виждал истински след идването си на този свят.

Близначките го бяха уверили, че ако е търпелив и наблюдателен, ще види тълпи от истински монахини, каращи водни ски по езерото, каращи сърфове или джетове. И докато го уверяваха, така весело се кискаха, че в неговите представи спортуващите монахини сигурно са една от най-очарователните гледки на тази планета.

След като Къртис разкри истинската си природа в петък вечерта в Туин Фолс, Кас и Поли изразиха желание доброволно да стана негова кралска гвардия. Той се опита да им обясни, че не произлиза от никакъв кралски род и че е обикновен като тях. Е, не точно като тях, ако се има предвид способността му да променя формата си, за да имитира всеки един организъм, който има сравнително висока степен на интелект. Но иначе доста прилича на тях, освен че няма таланта на жонгльор и би умрял от страх, ако трябваше да излиза гол на сцената на Лас Вегас.

Те обаче съпоставят сюжета от „Звездни войни“. Настояват, че Къртис е като принцеса Лея, само че без пищните гърди и прическа. Тяхното вълнение и ентузиазъм бяха нараснали многократно. Казаха, че отдавна са мечтали за подобен миг и че са готови да посветят остатъка от живота си, за да му помогнат да изпълни делото, което майка му и нейните последователи са дошли тук да извършат.

Той им беше обяснил каква е неговата мисия и те разбраха какво може да стори той за човечеството. Още не им е дал Дара, но скоро ще го направи. И те са развълнувани в очакване да го получат.

Понеже бяха толкова мили с него и понеже за него те бяха станали като сестри, отначало не му се искаше да остава при тях и по този начин да ги изложи на риск. След издънката му в четвъртък той успешно се представяше като Къртис Хамънд без провали, с пълни подробности. Сега е по-трудно откриваем от враговете си, отколкото в началото, когато пристигна на този свят. С всеки изминал час той се слива все по-добре с човешкото население. Но дори и вече почти да не може да бъде засечен от биологичните скенери, и извънземните, и човешките ловци ще продължат да го издирват. И ако го открият по-лошите негодници, онези, които са му съюзници в делото — като Кас и Поли — ще бъдат обречени на същото като него.

По време на шестте трескави и динамични дни на Земята той обаче порасна и помъдря. Ужасните загуби и изолацията му от неговия собствен вид го принудиха да стисне зъби и да си казва, че не просто трябва да оцелее, не да се надява да изпълни мисията на майка си, а да се възползва от благоприятната възможност и да извърши делото. Да извърши делото! Това изисква силната подкрепа на кръг от верни приятели, верни и надеждни помощници с посветени на каузата души, добросърдечни, с остър ум и изключителна храброст. Макар че се бои да излага другите на опасност, той няма избор, ако трябва да се докаже, че е син на майка си.

Промяната на света, а този свят трябва да се промени, за да оцелее, си има своята цена. Понякога тя е ужасна.

Ако трябва да си събере верни хора, за да работи за промяната, Кас и Поли са идеални за тази цел. Добротата им е неоспорима, както и бързината на ума им. Освен това двете имат достатъчно кураж да се бият с взвод морски пехотинци. Годишите, прекарани в Холивуд, са изострили инстинкта им за оцеляване и са ги мотивирали да станат експерти по оръжията. Което вече се оказа доста полезно.

Доведоха Къртис в Нънс Лейк, защото и без това щяха да дойдат тук, ако не го бяха срещнали. Градчето беше следващата спирка от тяхното поклонническо „НЛО“ пътуване. В ранчо „Ниъри“, където правителството беше блокирало значителна част от Юта, те също бяха отишли с подобна цел.

А след ожесточения сблъсък при бензиностанцията сметнаха, че ще е по-разумно да се отдалечат колкото се може повече от границата с Невада и от Туин Фолс, Айдахо.

Сега, след като са отпочинали и докато си говорят на масата, близначките изучават картите и решават накъде ще е най-добре да тръгнат после. Къртис гледа езерото в очакване да види монахини, каращи водни ски. Съзнанието му е заето с големи планове за неговата кампания за промяна на света. Деветгодишния му мозък, макар и органично подсилен, и то неведнъж, по настояване на милата му майка, заплашва да експлодира всеки момент.

Дори когато се кроят грандиозни планове за спасяване на света, кучетата трябва да пикаят. Стария Жълтъо заявява за нуждата си, като драска с лапи по вратата и като гледа умолително към духовния си брат.

Когато Къртис отива до вратата да пусне кучето, Поли става и го предупреждава да остане. Ако не се показва навън, агентите на империята на злото ще го локализируют по-трудно със скенерите си, ако са наблизо.

Той им казва, че няма никаква империя. Ситуацията в действителност е по-проста, но, от друга страна, трудно можеше да се обясни със съществуващите политически форми. Близначките обаче продължаваха да се придържат към сюжета на Звездни войни. Сигурно се надяваха всеки момент да се появят Хан Соло и Уки с космическата си каравана, за да стане веселбата още по-голяма.

— Аз ще я изведа — казва Поли.

— Не е необходимо никой да излиза — отвърща Къртис. — Ще я изведа аз, но на практика няма да излизам. Просто ще остана с нея духовно.

— Връзката момче-куче — сеща се Поли.

— Да. Така ще мога да огледам около къмпинга.

— Толкова е вълнуващо, като в онова шоу „Арт Бел“ — прошепва Поли. Тя има предвид предаване по радиото, а Къртис се връща на седалката отпред.

Връзката му с малката сестра е постоянна, двайсет и четири часа в денонощието, независимо дали е съсредоточен или не. Сега е съсредоточен.

Кабината на флийтууда, дърветата отвън и езерото без монахини зад дърветата — всичко това минава на заден план, щом Къртис се концентрира. Сега той е едновременно и в караваната, и в тялото на Стария Жълтъо.

Кучето се изпикава. Щастливо опознава и маркира новата територия.

Топлият следобед постепенно става по-хладен. От запад прииждат облаци, слизат надолу към планинските върхове и заклещени там, сменят окраската си с още по-тъмни нюанси на сивото.

Навън мирише на бор, а задаващ се дъжд.

Застиналият въздух е натезжал от очакване, сякаш всеки миг дълбокият покой може да премине в яростна буря.

Лагеруващите се готвят за бурята. Разтегаемите брезентови навеси се прибират, жените сгъват преносимите градински мебели и ги вкарват в караваните. Един мъж с две деца се връща от брега на езерото. Тримата са с бански костюми и носят надуваеми плажни играчки. Хората събират списанията, чаршафите, всичко, което не бива да се намокри.

Стария Жълтъо се радва на любезните подвикванията на публиката и винаги реагира с енергично въртене на опашката. Но не може да бъде отклонен от оглеждането на новата обстановка. Светът е безкрайно море от миризми и всеки аромат е полъх, който внася живот в спомените или дразни със загадъчност и любопитство при чудните открития.

Любопитството води Жълтъо през лабиринтите между коли, дървета и пейки за пикници. Накрая се насочва към една каравана, която стърчи като гигант, пригответил да съкруши цели армии. Сравнен дори с впечатляващия флийтууд, това чудо на техниката изглеждаше като колос.

Духовната сестра е привлечена към караваната, достойна да бъде дом на Зевс, не защото е огромна, а защото миризмите, идващи от нея, едновременно я удивяват приятно и я притесняват. Тя се доближава предпазливо, души гумите, изпикава се под караваната и накрая стига до затворената врата, където започва да души още по-настойчиво.

На борда на флийтууда, физически отделен от Стария Жълтъо, Къртис въпреки това е обзет от чувство за опасност. Първата мисъл,

също като корвета при бензиностанцията, може да е машина от друг свят.

Тогава кучето беше прозряло илюзията за спортна кола и разпознало извънземното превозно средство. Тук обаче не вижда нищо необичайно, но е обзет от усещане за някаква голяма опасност.

От вратата на караваната лъха остра миризма. Мирише на разложено и горчиво. Горчивината идва от една душа в беда. Не някаква плът се разлага, а един покварен дух в човешко тяло. За кучето всяко отделно тяло излъчва феромони, които до голяма степен разкриват истинското състояние на духа. А тук духът мирише на горчиво и кисело. Не кисело на лимон или на прокиснато мляко, а на страх, който живее в духа от много време. Неговата духовна сестра изскимтява от състрадание към сърцето, което живее в подобен ад.

Кучето обаче не изпитва и грам състрадание към свирепия звяр, чиято воня надхвърля по сила всички останали миризми. Някой, който живее в тази кола, е цял вулкан от сдържана ярост, кипящ котел от омраза, толкова тъмна и гъста, че дори чудовището в момента да го няма тук, неговата силна миризма изгаря всичко като токсичен дим в чувствителния нос на духовната сестра. Ако смъртта витае на този свят в живо тяло, със или без наметало с качулка и коса, нейните феромони сигурно едва ли са по-страшни от тези. Кучето се изкихва, за да прочисти ноздрите си от парещата воня, изръмжава и отстъпва назад от ватата.

Стария Жълтъо отново кихва два пъти, докато заобикаля предната част на огромната каравана и когато по инструкция на Къртис кучето поглежда към широкото панорамно стъкло, то не вижда — той също — нито зъл дух, нито дявол, а красиво малко момиче на девет или десет години. Момичето седи до празната седалка на шофьора и се е навело напред. Гледа към езерото и към смрачаващото се небе. Сигурно се опива да отгатне колко остава до идващата буря.

Може би от нея идва горчивото отчаяние и страхът, които накараха духовната му сестра да разследва тази зловеща каравана.

Определено момичето не е източникът на вонята на разложено, по която кучето разпознава една дълбоко и покварена душа. Момичето е прекалено малко, за да позволи на червеите до такава степен да разядат духа му.

Нито пък може да е чудовището, чието сърце е яростна машина и в чиято кръв кипи страшна омраза.

Момичето забелязва духовната му сестра и поглежда към нея. Кучето и Къртис също я гледат отдолу, от полови метър височина.

Въртящата се опашка на Жълтъо е преценка, която е се нуждае от коментар.

Момичето сияе от радост.

Въпреки че явно принадлежи на своя дом на колела, то се държи така, сякаш се е изгубило. И обладано от духове. Нещо повече. То самото изглежда като дух, а голямото предно стъкло разделя кучето от него подобно на студена мембрана между земята на живите и земята на мъртвите.

Сияещото момиче се обръща назад и изчезва във вътрешността на караваната.

ГЛАВА 64

Природата си беше върнала пълния контрол над местността, която някога е била фермата на Тилрой. Там, където някога бяха орали конски впрягове, сега обитаваха диви животни. Вместо плодородни земи имаше избуяли бурени.

Някога красива къща във викториански стил сега постройката приличаше по-скоро на вехта готическа, състарена от времето, климата и липсата на поддръжка.

А и собственикът беше доста отблъскващ. Макар че гласът му беше с приятен тембър, самият той изглеждаше като крастава жаба.

При вида на жабата Престън едва ли не се върна на бегом при джипа си. Щеше да отпътува, без да задава въпроси.

Стори му се почти невероятно историята за извънземни лечители на този гнусен екземпляр да е вярна. В най-добрия случай мъжът беше решил да си направи шега, но по-вероятно той да беше душевноболен, последствие от живота му в подобни условия.

И все пак...

През последните пет години от стотиците хора, чиито разкази за извънземни Престън търпеливо беше изслушвал, най-противоречивите очевидци се оказваха най-искрени.

Той си каза, че макар и мръсни, свинете са незаменими при изравянето на трюфели. Дори една жаба в работен комбинезон може поне веднъж в живота си да бъде полезна.

Онзи го покани вътре и Престън прие. След като прекосиха прага, той сякаш се озова в някакво сюрреалистично пространство.

В коридора беше обкръжен от племе индианци. Някои се усмихваха, други бяха заели замислени пози, но повечето изглеждаха непоклатими и спокойни като Буда.

Преди десетилетия, когато страната беше по-целомъдрена, тези статуи в човешки размери, боядисани и изрязани от дърво, стояха пред почти всяка врата на магазин за цигари. Много от фигурите държаха по кутия цигари, сякаш ти предлагаха и ти да изпушиш една.

По-голямата част от статуите в коридора бяха индиански вождове с красиви корони от пера. Имаше и неколцина по-низши червенокожи с по едно-две пера на главата.

Някои от тези, които не държаха кутия цигари, бяха протегнали ръка като знак за мир.

Двама — вожд и обикновен индианец — бяха замахнали с томахаки. Не изглеждаха много застрашително, но външният им вид беше някак по-суров от този на останалите.

Двама от вождовете държаха лулата на мира.

Коридорът беше дълъг над десет метра. Индианците бяха подредени от двете страни — поне две дузини статуи.

Повечето от фигурите стояха с гръб към стената. Само четири гледаха към външната врата, сякаш бяха пазачите на замъка Тилрой.

Още фигури на индианци имаше на стълбите за втория етаж.

— Тате колекционираше индианци — каза Жабата, който явно не поддържаеше често мустаците си, защото от тях устата му почти не се виждаше. Когато говореше, гласът му сякаш изникваше от буйната окосменост на лицето му. Все едно че не говореше той, а някакъв жив предавател излъчваше сигнал от друго измерение. — Сигурно струват доста пари, но не мога да ги продам. Те са единственото, което ми остана за спомен от татко.

Може би статуите наистина имаха някаква стойност като фолклорно изкуство. Но те не интересуваха Престън.

— Заповядайте в хола — продължи мустакатият му домакин. — Да поговорим за тази работа.

Входът към хола, някога широк, сега беше стеснен от купчините списания, натрупани и завързани от двете страни. Ту образуваха колони до тавана.

Жабата беше прекалено едър, за да мине през тесния отвор.

Но изненадващо той се промъкна ловко между купчините със списания. През годините тази ходеща лоена топка сигурно многократно беше омазнявал хартията, докато се е провирала от коридора към хола.

Самият хол вече беше превърнат в лабиринт от тесни проходи.

— Мама пазеше всички списания — обясни Жабата. — Аз продължих след нея.

Колони със списания, високи по два метра, че и повече, образуваха стените на лабиринта. Някои бяха вързани на пакети, а други бяха подредени в кашони, на които с големи букви бяха изписани имената на списанията.

Между тези колони някак бяха вмъкнати и дървени рафтове, също претъпкани със списания. Броеве на „Нешънъл Джиографик“. Пожълтели купчини от дващестте и трийсетте години на миналия век.

И в оскъдните ниши, незаети от хартиени колони, имаше малки мебели. Телен стол, на който също бяха натрупани списания. Малка маса с лампа върху нея. И стойка-закачалка, на която бяха окачени поне петнайсетина проядени от молци филцови шапки.

Плътно до стените бяха подредени още статуи на индианци в човешки ръст. Имаше две женски фигури, принцеси. Едната беше зареяла някъде поглед, сериозен и загадъчен. Другата изглеждаше изненадана и озадачена от нещо.

От прозорците не проникваше никаква светлина към вътрешността на лабиринтите. В помещението господстваха сенките и полумракът беше нарушен само от лампата на тавана и няколко други рампи по ъглите.

Като цяло тук господстваше отровната миризма на печатарско мастило и пожълтяла хартия. А по ъглите миришеше на миша пикня. По пода тук-там имаше следи от разпръсната отрова за насекоми. Долавяше се и вонята на мърша, вероятно от трупа на някой гризач, който беше умрял отдавна и сега представляваше само изсъхнала кожа и оголен скелет.

Престън не обичаше тази миризма, но откри, че атмосферата му се струва привлекателна. Тук нямаше живот — тук беше домът на смъртта.

Подредените до стените индианци — продавачи на цигари, придаваше на къщата вид на катакомби, сякаш фигурите бяха мумифицирани тела.

Когато вървеше след Жабата през триизмерния лабиринт, Престън едва ли не очакваше да завари мама жаба и татко жабок мъртви, сгърчени по ъглите на помещението. Представи си как дрехите от погребението висят по техните голи скелети. Очите и устата са защити с конец. Ушите им са изсъхнали и свити. Почервенялата кожа

се е впила по черепите им. По ноздрите им паяци са излели паяжини, подобно на дъх на смъртта.

Когато Жабата накрая го отведе към едно място в лабиринта чисто от списания и индианци, Престън беше разочарован, че не видя трупове на родителите му.

Местенцето едва побираше двамата. Фотьойл, лампа и малка масичка, телевизор. До тях имаше стар диван, тапициран с брокат.

Жабата седна във фотьойла.

Престън се провря и седна на другия край на дивана, по — далеч от домакина си. Ако беше седнал по-близо, щеше да се окаже лице в лице с гнусната особа.

Бяха обкръжени от стени от списания, вестници, книги, стари грамофонни плочи, купчини от празни кутии за кафе, които кой знае с какво бяха пълни — можеше да е от болтове и гайки до отрязани човешки пръсти.

Жабата, също като побърканите си родители, беше обсебен маниак. Цар на събирането на непотребни вещи.

— Та каква сделка ми предлагате? — попита той.

— Както вече ви обясних по телефона, дойдох да чуя разказа ви за срещата с извънземните.

— Вижте как стоят нещата, господин Банкс. След всички тези години правителството взе и ми отрязва помощите за инвалидност.

— Съжалявам за вас.

— Казаха, че съм симулирал двайсет години, което е пълна лъжа.

— Убеден съм, че казвате истината.

— Лекарят, който ме освидетелства, вдигна голям шум, но сигурно при него до сега не е стъпвал истински страдащ човек като мен. Да пукна, ако лъжа. Аз бях наполовина инвалид.

— А това какво отношение има към срещата ви с извънземните? — попита Престън.

Някакво розово животинче изскочи от гъстата брада на Жабата. Престън се изуми и се наведе напред, за да види какво е то. Много се изненада, когато разбра, че това е езикът на събеседника му. Сигурно овлажняваше устните си, за да могат лъжите да минат по-гладко.

— Благодарен съм — продължи Жабата. — Някакви същества от звездите с по три очи дойдоха и ме излекуваха. Бяха доста странни и зловещи, спор няма. И страшни. Но въпреки това, признавам,

извършиха едно добро дело за мен. Проблемът е, че сега, когато вече не съм сакат за съжаление, вече няма как да си върна социалните помощи.

— Голяма дилема.

— Обещах на звездните хора да не казвам какво са сторили тук. Чувствам се ужасно, че не удържах на обещанието си. Горчивата истина е, че трябва да ям и да си плащам сметките, а няма с какво.

Престън кимна.

— Сигурен съм, че звездните хора биха ви разбрали.

— Не че не съм благодарен, че ме избавиха от моята недъгавост с помощта на ония техни сини светлини. Но с техните сили и умения беше неразумно да не ми дадат някакъв талант, с който да се препитавам. Като четене на мисли или ясновидство.

— Или способност да превръщате оловото в злато.

— Нямаше да е лошо! А пък и аз нямаше да злоупотребявам с дарбата си. Просто щях да си направя злато, колкото ми е необходимо да преживея.

— Вашето чувство за отговорност е поразяващо.

— Благодаря ви, господин Банкс. Оценявам комплимента ви. Но ние само си чешем езиците, защото извънземните така или иначе не ме надариха с нищо. Така че... колкото и да ме е срам, че нарушавам тържественото си обещание, не виждам друг начин как да изляза от проклетата безизходица или дилема, както я нарекохте, освен да продам историята си.

Макар че измамата му беше по-нагла от тази на който и да било политик, макар че Престън нямаше никакво намерение да му дава пари, нещо в него го накара да попита:

— Колко искате?

Очите на Жабата заиграха лукаво.

— Сър, и двамата знаем, че сте умни бизнесмени. Аз много ви уважавам, както сигурно и вие мен. Когато говорим за бизнес между двама и, мисля, че не аз трябва да определям цената. По-скоро вие трябва да ми направите предложение, което надлежно ще обсъдим. Аз ще отговоря дали ме устройва или не. Но като виждам, че сте благороден джентълмен, ще направя изключение за вас. Милион долара ми се струва напълно нормална цифра.

Този беше напълно откачен.

— Сигурен съм, че така ще е справедливо, но нямам толкова пари в себе си.

Жабата се захили с почти момичешки глас и плесна с ръце по облегалките на фотьойла. Сякаш досега не беше чувал по-смешно нещо.

Той се наведе напред, намигна и отвърна:

— Готов съм да приема от вас и чек.

Престън се усмихна и кимна.

В търсенето на извънземни контакти той беше изтърпял през годините безброй глупаци и мошеници. Такава беше цената, която трябваше да плати за надеждата някой ден да открие истината на вечността.

Извънземните наистина съществуваха. Поне на него много му се искаше да е така, макар и не по причини, сродни с тези на Жабата и другите като него. Престън се нуждаеше от тях, а да осмисли живота си.

Жабата стана по-сериозен.

— Господин Банкс, още не сте ми казали от коя организация сте?

— Организация?

— В духа на честния бизнес аз съм длъжен да ви уведомя, че днес, преди да ме посетите вие, тук дойде самата Джанет Хичкок от „Парамаунт Пикчърс“. Утре тя ще ми направи официална оферта. Аз ѝ казах за вашия интерес, макар да не знаех от коя организация сте.

Ако изобщо „Парамаунт Пикчърс“ бяха пращали свой служител в Нънс Лейк да купува правата върху историята на Жабата, значи беше дошъл краят на този свят и на цялата вселена.

— Боя се, че има някакво недоразумение — каза Престън.

Жабата обаче не искаше изобщо да чува за никакви недоразумения. Само за седемцифрени суми.

— Не ви баламосвам изобщо, сър. Уважението ми към вас е прекалено голямо, за да ви лъжа. Мога да докажа всяка своя дума само като ви покажа едно нещо. Едно нещо. И веднага ще разберете, че говоря истината. — Той стана от фотьойла и влезе в един от другите коридори на лабиринта. — Елате да видите, господин Банкс!

Престън не се боеше от Жабата. Беше сигурен, че този човек живее сам. Въпреки това тук можеха да се спотайват и други

психопати от този странен клан, но Престън беше готов да ги посрещне.

Атмосферата на разложено и упадък за него криеше някаква романтика. За човек, влюбен в смъртта, това помещение беше като осветен от звездите нощен плаж на Хаваите. Поиска да го опознае по-добре.

Освен това, макар че Жабата се беше държал нахално до момента, сладкия му глас, изглежда, беше искрен, когато каза, че ще му докаже истинността на разказа си.

Престън последва домакина си през тунелите от хартия, индианци и мебели. Минаха през още две големи стаи. Вратите бяха махнати, очевидно, за да се улесни минаването през лабиринта.

Всички прозорци бяха запушени. Дъбовият под беше изпъстрен със странни тъмни петна, подобно на рисунки на Роршах^[1].

— Ето сега ще видите, господин Банкс, ето сега!

Тъкмо когато Престън вече почти беше убеден, че тази странна къща е някакъв мост между паралелни светове, както и че пътуването им през лабиринтите може да продължава вечно. Жабата го изведе от тунелите и те се озоваха в кухнята.

Тя също не беше обикновена.

Имаше нормални електрически уреди. Стари бели шкафове, пожълтели и напукани от времето, печка с котлони. Бръмчащ хладилник, който сигурно беше на сто години. Тостер, микровълнова фурна. Но с тези уреди обикновеното свършваше.

На всяка повърхност, от плотовете до рафтовете на шкафовете, бяха подредени празни бутилки от бира и газирана вода като във винарна. Няколко от вратите на шкафовете заеха отворени. Кухненската маса също беше заета от пирамида от бутилки. Прозорецът над мивката гледаше към задната веранда на къщата, на която обаче имаше още хиляди бутилки.

Жабата очевидно приготвяше яденето си върху един шкаф в средата на кухнята. Състоянието на тази работна площ беше неописуемо.

Домакинът му отвори една врата, зад която се показаха стълби, прекалено тесни, за да се поставят и там индианци. Тук с лепило към стените и тавана бяха залепени стотици бирени бутилки — повечето зелени. Помещението изглеждаше като триизмерен фототапет.

Макар че остатъкът от малц отдавна се беше изпарил от бутилките, стълбището все още миришеше на застояла бира.

— Елате, господин Банкс! Малко остана. Сега ще видите защо е малко да се даде милион!

Престън последва Жабата и двамата се качиха по стълбите. Коридорът на горния етаж също беше стеснен от боклуци.

Преминаха през няколко стаи, чиито врати също бяха махнати. Вторият етаж сякаш беше пълно копие на първия — същите хартиени лабиринти.

Спалнята на Жабата обаче все пак имаше врата. За голяма утеха на Престън помещението не беше превърнато в низ от тунели като останалите. Две нощни шкафчета с лампи върху тях бяха подредени от двете страни на голямо неоправено легло. Гардероб и два шкафа предоставяха достатъчно място на Жабата да съхранява работните си комбинезони.

Но и тук заплахата от нормалност бързо се изпари пред колекцията от сламени шапки, които бяха окачени на пирони по стените. Сламени шапки за мъже, жени и деца. Сламени шапки във всякакви известни стилове и разновидности, от фермерски до дамски, подходящи за ходене на църква в горещ неделен летен ден. Сламени шапки в естествени и пастелни тонове, в различно състояние, натрупани на купчини.

В стаята имаше и друга колекция: десетки обикновени и шикозни бастуни. От прости тръстикови с гумени върхове до елегантни бастунчета с красиво изрязани и оформени дръжки. Дъбови, махагонови, черешови и стоманени модели, някои от които с обикновени дръжки, други с инкрустирани дървени или медни глави. Лакирани черни бастуни със сребърни върхове, перфектният аксесоар за Фред Астер, висят до бели бастуни за слепи.

Бастуните бяха подредени на групи в няколко стойки за чадъри. Те обаче стърчаха и отстрани на шкафовете. Вместо пердета от корнизите висяха плътни като завеси редици от бастуни.

На единия прозорец жабата беше откачил десетина бастуна, за да открие гледка навън. Беше забърсал и стъклото с ръка.

Той заведе Престън до този прозорец и му посочи на североизток, отвъд буренясалото поле, към двулентовия път.

— Виждате ли ей там, след пътя, господин Банкс? А сега погледнете на седемдесет метра източно от входа за фермата? Ще видите една кола, паркирана сред дърветата.

Престън беше едновременно объркан и разочарован. Надяваше се доказателството на Жабата да е някакъв извънземен предмет, останал от близката му среща с непознатите същества. Дори и доказателството да беше фалшиво, поне щеше хубаво да се посмее.

— Това е конспиративната й раздрънкана таратайка, с която тя се маскира, когато за пръв път дойде тук. Да не разбере, че е от големите клечки от филмовия бизнес.

— Тя? — намръщи се Престън.

— Госпожица Джанет Хичкок, както ви казах, дойде чак до тук от „Парамаунт Пикчърс“, Калифорния. Наблюдава фермата ми, за да разбере кой й е конкуренция!

На перваза на прозореца лежеше мощен бинокъл. Жабата го подаде на Престън.

Бинокълът беше мазен на пипане. Той едва не го хвърли от погнуса.

— Доказателство, сър, че не си измислям нищо за „Парамаунт Пикчърс“, доказателство, че съм напълно откровен с вас. Като бизнесмен с бизнесмен, отнасям се с уважение. Само едно светло петънце сред боровете, но ще го забележите.

Любопитен, Престън вдигна бинокъла и го фокусира върху колата сред дърветата. Макар че автомобилът беше бял, той умело беше замаскиран от гъстите клони и сенки. Трудно можеше да се различи ясно.

— По-рано днес тя наблюдаваше пресечката между пътя и алеята към къщата ми. Надяваше се да види кой сте и откъде идвате — каза Жабата.

В момента при колата нямаше никаква жена.

Сигурно беше влязла вътре. Интериорът беше тъмен. Не можеше да види дали имаше човек зад волана или не.

— От която и холивудска организация да сте, сигурен съм, че имате големи връзки във филмовия бизнес, че ходите на същите партита, на които и звездите. Не можете да не познавате такава важна особа като госпожица Джанет Хичкок от „Парамаунт Пикчърс“.

Когато забеляза жената, Престън веднага я позна. Тя стоеше встрани от колата, не толкова навътре в сенките. Лесно се открояваше, облегната на едно от дърветата. Мишелина Тереза Белсонг — бивша затворничка, алкохоличка, безуспешно търсеща работа, племенница на слабоумната стара леля Джен. Евтина курва, опитваща се да промени изпълнения ѝ с вина и мизерия жалък живот, да го изпълни със смисъл. Самоопределила се за спасител на Лейлъни. Безполезна шумна и досадна кучка.

Докато гледаше към Мики Белсонг, Престън каза:

— Да, това наистина е Джанет Хичкок. Изглежда, няма да се отърва от наддаването, господин — едва не произнесе „господин Жабата“ — господин Тилрой.

— Не че съм целял подобно нещо, господин Банкс. Просто исках да знаете, че си имате конкуренция. Не искам нищо друго, освен историята ми да бъде оценена по достойнство.

— Разбирам добре. Бих искал да ви направя предложение още днес, преди да си замина, но обикновено това става в присъствието на цялото семейство, тъй като толкова много пари ще променят живота на всички ви. Имате ли жена и деца? Ами родителите ви?

— Мама и тате отдавна си отидоха, господин Банкс.

— Съжалявам, простете.

— А и никога не съм се женил. Не че на времето няхах добри възможности.

Все още загледан в жената в далечината, Престън добави:

— Значи сте сам в тази къща?

— Само аз. И понеже съм ерген от доста време, трябва да си призная, че понякога... ставам много самотен. — Той въздъхна. — Само аз.

— Добре — отвърна Престън и се отвърна от прозореца, след което светкавично стовари тежкия бинокъл върху лицето на Жабата.

При удара се чу изпукване, сподавен стон и мъжът моментално се строполи на пода.

Престън хвърли бинокъла върху неоправеното легло.

На перваза бяха закачени няколко бастуна. Той взе този, чиято дръжка представляваше бронзова глава на вълк.

Проснат по гръб, Жабата гледаше в небитието, а разбитият му нос беше по-грозен отпреди. Гъстата му брада беше напоена с кръв, а

червендалестото му лице изведнъж бе станало бледо като тебешир.

Престън хвана бастуна и го вдигна във въздуха.

Мъжът беше зашеметен, но очевидно беше жив още. Изведнъж погледът му се проясни и когато видя какво ще последва, промълви с треперещ глас и чувство за утеха:

— Благодаря.

— Моля, пак заповядай — беше отговорът на Престън, който заби вълчата глава точно във веждата на човека. Няколкократно. Може би половин дузина пъти. Бастунът изпука, но не се счупи.

Когато накрая се увери, че е убил Жабата, той захвърли бастуна на леглото до бинокъла. По-късно щеше да избърше отпечатъците и от двата предмета.

Планът му беше да запали къщата и да я изгори. Пламъците щяха да унищожат всички улики и доказателство. Но той беше предпазлив човек.

Престън бързо избра друг бастун. Дръжката беше във формата на лакирана медна глава на змия с червени стъклени очи.

Изкуши се да вземе и подходяща сламена шапка, за да посрещне с нея по кавалерски дамата, но размисли. Освен че носеше полза на човечеството и на майката Земя, убиването беше удоволствие. Но човек като него не биваше да забравя, че то е сериозна работа, изпълнена с риск, преследвана и осъждана от мнозина.

Излезе от покоите на вече мъртвата Жаба, мина през затрупаните с боклуци стълби и слезе долу. Оттам в кухнята и излезе на задната веранда, където имаше хиляди бутилки блестящи с тъмния си цвят, сякаш в тях се таеше приближаващата буря и скоро щеше да изскочи като дух.

Той набързо прекоси калния заден двор. Внимаваше да се държи така, че къщата постоянно да е между него и онова място сред дърветата, от което напълно безполезната госпожица Белсонг водеше наблюдение.

Най-вероятно е мислела да го застигне в Нънс Лейк и да го следва от разстояние, за да не я забележи. Веднъж щом разбере къде е паркирал караваната си, би изчакала, докато ѝ се удаде подходяща възможност да отмъкне Лейлъни и да я отведе от Айдахо, при Клариса „Гушата“ и нейните шейсет папагала в Хемет.

Глупава курва. Всички са глупаци. Мислят си, че не знае нищо, но се лъжат дълбоко.

След пустия двор се простираше поле с високи до раменете бурени. Необходимо беше само леко да се наведе, за да се изгуби за страничния наблюдател.

Насочи се на изток. За прикритие му служеха и царевичните стълбове, които бяха засети отдавна и бяха станали диви с времето.

Бързо тръгна успоредно на пътя. Щеше да завие на север, да прекоси невидим за никого пътя и после да се обърне на запад. Щеше да заобиколи в гръб безполезната Мики Белсонг и да я свали на земята с бастуна-змия.

Небето притъмняваше с всяка изминала минута. Черни облаци като големи юмруци, изпълнени със зловеща сила. Още нямаше гръмотевици, но скоро щяха да закънтят. И в един миг щеше да просветне мълния и да освети змийската глава, може би по време на удара — и на следващите удари. Но макар и да предстоеше скоро да стане шумно и светло като през деня, Престън добре знаеше, че местността е безлюдна и няма да има кой да гледа заниманието му, нито пък някой го интересуваше какво става тук.

[1] Херман Роршах — швейцарски фрейдистки психиатър и психоаналитик, най-познат с разработването на проективен тест с мастилени петна, известен като „Тест на Роршах с мастилени петна“.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 65

Момчето без майка е притеснено, а то не се притеснява толкова лесно. То е седнало на един от диваните в дневната на флийтууда и гали Стария Жълтъо, легнал в скута му, докато близначките продължаваха да баят над пътните карти в кухнята.

Предварителната подготовка даде на Къртис солидни знания за повечето земни биологични видове, с които най-вероятно ще се срещне по време на мисията си. Следователно той знае доста за кучетата. Не само това, което е попил от внушителния брой кучета, видени в 9658 филма, а и от специфичните инструкции, които е получил чрез пренасяне на мегаданни за флората и фауната на тази планета.

Духовната му сестра притежава много качества, едно от които е чувствителния ѝ нос. Неговата форма, грапава повърхност и блестящ черен цвят допринасят за красотата ѝ. Но по-важното е, че обонянието ѝ е може би двайсет хиляди пъти по-силно от това, на което и да е човешко създание.

Ако в огромната каравана, в която тя видя сияещото момиче, също има ловци от онези, с които се биха при бензиностанцията в Невада, кучето щеше да различи уникалната им миризма, да я разпознае моментално и да реагира яростно или да се уплаши.

Свирепият звяр, чиято воня Стария Жълтъо надуши около тази каравана, не прилича на нищо, което не е срещал досега. Сигурно е нещо или някой от неговия свят.

Но и това не е много сигурно. Спомня си каква беше реакцията му към Върн Тъгъл, серийния убиец, колекциониращ зъби, когато го наблюдаваха от спалнята в уиндчейзъра, а той си говореше с огледалото в банята. Тогава беше помахал с опашка. Щом човек като Тъгъл не караше козината му да настръхва, колко ли по-зъл беше чудовищният индивид в онази каравана, в онзи гигант на колела? В края на краищата беше изръмжало.

Тъй като е уверен, че мистериозните им съседи по каравана не са враждебно настроени извънземни и поради тази причина не е необходимо да предприема никакви действия срещу тях, отвличащи вниманието или други, най-разумно в случая ще е да постъпи, като си остане на безопасно място във флийтууда. Трудно му е обаче да бъде напълно разумен и да мисли трезво, щом в главата му нахлуват спомени за сияещото момиче.

Не може да го прогони от съзнанието си.

Когато затваря очи, той го вижда застанало зад седалката на шофьора, облегло се на нея и гледащо през стъклото. Веднага забеляза дълбоката самота и отчаянието му, защото добре познава подобни емоции. Чувства, които се пораждаат у него всеки път, когато си спомни какво се е случило в планините на Колорадо още преди да стане Къртис Хамънд.

Най-накрая си дава сметка, че не би бил син на майка си, ако обърне гръб на това очевидно наранено момиче. Разумното действие невинаги съвпада с действието, което сърцето му диктува.

В края на краищата той е тук, за да промени света. И както винаги тази задача започва със спасяването на една душа, после на следващата, на по-следващата, търпели, целеустремено и себеотдайно.

Отива в кухнята и прекъсва заниманието на Кас и Поли. Обяснява им какво възнамерява да прави, но те се противят на плана му. Настояват той да остане във флийтууда до сутринта, когато ще тръгнат за Сиатъл. Там многобройното население ще му осигури необходимото прикритие, докато стане напълно Къртис Хамънд и започне да излъчва обикновен енергиен сигнал, неразличим от тези на останалите хора.

Тяхната упоритост го обърква. Но после им напомня, че те са неговата кралска гвардия и че не може да позволи гвардейците да диктуват на наследника на трона как да постъпва.

— Така е с принцеса Лея, така е и с мен.

Може би те разбират, че използва техните камъни по тяхната глава, така да се каже. Та нали той сам бе отрекъл да е извънземна кралска особа. Все пак стратегията му ги смущава и озадачава. Те продължават да изпитват известно благоговееене пред неземния му произход и толкова са поласкани и развълнувани да участват в неговата мисия, че не могат дълго да се съпротивляват. Макар и понякога да го

третираат като десетгодишно момче, не могат да се отнасят едновременно и по двата начина с него. Те разбират това и отново си предават със сините лазерни лъчи тонове информация само чрез едно споглеждане. Въздъхват и се приготвят да му бъдат въоръжен ескорт.

Макар и да биха предпочели Къртис да си остане вътре, те подхождат доста ентузиазирани към перспективата да го придружават вече като истински воители, официално произведени от него в ранг. В края на краищата те са момичета, които обичат приключенията.

Днес са с каубойски кожени ботуши, в сини джинси и сини кариани каубойски ризи. Костюмите изглеждат подходящи за бодигардове.

Всяка от близначките е преметнала дамска чанта на дясното си рамо. Във всяка от чантите има деветмилиметров пистолет.

— Ти само стой между нас, скъпи — предупреждава Поли Къртис. Подобно обръщение звучи малко странно, отправено към извънземна кралска особа, но на него му харесва.

Кас първа излиза от флийтууда, като непрекъснато държи дясната си ръка в чантата си.

Духовната сестра тръгва след Кас. Къртис следва кучето, а Поли излиза последна. С дясната си ръка е стиснала здраво пистолета в чантата си.

Часът е само два и пет следобед, а навън цари зимен здрач. Въпреки топлия въздух сивата светлина внушава хлад, подчертава росата по игличките на боровете и създава мираж за заледена повърхност на езерото.

Старият Жълтъо повежда колоната, като повтаря предпазливия си маршрут към гиганта на колела. Но този път кучето не спира, за да маркира територията.

Навън са останали малцина лагеруващи. След като са прибрали всичко и са се приготвили за приближаващата буря, те са се прибрали на топло и сигурно.

Сияещото момиче го няма в предната част на караваната. Къртис не вижда друго, освен слаба светлина в другия край на превозното средство, която едва се процежда през матовото предно стъкло на кабината.

Кас понечва да почука на вратата, но Къртис я спира, като тихо изрича:

— Не.

Както и преди кучето усеща не само свирепия звяр с човешки облик, но и факта, че в момента не е в караваната. Още веднъж Жълтъ долавя две присъствия — първото излъчва горчива миризма на душа в отчаяние, а другата — на напълно покварен и пропаднал дух. Втората миризма е тази, чийто собственик дълго е бил измъчван от страх и сега е изпаднал в нервна криза, макар и да не е обзет от отчаяние.

Къртис предполага, че обхванатия от страх дух е този на момичето.

Поквареното присъствие е толкова отблъскващо, че кучето оголва зъбите си от погнуса. Ако можеше, то сега би се изплюло досущ като човек.

Къртис не знае дали източникът на тази гнусотия представлява опасност или не. Може би е показателен фактът, че второто същество не е тормозено от страха, който е надвиснал като Дамоклев меч над момичето.

Докато близначките, плътно застанали от двете му страни, държат под наблюдение къмпинга, Къртис поставя длани върху вратата на караваната. На микроравнище, при което волята може да надделее над материята, той усеща нисковолтов електрически ток и разпознава в него аларма, подобна на тази на флийтууда.

Всяка електрическа верига си има изключвател. Нисковолтовият ток е енергия, но ключът за изключване е механичен и следователно е подвластен на волята. А Къртис има силна воля. Както е включена алармата, в следващия миг тя вече не работи.

Вратата е здраво заключена. Но — хоп — и се отключва. Той я отваря тихо и надзърта в кабината, в която няма никого.

Изкачва двете стъпала и влиза вътре.

Чува как една от сестрите казва нещо, но не се обръща.

Дневната е осветена от една-единствена лампа. Един от диваните е разгънат за спане като легло.

Тя седи на леглото и бързо пише нещо в дневника си. Единият ѝ крак е сгънат, а другият — изправен и обхванат от стоманена шина.

Сияещото момиче.

Съсредоточено в съчинението си, то не чува отварянето на вратата и не усеща, че някой е влязъл вътре и стои близо до него.

Духовната сестра върви след Къртис и иска да зърне и тя това видение с метална шина.

Движението привлича вниманието на момичето и то вдига поглед от дневника си.

— Ти светиш — казва Къртис.

ГЛАВА 66

След като вкарва камарото под прикритието на дърветата, Мики стоя известно време облегната на колата и наблюдава отклонението към фермата на Тилрой от разстояние около седемдесет метра. През следващите десет минути минаха три коли. Разбра, че от това разстояние няма да може да различи дурангото на Мадок, и се придвижи на петдесет метра на запад.

Не бяха минали и двацет минути, когато, разположила се зад дърветата, тя позна дурангото, което идваше от Нънс Лейк. Когато джипът намали скоростта си, за да завие към фермата, Мики видя, че шофьорът е сам — Престън Мадок.

Тя забърза на изток, върна се на старото място и зае позиция в сянката на един бор близо до камарото. Оттук не се виждаше ясно предната веранда на фермата. Забеляза обаче паркираното дуранго и в случай, че джипът отново тръгне, щеше да има време да се качи на своята кола и да го последва чак до Нънс Лейк.

Тя се надяваше, макар и неоправдано, че Престън сигурно е взел със себе си Лейлъни. Тогава щеше да пропълзи до фермата, за да обезвреди дурангото, и с надеждата в създалата се суматоха да отмъкне момичето, преди Мадок да е забелязал липсата му.

Ирационалната надежда не се оправда. Можеше да избира между това да изчака тук Престън или да отиде в Нънс Лейк и да разпита за него — или за Джордан Банкс — и в трите къмпинга.

Опасяваше се, че ако се върне в града, може да не й дадат точна информация в къмпингите. А Мадок можеше да използва и име, което тя не знаеше. Можеше дори изобщо да не регистрира караваната си в някой къмпинг, а да паркира на разрешено публично място и да тръгне на път отново, преди да се е стъмнило. Тогава, докато обикаляше от едно гише за регистрация до друго, той можеше да закачи дурангото за превъста и да потегли отново на път. Ако се върнеше в Нънс Лейк преди Мадок, Мики рискуваше да го изгуби. И макар рискът да беше минимален, тя не искаше да го поема.

Имайки предвид кратката си среща с Ленард Тилрой, Мики не очакваше Мадок да прекара много време при него. Тилрой беше ексцентрик, явен мошеник, който искаше да спечели пари. Разказът му за извънземните лечители едва ли би заблудил доктора на смъртта, независимо колко много иска да открие истинско НЛО.

Все пак минаха пет минути, после още пет, а джипът си оставаше паркиран до къщата.

Времето ѝ даде възможност да помисли и тя се сети, че не се е обадила на леля си Джен. Тъй като беше тръгнала от Сиатъл толкова рано, тя не искаше да буди Дженива, като се обади от мотела. Възнамеряваше да използва телефонен апарат в Нънс Лейк, но веднага щом пристигна, започна да търси Мадок и забрави всичко останало. Джен щеше да се тревожи. Но ако всичко минеше добре, Мики може би щеше да се обади на Джен по-късно през деня от някой крайпътен ресторант в щата Вашингтон. Лейлъни щеше да е до нея и да поздрави Джен.

Тъмно като желязо, небето най-накрая натеза и въздухът започна да се охлажда. Навсякъде около Мики дърветата трепереха и шепнеха песента си на вятъра.

Птици като черни стрели, сами и в ята, се връщаха в гнездата си по клоните на боровете. С пляскане на крилете изчезваха сред гъстите клони — сигурен признак, че скоро ще се разбушува бурята.

Мики се обърна, за да проследи откъде идваше чуруликането на врабчетата, и видя Престън Мадок и надвисналия бастун.

После се озова на земята, без да си спомня да е падала, с борови игрички и пръст в устата. Нямахше сили да ги изплюе.

Видя как един бръмбар пълзеше на няколко сантиметра от носа ѝ. Беше зает и не ѝ обърна никакво внимание. Оттук бръмбарът изглеждаше огромен, а над него се извисяваше стъблото на бор, огромна като планина.

Зрението ѝ се замъгли. Премигна, за да го проясни. Тогава черепът ѝ сякаш се пръсна и я обзе непоносима болка. После настъпи мрака.

ГЛАВА 67

Къртис Хамънд вижда момичето първо със собствените си очи, но го няма това сияние около него, което е забелязал преди това през погледа на Жълтъо.

Тогава духовната му сестра изкачва стъпалата и се промушва между краката му. През очите на чистосърдечното животно, очи, които през цялото време улавят периферно игривото Присъствие, момичето отново засиява с ореол от мека светлина, излъчвана от самата нея.

Кучето веднага я обиква, но се стеснява и остава на място. Жълтъо изпитва някакво чувство на благоговееене към момичето, каквото сигурно би изпитал, ако самото игриво Присъствие я повика при себе си и я погали по козината.

— Ти светиш — повтаря Къртис.

— Ти май не сваляш момичетата по нормален начин, като просто им казваш, че са сладки и симпатични.

Тя говори тихо и в същото време поглежда към задната част на караваната.

Тъй като е участвал в не една и две тайни операции на не един и два свят, Къртис умее да разсъждава бързо.

— Не исках да кажа, че си сладка.

— Тогава, да не би да беше някаква обида? — пита тя и потупва стоманената си шина.

Господи, той отново нагазва в нечистотията, образно казано. Тъкмо беше започнал да си мисли, че става все по-добър в социализирането и общуването, не толкова добър като Кари Грант, но по-добър например от Джим Кери в „От глупав по-глупав“ или в „Гринч“. А сега — ново двайсет.

Той прави всичко възможно да се коригира:

— Аз не съм идиот.

— Не съм си го и помисляла — отговаря тя и се усмихва.

Усмивката го стопля и разтапя от удоволствие духовната му сестра, която се приближава до сияещото момиче, ляга по гръб и вирва

четирите си лапи.

Когато момичето повдига въпросително вежди и поглежда встрани от Къртис, той се обръща назад. Поли ги е последвала по стълбите и сега стои на вратата. Тя изглежда не толкова застрашително като бодигард, колкото симпатична и божествено красива, макар и скрила пистолет в чантата. Очите ѝ са станали кристално сини и ако се съди по трескавия поглед, с който сканира интериора на караваната, а после се спира и върху момичето, прекараните години в Холивуд явно са я вдъхновили в момента да се държи хладнокръвно и дори сурово.

На стената на дневната, която се намира срещу леглото на момичето, има прозорец. Някакво движение в него кара Къртис и Поли да обърнат глави нагам. Кас е намерила нещо за опора, може би е обърнала кофа за боклук или маса за пикници, и също като сестра си сега изглежда непоклатима като Клинт Ийстууд в някой от уестърните или екшъните с него.

— Уха — възкликва момичето тихо и оставя настрана дневника си. После се обръща отново към Къртис: — Ти с амазонки ли се движиш?

— Само с две.

— Кой си ти?

Тъй като вижда как момичето сияе през погледа на многократно по-чувствителното куче и понеже знае какво означава това сияние, той решава, че трябва да бъде максимално откровен с нея, както с близначките:

— Аз съществувам като Къртис Хамънд.

— Аз пък съществувам като Лейлъни Клонк — отвърща тя и се навежда напред. — Как успя да изключиш алармата и да отключиш вратата, Къртис?

Той свива рамене.

— Силата на волята е над материята. На микроравнище волята може да надделее.

— И аз по същия начин си отглеждам големи гърди.

— Така не става.

— Мисля, че може и да стане. Преди бях почти вдлъбната. Сега съм поне плоска. Защо дойде тук?

— За да променя света.

Поли слага ръка върху рамото му.

— Всичко е наред — казва той на кралския си гвардеец.

— Да промениш света — повтаря Лейлъни и отново хвърля поглед към задната част на караваната. После се изправя. — И имал ли си успех до момента?

— Ами, аз тепърва започвам. Ще отнеме много време.

Лейлъни посочва с ръка към едно щастливо лице, нарисувано с боя на тавана, а после и към кукли хавайски танцьорки, които поклащат бедра на съседните маси. Ръката ѝ обаче не прилича на нормална. — Ще започнеш да променяш света оттук?

— Според майка ми всички истини на живота и всички отговори на мистериите на живота присъстват във всеки един миг от нашето съществуване, във всяко едно място и чакат да бъдат разпознати и разгадани.

Тя отново показва към тавана и куклите.

— Независимо колко са безвкусни?

— Майка ми беше достатъчно мъдра да ни издържа и изхранва при всякакви ситуации и кризи. Но никога не казваше нищо за безвкусицата.

— Това ли е майка ти? — пита Лейлъни и сочи към Поли.

— Не, това е Поли. А през прозореца ни гледа Кас. Що се отнася до майка ми... ти била ли си в Юта?

— През последните четири години не съм ходила сигурно само на Марс.

— Марс и без това няма да ти хареса. Там няма въздух, студено е и е скучно. Но в Юта, на един мотел за камиони, срещала ли си сервитьорка на име Донела?

— Не си спомням.

— А, нея не можеш да я забравиш за нищо на света. Донела не прилича на майка ми, защото са от различен вид, макар че майка ми щеше да изглежда точно като нея, ако беше Донела.

— Разбира се — казва Лейлъни.

— То и аз бих могъл да изглеждам като Донела, но нямам достатъчно маса.

— Маса. — Момичето кимва разбиращо. — Тя винаги е проблем, нали?

— Невинаги. Но аз исках да кажа, че Донела ми напомня за майка ми. Широки рамене, дебел врат, горда брадичка като на угоен

бик. Величествено, великолепно.

— Вече заобичах майка ти повече от моята — отвръща Лейлъни.

— Ще е чест за мен да се запозная с твоята майка.

— Ако я познаваше, не би искал, повярвай ми — предупреждава го сияещото момиче. — Затова шепнем. Тя е направо ужас.

— Разбрах, че водим таен разговор, но колко е тъжно, че майка ти е причината. Май не ти казах, че съм извънземен.

— Измисли нещо по-оригинално...

— Каквото кажеш — отговаря.

— Познаваш ли жена на име Дженива Дейвис?

— Не, ако е от тази планета.

— Е, повече изглежда, че не е. Но аз бих се заклела, че сте роднини, че сигурно си й племенник.

— Ще ми бъде ли приятно да се запозная с нея?

— Да, определено. И ако я срещнеш някога, много бих искала да ви видя двамата на едно място. Да бъда муха на стената около вас.

Те си общуват толкова добре и изведнъж последното й изречение го обърква.

— Муха на стената? Защо, да не би и ти да умееш да си променяш формата?

ГЛАВА 68

Докато минаваше от фермата на Тилрой до гората и оттам в гръб на онази курва, Престън имаше време да обмисли и доразработи плана си.

Първо, когато се насочи на изток през буренясалото поле и дивата царевица зад къщата, той започна да си мисли за нея като за Пияницата. Но такова име не му звучеше добре. Лейди Цироза и Мис Говняно лице бяха по-забавни, но също е се връзваха. Не можеше да я нарече „Циците“, макар и да ѝ отиваше, защото вече беше използвал това име за леля Джанис, майката на първата му жертва, братовчед му Мръсната торба. През годините той беше използвал най-интересните части на женската анатомия за имена на други жени. Беше склонен да употреби два пъти едно и също име, ако можеше да измисли някое подходящо прилагателно отпред. Но и тях вече ги беше поизчерпил. Най-накрая се спря върху Кралицата-курва. Името се основаваше на информацията, която той имаше за слабостта ѝ към мъже използвачи и за сексуалната злоупотреба с нея в ранна възраст. В края на краищата кралиците се раждат и си остават такива за цял живот.

Не биваше да се отделя прекалено голямо внимание на избора на подходящо име. Трябваше да е забавно, разбира се, но и прецизно да описва жертвата, да омаловажава и да превръща човека в неодушевен предмет. Последните две изисквания бяха въпрос на етика. За да изпълни задължението си и за да прочисти човешкото стадо, следователно да спаси света, един утилитаристки етик трябва да се абстрахира от мисълта, че останалите хора са като него. Във вътрешния свят на Престън само „полезните“ хора, тези, които имаха да предложат нещо на човечеството, имаха същите имена като във външния свят.

Значи, ще убие Кралицата-курва. Това беше мисията му, когато излезе от къщата и остана негова мисия, когато се промъкваше сред дърветата зад нея. Но докато се приближаваше към жертвата си, той промени плана си за извършването на убийството.

След като свърши с бастуна със змийска глава, Престън го захвърли на задната седалка на камарото.

Ключовете бяха на стартера. Той ги извади и отключи багажника с тях.

Замъкна я по килима от борови игрички и мъртви листа към задната част на колата.

Над него небето се беше смрачило още повече. Всеки момент щеше да загърми, да затреци и да се излее порой.

Мисълта за приближаващата буря възбуждаше Престън. Кралицата-курва — толкова привлекателна, неподвижна, но още топла — го изкушаваше.

Гората беше диво място, а свиренето на вятъра разбуди звяра в него.

С честност, с която се гордееше, той открито си признаваше, че крие в себе си този звяр. Като всеки простосмъртен и той не можеше да се похвали с пълно свършенство. Това самопризнание беше част от непрекъснатия самоанализ, на който всеки етик непрекъснато трябва да се подлага, за да оправдае доверието и авторитета си и да може да съди другите и да създава правила за тях.

Рядко имаше възможност да прояви насилие, без да му се налага да се въздържа. В повечето случаи, за да не го пратят в затвора, той се ограничаваше само с убийства с помощта на инжектиране на големи дози дигитоксин, деликатно задушаване, извършването на въздушна емболия в кръвоносните съдове на жертвата...

Последните му изживявания с Жабата и Кралицата-курва му подействаха освежаващо и възбуждащо. Наистина, Престън Мадок беше възбуден.

За щастие обаче сега нямаше време за страсти. Беше оставил джипа си пред къщата. Един убит с бастун човек беше проснат в спалнята, сред сламени шапки, и всеки момент можеше да бъде открит от някой неканен гост. Макар че само някой слабоумник или изрод от тези, дето ги показваха по цирковете, можеше да навести Жабата, Престън трябваше да унищожи уличаващите го доказателства колкото се може по-скоро.

Кралицата-курва беше още една улика. Той я вдигна и напъха в багажника на камарото.

Ръцете му се изцапаха с кръв. Той грабна малко сухи борови иглички от земята и избърса с тях пръстите и дланите си.

После седна зад волана, изкара колата на пътя и я паркира до дурангото отпред.

Измъкването на Кралицата-курва от багажника се оказа трудно, отколкото вкарването ѝ вътре.

Кръвта блестеше по вътрешността на багажника. За миг видът на тези петна парализира Престън.

Възнамеряваше да инсценира така нещата, все едно че жертвата е изгоряла в къщата заедно с Жабата. Натъпкана с хартия и дървени индианци и суха дървесина, полята с пет литра бензин, сградата щеше да лумне така, че скоро нищо нямаше да остане от телата. Дори костите щяха да се превърнат в пепел и в резултат нямаше да останат почти никакви доказателства, че двамата не са загинали от пожара. Забутани градчета като Нънс Лейк не разполагаха с необходимите възможности на полицията и съдебните лекари, за да разкриват толкова умели убийци.

Трябваше да се занимае с петната в багажника. Но по-късно. Трябваше да изчисти колата и от отпечатъците си. Всичко с времето си.

Сега, докато вятърът повдигаше и бясно захвърляше във въздуха прах и пръст, той занесе Кралицата-курва в къщата. Влезе в коридора сред редиците от индианци.

И ето, избра място в катакомбите. Направи необходимите приготовления.

След пет минути той вече седеше зад волана на дурангото.

А връщане в Нънс Лейк вятърът блъскаше джипа, сякаш искаше да му каже нещо, да демонстрира одобрение за постъпките му и да му даде съвет за това, което оставаше да се направи.

Имайки предвид последното развитие на събитията, той не можеше да чака до десетия рожден ден на Ръката. Не можеше да отлага дори докато отидат в Монтана, при гроба на Куция, макар че трупът на момчето се намираще на по-малко от половин ден път отук.

Къщата на Тилрой представляваше идеална алтернативна сцена за последния тъжен акт в безполезна пиеса, каквато представляваше животът на Ръката. Разбира се, така нямаше да може да ѝ се наслади, докато се съпротивлява, нямаше да може да я накара да докосне и целуне разложените останки на брат си, преди да я убие. Най-много

съжаляваше, че няма да може да се радва на подобна гледка. От друга страна обаче, лабиринтите му даваха да изтезава дълго и продължително Ръката, необезпокояван от никого. Архитектурата на дома на Тилрой представляваше идеалната къща на ужаса. Времето, прекарано от Престън Мадок насаме с Куция, беше като райска наслада. Наслада и удоволствие на мъж с пороци, но въпреки това наслада. А играта му с Ръката щеше да му донесе двойно и тройно повече наслада. И когато всичко свършеше, той пак можеше да получи удовлетворение — и дори тиха и скромна гордост — че е ликвидирал в един ден трима жалки и безполезни мизерници и така е съхранил ресурсите, които те са щели да прахосват години наред. Беше спестил досадата на полезните хора да гледат тяхното нещастие и така беше увеличил общото количество щастие в света.

ГЛАВА 69

Извънземният мутант, който променя формата си е дошъл да спаси света, има вид на мило момче. Макар че не е така зашеметяващ като Хейли Джоъл Озмънд, лицето му е симпатично и нашарено с лунички.

— В цялата известна вселена има само два вида, които могат да си променят формата — информира я той напълно сериозно. — Аз принадлежа към единия.

— Браво, поздравления — отговаря Лейлъни.

— Благодаря, госпожице.

— Викай ми Лейлъни.

— Ти ми викай... е, няма да можеш да го произнесеш с твоя човешки език. Затова ми викай просто Къртис. Както и да е. Тези два вида са и най-старите в цялата позната вселена.

— До каква степен познаваш вселената?

— Някой казват четирийсет процента, другите мислят, че са близо шейсет.

— Леле, а аз мислех, че не са повече от четиринайсет-шестнайсет. Добре, значи си тук, за да промениш света. Да го промениш съм добро или да го унищожиш?

— Господи, не, моят народ не е разрушител. Разрушители са другият вид, променящ формата си. Те са зли и само подклаждат безредици. Те обичат хаоса, разрушението, смъртта.

— Значи вашите два най-древни вида са нещо като... ангели и демони.

— Горе-долу. Не че сме свършени. Съвсем не. Самият аз съм крал пари, портокалов сок, сандвичи и един джип „Мъркюри Маунтинър“. Но се надявам да се разплатя за всичко. Отключвах без позволение чужди жилища и влизах в тях, карах кола през нощта, без да включвам фаровете, возих се, без да си закопчавам колана, и многократно лъгах. Но в момента не лъжа.

Най-странното беше, че тя му вярваше. Не знаеше на какво точно се дължи нейното сляпо доверие, но той ѝ се виждаше честен. Прекарала целия си живот в компанията на мошеници и лъжци, тя си беше изградила усет за истината. Освен това през по-голямата част от съществуването ѝ я бяха водили напред-назад в търсене на извънземни посетители и тя подсъзнателно беше приела, че макар и илюзорни, те действително съществуват.

И ето сега стоеше пред истински космически кадет, който определено не беше роден на този свят.

— Дойдох тук — продължи момчето, — защото кучето ми каза, че те грози сериозна опасност.

— Става все по-интересно.

Жълтъо махна с опашка. Стеснява се и само надзърта между краката на Къртис с леко приведена глава и насочен към Лейлъни поглед.

— Но също така дойдох, защото ти сияеш.

С всяка следваща секунда Къртис ѝ се струваше като брат на Хейли Джоъл Озмънд.

— Необходима ли ти е помощ? — попита я той.

— Да, за Бога.

— Какво има?

Лейлъни осъзна, че това, което му разказваше и което оставаше да му доразкаже, звучеше така сюрреалистично като твърдението за неговия извънземен произход. Надяваше се той също да има усет към истината.

— Вторият ми баща е убиец, който ще ме убие скоро. Майка ми е наркоманка и на нея не ѝ пука, а аз няма къде да отида.

— Сега имаш — каза Къртис.

— Така ли? Къде? Не ми допада идеята за междугалактически пътешествия.

От спалнята в западната стая на „Лек вятър“ с непогрешимо чувство винаги да разваля доброто настроение, се провикна Синсемила:

— Лейни, Лейни, Лейни! Ела тук, бързо! Ела, Лейни, трябваш ми-и-и!

Гласът на майката прозвуча зловещо като вой. Поли, амазонката зад Къртис, извади пистолет от чантата си и го насочи към тавана.

— Идвам! — викна ѝ Лейлъни в отговор, но не желаше да вижда майка си. А на извънземната делегация каза: — Почакайте ме малко. Сега ще се оправя. Тук куршумите няма да помогнат дори и да са сребърни.

Изведнъж Лейлъни се уплаши и това не беше тъпото усещане за тревога, с което беше живяла всеки един ден от живота си, а страх, остър като рубинения скалпел, който майка ѝ използваше за самоувреждане. Боеше се, че Синсемила ще скочи от леглото и ще започне баенето си за вещиците. Или ще се нахвърли върху тях с писъци и ще сложи край на надеждата ѝ. Или ще принуди русокосата извънземна сексбомба да я застреля, което Лейлъни също не искаше да се случва.

Тя направи три плавни крачки към спалнята и тогава я осени изумителна мисъл. Спря се и погледна към Кас от външната страна на прозореца, към Къртис и Поли зад него. После пак към Къртис. Най-накрая си пое дъх и попита:

— Познавате ли Лукипела?

Момчето повдигна въпросително вежди.

— Това е хавайската дума за сатана.

Сърцето ѝ затуптя като лудо.

— Това е брат ми. Той също се казва така. Луки. Познаваш ли го?

Къртис поклати глава.

— Не, а трябва ли?

Навременното пристигане на извънземните, макар и без летяща чиния с левитационен лъч, беше възможно най-голямото чудо. Не биваше да очаква от тях да са съживили брат ѝ. Макар че всеки ден виждаше прояви на милост и състрадание, тук хората както бяха склонни да се поддържат един друг, така можеха и да смачкат някого. Злото беше реално като вятъра и водата, а Престън Мадок служеше на злото. Дори цялата отчаяна надежда в сърцето на едно малко момиче не можеше да върне онова, което той беше погубил.

— ЛЕЙНИ... ЛЕЙНИ... ЛЕЙНИ! Лейни, трябваш ми-и-и!

— Почакай — прошепна тя на Къртис Хамънд. — Моля те, почакай.

Забърза към спалнята, доколкото ѝ позволяваше левият крак с шината.

ГЛАВА 70

Тревата край пътя трепереше от вятъра, докато Престън минаваше.

Небето беше зловещо както във филмите за срещи с извънземни, но сред облаците не се виждаше никакъв космически кораб.

Търсенето от Престън на близка среща от трети вид нямаше да свърши тук в Айдахо, както се надяваше. Наистина, можеше да прекара остатъка от живота си в пътуване и търсене на историческото преживяване, в търсене на признанието, което той вярваше, че извънземните ще му дадат.

Той беше търпелив. А и имаше да върши важна работа, която в момента беше свързана с Ръката.

Съзнаваща, че часовникът ѝ отброява последните ѝ дни, Ръката беше започнала да търси начин да се измъкне от капана. Неочаквано се беше сближила с Кралицата-курва и с побърканата ѝ леля. После беше започнала да измисля как да се бие или избяга, когато Престън дойде за нея.

Знаеше всичко това, защото четеше дневника ѝ.

Стенографския код, който тя си беше измислила, беше хитър, особено за човек на нейните години. Ако си имаше работа с някой друг, а не с Престън Мадок, тайните ѝ щяха да останат неразкрити.

Но тъй като беше високоуважаван интелектуалец и имаше приятели в много академични научни области, в няколко големи престижни университета, той се беше свързал с един математик на име Тревър Кингсли, който беше специалист по криптография. Преди повече от година този създател — и разкривател — на кодове беше използвал сложен компютърен софтуер, за да анализира и дешифрира дневника на Лейлъни.

След като получи една изписана страница от дневника, Тревър каза, че ще му трябват петнайсет минути. Това беше времето, необходимо за разбиването на всеки един код, създаден от някого, който няма солидни познания по висша математика. За сравнение, една

по-сложно създадена система изискваше дни, седмици и дори месеци, за да се разгадае. Вместо петнайсет на Тревър му трябваша двайсет и шест минути, което го впечатли много. Искаше да знае кой е авторът на кода.

Престън не можеше да разбере какво му е толкова впечатляващото на един код, който се е опънал само с някакви си единайсет минути. Той не спомена на математика името на Ръката и не му разкри роднинската им връзка. Излъга, че е открил дневника не една пейка и е бил обзет от любопитство, след като е видял мистериозното му съдържание.

Тревър също така каза, че текстът на страницата е „забележително саркастичен, но пълен с елегантен хумор“. Престън го беше чел няколко пъти и макар че с облекчение установи, че никъде не се споменава името му, не можа да улови нищо смешно. Всъщност, като използва наръчника за превеждане, който Тревър му състави, Престън тайно прегледа целия дневник — по няколко страници всеки ден, докато Лейлъни се къпеше или се занимаваше с нещо друго — и не откри нищо забавно вътре. През цялата година, докато продължаваше тайно да хвърля по едно око на ръкописите на момичето, той не се изкуши да се засмее нито веднъж. На практика Лейлъни се разкри пред него като грубовата, дръзка и нахална. Беше грозна не само отвън, но и отвътре. Очевидно Тревър Кингсли имаше странно чувство за хумор.

През последните няколко дни, докато новите записи в дневника показваха, че Ръката крои планове да се спаси, Престън направи сериозни приготовления лесно да преодолее съпротивата ѝ, когато я отведе на мястото на убийството. Той не знаеше кога и при какви обстоятелства ще му се наложи да я обуздава. И макар да не беше сериозно разтревожен, че тя може да му се опъне сериозно, Мадок не искаше да ѝ позволява да изпищи или да привлече вниманието на някого, който да се намеси.

Още от петък, когато потеглиха от източна Калифорния, той носеше плик в левия заден джоб на панталона си. В плика имаше кърпа, напоена с домашно приготвена упойка, точна смес на пропорциите на амоняк и още три домашни химически препарата. В практиката си беше използвал тази смес, за да подпомогне няколко самоубийства. Когато се вдишаше, сместа причиняваше мигновено

изпадане в безсъзнание. Неколкочратната употреба водеше до спиране на дишането и бързо разрушаване на черния дроб. Той възнамеряваше да използва наркозата само за да е сигурен, че Ръката няма да се съпротивлява. Като начин на убийство подобен вариант беше прекалено милостив, за да го възбуди.

До Нънс Лейк оставаше не повече от един километър и половина.

ГЛАВА 71

Старата Синсемила, облечена в саронг на ярки хавайски шарки, седеше сред разхвърляните завивки, облегната на възглавниците. Беше накъсала на ситни парчета страниците на „В захарта от пъпеш“ и ги беше разпръснала по леглото и пода.

Плачеше от гняв. Беше със зачервено лице и трепереше.

— Някой, някой негодник, побъркан луд е накъсал книгата ми. Не е честно.

Лейлъни предпазливо се доближи до леглото, като се огледа за кутии, в които може би дебнеше някой странен домашен любимец.

— Какво има, майко?

С разкривено и почервенияло от яд лице Синсемила сграбчи парчетата от скъсаните страници и ги хвърли във въздуха.

— Не са я напечатали нормално. Всичко са направили наопаки само за да ме объркат. Тази страница трябваше да е онази страница, разбъркали са местата на параграфите и изреченията. Взели са нещо красиво и са го превърнали в една купчина лайна. Защото не са искали да го разбере, не са искали да схвана посланието.

Тя заудря с юмруци по бедрата си достатъчно силно, че да ѝ останат синини. Може би се удряше, защото на някакво съзнателно равнище си даваше сметка, че проблемът не е в книгата, а в упоритото ѝ настояване да открие смисъла на живота в едно-единствено тънко томче и да прави непрекъснати опити да се просветли, като всеки ден бяга от реалността чрез хапчета, прахове и инжекции.

В по-обикновени времена — доколкото те можеха да са обикновени на борда на „Лек вятър“ — Лейлъни би проявила търпение към майка си, би се примирила отново с отредената ѝ главна роля в подобни драми. А ролята ѝ беше да прояви съчувствие и загриженост, да попие гнева на тази жена, както марлята попива кръвта от раната. Но сегашният момент беше необикновен, защото изгубената ѝ надежда беше върната по фантастичен и дори загадъчен начин. Затова реши да

не пропилява шанса си и да не се остави отново да бъде погълната от емоционалните настроения на майка си.

Тя не седна на леглото, а остана отстрани и се опита да утеша Синсемила.

— Какво искаш? Какво ти трябва? Какво искаш от мен? — Продължи да повтаря тези въпроси, докато Синсемила хлипаше от самосъжаление. — Какво искаш? Какво ти трябва? — Запази тона си хладен и настойчив, защото знаеше, че никое съчувствие или загриженост не могат да донесат вътрешен мир на майка ѝ и че в крайна сметка Синсемила отново щеше да се обърне за утеха към наркотиците. — Какво искаш? Какво ти трябва? Какво искаш от мен?

Настойчивостта даде своето. Синсемила — все още разплакана, но вече не гневна — се сгуши във възглавниците си.

— Хапчетата ми. Искам си хапчетата. Вече взех нещо, но не бяха хапчетата. Подействаха ми кофти. Трябваше да ме изпратят след Алиса в заешката дупка, но вместо това дупката беше змийска.

— Кой хапчета искаш? Къде са?

Майка ѝ посочи към шкафа за дрехи.

— В най-долното чекмедже. Синьото шишенце. Искам да прогоня змиите от главата си.

Лейлъни откри таблетките.

— Колко искаш? Една? Две? Десет?

— Сега само едно. И едно за по-късно. Мама имаше днес лош ден, Лейни. Змийски ден. Нямах представа колко лош.

На нощното шкафче стоеше бутилка със соево мляко с дъх на ванилия. Синсемила седна и отпи от млякото, за да глътне първото хапче. Сложи второто до бутилката.

— Искаш ли нещо друго? — попита Лейлъни.

— Нова книга.

— Той ще ти купи.

— Не онази проклета книга.

— Не, някоя друга.

— Някоя смислена книга.

— Добре.

— Не някоя за твоите глупави хора-свине.

— Не, не от тях.

— Още ли четеш от онези тъпи книги?

— Вече няма да ги чета.

— Не можеш да си позволиш да си хем грозна, хем глупава.

— Не, не мога.

— Трябва да свикнеш с мисълта, че си прецакана.

— Ще свикна.

— Глупости, остави ме на мира. Върви да четеш глупавата си книга. И без това вече няма никакво значение. — Синсемила се обърна и се сви отново в поза на зародиш.

Лейлъни се поколеба. Дали не виждаше майка си за последен път. След всичко, което беше изтърпяла, след като всички тези години беше вирляла в жестоката пустиня на Синсемила, сега не можеше да изпитва нищо друго, освен облекчение. Дори не и радост. Но не беше лесно да се освободиш, да скъсаш с корените си, макар и тези корени да са прогнили. Перспективата за свободата я караше да се вълнува. Но животът като магарешки трън, захвърлян ту тук, ту там и от най-малките капризи на вятъра, не беше много по-добро бъдеще.

Лейлъни промърмори много тихо, за да я чуе само майка ѝ:

— Кой ще се грижи за теб?

Тя никога не си беше представяла, че подобна загриженост ще я накара да се разколебае, когато най-накрая се появи дълго жадувания шанс за бягство. Колко странно беше, че толкова години на жестокост не бяха успели да втвърдят сърцето на Лейлъни, както тя самата беше смятала, а напротив, бяха го направили още по-нежно. Дори беше в състояние да изпитва жалост към този окаян звяр. Гърлото ѝ пресъхна и в него сякаш заседна буца. Почувства тъга. Гърдите ѝ се стегнаха болезнено.

Тя излезе от спалнята и се върна в дневната.

Затаи дъх. Очакваше Къртис и Поли да са си тръгнали.

Но те я чакаха. И кучето, което продължаваше да върти опашка.

ГЛАВА 72

Мики не беше пропътувала над две хиляди и петстотин километра, за да умре така безславно. Можеше да си умре и в къщи с бутилка в ръката или като се блъсва с камарото с висока скорост в някоя подпора на мост.

Когато дойде в съзнание, първо си помисли, че е мъртва. Беше заобиколена от странни стени, които не приличаха на нищо от преследващите я кошмари. Въздухът миришеше на пръст и плесен, на урина на плъх, на повръщано, на дървен под, полят с бира преди години, на гъст цигарен дим. Но най-силно се улавяше миризмата на разложено. Вдиша веднъж, два пъти, пет пъти. И все още си мислеше, че е мъртва, защото сегашната атмосфера много приличаше на ада, но не представян така зрелищно както в книгите и филмите. Разбира се, ако адът беше повече чувство за безполезност, а не огън; повече изолация, а не клади, повече разочарование, а не физическа болка.

Тогава зрението ѝ се проясни. Осъзна, че стените са образувани от боклук и натрупани купчини списания. И разбра къде се намира. Това не беше адът, а домът на Тилрой.

Не би могла да отгатне къде е намира, ако сега не видя обитателя на странната къща.

Замириса ѝ и на кръв. Когато облиза устните си, усети и вкуса ѝ.

Не можеше да отвори дясното си око, защото миглите ѝ се бяха слепили от съсирената кръв.

Когато се опита да избърше кръвта, откри, че китките ѝ са вързани здраво.

Беше легнала на едната си страна върху някакъв диван. Пред дивана имаше телевизор и фотьойл.

В дясната страна на главата си изпитваше силна, но поносима болка. Но когато вдигна глава, болката стана чудовищна. За миг си помисли, че отново ще изпадне в безсъзнание. Тогава болезненото усещане леко отслабна, колкото да може да го търпи.

Когато понечи да седне, откри, че глезените ѝ също са здраво завързани и че въжето, свързващо ги с китките, не ѝ позволява нито да се протегне, нито да се изправи. Тя се извъртя и успя да стъпи на пода, седнала на ръба на дивана.

Маневрата обаче предизвика нов пристъп на главоболие. Сякаш едната половина от черепа ѝ непрекъснато се издуваше като балон. Подобно чувство не ѝ беше непознато, независимо как го наричаше — сутрешен махмурлук и така нататък. Само че този път беше много по-силно и не беше съпроводено от угризения на съвестта, а от студена ярост. И това не беше ирационалният гняв, който тя отдавна изпитваше като оправдание за самоизолацията си, а ярост, фокусирана само и единствено върху Престън Мадок.

За нея той се беше превърнал в истинско въплъщение на дявола. И може би не само за нея и не само в метафоричния смисъл, а и на практика. През последните няколко дни Мики научи за съществуването на злото по нов начин. Струваше ѝ се, че злото на хората — мъже и жени — взети поотделно, е само бледо отражение на много по-голямото и отровно зло, което съществуваше на този свят и си пробиваше път бавно и търпеливо.

Когато болката отново престана, тя се наведе напред и избърса с коляно изцапаното си със засъхнала кръв дясно око. Зрението ѝ, изглежда, не беше засегнато. Кръвта не беше от окото, а от раната на главата ѝ, която вече не кървеше така обилно.

Заслуша се. Цареше абсолютна тишина.

Логично беше Ленард Тилрой да е убит. Тъй като бе живял тук сам и че сега къщата беше превърната в мястото за игра на Мадок.

Тя не извика за помощ. Фермата се намираше сред обширен безлюден район, а къщата беше далеч от пътя. Нямаше съседи, които да я чуят.

Докторът на смъртта беше отишъл някъде. Но скоро със сигурност щеше да се върне.

Не знаеше точно какво възнамерява да стори той с нея и защо не я е убил още в гората. Но Мики не мислеше да го чака тук, за да го пита.

Беше я завързал с жиците на лампата.

Имайки предвид това, възлите не би трябвало да са чак толкова стегнати. Мики погледна отблизо и видя, че ръчно изработените окови

са умело сплетени и че всеки възел е разтопен, за да стане по-здрав. Така беше почти невъзможно да се разхлаби кабелът само с опъване и разхлабване.

Погледна към фотьойла. На масата до него имаше пепелник с фасове.

Мадок сигурно беше използвал запалката на Тилрой, за да разтопи жиците. Сигурно я беше оставил тук някъде. Това, което можеше да се залепи с топлина, можеше напълно да се разтопи и тя да е свободна, ако действа внимателно.

Китките ѝ бяха прекалено стегнати, за да може да държи запалката така, че да насочи пламъка към жицата, без да се изгори. Възлите между глезените ѝ обаче не бяха стегнати.

Тя се свлече от дивана и остана така прегърбена, с леко свити колене. Не можеше нито да ходи, нито да помръдне краката си. А когато се опита да се движи с подскоци, загуби равновесие и падна, като едва не си разби главата в ръба на масата.

Ако не беше избегнала масата, сигурно щеше да си счупи врата.

Мики запълзя като мия в търсене на газовата запалка — първо около фотьойла, а после и зад него.

На пода вонята беше по-силна. Беше толкова силна, че само дето не я докосваше. Едва се сдържаше да не повърне.

Едно силно избумтяване разтърси цялата къща и я накара да изкрещи. За миг си помисли, че се е затръшна вратата и че демонът е пристигнал отново. Тогава разбра, че това е било гръмотевица.

Бурята беше започнала.

* * *

След като пристигна от летището на Кьор д'Ален в Нънс Лейк, Ноа Фаръл се обади по мобилния на Дженива Дейвис. Когато Мики е позвънила на леля си тази сутрин, преди да тръгне от Сиатъл, Дженива сигурно ѝ е казала, че планът да замесят коравия детектив в играта им е успял и че той е на път за Айдахо. Все пак му се искаше Мики да го беше изчакала, вместо да тръгва сама. Дженива сигурно беше предала на племенницата си инструкциите на Ноа да се обади отново от Нънс Лейк и да каже името на местен ресторант, или друг обект, където да

се срещнат веднага щом той пристигне. Сега, когато се свърза с Дженива, за да научи мястото за срещата, той разбра, че Мики не се е обаждала сутринта от Сиатъл, нито от Нънс Лейк.

— Трябваше вече да е там — притесни се леля й. — Не знам какво да правя. Да се тревожа ли, да се плаша ли.

* * *

Сияещото момиче се доверява на непознати изненадващо лесно. Къртис предполага, че всеки, който свети като нея, сигурно притежава изключително прозрение. Това прозрение помага да отгатва дали хората, с които се среща, имат добри или лоши намерения.

Тя не взема със себе си нито куфар, нито никакви лични вещи. Сякаш не притежава нищо на този свят, освен това, което е с нея. Сякаш не са й необходими никакви вещи, които да й напомнят за неприятното минало, и сякаш тя иска да забрави това минало. Все пак взима със себе си дневника от леглото. После се приближава толкова до Къртис и Жълтъ, че чрез кучето той почти усеща топлотата на нейното божествено сияние.

— Майка ми в момента изнася едно от обичайните си представления. Надрусала се е пак — казва тихо Лейлъни. — Може да не разбере, че ме няма, докато не издам двайсетина романа и не спечеля Нобелова награда за литература.

Къртис е впечатлен:

— Наистина ли? Това ли предвиждаш да ти се случи?

— Ако изобщо можеш да предвидиш нещо, то трябва да е голямо и значимо. Затова винаги казвам така. Кажете ми, Батман, спасявал ли си и други светове?

Къртис е поласкан, че го наричат Батман, особено ако има предвид актьорската игра на Майкъл Кийтън. Това е истинският Батман. Той трябва да бъде искрен с нея:

— Аз не. Но майка ми е спасила доста.

— Изглежда, светът ще си има работа с новак. Но съм сигурно, че ще се справиш добре.

Вярата на момичето в него, макар още с нищо не оправдана, кара Къртис да се изчерви.

— Ще се постарая.

Стария Жълтъо легнал между краката на Къртис, се премества при Лейлъни и момичето го погалва по главата.

Чрез духовната връзка момче-куче Къртис едва не се разтапя от удоволствие, когато е обзет от прилива на топли емоции, изпитан от духовната му сестра. Животното е омаяно и опиянено от очарованието на новата позната.

— От къде знаеш, че светът трябва да бъде спасен? — пита Лейлъни.

— Очевидно е, има много признаци.

— Ще тръгваме ли или ще киснем тук цяла седмица? — намесва се Поли, която се е изкачила по стъпалата и е влязла в караваната.

Тя отстъпва встрани, за да направи път първо на духовната сестра, а после на Лейлъни и Къртис. Кучето изскача от караваната, но сияещото момиче слиза по стълбите внимателно, като първо стъпва на земята със здравия си крак, а после завърта и този с шината. Леко се олюлява, но запазва равновесие.

Докато слиза след Лейлъни и усеща как кучето потръпва от зловещата атмосфера, която витае около превозното средство, Къртис пита:

— Къде е вторият ти баща, убиецът?

— Отиде да се срещне с един мъж, видял извънземни — отговаря Лейлъни.

— Извънземни?

— Дълго е за разказване.

— Скоро ли ще се върне?

Изведнъж красивото ѝ лице помръква.

— Може би всеки момент.

Изоставила поста си от обърнатата боклукчийска кофа, Кас се присъединява към тях по средата на разговора, за да долови тревогата.

— Скъпа, можеш ли да тичаш с тази шина? — пита тя.

— Мога да се движа бързо, но не и колкото вас. Колко още остава?

— До другия край на къмпинга — казва Кас и посочва към десетките каравани, в чиито прозорци греят светлини — обитателите са се приготвили да посрещнат бурята на сухо.

— Мога да се справя — уверява ги Лейлъни и закуцва по-бързо.
— Но не мога да поддържам висока скорост през цялото време.

— Добре тогава — отвърща Поли. — Щом така или иначе ще вършим тази лудост...

Къс сграбчва Къртис за ръката го придърпва, сякаш е непослушно дете, тръгнало в грешна посока. После продължава започнатата от Поли мисъл на един от техните двойни монолози:

— ... ако наистина ще го правим и ще ни преследват...

— ... като похитители...

— ... тогава...

— ... да си размърдаме задниците.

— Къртис, тичай пред мен — дава му инструкцията Кас, като сега се държи с него повече като с извънземно величество, отколкото като с обикновено момче — помогни ми да увеличим шансовете си за успех. Трябва да потегляме оттук колкото се може по-скоро и да се насочим към границата на щата.

— Аз ще вървя с теб, Лейлъни — казва Поли.

Тъй като не иска да изоставя момичето, Къртис задържа Кас, която вече се е устремила напред, и изрича:

— Не се тревожи, Спелкънфелтър ще ти харесат.

— О, нищо не обичам толкова, колкото Спелкънфелтър — шегува се Лейлъни.

Ексцентричният отговор поражда у Къртис няколко въпроса едновременно.

Кас обаче не му позволява да общува повече и процежда през зъби:

— Къртис! — тонът ѝ е по-категоричен от всякога.

В небето проблясва светкавица. Назъбените сенки на подредените каравани, сякаш искат да избягат от небесните тризъбци или от тътена на гръмотевиците, проехтял секунди преди това.

Кучето се втурва към флийтууда, а Кас поддържа темпо, което кара Къртис да се съмнява, че по някакъв странен начин в жилите ѝ е влязла от кръвта на духовната му сестра. Къртис гледа да не изостава.

Обръща се назад и вижда как сияещото момиче се придвижва изненадващо бързо. Този свят е по-жив от всеки друг, който е виждал преди. И по-изумителен от много останали. Но дори сред неизброимите великолепия на тази планета и дори рамо до рамо със

страхотната и неповторима Полуксия Лейлъни Клонк е в центъра на тази сцена. Струва му се, че тя като че е повела целия свят зад себе си, смъкнала е една тъмна и плътна пелена.

* * *

Удостоверението на частен детектив не го подведе и му помогна навсякъде из страната, независимо в кой щат се намираще. Жените често откриваха в него загадъчен мъж с магнетична власт. Хилядите детективски романи, телевизионни филми и касовите екшъни и трилъри бяха създали крайно романтичен облик на трудната и неблагодарна професия.

Служителят на регистратурата в къмпинга обаче не примигна с красиви клепки, когато Ноа Фаръл му показва документа. Като повечето мъже и този реагира с жив интерес и благородна завист. Около петдесетгодишен, той имаше бледо лице и закръглено тяло. Като че скучният му живот беше повлиял на външността му. Искаше да му разкаже всичко по-интересно и вълнуващо от детективската си практика. Обаче по-лесно беше да научи крава да пее, отколкото да го накара да повярва, че детективската работа е скучна и монотонна. От прочетеното и видяното във филмите мъжът си представяше красиви жени, престрелки, гонитби с бързи коли и дебели пликове, пълни с пари. Засипа го с въпроси не само за сегашния му случай, но и за Живота с главно Ж. В отговор Ноа лъга смело, като каза, че преследва двама души, които може би са отседнали тук и които една голяма корпорация издирва, защото са завели дело срещу нея. До края на срока оставало толкова малко време, че трябвало да ги търси дори по време на почивката им. Освен това Ноа си измисли какви ли не подробности за минали подвизи.

Услужливият човек потвърди, че Джордан Банкс е наел място в къмпинга. Регистрационният номер и описанието на караваната — преоборудван автобус „Превъст“ — отговаряха на информацията, с която Ноа се беше сдобил чрез връзките си в Отдела за регистрация на МПС към калифорнийската полиция. Бинго!

Служителят също така разпозна Мики на фотографията, която той беше взел от леля й.

— О, да, това е тя. Днес идва тук, преди господин Банкс да пристигне, и също пита за него.

В съзнанието на Ноа удари тревожна камбана. Ако Мадок беше разбрал, че тя го е търсила...

— Тя му е сестра — добави служителят. — Искаше да го изненада за рождения му ден. Затова не му казах нищо, когато пристигна. — Очите му се присвиха. — Мислите ли, че казва истината?

— Да, сестра му е. Тя идва ли отново, след като господин Банкс се регистрира при вас?

— Не. Надявам се да намине, преди да ми свърши смяната. Тя е балсам за очите, тази девойка.

— Трябва ли да получа разрешение за влизане като посетител? — попита Ноа.

— Не е толкова лесно. Ако той не е оставил името ви на регистратурата, а той наистина не го е сторил, трябва да изпратя едно от моите момчета да отиде до място номер шейсет и две, за да попита дали да ви пусна като негов гост. Проблемът е, че едно от момчетата е болно и не е на работа днес, а другите се побъркват, като вършат работа за двама. Затова трябва да отида аз и да го попитам, докато вие ме чакате тук.

Отвън проблесна първата светкавица на бурята, след което постройката беше разтърсена от гръмотевицата. През това време Ноа бръкна в портфейла си, извади една банкнота и я сложи на масата, също като в най-клишираните сцени от криминалните филми.

Служителят примигна веднъж.

— И без това не ми харесва да излизам оттук в бурята. Имам си задължения. Какво пък, нали и без това сте като ченгетата. Или поне веднага след тях, нали?

— Точно така — съгласи се Ноа.

— Ами тогава, вървете. Докарайте колата си, аз ще вдигна бариерата.

* * *

Дъждът не последва веднага след първата светкавица. Мина почти минута, след което удари втория гръм, предшестван от нова светкавица, по-ярка от първата, след което пороят се отприщи.

Върху караваните и другите коли в къмпинга започнаха да падат капки големи колкото гроздови зърна, а от ударите им се вдигаха пръски.

Лейлъни вече беше изчерпала силите си и способността си да се движи бързо. Роботоподобният крак може и да изглеждаше страховито, но сдаде багажа по-скоро отколкото беше очаквала. Сигурно защото през последните дни беше ходила много малко и недостатъчно, тъй като през повечето време бяха на път. Постепенно изгуби плавното движение на бедрото, което ѝ помагаше да се придвижва по-бързо, и не беше в състояние да поддържа предишния ритъм.

Прелюдията към дъждовната симфония продължи само няколко секунди. След това върху къмпинга сякаш се изля Ниагарският водопад — концерт, композиран изцяло от бясното стакато на ударни инструменти. Пороят беше толкова силен, че дори дърветата се огъваха от тежестта на капките.

Лейлъни се опита да предпази дневника, но скоро страниците му се намокриха, сякаш бяха накиснати в кофа с вода. Самата тя вече беше мокра до кости, като че беше плувала с дрехите.

Поли сложи ръка на рамото ѝ и се наведе, за да бъде чути:

— Малко остана! Онзи флейтууд на трийсетина метра отук!

Лейлъни пхна дневника в ръцете на поли и отвърна:

— Вземи това и върви! Аз ще те настигна!

Поли настоя да останат заедно. Лейлъни съзнаваше, че разстоянието е съвсем малко, но не можеше да тича толкова бързо като Поли, защото болките в краката ѝ бяха станали много силни и защото не можеше да възвърне старото си темпо, колкото и да се опитваше. Както и защото калната автомобилна алея се оказа доста хлъзгава от дъжда и така ѝ беше по-трудно да пази равновесие. Колкото и да се правеше на опасен малък мутант, тя несъмнено си оставаше едно недъгаво момиче, което в ситуация като тази не можеше да бъде много действено. Тя пхна дневника в ръцете на поли, като в същото време сърцето ѝ се свиваше заради намокрените страници. Тази страници съдържаша години на страдания. Не просто разкази за Синсемила и

доктор Смърт, а също така и спомени за Лукипела, които едва ли можеше да си припомни в подробности вече. На тези страници бяха изписани наблюденията и идеите, благодарение на които можеше да стане писател, да стане личност, да промени безформения си живот и да вложи смисъл и цел в него. Стори ѝ се, че ако изгуби тези четиристотин страници, ако позволи от тях да остане само размазан от водата нечетлив ръкопис, тогава каквото и да прави, животът ѝ щеше да бъде безсмислен. От една страна тя разбираше, че страхът ѝ не е основателен, но, от друга, в момента не се ръководеше от разума си. Затова отново бутна настойчиво дневника в ръцете на Поли и извика:

— Вземи го и го пази сух, той е животът ми. Моят ЖИВОТ!

Може би това се стори като някаква лудост на Поли, но близначката съзря нещо в лицето и погледа на Лейлъни, което я уплаши и потресе. Трогна я, защото на около двацет и пет метра от флийтууда тя взе дневника и се опита да го напъха в чантата си. Но когато тетрадката не влезе, Поли затича към караваната. От небето се лееше вода; вятърът безмилостно бушуваше. Лейлъни се хлъзгаше и олюляваше, но продължаваше да върви напред. Изтласкваше се към флийтууда, разчитайки както на краката си, така и на силата на позитивното мислене. Поли изтича десетина метра, забави, погледна назад, все още на петнайсет метра от караваната. Вече не беше тази жива и весела фигура, а някаква сянка, сив фантом на амазонка, покрит от пелената на силния дъжд.

Лейлъни ѝ махна.

— Върви, върви!

Накрая поли се обърна отново напред и продължи да бяга. Тя беше на десет метра от флийтууда, Лейлъни — на двацет. Всеки метър беше като скок на антилопа за близначката и непоносима борба за момичето. Тогава Лейлъни се запита защо не беше приложила силата на позитивното мислене, за да излекува крака си така, както го беше сторила, за да ѝ пораснат гърди.

* * *

Успяла да се свлече на пода, на Мики ѝ се стори, че ужасната воня се надига из помещението като жълто-зелена мъгла.

Потърси запалката, но не можа да я открие. След по-малко от минута търсене тя огледа по-добре обкръжаващите я странни стени и веднага разбра, че идеята ѝ да се освободи чрез огън би била доста опасна в тази ситуация. Запълзя предпазливо по пода, страхувайки се да не предизвика и най-малката искра.

Когато удари и втората мълния и дъждът започна силно да барабани по покрива, тя потърси някакъв предмет, който да ѝ бъде от помощ. Само тенекиените кутии от кафе ѝ даваха някаква надежда.

Хората държаха подобни кутии, за да съхраняват разни неща в тях. Тилрой, който очевидно никога не беше изхвърлял нищо през живота си и който беше напълнил дома си с ексцентрична колекция, достойна да влезе в учебниците по психиатрия, със сигурност също държеше нещо в тях.

Мики пропълзя покрай фотьойла и телевизора, приближи се до стената от кутии, с мъка се изправи на колене и здраво стисна една от кутиите. Поколеба се дали да я издърпа от купчината. Това щеше да доведе до падането на цялата стена и щеше да я затрупа с тонове боклуци.

След като гледа подредбата и оцени доколко е стабилна, тя все пак предпочете да действа, тъй като и без това нямаше избор. Отначало кутиите ѝ се сториха като залепени една за друга. После една леко поддаде.

Все още застанала на колене, тя извади кутията и я стисна с бедрата си. Зае се с капака, който упорито отказваше да се отвори, но най-накрая успя.

Най-малко сто малки и бледи кръстове разпятия в най-различни цветове се изсипаха от кутията. Хиляди малки полумесеци останаха вътре. Мики впери поглед в съдържанието на кутията. Не защото не знаеше какви са тези предмети, а защото не можеше да схване причината, поради която Тилрой беше колекционирал подобни неща. Пили за нокти — цяло съкровище.

Някои бяха по-малки и по тях имаше дамски лак. Сигурно цялото семейство беше допринасяла в миналото за колекцията, когато заедно с бедния Тилрой бяха живели и други хора. Особеност, датираща от няколко поколения.

Остави кутията настрана и се зае със следващата. Беше прекалено лека. В нея едва ли имаше нещо, което можеше да ѝ

помогне.

Коса. Мазни шноли за коса.

Когато отвори капака на третата кутия, усети миризмата на калций, като от раковини. Погледна вътре, моментално извика и изпусна кутията.

Кутията се търколи по пода и от нея се изсипаха дребни бели скелети на шест до осем птици, всичките крехки като захар. Бяха доста дребни — сигурно канарчета или папагалчета. Семейство Тилрой явно е гледало папагалчета и когато някое от тях е умирало, те са почиствали перата и плътта и са запазвали костите, за да... За какво ли? Поради някакви сантиментални причини? Крехките кости изпопадаха и изтракаха по пода, а черепите, не по-големи от череши, отскочиха като захарчета.

Може би прекалено бързо беше отхвърлила мисълта, че е мъртва и че се намира в ада. Това място определено беше играло ролята на пъкъл за Ленард Тилрой и за тези преди него. В кутиите от кафе май нямаше нищо полезно.

В стаята нямаше часовник, но тя все пак чуваше тракането на стрелките. Стрелки, които отброяваха времето до завръщането на Престън Мадок.

* * *

Стиснала прогизналия дневник, Поли стигна до флийтууда, отвори вратата и влезе вътре. Спря се на стълбите и се обърна да окуражи Лейлъни да побърза. Тогава видя, че момичето го няма.

Къртис се показа пред предната част на возилото точно когато Кас, седнала зад волана, запали двигателя.

— Имаме проблем! — извика Поли и хвърли дневника на масата, след което изхвърча отново навън.

Тя огледа мястото, вцепенена от изненада. Не можеше да повярва на очите си. Момичето беше тичало зад нея. Последният път, когато Поли погледна назад, Лейлъни беше на не повече от петнайсет метра зад нея. След пет секунди, когато Поли стигна до караваната, отново се огледа. И, мили Боже, момичето беше изчезнало!

* * *

Чистачките едва смогваха да избърсват стъклото от капчиците, но Ноа умело караше колата и успя да открие място номер шейсет и две сравнително лесно.

Той загледа удивено внушителната каравана на Мадок, гигант, който беше с размерите на крайпътно бистро. Машината се издигаше подобно на ветроходен кораб сред морето и в сравнение с нея маздата на Ноа изглеждаше като нищожна лодчица.

Мислеше да разузнае района и да открие място, от което може да води наблюдение в продължение на петнайсет-двайсет минути, докато не се запознае по-добре със ситуацията. Този план обаче автоматично отпадна, когато видя вратата на превъста широко отворена. Вятърът я блъскаше силно. Дъждът се завираше в кабината и докато Ноа гледаше натам близо минута, никой не излезе да я затвори.

Нещо не беше наред.

* * *

Яките зъби на светкавицата проблеснаха в черното небе и се отразиха в мократа асфалтова настилка на пътя.

Нънс Лейк вече беше останал на три километра, а фермата се намираше само на километър и нещо оттук.

Макар че дъждът го намокри, Престън се чувстваше омърсен. Беше му се наложило да докосне Ръката, включително и до деформираните ѝ части. Нямахме време да сложи ръкавици.

Ако не откриеше никакви работни ръкавици в къщата на Тилрой, щеше да му се наложи да я пипа отново, и то неведнъж. Дори само за да я пренесе през хартиените лабиринти в хола, където беше оставил Кралицата-курва. Там щеше да я завърже здраво за фотьойла — място на първия ред за спектакъла с убийството на приятелката ѝ.

Лейлъни щеше да умре на фотьойла, след като той освободеше звяра в себе си и ѝ причинеше редица болезнени травми. Беше роден за това, а тя си носеше от раждането своята участ. И двамата бяха като две счупени спици, хвърлени в мелницата на природата.

Можеше да изтезва Ръката, без да я докосва, с помощта на въображаеми инструменти. Веднага щом я завържеше, щеше да си измие много хубаво ръцете със сапун и вряла вода. Тогава ще се почувства отново чист и гаденето му ще премине. В същото време ще може да се наслади пълноценно на работата си.

Притесняваше се да не би Жабата да няма в дома си сапун. Но при тази мисъл се изсмя гръмогласно. Колкото и нечистоплътен да изглеждаше брадатият перко, по-вероятно беше да съхранява хиляди сапуни, внимателно опаковани и може би дори описани в каталог.

Бавно идваща в съзнание, Ръката тихо изстена на седалката до него. Беше седнала, завързана с колана, а главата ѝ беше подпряна на стъклото на джипа.

Не искаше да прекалява с упойката, за да не би да я убие прекалено рано и прекалено леко.

Стоновете ѝ преминаха в мърморене. Ужасната ѝ деформирана китка спря да потрепва. Домашно приготвената наркоза постепенно започна изветрява на въздуха, а дъждът допълнително беше разредил веществото.

Няколко пъти погледна в огледалото, дали не го преследва някой.

Беше убеден, че бурята и дъждът са го скрили от наблюдателите, когато хвана Ръката. Дори и другите къмпингуващи да са видели нещо през прозорците на караваните, в тъмната нощ те са си помислили, че просто бащата хваща за ръка непослушното си дете, за да го прибере на топло и сухо.

Що се отнася до онези две жени и момчето от флийтууда, нямаше никаква представа кои са те и какво са правили в неговата каравана. Съмняваше се, че са действали заедно с Кралицата-курва, защото ако тя беше пристигнала в Нънс Лейк с подкрепление, едва ли щеше да застане сред дърветата и да наблюдава фермата на Тилрой.

Които и да бяха, те не бяха в състояние да преминат незабелязано за алармената система, без Черната дупка да я изключи и да ги пусне. Когато Престън тръгна за фермата на Тилрой, той каза на глупавата кучка да не пуска никого в „Лекия вятър“. Доскоро тя винаги го слушаше и се подчиняваше безпрекословно. Такава беше сделката и тя добре го знаеше. За нея тази сделка беше печеливша — даваше ѝ каквито си поиска наркотици и стандарт на живот, какъвто едва ли щеше да им при други обстоятелства. Бързото и безпощадно съсипване

й беше гарантирано. Колкото и луда да беше — луда, болна и продажна — тя винаги спазваше уговореното.

Очевидно сега обаче Дупката се беше наблъскала с толкова много противоположни химикали, че не помнеше никаква сделка, нито дори как се казва и на кой свят се намира. Подобни състояния при нея се забелязваха рядко по това време на деня. По-често тя изпадала в тях вечер и тогава той използваше същата домашно приготвена наркоза, за да я укроти, когато думите и употребата на сила не помагаша.

Вдигна марлята от лицето на момичето и я хвърли на пода, вместо да я прибере в плика. То продължи да стене и главата му клюмна назад. Стигнаха до отбивката за фермата на Тилрой.

* * *

Силният вятър продължаваше да блъска вратата на превъста, но никой не излезе да я затвори. Ноа Фаръл изтича от колата си към караваната и влезе предпазливо вътре. Изкачи стъпалата и застана до пътническата седалка отпред. Вслуша се в обкръжаващите го звуци: тропането на вратата и барабаненето на дъжда по металния покрив. Напрегна се да долови други звуци, които да му помогнат да анализира ситуацията.

Един разтегнат диван заемаше по-голямата част от дневната. Лампата на нощното шкафче осветяваше три кукли хавайски танцьорки, двете неподвижни, а третата — поклащаща бедра. Лампата осветяваше и блажено усмихнато лице, нарисувано върху тавана.

Ако не се броеше дневната светлина, която беше толкова слаба, че сякаш стъклото на прозореца беше покрито със сива пепел, единственото допълнително осветление идваше от задната част на караваната през отворената врата на спалнята. Тази светлина беше червена и слаба.

В неделя на обяд, когато си беше тръгнал от дома на Дженива Дейвис, за да проведе едно последно проучване за Мадок и за да подреди куфара си за път, както и тази сутрин по време на полета му от Кьор д'Ален и по време на шофирането му до Нънс Лейк обмисли безброй варианти за решение на проблема в зависимост от различните

обстоятелства, с които можеше да се сблъска. Но никой от сценариите не включваше подобно развитие на ситуацията.

Първата му мисъл беше дали да продължи тихо навътре или да съобщи за присъствието си. Реши да действа по втория начин и се провикна:

— Ехо! Има ли някой тук? — Когато не получи отговор, мина покрай дивана и влезе в кухнята. — Видях, че вратата ви зее отворена на дъжда. Помислих си, че нещо ви се е случило.

Още хавайски танцьорки на масата и на кухненския плот.

Хвърли поглед към предната част на превъста. Никой не беше влязъл след него.

Мълниите просветнаха неколккратно и прозорците замигаха като екрани на телевизори. Призрачните сенки сякаш идваха от отвъдното и искаха да влязат в този свят през караваната чрез силата на яростната буря. Удари гръм, който разтреса караваната.

Той продължи напред и отново извика:

— Всичко наред ли е, съседе? Имате ли нужда от помощ?

В банята хавайските танцьорки бяха подредени от двете страни на мивката.

Ноа се поколеба при отворената врата на спалнята. Отново извика, но отговор не последва.

Пристъпи от сенчестата баня към червения блясък, който беше постигнат чрез забулване на лампите с червени блузи.

Тя чакаше до разхвърляното легло с високо вдигната глава и грациозна шия, сякаш беше някоя благородна аристократка, благоволила да приеме своя покорен слуга. Беше облечена в ярък саронг. Косата ѝ беше разрошена, но тя очевидно не беше излизала в дъжда, защото беше суха.

Ръцете ѝ висяха отпуснати и макар лицето ѝ да беше спокойно като на медитиращ будист, очите ѝ гледаха трескаво като на животно болно от бяс. Беше виждал подобен контраст и преди. Макар и на пръв поглед тя да не беше друсана с амфетамини, явно беше употребила по-силни от кафето стимуланти.

— Хаваец ли си? — попита тя.

— Не, госпожо.

— Защо тогава носиш такава риза?

— За по-удобно.

— Ти Лукипела ли си?

— Не, госпожо.

— Те и теб ли всмукаха с лъч?

По време на дългото си пътуване до Нънс Лейк и по време на планирането Ноа не беше предполагал, че ще му се наложи да разкрие намеренията си — било то на тази жена или на Престън Мадок. Но Синсемила — лесно разпозната по описанието на Дженива — му напомняше за Уенди Куейл, сестрата, която беше убила Лора. Не че Синсемила приличаше на Куейл, но в нейното спокойно лице и светли очи забеляза омърсеност, самодоволство, самовлюбеност. Нагласата ѝ, атмосферата на това място, блъскащата се от вятъра външна врата веднага му подсказаха, че Мики и Лейлъни вече са загазили.

— Къде е дъщеря ти? — попита Ноа.

Тя направи една крачка към него, олюля се и спря.

— Луки, бебчо, майка ти много се радва, че си се излекувал и си пораснал толкова бързо. Преродил си се, след като си се върнал от звездите. Мама е радостна, но малко уплашена, че се връщаш така неочаквано.

— Къде е Лейлъни — настоя той.

— Виж, мама скоро ще има нови бебета. Красиви бебета, по-различни в главите. Не като теб, преди да се промениш, не разкривени и грозни. Мама се поправи, Луки, и не иска новите бебета да приличат на старите.

— Мадок ли я отведе?

— Сигурно си бил на Юпитер и там са те излекували, но все още си грозен отвътре. Малкото сакато момче все още се таи като червей в душата ти. Моите бебета ще могат да четат мислите ти, защото ще бъдат бебета-магьосници, ще имат свръхестествени телепатични способности.

Дясната ръка на Синсемила се сви в юмрук и Ноа разбра, че тя държи някакво оръжие.

Когато той отстъпи назад, надрусаната жена се нахвърли върху него. Дясната ѝ ръка замахна бързо срещу лицето му с нещо като скалпел.

Острието описа дъга и едва не го ослепи. Мина само на сантиметри от очите му.

Той се наведе и избегна атаката, след което ловка хватка я стисна за дясната китка.

Скалпелът в лявата ѝ ръка неочаквано се заби в дясното му рамо, което си беше чист късмет. Можеше да пререже гърлото му или да среже някоя от жизненоважните артерии.

Раната беше незначителна и не го заболя много. Вместо да се опита да я обезоръжи, докато тя изведнъж започна да плюе пръски и да пици като тасманийски дявол, Ноа я бутна назад.

Когато падаше, тя се хвана за забития в рамото му скалпел. Ето сега вече го заболя.

Синсемила се плъосна върху леглото, но буквално веднага скочи на крака, сякаш имаше вместо тяло пружини.

Ноа извади изпод ризата си трийсет и осемкалибровия си револвер. Макар и да не му се искаше да употреби оръжието, още по-малко имаше желание да бъде нарязан като коледна пуйка.

След случилото се можеше да очаква всичко от тази луда. Затова се изненада, когато тя захвърли скалпела и му обърна гръб. Отиде до шкафа и той пристъпи напред, защото се уплаши, че тя сигурно ще извади пистолет. Вместо това извади шишета с хапчета.

Сякаш забравила за присъствието на Ноа, тя се върна в леглото и се настани сред смачканите завивки и скъсани страници на някаква книга. Кръстоса крака по турски и седна като невръстно момиче, готово за бой с възглавници. Отметна глава назад и започна да се смее. Отвори шишето с хапчетата и запя:

— Аз съм пъргава котка, аз съм летен вятър, аз съм птица в полет, аз съм слънцето, аз съм морето, аз съм аз! — Взе едно хапче в дланта си, а останалите изпопадаха по леглото. Най-накрая отново погледна към Ноа. — Върви си, Луки, ти вече нямаш място тук. — А после сякаш нищо не се е случило, започна да клати глава и да припява пак: — Аз съм пъргава котка, аз съм летен вятър, аз съм птица в полет...

Ноа отново отстъпи, като тръгна назад към банята, без да изпуска от поглед осветената в червено стая. Опипа раната на рамото си. Болката беше остра, но не непоносима. Макар че раната му беше изцапана с кръв, кръвенето не беше обилно и значи не беше засегната артерия. Основната опасност може да е от инфекция — ако все пак излезеше жив оттук.

Докато вървеше обратно към кухнята, жената продължи да пее откачената си песен, което означаваше, че си е останала на леглото.

Щом стигна до масата за ядене, той се обърна с намерението да избяга колкото се може по-надалеч.

Малко момче, красива блондинка и едно куче стояха в дневната. Момчето имаше лунички, а русокосата хубавица — деветмилиметров пистолет. Кучето пък имаше рошава опашка, с която започна да маха толкова трескаво, че дъждовните капки се разпръскаха по стените на караваната.

* * *

Вечно чакащите индианци, пазачи без власт, бяха единствените, които го наблюдаваха как вкарва Ръката в къщата. Той я захвърли на пода в коридора до входа за лабиринта.

Затвори вратата и я заключи.

Изцеди водата от косата си и избърса капките от лицето си.

Момичето лежеше свито на кълбо. Лъскавата метална шина на крака на му стърчеше под остър ъгъл. Недоносчето още не беше дошло в съзнание. Измърмори нещо и въздъхна — и се оригна, което отврати още повече Престън.

Чувстваше по ръцете си микроскопичната нечистотия на това дребно и безполезно недъгаво същество.

Докато я пренасяше от дурангото до къщата, той стигна до извода, че няма да може да прекара много време с нея. Жените и момчето във флийтууда представляваха опасност. Едва ли щеше да има възможност да се уедини за дълго в побърканото царство на Тилрой.

Налагаше се да убие Кралицата-курва по-бързо и по-грубо, отколкото планираше. Нямахше време да изпита наслада от продължителното насилие. Щеше да довърши пред очите на момичето приятелката му, без да се двоуми много, както смазва черепа на плъх с лопата.

Недоносчето ще се опита да не гледа. Затова, освен че ще я завърже за фотъйола, ще трябва да закрепим главата ѝ неподвижно и да залепим клепачите ѝ, за да не може да ги затвори.

Можеше да си позволи риска да протака няколко минути, за да помъчи малко Лейлъни. После ще я остави завързана и ще запали къщата.

Когато си тръгва, ще ѝ разкаже как е страдал брат ѝ. Ще я попита къде е сега любящият Господ да я спаси. Ще я пита дали Бог в момента не е в почивка и не играе голф с ангелите или пък е легнал да подремне. Ще я остави на дима и пламъците. Ще я остави да крещи и никой няма да я чуе, освен дървените индианци.

През годините, докато беше подпомагал смъртта на мнозина, които желяеха или не желяеха да умрат, той беше открил, че звярът в него изпитва невероятно удовлетворение от насието. И че убиването на невръстни деца е още по-вълнуващо от това на възрастни. Старческите домове бяха мрачни и скучни места за неговите занимания в сравнение с детските ясли. Не знаеше защо, но си беше вярно. Вярно за него, а значи наистина вярно. В края на краищата обективната истина не съществуваше, само лична и субективна. По-голямата част от етиците бяха съгласни, че никоя философия не е по-добра и не превъзхожда другите. Моралът не е научна категория. Моралът не съществува. Жизненият опит е по-важен и ти не можеш да съдиш постъпките на другите, щом си избрал съвсем различен от техния жизнен път. Ти одобряваш моето удоволствие от убиването на деца, а аз в замяна любезно признавам твоята страст към боулинга като нормално явление.

Нямаше да може да се наслади на по-дълго уединение с Ръката, каквото планираше, което си беше голямо разочарование. Той обаче беше в състояние да понесе подобно разочарование, имайки предвид сегашната бременност на Дупката и вероятността да роди две, три и дори повече копелета — още по-грозни и разкривени от Ръката и Куция. И те също щяха да изискват повече от света, отколкото могат да му дадат. Беше си осигурил достатъчно работа за следващата година. Нямаше да страда от липса на забавление, върховното удоволствие щеше да бъде негово.

Ръката примигна бавно и дойде в съзнание. Момичето още не можеше да се ориентира и беше объркано, а в това време Престън се подготвяше психически за неприятната задача да я пренесе през хартиения лабиринт до хола. Докосна я и потръпна. После я вдигна рязко от пода и я понесе през колоните от боклуци.

Телевизорът и фотьойлът си стояха на мястото, но подът сякаш беше използван за извършването на вуду магия: разпръснати птичи кости може би образуваха някаква многозначителна фигура; имаше кичури човешка коса, пили за нокти.

Кралицата-курва обаче я нямаше.

Завързана здраво и оставена в безсъзнание само за двацет минути — двацет минути! — които бяха необходими на Престън да отиде до Нънс Лейк и да се върне с Ръката, тази човешка развалина все пак беше успяла да обърка всичко. Но объркването на нещата беше единствената дарба, с която тя разполагаше.

Не можеше да е отишла твърде далеч. Колата ѝ още стоеше паркирана на автомобилната алея, а ключовете от нея се намираха в джоба му. Сигурно се беше притаила някъде из лабиринта, все още вързана и неспособна да се движи по-бързо.

Той остави Ръката във фотьойла. Отвратен, свали шината от крака ѝ. Ако се съземеше, преди той да се върне, Лейлъни нямаше да може да се движи по-бързо от костенурка.

Престън взе шината със себе си. От нея ставаше добра бухалка.

* * *

Индианец с червени и бели пера стоеше гордо между две внушителни колони със „Сатърдей Ивнинг Поуст“. Той обаче не предлагаше цигари, а държеше томахава.

Мики се хвана за индианеца и успя да се изправи на крака. Глезените ѝ бяха завързани толкова стегнато, че почти не можеше да ги мърда. Но не беше необходимо да ходи прекалено далеч.

Точно от другата страна на прохода в едно кътче между стените на лабиринта се виждаше кръгла маса, на която имаше лампа във формата на камбана. Стойката беше украсена с ангелска глава на върха. Отначало Мики смяташе да свали внимателно лампата на земята, където да ѝ е по-лесно да борави с нея. Времето ѝ обаче беше ценно и тя направо бутна лампата с ръка.

Лампионът се счупи, крушката — също. Лабиринтът потъна в мрак. Стъклените парчета се разпръснаха по пода.

За миг Мики замръзна на място и се послуша. Шумът от разбиването на лампата беше доста силен на фона на гробната тишина в къщата. Атмосферата беше толкова зловеща, че тя почти очакваше да чуе тежки стъпки и да се появи скелетът от „Разкази от криптата“ — полужив бюрократ с разпокъсани дрехи, сърдит, че е прекъснала вечерята му с мъртви бръмбари. Но ако пазителят на криптата наистина пристигнеше, той самият би изтръпнал от ужас пред чудовищните дела на Престън Мадок.

Тя внимателно огледа пода. Спря се върху няколко големи стъклени парчета и избра едно по-остро. После седна на масата.

Мики бързо започна да реже със стъклото кабела, с който бяха завързани китките с глезените ѝ.

Гумата се разряза лесно, а тъй като медта беше мек метал, оголената жица също не оказа голяма съпротива.

Благодарна на всекидневните упражнения по гимнастика в затвора, че е запазила тялото си гъвкаво, тя вдигна краката си на масата и се зае с връзките на глезените. След няколко минути краката ѝ бяха свободни.

Докато умуваше как да хване стъклото, че да не нарани китките си, докато реже кабела, тя чу едва доловим шум в къщата. Последва силно тупване и някой затръшна външната врата.

Мадок се беше върнал.

* * *

Отпусната в някакъв парцалив фотьойл, Лейлъни не знаеше нито къде се намира, нито как се беше озовала тук. Но макар и остротата на мисълта ѝ още да не се беше върнала напълно, тя нямаше никакви илюзии, че ще се появи камериерка и ще ѝ предложи чай с кейк. Където и да беше, това място беше по-отвратително и гнусно и от най-гнусните бани на Синсемила за очистване на токсините. Всъщност вонята беше толкова натрапчива, че сигурно скъпата ѝ майка беше складираше тук с години изхвърлените токсини. Сигурно така щеше да мирише Синсемила, ако не се къпеше редовно.

Лейлъни се изправи във фотьойла, понечи да стане — и веднага падна. Силната неприятна миризма на пода я отрезви бързо.

Някой ѝ беше взел шината. Беше само на няколко стъпки от свободата, от флийтууда с извънземни. Момче, куче, амазонки и перспективата за страхотни приключения без зли хора-свине. А сега това. Това очевидно беше дело на доктора на смъртта. Малки птичи черепи, втренчили празните си очни кухини.

* * *

Безполезната натура на Ръката, жалката ѝ зависимост, дълбоката ѝ генетична увреденост сякаш струяха от всеки милиметър на металната шина — както микробите гъмжаха из обществените тоалетни.

Високообразован, Престън знаеше, че нейната безполезност и зависимост са абстрактни качества, които определено не могат да оставят следи по предметите. Знаеше също така, че и генетичната увреденост не е заразна болест. Въпреки това дясната му длан, в която държеше шината, стана лепката от пот. И докато обикаляше из лабиринта в търсене на Мики, той беше обсебен от мисълта, че ужасните клетки на момичето ще бъдат вдишани от него и ще проникнат през предателските пори на кожата му. Имаше време, когато потта не би го притеснила повече от урината, слюзта и другите неприятни продукти на човешкия метаболизъм, но в момента, докато дланта му ставаше все по-хлъзгава, антипатията му към момичето прерасна в погнуса, от погнуса — в сляпа омраза, на която един етичен човек като него не би трябвало да се поддава. С всяка следваща стъпка през миризливите недра на лабиринта обаче за него все по-голяма значение придобиваше не това, което знаеше, а това, което чувстваше.

* * *

Все още със завързани ръце, държаща парче стъкло като алебарда пред себе си, Мики тръгна по коридора с гръб към стената от вестници и нащрек и за най-малкия шум. Движеше се тихо като сянка. Беше се научила да се промъква незабелязано още като дете, когато за да избегне срещата с едно от поредните „лоши“ момчета, означаваше

да опази честта и достойнството си от нови посегателства. Така тя беше принудена да се превърне в призрак, тих и невидим.

Отказа се да разреже връзките на китките, защото подобна деликатна задача щеше да ѝ отнеме поне пет минути. Трябваше да изпълни мисията си на Свети Георги и да прободне с копието ламята, която се спотайваше някъде наблизо и търсеше плячката си.

Спря се в ъгъла. Следващият коридор се пресичаше с този под прав ъгъл и продължаваше наляво и надясно. Не искаше да се показва и да се остави Мадок да я изненада. Още си спомняше колко потайно и безшумно като лисица беше нахлул в дома на Дженива само преди няколко нощи. Вече нямаше да го подценява.

Правилността на мисленето ѝ веднага беше потвърдена, когато той изруга внезапно. Прецени, че е само на няколко метра от нея, зад левия ъгъл. Стоеше там и се спотайваше, но в изблик на неконтролируем гняв хвърли нещо, което се удари в дървения под, претърколи се и спря на сантиметри от нея: шината за крака на Лейлъни.

Ако дойдеше да вземе стоманената шина, щяха да се окажат лице в лице и тогава единственият начин да оцелее щеше да е да забие светкавично стъклото в окото му. Всеки пропуск, дори само да пореже бузата му или веждата, означаваше, че той ще има предимство над нея заради вързаните ѝ ръце и ще я ликвидира по най-брутален начин.

Мики затаи дъх. Зачака. На ръката си носеше евтин часовник „Таймекс“. Можеше да се закълне, че чува тракането на стрелките. Никога не ги беше чувала преди, но сега те тракаха така ясно и отчетливо. До такава степен бяха изострени сетивата ѝ.

Последва тишина. Никакви звуци на приближаващия се или отдалечаващ се Мадок. Само тишина и готвеща се за скок змия.

Сърцето ѝ заби като тъпан. Тялото ѝ вибрираше както земята би вибрирала, ако по нея тъпчат десетки чифтове копита.

И все пак по някакъв неведом начин тя чуваше всички останали шумове, отсявайки туптенето на сърцето си и барабаненето на дъжда по покрива.

Да чака тук още минута? Две минути? Не може да чака вечно. Когато стоиш неподвижно прекалено дълго, рано или късно биваш открит. Призраците, живи или не, трябва непрекъснато да се движат.

Тя се наведе напред и надзърна, като гледаше да се показва колкото се може по-малко.

Мадок се беше преместил. Коридорът беше празен.

По тишината можеше да предположи, че е докарал Лейлъни тук. И сигурно още не беше мъртва, защото в противен случай Мадок нямаше да махне шината от крака ѝ.

Труден избор. Да остави шината, където си е или да я вземе? Да изкара Лейлъни жива оттук ще е по-лесно, ако момичето има опора и на двата си крака. Но пък можеше да вдигне шум, ако се опиташе да я вземе от пода. Освен това нямаше да ѝ е много лесно да носи едновременно със завързани ръце шината и стъклото като оръжие.

Все пак се наведе и хвана шината. Така Лейлъни не само щеше да може да ходи по-бързо, но и да се чувства по-уверено. Вдигна я много внимателно. Чу се леко изтракване. После я стисна и я долепи до тялото си, за да избегне нови шумове. Тъй като Мадок беше мокър от дъжда, Мики можеше да разбере откъде е дошъл и накъде е тръгнал. На сухия дървен под имаше тъмни следи от подметките му.

Със сигурност беше оставил момичето при телевизора, където по-рано беше завързал Мики. И наистина, следите водеха натам, но Лейлъни я нямаше.

* * *

Бутилки, навсякъде бутилки и нито една няма дух. Нито писмо, което да бъде хвърлено в морето. Те съдържаха само остатъци от безалкохолно и бира. Остатъците от течностите, въпреки че бяха явно от години, създаваха доста неприятна миризма около задната веранда.

Ранен, но не и обезсилен, Ноа беше дошъл заедно с Кас и двамата бяха заобиколили къщата отзад. Те влязоха в къщата с извадени пистолети.

Петкилометровия път от Нънс Лейк дотук не даде на Ноа достатъчно време да проучи добре близначките. Разбра само, че са бивши изпълнителки на еротични танци, вманиачени на тема НЛО, но въпреки това остана доста озадачен. Не от биографиите им, а от въоръжението им.

Не ги беше виждал да стрелят, но по професионалния начин, по който държаха оръжието, веднага оцени уменията им. И беше доволен, че съдбата му е изпратила Кас като партньор.

Подът на верандата изстена под тежестта на колекцията от бутилки и на тях самите. Ако всички тези бутилки бъдеха изкупени, собствениците определено щяха да съберат достатъчно пари, за да си купят сносна кола.

Вратата между верандата и кухнята беше двойно заключена. Едната брава можеше да бъде отключена само с помощта на кредитна карта, но резето нямаше да е толкова лесно.

Трябваше да очакват, че Мадок или ги е чул да пристигат с колата, въпреки дъжда, вятъра и гръмотевиците, или че ги е видял, докато са се приближавали къщата. Незабелязаността може и да беше от значение, когато се озовяха в къщата, но не и тук, на външната врата.

Бутилките от двете страни ограничаваха движенията му, но въпреки това той ритна вратата. Рамото го заболя силно, но въпреки това ритна още два пъти. Прогнилата рамка направо се счупи при бравата и вратата отлетя навътре.

* * *

Три удара разтърсиха къщата. Престън веднага разбра, че надеждата му и за най-кратко удоволствие с Ръката моментално се изпари.

Кралицата-курва не можеше да е издала този шум. Тя се намираше някъде в сградата и търсеше начин да излезе, като в същото време правеше всичко възможно да не привлича по никакъв начин внимание към себе си. Дори и да беше открила изход от лабиринта (което беше малко вероятно), едва ли щеше да ѝ се налага да разбива вратата с гръм и трясък.

Престън не беше чул сирени и още никой не беше извикал „Полиция!“, но той не се залъгваше, че може да е някой крадец, избрал точно този момент, за да нахлуе с взлом. Някой беше дошъл да го спре. Току-що започнал търсенето на Кралицата-курва, той беше принуден бързо да го прекрати. Обърна се назад и трескаво тръгна към

фотьойла, в който беше оставил Ръката. Още имаше време да задуши малката кучка, макар че от подобен физически контакт щеше да му се обърне стомахът от погнуса. После щеше да избяга през лабиринта. В края на краищата не можеше да остави другите да я защитят.

* * *

Поли настоява Къртис да остане в колата под наем на Ноа, но галактическият принц не се дава лесно.

Къртис иска Стария Жълтъо да остане в колата и спечелва, защото неговата духовна сестра е много добро куче.

Краката им потъват в лепкавата кал на двора. Те шляпат по трудно проходимия терен, докато на около трийсетина метра от тях светкавица удря един бор. Дървото пламва, но огънят бърза е изгасен от пороя. Проехтява гръм, достатъчно силен, за да извести започването на Апокалипсиса. Всичко е толкова чудесно.

На предната веранда тя се опитва да влезе, но врата е заключена. Поли вади пистолета от чантата и казва на Къртис да се отдалечи.

— Да разбиеш вратата със стрелба ще е супер, но моят начин е по-лесен — казва звездното момче. — А най-простите стратегии на майка ми винаги са били най-ефективните.

Той поставя дланите си на вратата, мобилизира волята си да я отвори и на микроравнище медните молекули на резето склоняват да се преместят.

— Можеш ли да ме научиш на това? — пита поли.

— Не — отговаря той и бута вратата.

— Трябва да стана звездно момче като теб ли?

— Всеки биологичен вид си има особени дарби — казва той и я пуска да влезе вътре.

В коридора от двете страни са подредени мумии. Индиански мумии, балсамирани и в изправени пози, облечени в погребални дрехи.

В задната част на къщата Ноа и Кас разбиват вратата и секунди по-късно двамата се появяват на другия край на коридора и зяпват от изненада мумиите.

Поли им дава знак да проверят стаите от тяхната страна, а на Къртис казва:

— Насам, скъпи.

Той тръгва след нея из стаите. Видяното е по-интересно от всичко, което е видял досега на този свят. Но — о, Боже! — определено това място подхожда не на един, а на десетки серийни убийци. Всичко тук би им напомняло за жестокостите, които са извършили.

* * *

Лейлъни не беше в нишата с телевизора, но мокрите ѝ отпечатащи се сливаха с тези на Престън Мадок. Мики видя мястото, където момичето се е подхлъзнало, паднало е и отново се е изправило. По пода бяха останали следи от мокри дрехи.

Мики тръгна по следите от един коридор в друг, движейки се много по-бързо, отколкото беше разумно. Беше ужасена, че Лейлъни може да се натъкне на Мадок.

Явно копелето я беше довело тук, за да я убие. Както беше постъпил и с Мики. Не можеше да чака до Монтана. Не и с усложненията, които тя беше внесла в плана му.

Къщата се разтърси от три силни и бързи тътена. Не бяха гръмотевици, а удари. Сякаш някой беше ударил по стената с голям и тежък чук.

Шумът уплаши Мики, защото не знаеше от какво е причинен. Някакъв смъртоносен удар на триумфация Мадок? Лейлъни е мъртва?

После Мики зави по друг коридор. Момичето беше на около два метра от нея, хванало се с дясната си ръка за хартиената стена. Куцаше едва-едва, но определено беше напреднало. Такава малка фигура и в същото време толкова внушителна. Беше вдигнало решително глава.

След като усети нечие присъствие, Лейлъни погледна назад. Радостта на лицето ѝ при вида на вярната ѝ приятелка беше неописуема. Мики никога нямаше да го забрави, дори и съдбата да ѝ отредеше да живее петстотин години, дори и Господ да ѝ отнемеше всичките спомени, когато остарее. Споменът за радостта на Лейлъни нямаше да я напусне и в мига на нейната смърт.

* * *

Когато откри, че Ръката не е във фотьойла, нито около телевизора, Престън започна да пали хартиения лабиринт.

Така или иначе плановете му включваха да я остави жива в последните минути, за да изпита мъчителен ужас, докато пламъците я поглъщат и докато димът изсмуква и последните глътки въздух от дробовете ѝ. Бяха му отнели възможността да я помъчи, но все още му оставаше удоволствието да застане отвън на дъжда и да чува писъците ѝ в горящата сграда.

Подредените вестници и списания бяха идеална храна за огъня. Целувката на газовата запалка предизвика бурен страстен отговор. Печатните издания бяха стегнато толкова здраво и плътно като тухли, че щяха да горят часове наред. Той подпали хартията из помещението поне на десетина места. Никога досега не беше убивал с огън, освен когато като момче беше измъчвал буболечки, като ги слагаше в буркан и хвърляше вътре запалени кибритени клечки. Огнените езици, облизващи лакомо стените, го накараха да се развълнува.

Веднага щом видя, че фотьойлът е празен, Престън забеляза, че мокрите стъпки на онова недоносче са се слели с неговите. Сега тръгна след тях, като се спираше за кратко на всеки няколко крачки, за да подпали тук и там стените на лабиринта.

* * *

Макар че нямаха време за това в момента, и двете тихо заплакаха. Корави момичета като Мики Б. и опасната малка мутантка рядко даваха воля на сълзите си.

Плачът попречи на Лейлъни да отреже със стъклото жицата, с която бяха завързани китките на Мики. Беше ѝ необходимо не повече от половин минута, за да свърши работата и още толкова да си сложи шината на крака.

Когато отново бяха готови да вървят, навсякъде из тунела лумнаха пламъци. Огънят не се виждаше, но отражението му заигра по тавана като ярки хамелеони, мятаци опашки.

Не се бой от нищо. Така казваха сърфистите. Да, ама кога ли някой от тях е трябвало да се спасява, за да не бъде изгорен жив?

Върнаха се по пътя, по който бяха дошли. В същото време забелязаха мокрите стъпки и веднага се спогледаха: Престън щеше да последва следите така, както го беше сторила Мики.

Огънят постепенно се увеличаваше. Мики сложи ръка на гърба на Лейлъни и двете заедно забързаха, доколкото позволяваше роботизираният крак. Завиваха ту на ляво, ту на дясно, продължаваха на право, като се ръководеха от инстинкта си — той обаче ги отведе до задънен край.

* * *

Две от трите научни степени на Престън бяха по философия и следователно той беше изучавал много курсове по логика. Спомни си един от тях, който се занимаваше с логиката на лабиринтите. Когато тези триизмерни главоблъсканици бяха проектирани от учени математици или логици, които бяха вложили всичките си знания и умения, за да заблудят човек, резултатът обикновено приличаше на неразрешима математическа задача и трудно откриваем изход. Тогава доста голям процент от потърпевшите трябваше да бъдат извеждани от водачи. От друга страна, когато лабиринтът беше създаден не от математик или логик — от обикновен човечец като този — схемата винаги беше предсказуема и лесна за отгатване. Схемата често биваше продиктувана от инстинкта на създателя, а не от сложно планиране. Очевидно във всяка човешка психика беше заложена склонността да се следва опростена схема. Сигурно така бяха устроени пещерите и тунелите, в които беше живяло първото човешко семейство. Сигурно картата на най-ранното човешко жилище е запечатана дълбоко в гените ни. Престън никога не беше отделял кой знае колко време да размишлява върху това.

Макар и Жабата да не беше съвсем обикновен човек в буквалния смисъл на думата, но мисленето му не можеше да се сравнява с математиците от Харвард. След като го беше последвал веднъж през този лабиринт, сега Престън предполагаше, че и този е построен класически.

И така, следвайки схемата, която си спомня от следването си, той подпали хартиените купчини на различни места, като остави свободен само пътят за изхода си. По този начин, когато тънкият сивкав дим се проточи през тунелите (и скоро щеше да прерасне в гъст черен пушек) и докато горещината го накара да се изпоти, той стигна до задънения край, в който бяха попаднали Ръката и Кралицата — курва.

За малко щеше да ги подмине, защото бързаше. Двете се бяха свили в ъгъла, кашляха и мижача през гъстия дим. Бяха уплашени от това, което щеше да последва.

Той пристъпи навътре в коридора, като ги принуди да отстъпят към края му. После запали огън от двете страни и се оттегли.

Също като в добрите стари времена — буболечки в буркан.

* * *

Когато огънят изведнъж лумна и се разрасна с чудовищна скорост, поли поиска да се втурне през лабиринта, сигурно си беше въобразила, че е някой супергерой.

Къртис я спря.

— Момичето е там — напомни му тя, сякаш е идиот, който е забравил защо са тук. — А и Кас и Ноа сигурно вече са навлезли прекалено навътре.

— Ти върви натам, откъдето дойдохме, преди димът да стене прекалено гъст и да не можем да различим знаците, които оставихме. — Той е белязал всеки ъгъл с червилото на Поли: ЯГОДОВ СКРЕЖ пишеше на кутията. — Аз ще открия другите.

— Ти? — каза Поли, която знае, че е извънземен, но въпреки това е само едно уязвимо малко момче. — Скъпи, ти няма да ходиш никъде сам. Изобщо няма да ходиш там.

— Не можеш да ме изплашиш, но ти обещавам, че и аз няма да те плаша.

— За какво говориш?

Той ѝ показа нагледно, като престана да е Къртис Хамънд и прие не една от многото си форми в репертоара си, формата, в която е роден. Превъплъщение, което му позволява да се движи по-бързо и да има по-изострени сетива.

Нямаше да се изненада, ако поли припадне. Но в края на краищата тя е Спелкънфелтър. Макар и да се олюля, успя да запази самообладание.

— Света Дева Марио!

* * *

Мики не искаше да влиза в сблъсък с Престън Мадок, отчасти заради по-голямата му сила и отчасти заради запалката в ръката му. Сигурно щеше да се опита да запали дрехите им.

Пламъците постепенно поглъщаха стените на предната част на хартиения тунел. До една минута гладният огън щеше да стигне и до тях, щеше да създаде непроходима смъртоносна стена.

Димът се сгъстяваше с всяка следваща секунда. Тя и Лейлъни кашляха. Вече пареше в гърлото им. Скоро изобщо нямаше да могат да дишат, ако не легнат на пода. В мига, в който го стореха обаче, щяха да са обречени на неминуема смърт.

Мики се обърна към задната стена на задънения коридор и се опита да разкъса вестниците и списанията с нокти. Надяваше се да пробие проход в помещенията, които още не бяха обзети от пожара. Но хартията беше толкова плътно подредена, че не успя.

Добре, де. Ами защо да не събори цялата проклета конструкция? В края на краищата пакетите просто бяха наредени един върху друг. Нито бяха бетонирани, нито зазидани с цимент.

Когато обаче побутна хартиената стена, тя се оказа твърда като тази на египетските пирамиди. Стените бяха подредени двойно и тройно на дебелина, като между някои от тях имаше и парчета шперплат. Може би имаше и някакви други подпорни конструкции, невидими за окото. Вложи всичките си усилия и отново натисна, но без успех. Опита се да разклати колоните. Бута ги, но хартиените колоси изобщо не помръдваха.

Тогава се обърна с лице към Мадок, придърпа Лейлъни зад себе си и събра целия си кураж. Нямаха друг избор, освен да пробягат през бушуващата огнена стихия. Да излязат отгук, докато пожарът не ги е настигнал, и да се опитат да победят Мадок в неговата битка. Да го

изтласкат, да го премажат, да го ритнат в главата, ако падне на земята — защото ако тя падне, той несъмнено би сторил същото с нея.

* * *

Горящата хартия шепнеше зловец, пукаше и съскаше. Сякаш шепнеше тайните, напечатани на страниците ѝ, посочваше имена и факти.

Престън осъзна, че се е задържал прекалено дълго в сградата, когато горящата хартия започна да шепне имената на тези, които беше убил.

Горещият въздух все още ставаше за дишане. И все пак димът вече бе доста отровен. Производството на хартия изискваше употребата на най-различни химикали, на които сега огънят даваше втори живот и ги превръщаше в още по-силни отрови.

Щом чуваше имената на своите жертви, значи беше вдишал достатъчно токсини, за да загуби частично разсъдък си. По-добре беше да се маха по-скоро оттук, преди да се е лишил напълно от чувството си за ориентация.

Поколеба се обаче, защото видът на Ръката и Кралицата-курва, попаднали в капана на задънения тунел, го възбуждаше. Искаше му се да се опитат да избягат оттам, преди стените и таванът да са паднали и да са ги затрупали — две живи тичащи факли. Сигурно щяха да изпуснат мига и да бъдат обхванати светкавично от пламъците — гледка, която той за нищо на света не искаше да пропусне.

Пропилата се с водка уличница придърпа момичето към себе си. Явно се опитваше да предпази хлапето от огъня, докато двете заедно бягат от капана. Като че пламъците щяха да направят Ръката по-грозна, отколкото е в момента.

Изведнъж между тях и Престън се срути част от стената и няколко купчини от горящи вестници паднаха по средата на коридора. Вече нямаше как да излязат оттук, освен ако не се осмеляха да нагазят до колене в горящи останки.

Жената и момичето се върнаха отново до крайната стена, до дъното на огнения чувал.

Щяха да живеят още три минути, преди димът да запълни цялото пространство и преди да пламнат като факли. Престън все пак беше достатъчно благоразумен да не чака до финалния акт, защото иначе щеше да остане завинаги заедно тях в огнения капан.

Беше обзет от дълбоко разочарование. Тяхната последна агония щеше да му достави много повече удоволствие и така щеше да допринесе за общото количество щастие на света. А сега се получаваше, че тяхната смърт щеше да бъде толкова безполезна, колкото и животът им.

Мисълта, че Черната дупка беше бременна с нови изтърсаци, донякъде го утеши.

Когато Престън се обърна, оставяйки двете мизерници на милостта на огъня, жената започна да крещи за помощ. Възбуден от подобно отчаяние, той изчака да погледа още няколко секунди.

Но някъде от лабиринта някой отвърна. Беше забравил за трите силни удара, разбили външната врата — още едно доказателство, че отровният въздух се беше отразил негативно на мисленето му и на трезвата му преценка.

Развълнувана от подобен развой, жената отново извика.

Нов вик в отговор се понесе над бушуващата огнена стихия. На около три метра от Престън се появи едър мъж в шарена хавайска риза. Той държеше револвер.

И без никакви етични обноси кучият му син стреля по Престън. Двамата бяха абсолютно непознати един на друг. Никой от тях не разполагаше с достатъчно информация, за да съди за безполезнаостта на другия за света. И все пак жестокото копеле натисна спусъка без никакво колебание.

Когато видя как непознатият насочва оръжието към него, Мадок и каза, че трябва да се извърти надясно, за да не го улучи куршумът. Но той беше повече човек на мисълта, отколкото на действието и парчето олово сложи край на колебанията му. Олюля се, падна и се претърколи по корем. Претърколи се далеч от стрелеца и далеч от огнения чувал, в който жената и момичето чакаха да изгорят живи. Озова се в друг коридор, изненадан от обхваналата го силна болка. Беше по-мъчителна от всичко, което беше изпитвал досега.

* * *

— Тук сме! — изкрещя Ноа на Мики и момичето. — Дръжте се, сега ще ви измъкнем!

Само за няколко минути пожарът се беше разраснал невероятно бързо и беше обхванал цялата предна част на къщата. Макар и да не беше суеверен, Ноа Фаръл не можеше да се отърве от мисълта, че този пожар е някак по-различен от останалите. Че е някак жив, хитър и коварен. Че таи огромно зло и има чудовищна цел. Че не само търси храна, която да го подклажда още повече. Знаеше, че понякога пожарникарите се чувстват така и го наричат „Звяра“. Когато пламъците предизвикателно съскаха срещу него и бяха запълнили всички коридори, издаваха живи звуци, тогава подобно име беше напълно подходящо.

Вратата насам беше отворена, когато той и Кас влязоха. Вътрешните врати бяха махнати преди много време. Сега нагорещеният въздух в къщата беше намерил изхода навън, между колекцията от стъклени бутилки. Течението изсмукваше дима навън и подмяташе пепелта и горящите искри из тунелите. В същото време свежият приток на кислород подклаждаше пожара.

Огънят се чувстваше господар засега само в предната част на сградата. Но нямаше да продължи така още дълго.

Ноа беше оставил знаци по хартиените стени с петна от кръвта от раната си. Ако скоро не започнеха оттеглянето си през белязания проход, нямаше да могат да видят означенията от гъстия черен дим.

Коридорът, в който преди миг беше стоял Мадок, беше дълъг около три метра. Първите метър и половина бяха обхванати от огъня. На пода се беше образувал широк праг от горящи останки. От тук не можеше да се стигне до Мики и момичето.

Кас сграбчи Ноа за хавайската риза и го издърпа настрани, след което му посочи една стена на огнения капан, която не беше запълнена до тавана. Тя граничеше с успоредния коридор, по който бяха дошли, и между нея и тавана имаше процепа от около половин метър.

Те се върнаха в успоредния коридор. Ноа прибра револвера в кобура си и се остави Кас да го повдигне нагоре. Тя беше висока и

силна. С помощта ѝ детективът успя да се изкачи на върха на бариерата, която ги отделяше от огнения капан.

Като внимаваше да не събори купчините и да не падне заедно с тях, Ноа се приготви при първия признак за срутване. Конструкцията не беше като бетонна стена, но изобщо не помръдна под краката му.

Когато беше в тясното пространство между купчините хартия и тавана, легнал по корем, димът просълзи очите му. Трябваше да задържи дъха си за колкото се може по-дълго. Не можеше обаче да извърши цялата операция с толкова малко въздух в белите си дробове.

В Долината на сенките всяка секунда отброява приближаването на Смъртта.

Почувства непоносима болка от раната от скалпела. Беше благодарен на болката, защото се надяваше да компенсира притъпените му от дима сетива.

Леко изпълзя и погледна отгоре към задънения тунел. На метър вдясно от него пламъците бяха започнали да прояждат пода и бяха обхванали цялото пространство по вертикала. Горещината ставаше все по-силна и той усети как потта засъхва по кожата му.

Част от високата двуметрова стена под него още не беше подпалена. Когато Ноа надзърна отгоре и протегна двете си ръце, Мики погледна към него. Вече не можеше да се диша и тя хриптеше. Лицето ѝ беше на по-малко от половин метър от неговото. Дясната ѝ страна беше обагрена със засъхнала съсирена кръв, косата ѝ — също.

Без колебание Мики повдигна Лейлъни и Ноа забеляза, че това усилие ѝ коства адски болки в главата.

Той сграбчи момичето и с напрегнати мускули го придърпа към себе си. Лейлъни гледаше да му помага колкото може, хванала се за лявото му рамо като удавник за сламка. Най-накрая, бутана отдолу и дърпана отгоре, Лейлъни се озова в тясното пространство между Ноа, хартиената стена и тавана.

Когато видя, че момичето пълзи, за да бъде подхванато от чакащата я от другата страна Кас, Ноа протегна ръце за Мики и тя последва примера на Лейлъни. Тежеше повече от него и нямаше кой да я бута отдолу. Но самата тя подскочи и се оттласна от пода — веднъж, два пъти, три пъти. Ноа почувства как хартията под него се разклати.

Сега затаи дъх не само за да не вдиша от дима, но и защото очакваше всеки момент стената да се срути. В резултат Мики или

щеше да бъде погребана в горящия огнен чувал, или пък той, Кас и Лейлъни щяха да бъдат премазани.

Съзнавайки опасността, Мики бързо се изкачи до него и се промъкна към другата страна на стената.

От дясната му страна огнените езици се бяха приближили с трийсетина сантиметра.

Докато пълзеше назад, Ноа си удари главата в стената. Хартиената маса под него трепна и той замръзна на място. После благополучно слезе при останалите.

Бяха в безопасност колкото пътниците на „Титаник“, колкото жителите на Хиросима или нещастниците в ада.

Спасителната операция беше отнела не повече от минута и половина, но през това време ситуацията значително се беше влошила. Предната част на лабиринта беше почерняла и изпепелена. Червените огнени вени пулсираха из тази чернота, изгасваха и отстъпваха място на все нови и нови пламъци. Въздухът беше натезал, повече от надвисналата зловеща опасност, отколкото от дима. Беше бременен с внушителни злонамерени сили, които напиреха и скоро щяха да се отрицят. Почернели страници от стари списания се рееха из пространството като хищни морски скатове, търсещи плячката си. А отгоре се носеха многобройни пасажи от светещи малки рибки, някои от които изгасваха при сблъсъка си със стената, а други разпалваха големи пламъци. Още имаха достатъчно храна и дрехите под тях не ги блазнаха. Горещината предизвикваше обилно потене. От нея устните на Ноа се напукаха, а устата му пресъхна.

Всички кашляха и хриптяха, плюеха черна и сива слюз.

— Да се махаме оттук! — отсече Кас и ги поведе навън.

Последен в колоната, с изваден трийсет и осемкалибров револвер в случай, че Мадок още е жив и не се е примирил с положението, Ноа се ориентира към задната част на сградата, откъдето бяха дошли. Може би там щяха да открият свободен от огъня проход.

* * *

Движещ се през тунелите на лабиринта, сякаш изследваше гънките на човешкия мозък, Престън избра своя маршрут според

идеята за класическата схема, закодирана в човешките гени. Може би Жабата въпреки всичките си странности не беше обикновен — по-скоро по-низше от човека създание. Или може би Престън беше забравил наученото преди десетки години по логика, защото по всичко личеше, че не може да намери изхода. Подозираше, че се върти в кръг.

Причината за това със сигурност беше раната от куршум, която постепенно изстискваше силите му, или задименият въздух, но не и отслабналата му памет или високият интелект на Жабата. Черната дупка непрекъснато се тревожеше за влошаващото се качество на въздуха на планетата, дължащо се на употребата на скари, на автомобилните газове, дезодорантите и така нататък. Въздухът тук беше станал по-отвратителен от този в морга. Сигурно съдържаше повече химически токсини, отколкото Дупката съхраняваше в арсенала си от наркотици. Тя, добрата стара дупка, понякога смесваше по две и повече психотропни вещества. Престън започваше да изпада в халюцинации, породени от отровните изпарения на печатарските мастила. Горещината и димът още повече влошаваха състоянието му. Изпълненото със статуи на индианци и с дим помещение беше заприличало на ориенталска стая за смъркане на опиум, макар миризмата да не беше толкова приятна, а нямаше и наргилета. С всяка следваща крачка той ставаше все по-слаб.

Опита се да определи кои от тези колони са подредени пред външната стена, защото зад тях се намираха и затрупаните прозорци на къщата. Прозорци, през които минаваше пътят му за бягство и зад които имаше чист въздух. За нещастие не можеше да се концентрира дълго. В едни миг търсеше трескаво скритите прозорци, а в следващия вече се олюляваше пред плетеницата от проходи и проходчета, ругаеше и плюеше върху обувките си. Плюнка. Отвратително. Човешкото тяло съдържаше толкова много течности. Гнусни течности. Доповръща му се... но после изведнъж съзнанието му регистрира, че обикаля сред горящите стени не в търсене на прозорци, а на проклетите потайни извънземни, които го бяха водили за носа години наред.

През по-голямата част от живота си на него не му беше необходимо да вярва в превъзходящия свръхестествен интелект. Вярваше, че собственият му интелект превъзхожда всички останали. Но той беше дълбок мислител и философ. Толкова уважаваше онези учени, които бяха убедени, че светът е оформен — и може да бъде

преоформен — от учени, от силата на елита. От онези, чиято стойност и полза за обществото бяха от изключителна и несравнима важност. Преди пет години, когато разбра, че някои квантови физици и молекулярни биолози са започнали да вярват, че хората не са сами във вселената, удобният му миروглед беше разклатен из основи. Не можеше просто така да свие рамене и да продължи да убива. Да, той продължи да убива, но не и сляпо както досега. Не можеше да приеме, че Бог е създал света, защото подобна хипотеза беше прекалено банална и ограничена. Такава хипотеза възраждаше отново схващането за добро и зло, правилно и неправилно — категории, от които посветената общност на етиците утилитаристи до голяма степен беше успяла да прочисти обществото. Свят, създаден от превъзхождащ интелект, изпълващ човешкия живот със смисъл и значение. Престън Мадок не искаше да живее в такъв свят. Той отхвърляше такъв свят, защото винаги е бил и щеше да бъде господар на вярата си, единствен съдник на действията си.

За щастие в разгара на интелектуалната си криза, Престън се беше натъкна на ценен цитат от Франсис Крик, един от учените, спечелил Нобелова награда за откриването на двойната структура на ДНК. По време на собствената си криза Крик беше достигнал момент, в който вече не вярваше, че еволюцията в природата чрез естествения подбор може да бъде обяснена по научен път. Животът на молекулярно равнище беше толкова сложен и заплетен, че беше убедил Крик (също почитател на версията за Божието сътворение), че всяка земна форма на живот — флората, фауната и цялата екосистема — са създадени не от Бог, а от извънземна раса, надарена с труден за проумяване от човека върховен интелект и сили. Раса, която сигурно беше създала и вселената.

Извънземни.

Извънземни творци на света.

Загадъчни извънземни творци на света.

Ако тази теория напълно удовлетворяваше Франсис Крик, Нобеловия лауреат, тогава тя беше достатъчно достоверна и за Престън Клавдий Мадок. Извънземните създатели на света едва ли биха се интересували как постъпват с живота си техните създания в морален план. Не повече, отколкото едно хлапе се интересува какво правят мравките в мравуняка.

Всъщност Престън имаше своя теория, която обясняваше защо извънземна раса с върховен интелект и сили ще иска да прескача из вселената, да създава различни светове и да ги засажда с най-различни форми на живот, интелигентни или не. Теорията му беше добра.

Той знаеше, че е добра, дори гениална, но докато стоеше тук и плюеше върху обувките си, не можеше да си спомни нито дума от нея.

Да плюе върху обувките си? Отвратително.

Не трябваше сега да е тук и да плюе върху обувките си. Не беше открил още прозорец. Прозорците в която и да е къща се поставяха по определена класическа схема, датираща още от Каменната ера и заложена генетично в човека. Значи би трябвало да ги открие лесно дори и в този странен салон.

Прозорци. Скрити прозорци. Да открие един от тези загадъчни скрити прозорци. Сигурно зад проклетия прозорец ще го чака някое извънземно, ухилено до уши със зелената си физиономия на създател на светове.

Той знаеше какъв е номерът им. Знаеше за тях. Перверзна шайка интелигентни и свръхспособни дъртаци.

Теорията му — да, сега си я спомни — беше гениална. Според нея те създаваха светове и ги напълваха с живот, защото се кефеха на страданията на създадените от тях създания. Кефеха се не непременно в смисъл, че изпитваха оргазъм. Тази теория беше брилянтна, не ексцентрична. Те ни бяха създали да умрем, да мрем с десетки милиарди през вековете, защото имаха някаква полза от нашата смърт, тя им даваше нещо ново. Сигурно се получаваше някаква форма на енергия, генерирана всеки път, когато някое създание предаваше дух. Енергия, която човекът не беше в състояние да улови и да използва, но с която те хранваха своите космически кораби и тостери. Или която лично абсорбираха, за да си осигурят вече живот. О, та те бяха върховните утилитаристи, етични във всичките си дела, създаващи ни, за да ни използват. И използваха всеки от нас пълноценно, стопроцентово. Никой не си отиваше напразно.

Това беше нещо повече от труда на Франсис Крик и на всички Нобелови лауреати взети заедно. Нобеловата академия щеше да му даде не само жадуваната награда, но и цяла Швеция, ако можеше да докаже аргументирано теорията си.

В търсене на потвърждение за научната си хипотеза Престън беше прекарал последните четири и половина години, като сновеше из страната — от едно предполагаемо място на забелязано НЛО, до друго. Срещаше се с перковци, които твърдяха, че са отвличани от извънземните. Навсякъде — от Арканзас до Сиатъл, от високите планини до плодородните равнини — той отиваше и изпитваше желание да бъде всмукан от левитиращ лъч, за да докаже теорията си за невероятно интелигентните създатели на светове на самите тях, на извънземните, облечени в работни комбинезони и със сламени шапки на главите. Затова беше дошъл в Нънс Лейк, но отново беше разочарован. А сега търсеше прозорец и плюеше в скута си.

Да плюе в скута си? Какъв гнусен акт. След малко сигурно ще започне да пикае в панталоните си. А може и вече да се беше изпикал.

Колкото и взискателен и префинен да беше, сега седеше в този странен ъгъл на това странно място и непрекъснато плюеше черна слуз в краката си. Също така мърмореше на глас за теорията си. Дълбоко унижен от себе си, от поведението си на пропаднал пияница, той обаче не млъкна, защото в края на краищата интелектуалният анализ и философските размишления бяха естеството на неговата работа. Той се занимаваше с това. Той беше това. Анализатор, мислител, убиец. Единствено може би трябваше да го притеснява, че си говори сам на висок глас... но после разбра, че изобщо не е сам.

Имаше компания.

Димът се отмести като сив отлив и въздухът се проясни. И в това внезапно прояснение се появи гостът с необикновен външен вид. Беше с размерите на Ръката, но не беше Ръката. Не приличаше на нищо, което Престън беше виждал или сънувал досега. С котешки черти, но не котка. С кучешки форми, но не куче. Покрито с лъскава бяла козина. Но козината на места изглеждаше като пера. Да, определено имаше и козина, и пера — но в определен смисъл нито едно от двете. Кръгли и златисти очи, големи като чаени чаши. Блестящи и светещи очи, които въпреки красотата си всяваха у него страх, макар и да разбираше, че гостът няма намерение да го нарани.

Когато заговори, гласът му беше на невръстно момче. Не беше очаквал подобно нещо. Очевидно съществуването беше слушало бълнуванията му, защото каза:

— Теорията има един недостатък. Ако извънземни с непостижим разум бяха създали този свят и всичко на него — кой тогава е създал извънземните?

Отговорът не беше известен на Престън. Не му остана нищо друго, освен отново да изплюе чернилката.

Сивата вълна отново запълни въздуха около него и посетителят изчезна в мрака. Разтвори се и се превърна в бяло петно. Накрая погледна назад и златистите му очи проблеснаха.

Престън почувства някаква незапълнима загуба от изчезването на съществото.

Нещото, разбира се, беше плод на въображението му, рожба на загубата на кръв и на интоксикацията с отровен дим. Плодовете на въображението обаче рядко можеха да говорят. А това му беше говорило, макар че вече не си спомня какво му беше казало.

Светлината на пожара беше замъглена от сгъстяващия се сив пушек. Прекалено много наргилета се пушеха тук, в този странен салон.

Някъде отдалеч се донесе един отчетлив звук: хр-р-р-яс. После отново: хр-р-р-р-яс. Като гигантски плочки на домино, падащи една върху друга в забавен каданс. Зловещо.

Почувства, че смъртта приближава. И никакъв въздух, само сажди в дробовете му.

Престън Мадок изкрещя ужасен. Съзнаваше, че е дошло времето да даде енергия за захранването на извънземния космически кораб.

* * *

Хр-р-р-р-яс...

Последен в колоната, движеща се към задната веранда, към огъня, който не гореше одеде, Ноа притеснено погледна назад към черния въздух и реещите се овъглени страници, назад към стадата малки светещи рибки. И видя една черна вълна-цунами да се носи из тунела. Извика колкото сили имаше, както беше изкрещял, когато леля му Лили стреля по него преди много години.

Хр-р-р-р-яс...

Стените на лабиринта падаха, купчини с подвързани вестници и друг боклук се срутваха като във верижна реакция.

Хр-р-р-р-яс...

При третия трясък подът се разклати. Всичко свърши, но само засега. Цунамито продължи да се приближава към тях, гъста димна вълна, която заглушаваше дори огъня.

— Долу! — изкрещя Ноа.

Не можеха да избягат. Можеха само да легнат на пода и да се надяват, че ще им остане въздух за дишане.

И ето ги на пода. Господи, тъмно е като в пещера или в шахта. И само един тънък слой с чист въздух остана под гъстата черна пелена. Но слоят изтънява още повече и въздухът става все по-изгарящ. Накрая не остава изобщо никакъв въздух и тогава...

Черният прилив спира, разтваря се встрани от тях и изведнъж въздухът става невероятно чист, има вкус на пролетна гора и изобщо не нагарча. Димното цунами продължава да се носи срещу тях и над тях, но те остават сякаш в някакъв балон, изолиран от саждите.

И от чернилката излиза същество, от чиято красота може да ти спре сърцето. Ноа без колебание би паднал на колене пред него, ако вече не лежеше на пода. Бяло като чиста зимна мантия, създанието мина невредимо и неопетнено от димната буря. Огромните светещи златисти очи, които би трябвало да изплашат Ноа с тяхната странност и прямота, внушават чувство за спокойствие и мир. Той е обзет от усещането, че гостът е надникнал в дълбините на душата му, както никой досега не е успял. И видяното не го е разстроило, а зарадвало. Никакъв ужас и страх не го притесняват. Само може би известно страхопочитание, но и радост, на каквато не е знаел, че е способен. Радост, че целият му живот държан до момента скътан в гърдите му, сега е пуснат на свобода, на воля.

Той бавно се изправи на крака и погледна изумено към Кас... Мики... Лейлъни. Те бяха обзети от същите чувства. Миг на абсолютно вълшебство, миг, в който гълъбите отлитат в небето. Но не гълъби, а Ноа полита на крилете на вътрешната наслада.

Очарователното същество е пристигнало тихо като леопард, но сега застава като човек. Не е по-високо от Лейлъни, която той приближава и заговаря, невероятно, но с момчешки глас. Всъщност това беше гласът на Къртис Хамънд.

- Ти продължаваш да сияеш, Лейлъни Клонк.
- Ти също — отвръща момичето.
- Не можеш да бъдеш пречупена.
- Родила съм се пречупена.
- Не и в сърцето ти.

Сълза бликва от очите на момичето и Ноа, Мики и Кас се доближават до него. Не знае какво се случва тук, не разбира и как това вълшебно същество и Къртис Хамънд могат да бъдат едно и също нещо. Но оковите на разочарованието са махнати от душата му и за миг той не изпитва нужда да разбере нищо. Достатъчно му е само, че светът около него се е променил завинаги. Той докосва рамото на Лейлъни, Кас докосва Ноа по ръката, а Мики хваща недъгавата ръка на момичето.

Златистите очи поглеждат към всеки от тях, след което се спират върху Лейлъни.

— Не и в сърцето — повтаря видението. — Страданието не може да те пречупи. Злото не може да те разколебае и да те победи. Ти ще вършиш велики дела през живота си, Лейлъни Клонк, велики и чудесни неща. Не те заблуждавам.

Лейлъни се засмя през сълзи. Срамежливо отвърна глава от чудния спасител, премигна пред кълбата дим около техния защитен мехур и попита:

— Хей, звездно момче, това с дима е много атрактивен номер.

— Димът е само малки частици материя. На микроравнище, където волята може да надвие материята, аз съм в състояние да преместя частиците, където си поискам. Освен това съдържа по-малко молекули от металното резе. Не е кой знае какво. Знам само три номера, те не са кой знае какво, но са полезни.

— По-добър си от Батман — каза Лейлъни.

Видението се усмихна ослепително като очите му.

— Уха, много ти благодаря. Но този номер изисква много енергия, затова да се махаме оттук.

През дима и огъня минават в проход от чист въздух, следвайки знаците от кръв, които Ноа е оставил.

През ъглови коридори, спираловидни тунели и вече в кухнята, оттам между редици празни бутилки...

Сиво небе, от което може да ти спре дъхът. Красиви нюанси на сивото. Дъжд, дъжд, но отслабнал и вече не толкова силен. Дъжд, дъжд, какъвто Ноа никога не беше усещал така приятно със сетивата си: чист, свеж, възбуждащ.

Поли ги чакаше в задния двор, държеше мокрите дрехи и обувките на Къртис Хамънд и се смееше.

Нежна като течаща вода, бялата му козина сякаш е непромокаема и остава неуязвима за дъжда. Съществува със златистите очи отиде при Поли, взе момчешките дрехи от нея и даде да се разбере на всички, че иска да остане за малко сам.

За миг те стояха мълчаливо, все още изумени, мъчещи се да възприемат и асимилират видяното. И тогава Лейлъни се изкискава. Смехът ѝ зарази първо близначките, после Мики и накрая дори Ноа.

— Какво смешно има? — попита създанието.

— Вече те видяхме гол — отвърна през смях Лейлъни.

— Не и като Къртис Хамънд.

— Приятно е човек да знае, че няма да си с гол задник, докато спасяваш света.

* * *

Докато си тръгват от фермата на Тилрой с две коли, към небето се извисяват тънки струи дим. После огнената стихия излиза от прозорците и пушекът става по-дебел и по-черен.

Стигат до общинския път и тръгват Към Нънс Лейк, без да срещат никакви коли.

Когато замалко изоставя човешкото си прикритие, осиротялото момче възвръща първоначалното си биологично излъчване, което прави откриването му лесно за лошите. Ако негодниците са наблизко и сканират пространството, бързо ще разпознаят уникалния му енергиен сигнал.

Веднага след като се върнат при флийтууда, трябва да прекъснат лагеруването и да потеглят на път. Движението е най-добрата маскировка. Но ще му е мъчно да тръгне о Нънс Лейк, без да е видял нито една монахиня, караща водни ски. Може би когато светът бъде спасен, ще могат да се върнат тук, защото когато настъпят по-добри

дни, на монахините ще им е по-леко на сърцето и ще имат настроение за забавление.

Поглежда през задното стъкло на камарото, за да се увери, че Поли и Кас продължават да ги следват в колата на Ноа, да, Поли седи зад волана, а Кас е до нея с пушка в ръка. Без съмнение дамските им чанти с пистолетите са до тях.

Ако някога загуби близначките, неговите страхотни сестри, сърцето му ще бъде съкрушено и разбито. Затова не трябва никога да ги губи. Никога. Вече е загубил прекалено много.

Мики кара камарото, а Ноа седи до нея. Лейлъни дели задната седалка с Къртис, а Стария Жълтъ се вози между тях. Изтощено от изпълнения с приключения ден, кучето сладко дреме.

Пътуват мълчаливо, всеки от тях е потънал в мислите си. Къртис напълно ги разбира. Понякога общуването е лесно, а понякога — трудно. Понякога общуването изобщо не изисква думи.

Дъждът спира още преди да стигнат до къмпинга. Зелените борови дървета са освежени от душа; капките роса блестят по величествените клони като диаманти; дънерите са станали шоколаденокафяви. Навсякъде се чува песента на птиците, любопитни катерички скачат от клон на клон. Този свят е изключителен и момчето без майка вече го е обикнало.

За да стигнат до флийтууда, първо трябва да минат покрай превъста. Когато доближават караваната, служила толкова дълго за затвор на Лейлъни, Къртис вижда до нея паркирани линейка и полицейска кола. Сините и червените лампи на покрива на полицейската кола не могат да заслепят красотата на надвисналите над тях дървета, но му напомнят, че този свят върви бързо към хаос и че е далеч от всякакво спокойствие.

Униформен полицай, застанал до патрулната си кола, махва на Мики да продължава с колата по пътя си и да не се спира.

Задната врата на линейката е отворена.

Двама санитарии бутат носилка към линейката.

На носилката лежи жена. Макар че Къртис никога не я е виждал преди, той се досеща коя е тя.

За нейна собствена безопасност, но най-вече за безопасността на околните, майката на Лейлъни е завързана с ремъци за носилката. Тя

бясно се мъчи да се изскубне. Яростно мята глава и ругае санитарите и зяпачите, крещи към небето.

Лейлъни отвърща поглед и свежда лава.

На седалката между тях духовната сестра необезпокоявано продължава да спи.

Когато камарото минава покрай линейката, Къртис се протяга и повдига деформираната ръка на момичето.

Тя го поглежда и нещастieto изпълва очите ѝ.

— Ш-ш-ш-т — казва той и нежно поставя дланта ѝ върху спящото куче.

Всеки свят има кучето или техния аналог. Създания, които живеят заради приятелството, които са с висока степен на интелект, макар и не с най-високата, и затова са прости души и имат скромни потребности. Съчетаването от тази скромна невинност и висок интелект им позволява да служат като мост между преходното и вечното, между ограниченото и безграничното.

От трите малки трика, които Къртис владее, първият е способността му да упражнява волята си на микроравнище, където волята надделява. Вторият е умението му да създава връзка момче-куче. Третият е способността му да научи на втория трик всеки, когото срещне. Именно с третия трик той може да спаси света.

— Ш-ш-ш-т — повтаря той, когато Лейлъни отваря широко очи от изненада, и я отвежда в сънищата на кучето.

За тези, които са отчаяни, че животът им няма смисъл, които живеят в ужасна самота, които мразят, защото се смятат за коренно различни от себеподобните си, за тези, които пропиляват живота си в самосъжаление и саморазрушение, защото са изгубили вродената си мъдрост, за всички тях и за много други, надеждата чака в сънищата на куче. Само в тези сънища може да бъде преживяна свещената природа на живота без заслепяващия филтър на човешките нужди, желания, алчност, завист и страх. И тук, в горите и полята от съня, по бреговете на моретата, с пълното и дълбоко съзнание за игривото всепроникващо Присъствие Къртис съумява да докаже на Лейлъни това, което до момента тя само се е надявала, че е вярно: че макар и майка ѝ никога да не е изпитвала подобни чувства към нея, Той винаги я е обичал.

ГЛАВА 73

Стария Жълтъо изтичва през отворената двойна врата на кабинета, стиснал ярка играчки в зъбите си. С него припкат и два златисти ретривъра на име Розенкранц и Гилденстърн или Роузи и Джили за по-кратко.

Тук в кабинета Констанс Вероника Тавънал, която скоро ще бъде бивша съпруга на конгресмена Джонатан Шармър, седи зад великолепно бюро със стил Чипъндейл, украсено с китайски мотиви. Тя пише чек от чековата си книжка.

Дамата напомня на Къртис на Грейс Кели във филми като „Да хванеш крадец“. Тя блести от великолепиe и в същото време се държи достойно и благородно, има кралска осанка, но и топло излъчване. Грациозна е като лебед. Не е така внушителна и величествена като Донела, но така или иначе никой не може да се сравнява със сервитьорката от паркинга за камиони.

Ноа се навежда, за да вземе картите на пода до дивана, но госпожа Тавънал казва:

— Не, не. Остави ги както са си.

Малко по-рано, изпълняваща инструкциите на Къртис, духовната сестра е отделила от разбърканата колода всички карти с боя на купа. С носа и лапите тя ги е подредила от двойка до асо.

Роузи минава по коридора и влиза в кабинета, като дърпа със зъби играчката — направена от червени и жълти въжета с дебели възли в краищата — и ето идва Стария Жълтъо и захапва единия край на въжето. Двете животни ръмжат едно срещу друго и всяко от тях се опитва да издърпа играчката. Кучетата обаче махат с опашки, което означава, че нямат лоши намерения.

Госпожа Тавънал откъсва чека и го подава на Къртис. Почеркът ѝ е красив и приятен за окото като калиграфски.

Когато Къртис посочва цифрата върху чека, тихо подсвирва:

— Боже, госпожо Тавънал, сигурна ли сте, че можете да си го позволите?

— Това е за двете каравани — отговаря тя. — Те трябва да са последна дума на техниката, защото в края на краищата ще прекарват доста време в тях.

Първата каравана ще е за Мики, Лейлъни и леля Джен. Втората — за Ноа, Къртис — и за Ричард, с когото още не се е запознал.

Поли и Кас вече си имат дом на колела благодарение на бившите им холивудски съпрузи Джулиан и Дон Флекбърг, убили човек от филмовия си екип. Братята Флекбърг, известни кресльовци, управляваха служителите си с помощта на страха, макар че никога не се осмеляваха да крещят на филмовите звезди, на критиците или на близначките. Кас казва, че братята са били винаги мили с нея и Поли, а сестра ѝ я подкрепя. Джулиан и Дон преди никога не били убивали човек и в случая били прибегнали до насилие само след като служителят ги осъдил за нарушение на договора. През годините Джулиан и Дон или нарушавали и разваляли стотици договори, може би хиляди. Винаги оставали безнаказани. В тяхна защита издигнали тезата за временна лудост, дължаща се на шока от кризата на бизнеса им.

Къртис се пита дали да не започне да спасява света от Холивуд.

Стария Жълтъо открива ново занимание и заедно с играчката помъква Роузи към коридора. Договорът между тях е един — забавление срещу забавление — и никое от кучетата не възнамерява да го нарушава.

В продължение на няколко седмици Къртис и новото му семейство ще бъдат непрекъснато на път, докато той не стане напълно Къртис, докато повтори напълно биологичната форма на земното момче и да спре да излъчва уникалния издаващ го енергиен сигнал, който извънземните врагове — а може би и ФБР — са в състояние да сканират.

Затова по-лошите негодници ще продължат да го издирват, макар, че действията им вече няма да са толкова ефективни. Те изпълняват своя задача на този свят от известно време и никак не харесват мисълта някой да се меси в плановете им. А плановете им са напълно противоположни на идеите, които той е наследил от майка си. Битката вече е започнала.

Той и неговите четири нови сестри, леля му Джен, брат му Ноа, брат му Ричард, когото още не е срещнал, и духовната му сестра ще

бъдат номади за дълго. Защото дори и вече да не може да бъде засечен от скенерите, най-добре ще е да продължи да се движи и да работи в тайна. Освен това неговата задача изисква много пътуване: не можеш да спасиш цял един свят, без да излизаш от кабинета си в Кливлънд.

От време на време, не много често, но не и рядко, докато разнася Дара на кучешките сънища, той ще предава уменията си на различни хора, които ще могат да научат други за него. Всеки от тях ще тръгне в своя своеобразна каравана, ще споделя Дара със себеподобните си по целия свят, във всяко кътче на планетата, на всеки един континент.

Първата е Лейлъни. Тя не е предприемала действия по собствена инициатива от години, но сега ѝ е дошло времето. Тя сияе.

Госпожа Тавънал предава още три чека. Този път подсвирва Ноа.

— Написала съм им различни дати през един месец — казва госпожа Тавънал. — Използвай ги, когато трябва да покриеш някакви големи разходи.

Тя хвърля поглед към компютъра на бюрото си и се усмихва.

От мястото си Къртис не може да види какво пише на екрана, но се досеща. След номера с картите Стария Жълтъ, изправен на стола и с писец в уста, беше написал на клавиатурата: АЗ СЪМ ДОБРО КУЧЕ. ИМАМ ПЛАН, НО МИ ТРЯБВАТ СРЕДСТВА.

— Докато изхарчиш и трите чека, вече ще сме измислили дългосрочна схема за финансиране — продължава госпожа Тавънал.

— Не знам как да ви благодаря — отвърща Ноа.

— Аз трябва да ви благодаря — настоява жената. — Вие два пъти променихте живота ми... А сега, последният път, изобщо не си представях, че може да бъде променен така коренно.

Очите ѝ се изпълват с онези красиви човешки сълзи, които са израз не на гняв или тъга, а на радост. Тя попива очите си с кърпичка и издухва носа си. После става от стола, примигва, за да спре сълзите, и се обръща отново към Ноа:

— Другият въпрос може да е по-труден. Той не може да се реши само с написването на чек.

— Леля му и чичо му имат законно попечителство — казва Ноа. — Но съм сигурен, че с готовност биха се отказали от него. Оставили са го в онзи дом, след като родителите му са загинали. Никога не са идвали да го видят. Той им е неприятен. Мисля, че въпросът е по-скоро... финансов.

— Копелета.

Тази дума, изречена от устата ѝ, шокира Къртис, тъй като до момента впечатлението му за нея е било като за благородна дама, която не говори така непристойно.

— Е — продължава госпожа Тавънал, — аз имам добри адвокати. А може и да им въздействам с чара си.

— Проклет да съм, ако не ги очаровате — отговаря Къртис.

Тя се засмива и му казва, че е много симпатично момче.

Джили влетява в помещението с бял парцал в зъбите, гонена от Роузи и Жълтъо.

Очевидно Джили се е почувствал забравен от онези двамата, които играеха на кой пръв ще издърпа въжетата. Кучето беше открило този парцал и по някакъв начин бе убедило другарите си по игра и забавления, че от него става по-хубава играчка. Сега всяка от тях искаше да се добере до парцала.

— Джили, тук! — изкрещя госпожа Тавънал и Джили веднага се подчинява. Маха радостно с опашка и се приближава до господарката си. — Дай ми това, глупаче.

След като им отнемат новата играчка, трите кучета се пльосват на килима и започват да се търкалят.

— Тъй като конгресменът доказва истинската си лъжлива същност, започнах да изхвърлям доста неща от къщата — обяснява госпожа Тавънал на Ноа. — Определено не искам нищо тук да ми напомня за него. Джили сигурно го е взела от боклука.

Парцалът всъщност е тениска. На нея са напечатани няколко думи и удивителен знак. Точката на удивителния е във формата на малко зелено сърце.

Къртис прочита надписа и си спомня за мъжа, от когото Стрария Жълтъо задига сандала на магистралата в Юта.

— Любовта е отговорът.

— Сигурно е вярно — казва госпожа Тавънал. — Макар и да го твърдят хора, които не са способни да обичат.

Къртис Хамънд става от стола и поклаща глава.

— Не, госпожо. Ако говорим за отговора, той не е този. Отговорът, цялата същност е много по-сложна. Любовта е лесен отговор, а лесните отговори обикновено водят световите към упадък. Любовта е част от отговора, но само част. Надеждата е друга част,

куражът и благотворителността, смехът и възприемането на нещата такива, каквито са — също. Отговорът има толкова много части, бе едва ли биха се побрали в надпис на тениска.

* * *

Времето минава и един късен следобед караваната паркира до спокойна река, където растат красиви върби. Когато идва време за вечеря, те изваждат покривки, кошници с много вкусни неща и играчки за кучетата. Наоколо крйкат жаби, а пеперудите танцуват на слънчевата светлина.

Поли довежда нейната Диана, красив черен лабрадор. Кас си има Аполон — също лабрадор, но жълт.

Ето го и Ноа с големия стар пес Нарман и кокер шпаньола Лийдибъг (Калинка) — духовна сестра на Ричард Велънд по прякор Рикстър.

Леля Джен, Мики и Лейлъни са придружени от Лари, Кърли и Моу. Трите златисти ретривъра са женски, но леля Джен им е избрала мъжки имена.

Лари, Кърли и Моу са взети чрез една организация за защита на златисти ретривъри. В миналото и с трите са се отнасяли зле, били са изоставени, но сега са щастливи кучета с лъскава козина, игриви опашки и радостни погледи.

Другите кучета също са взети от приюти за животни. Миналото им също е изпълнено със страдание, макар че като ги гледаш как гонят топките, подскачат и хващат със зъби фризбито и се търкалят по тревата, никога няма да предположиш.

Разбира се, Къртис също има своята духовна сестра. И макар всички тези кучета да можеха да разкажат вълнуващи истории, ако можеха да говорят, историята на Стария Жълтъ със сигурност е много по-впечатляваща.

Стопаните също играят игри. Рикстър и Къртис играят на „Кой е идиотът?“, която сами са измислили. Целта е да разкажеш за някое твое много идиотско действие, а победител е този, който според преценката на трети човек е извършил най-идиотското нещо. От време на време Лейлъни и Къртис играят тази игра, а Рикстър е съдия. Друг

път играят Мики и Къртис, а леля Джен ги съди. Всички харесват играта, но рядко играят без Къртис. Това, което изумява Рикстър не само като състезател, но и като съавтор на играта, е, че Къртис почти винаги побеждава. Макар и да е извънземен, той има предимството от масивното прехвърляне на данни в мозъка му и без съмнение е най-умният сред тях.

Тук, под върбовите клони, до реката, след вечеря, когато нощта се е спуснала и когато пеперудите са се прибрали до следващия ден, а мъждукащите светулки са ги сменили, семейството се събира около голям лагерен огън и всеки разказва за живота си. Почти всяка вечер постъпват така, тъй като всеки от тях е видял, вършил и чувствал неща, които другите не са. Това всъщност донякъде е и цел на „Кой е идиотът?“ — да се опознаят по-добре. Майката на Къртис винаги е казвала, че колкото по-добре познаваш другите, толкова повече познаваш себе си. И че при споделянето на преживяното ние научаваме мъдростта на света. Но по-важното, което също научаваме, е че всеки живот е уникален и скъп, че няма излишно същество. И с това откритие ние стигаме до мисълта, че трябва да живеем добре и пълноценно живота си, с достойнство и благородност, че той ни е даден.

Майка му страшно много му липсва. Нейната загуба ще остави празнина в сърцето му до края на този живот, макар че винаги ще бъде с него в паметта му. Когато свършат дните му и той отново се срещне с нея... Господи, те ще имат много да си споделят.

Тази вечер ще говори леля Джен, която изглежда млада като девойка на светлината на огъня. През другите вечери и разказвала истории за живота си със своя обичан съпруг, който е починал преди деветнайсет години. Но сега им разказва за детството си, как е живяла до река подобна на тази. Историята е доста драматична. В нея са замесени зловният ѝ втори баща, един свещеник, който убива майка ѝ и се опитва да убие Дженива и брат ѝ, за да им вземе наследството. Слушателите обаче скоро разбират, че това не е истински разказ, а сюжетът на филма „Нощта на ловеца“ с Робърт Мичъм. Никой обаче не го споменава открито на Лейлъни, защото тя разказва толкова увлекателно. След известно време, както и самата леля Джен разбира, че това е една от онези измислени истории, плод на прострелването ѝ в главата, тя започва да се заиграва и вместо да се поправи, вкарва

елементи от още няколко филма. Скоро на всички им става страшно забавно.

Смехът и присъствието на толкова много чудесни кучета неминуемо привлича и други посетители от къмпинга. След изморителна игра много от кучетата вече са заспали. Макар че семейството сега не е на работа, членовете му никога няма да пропуснат случай да предадат Дара. И преди всички да се оттеглят по леглата, много след полунощ, към тях при лагерния огън се присъединяват седем души. Има сълзи, но сълзи на радост. Седем живота са променени завинаги, но за добро.

За новодошлите, вече познали сънищата на кучетата, Мики поставя гатанката, която е научила от леля си Джен. „Какво ще откриеш зад вратата, която се намира на една врата от Рая?“

До момента Къртис е единственият, който е отговорил правилно още от първия опит. И тази вечер новодошлите се мъчат да открият верния отговор. Някои са близо, но никой не успява да спечели.

Лейльни обаче отговаря по начин, по който би отговорила и леля Джен. Всеки от семейството може да рецитира наизуст този отговор. „Ако сърцето ти е затворено, тогава зад тази врата няма да откриеш нищо, което да осветява пътя ти. Но ако сърцето ти е отворено, зад тази врата ще откриеш хора, които също като теб търсят, и заедно с тях ще откриеш вярната врата. Никой от нас не може да се спаси сам. Ние сме средството за спасението на ближния и само чрез надеждата, която даваме на другите, се издигаме над мрака.“

Времето както винаги минава и от лагерния огън остават само няколко горящи въглена. Хората и кучетата се оттеглят по леглата.

Последни тръгват Къртис и Лейльни. Лари, Кърли и Моу са се прибрали у дома заедно с леля Джен. Местата им в къмпинга са на около двеста метра отук. Мики осветява пътя им с високо вдигнат фенер. Жената и момичето вървят ръка за ръка в мрака, който обаче не може да ги уплаши. Гласовете им и нежният им смях достигат до Къртис — приятна музика за ухото. Ако това беше филм, а той — режисьор, от тази картина щеше да излезе идеална финална сцена: жена и момиче, спасителки една на друга, отдалечаващи се от камерата към бъдещето, което заедно са си възвърнали. И ще нарече филма „Спасението“. Тъй като е изгледал над 9658 филма, той знае, че в тази финална сцена, докато двете героини се отдалечават, екранът

постепенно ще изгасне. Само че тук става дума за реалността и нито Мики, нито Лейлъни ще изгаснат някога, а ще продължат да вървят вечно.

Къртис остава за малко, за да изгаси горящите въглени с вода от реката. Той седи с духовната си сестра, легнала до него. Само двамата, запленени от загадъчните звезди и съвършената кръгла луна. Заедно се наслаждават на правилността на нещата.

Той вече не съществува като Къртис Хамън, защото е станал Къртис Хамънд. Този свят е неговата съдба и призвание. Не може да си представи по-красив и уютен дом за себе си. Господи, вярно, че е идиот, но въпреки това се чувства и се оправя доста добре.

Внезапен полъх на вятъра повдига шепа листа и ги кара бавно да танцуват около тлеещия огън, докато вятърът не ги отпраща в лицето на Къртис. Листа висят от ушите му и в косата му. Дори изплюва едно.

Кучетата се смеят. Или поне повечето от тях. А това тук винаги много обича да го забавляват. Игривото Присъствие обича Жълтъо повече от останалите представители на нейния вид. Той вижда в Къртис не просто този, който ще спаси света, но и прекрасен обект на неговите шеги.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Утилитарната биоетика, описана в книгата, за нещастие не е плод на моето въображение, а съвсем реална заплаха. Тази философия съчетава антихуманното естество на фашизма, изразява неодобрение към свободата на индивида и към хората в неравностойно положение. Подобно отношение е било характерно за всички форми на тоталитаризъм от миналото. Някой ден нашите велики университети ще искат да изкупят срама си, че са насърчавали и подкрепяли етици, които са готови да оправдаят убийството на инвалидите, немощните и възрастните.

По ирония на съдбата, докато приключвах този роман, „Енкаунтър Букс“ издаде един нехудожествен труд, в който за широката публика беше направен преглед на утилитаристката биоетика. Ако искате да разберете повече за темата, която съм засегнал, горещо ви препоръчвам „Културата на смъртта: нападението срещу медицинската етика“ от Уесли Дж. Смит. От нея ще ви настръхнат косите повече, отколкото от който и да било роман.

За втори път (първият беше, когато работих върху „Обсебване“) аз написах романа си, слушайки уникалната и невероятна музика на покойния Израел Камакауиооле. Когато споменах за Брудах Из в предишната си книга, няколко хиляди от вас ми писаха, за да споделят възторга си от неговата животоутвърждаваща музика. От неговите шест компактдиска любими са ми „Да посрещнеш бъдещето“, „В този живот“ и „Е Ала Е“.

Издание:

Дийн Кунц. Входът за рая — платен
ИК „Плеяда“, 2003

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.